

பாகம் 1

காதுவும்

காமமும்

வலம்புரிஜான்

பாகம் 1

காதலும்

காமமும்

வலம்புரிஜான்

பதிப்புரை

வாசனை யோசனை

வார்த்தைச் சித்தர் வலம்புரி ஜான்; என் வாழ்வில் திருப்பு முனையை ஏற்படுத்திய மகா மனிதர்.

பட்டப்படிப்பு முடித்து விட்டு வேலைக்கு நான் காத்திருந்தபோது...

வங்கி வேலை வாங்கித்தருவதாக எங்கள் உறவினர் ஒருவர் என்னை சென்னைக்கு அழைத்துவந்தார். ஆனால் அவரால் அதை வாங்கித் தர முடியவில்லை. சென்னை மாநகரில் நிர்கதியாய் நிறுத்தப் பட்ட நான்.. மனம் சோர்ந்து போகாமல் மிகவும் பிரயத் தனப்பட்டு 'பட்டர்ஃப்ளை' சில்வர் கம்பெனியில் சேர்ந்து ஓராண்டு பணியாற்றினேன். இதன்பின் சொந்தமாக ரப்பர் கம்பெனி வைத்து ஓராண்டு கடுமையாக உழைத்தேன்.

அதிகாலை 4 மணிக்கே சைக்கிளை எடுத்துக்கொண்டு சுற்ற ஆரம்பிக்கும் நான்... ரப்பரை கொள்முதல் செய்வது தொடங்கி... ஆர்டர் வாங்குவது... சப்ளை செய்வது.... வங்கிக்குப் போவது என சகல வேலைகளையும் கடுமையாக இழுத்துப் போட்டுக்கொண்டு செய்தேன். இதில் எனக்கு உபரியாகக் கிடைத்த இம்சைப் பரிசு மூலநோய்.

இதனால் சென்னையில் இருந்து எங்கள் அருப்புக் கோட்டைக்கே திரும்பிப்போய்... மருத்துவ சிகிச்சை எடுத்துக்கொண்டேன். இந்த நேரத்தில் சும்மா இருக்காமல்... எனது ஓவியத்திறனைப் பதிவு செய்யும் வகையில் பாரதியார் போன்ற தேசத் தலைவர்களின் படங்களை வரைய ஆரம்பித்தேன்.

இதைப் பார்த்த ஒரு நண்பர் 'நீ ஏன் பத்திரிகைகளில் படம் வரைய முயலக்கூடாது?' என்று எனக்குள் தீப்பொறியை எழுப்பினார்.

உடனே சென்னையில் மீண்டும் என் ஓவியங்களோடு தரையிறங்கினேன். நான் முதலில் போய்க் கதவைத் தட்டியது சாவி

பத்திரிகை அலுவலகத்தை. அவர்கள் என்னை வாசலில் வைத்தே திருப்பி வழியனுப்பினார்கள். அப்போது அங்கிருந்த வாட்ச்மேன்... என்மீது கரிசனமாகி 'இதோ இப்படியே கொஞ்சதூரம் போனீங்கன்னா... அங்க எம்.ஜி.ஆரின் 'தாய்' பத்திரிகை ஆபீஸ் இருக்கு. அங்க போய் வேலைகேட்டுப் பாருங்க' என கைகாட்டினார்.

நான் தாய் பத்திரிகை அலுவலகத்துக்குப் போனபோது மதிய நேரம்.

நான் வந்த விபரத்தைச் சென்னதும்... அங்கிருந்த எழுத்தாளர் சூரியகாந்தன் என்பவர் என்னை உள்ளே இருந்த வலம்புரி ஜானிடம் அழைத்துச்சென்றார். களையான முகத்தோடும் கம்பீரத்தோடும் ஜிப்பாவோடும் அவர் இருந்தார்.

என் படங்களைப் பார்த்தவர்...

நீர் ஓவியரா?-என்றார்.

படங்கள் வரைவேன் சார் -என்றேன் நான்.

அப்படியானால் நீர் ஓவியர்தான்- என்ற வலம்புரி ஜான்....

சூரியகாந்த் இவருக்கு இருக்கை கொடுங்கள்-என என்னை அந்தப் பத்திரிகை அலுவலகத்தில் உட்காரவைத்துவிட்டார். அந்தக் கணம் முதல்... இன்றுவரை எனது பரிணாமம் பத்திரிகையாளன் என்பதாக மாறிற்று.

ஏதோ ஒரு வேலை தேடி சென்னை வந்தேன். நிறைய வேலைகலைச் செய்தேன். ஆனால் எனக்குப் நிறைவான புகலிடம் கொடுத்தது என்றால் வலம்புரி ஜான் ஆசிரியராக இருந்த தாய் பத்திரிகைதான். தாய் பத்திரிகையில் பணியாற்றும் வாய்ப்பை அவர் தாராது இருந்திருந்தால்... நான் திசைமாறி ஏதோ ஒரு துறையில் கரைந்துபோயிருப்பேன்.

சமூக அவலங்களைத் துணிச்சலோடு தட்டிக்கேட்கிற நக்கீரன் பத்திரிகையைத் தொடங்கி... இதே பத்திரிகை துறையில்... சமூக நீதிக்கான தந்தை பெரியார் விருதை... தமிழக அரசிடமிருந்து பெரும் அளவிற்கு.. இன்று நானும் நக்கீரனும் வளர்ந்திருக்கிறோம் என்றால்... அதற்குக் கலங்கரை விளக்கமாக இருந்து வழிகாட்டியவர் வார்த்தைச்சித்தர் வலம்புரி ஜான்தான்.

இன்று நான் பெற்றிருக்கும் புகழுக்கும் பாராட்டுக்களுக்கும் விருதுகளுக்கும் அவரே காரணகர்த்தா. இன்று நக்கீரன் பிரமாண்டமான ஆலமரமாக வேருன்றி நிற்கிறது என்றால்.. அதற்கு வித்தூன்றிய பெருமைக்குரியவர் அமரர் வலம்புரி ஜான்தான்.

அவரைக் கண்டு நான் நிறைய மலைத்திருக்கிறேன். அவரது சொல்லாடல்களைக் கேட்டு நிறைய சொக்கிப் போயிருக்கிறேன்..

தமிழிலும் ஆங்கிலத்திலும் இந்த அளவிற்கு ஒருசேர புலமை பெற்று... வார்த்தை ஜாலம் நிகழ்த்தியவர் வலம்புரி ஜான் மட்டும்தான். இத்தகைய ஆற்றல்பெற்ற வலம்புரி ஜான்.. நக்கீரனில் எழுதிய காதலும் காமமும் என்ற தொடர்... வாசகர்களை ரொம்பவே வசியம் செய்தது. இந்தத் தொடரில் அவர் கையாண்ட வார்த்தை விளையாட்டுக்கள் எல்லாம்... பலரால் பாரயணம் செய்யப்பட்டதை நானறிவேன்.

உலக இளைஞர்களின் கனவுக் கன்னியாக இருந்த இங்கிலாந்து இளவரசி டயானாவின் உணர்ச்சிப்பூர்வமான காதல் கதையை மட்டும்... அந்தக் காதல் தேவதையின் உபன்யாசகராகவே மாறி... 21 அத்தியாயங்கள் எழுதியவர் ஜான். அதில் அவரது தமிழ்... காதல்போதையில் பல இடங்களில் தள்ளாடுவதைப் பார்க்க முடியும்.

தொடரின் தொடக்கத்திலேயே... ‘உயிரைக் கரைத்து விடுகிற உன்னதம் என்றும்... அது கண்களால் வலைபின்னி... கால்களால் கடலின் எல்லையைத் தீர்மானிக்கும்’ என்றும்....காதலை விதம் விதமாய் வர்ணிக்கும் வார்த்தைச்சித்தர் வலம்புரி ஜான்... எல்லாவற்றையும் தூக்கிச் சாப்பிடும்படியாக...

‘ஆணில் பெண்ணையும் பெண்ணில் ஆணையும் பிரசவிக்கும் பிரளயச் சம்வம்தான் காதல்’ என்று வார்த்தைச் சிலம்பம் ஆடுகிறார். இதைவிட காதலை சிறப்பாகச் சொல்லமுடியுமா என்று தெரியவில்லை.

இந்தத் தொடரில் உலகின் புகழ்பெற்ற காதலர்களின் கதையை... தனது வர்ணஜால எழுத்துக்களால் வர்ணித்திருக்கும் வலம்புரி ஜான்... எதிர்பாராத ஆச்சரியப் பள்ளத்தாக்குகளிலும் நம்மை இனிமையாக வீழ்த்தி வியப்பூட்டவும் செய்கிறார்.

ரோம் நகரம் தீப்பற்றி எரிந்தபோது... எந்தக் கவலையும் இல்லாமல் பிடில் வாசித்துக்கொண்டிருந்தான் என நீரோ மன்னனைப் பற்றி வர்ணித்து வர்ணித்து அவனை... பலரும் வில்லனாகவே நமக்குள் சித்தரித்திருக்கிறார்கள். அவனுக்குள் இருந்த ஈரத்தை உணர்ந்த வலம்புரி ஜானோ..

‘அரைகுறை வரலாற்றாசிரியர்களின் அடாவடித்தனம் காரணமாக... நீரோ, ரோமானிய அரசர்களிலேயே கொடுங்கோலன் என்று சித்தரிக்கப்பட்டிருக்கிறான்’ என்று தனது ஆழ்ந்த சிந்தனையால் அழகான தீர்ப்பைத் தருகிறார். இப்படி புதுமையான வாசனை

யோசனைகள் அவரிடமிருந்து கிளம்பியபடியே இருந்தது. இதுதான் அவரது பலம். இத்தகைய வார்த்தைச்சித்தர் வலம்புரி ஜான் அவர்களின் 'காதலும் காமமும்' என்கிற தொடர்.. வரலாற்று ஆவணமாக... இரண்டு தொகுதிகளாக... உங்கள் கைகளுக்கு வருகிறது. இது முதல் பாகம். இந்த அரிய நூலுக்கும் உங்கள் அன்பான ஆதரவை எதிர்பார்க்கிறோம்.

என்றென்றும் உங்கள்,

நக்கீரன் கோபால்

வியர்வை பூக்கள்!

வாசகப் பெருமக்களே! வணக்கம்.

காதல்

உயிர்களைக் கரைத்து விடுகிற

உன்னதம்தான்!

ஆனால் இந்தக் கரைசலில்

நீர்க்குமிழிகள் கூட

நிரந்தரமாகி விடுகின்றன!

காதல்

அடிமைகளுக்காகவே

சிம்மாசனங்களைச் சுமந்து கொண்டு

நிழல்போல்

அவர்களைத் தொடருகிறது!

காதல்

கண்களால் வலைபின்னுகிறது!

கால்களால் கடலின் எல்லையை

நிர்மாணிக்கிறது!

காதல்

தரைக் கொட்டகையைக் கூட

தாஜ்மஹாலாக்கி விடுகிற

ரசவாதம்!

வெற்றிலையிலும் ஆண் வெற்றிலை,
பெண் வெற்றிலை உண்டு!
கல்லாய் இருந்தால் ஆண்;
சிலையாய்ச் சமைத்தால் பெண்!

ஆணும், பெண்ணும் எதிர்எதிர் அல்ல;
ஆணில் பெண்ணையும்
பெண்ணில் ஆணையும்
பிரசவிக்கிற பிரளயச் சம்பவம்தான்
காதல்!

காதல்
குதிரை ஏறுகிறவனை
புல்லைத் தின்ன வைக்கிறது!
குதிரையைப் பெளர்ணமிப் பாலில்
குளிப்பாட்டி விடுகிறது!

காதல்
கொள்ளையடிப்பதற்காகவே
திறந்து கிடக்கிற
கனவுகளின் கஜானா

காதல்
சொல்லித்தர முடியாத
ஆனால்
கற்றுக் கொள்ள முடிகிற
கவிதை விஞ்ஞானம்!

காதல்

சோளக் காட்டைச் சொர்க்கமாக்குகிறது!

நட்சத்திர விடுதிகளை

நரகமாக்குகிறது!

காதல் பூவரச இலை!

காமம் அதில் உருவாகிற குழல்!

வெள்ளைக்கரு மாத்திரமே

குஞ்சாகாது!

வெறும் காதல் மாத்திரமே

வாழ்க்கை ஆகாது

காமம்தான் மூக்கு;

காதல் மூக்குத்தி மாத்திரமே.

காதல் வெறும் புள்ளிதான்!

காமம்தான் கோலம்.

காதல் உடல்

காமம்தான் உயிர்.

எவ்வளவு கசந்தாலும் இதுதான் உண்மை!

காமம் என்கிற சொல்லுக்கு ஒரு கால தமிழ் நாட்டில் நல்ல அர்த்தம் இருந்தது. கால ஓட்டத்தில் நமது சிந்தனைகளில் துரு ஏறியது. ஆகவே பலருக்கு முன்னம் கையிலே வரவேண்டிய சிரங்கு மூளையிலே வந்தது. சிந்தனை துருப் பிடித்தால் வார்த்தைகளில் சீழ் வடிவது தவிர்க்க முடியாதது.

ஆகவேதான் போலித் தமிழர்களுக்கு "காமம்" என்றால் உதறல் வருகிறது. இவர்கள் கட்டுப்பெட்டிகள், காலாவதியான பத்திரங்கள். உண்மையை எதிர்கொள்ள அஞ்சுகிற கோதண்டம் தாங்கிய கோழைகள்.

ஆச்சார்ய ரஜினீஷைப் போன்ற மாபெரும் ஞானியைப் புரிந்து கொள்ள முடியாத சந்ததி சாபத்திற்கே ஆளாகும். செம்மறியாடுகளைப் போலவே நடப்பதில் நமக்கு ஒரு சுகமான சுகம்.

"மனிதன் ஏன் அன்றாடம் மனைவியைத் தேடுகிறான்?" என்று ஆச்சார்ய ரஜினீஷிடம் ஒருவன் கேட்டான். "மனைவியை ஒழுங்காகச் சேர்ந்தவன், அடுத்த நாள் சேருவதற்கு என்ன அவசியம் இருக்கிறது? ஒவ்வொரு நாளும் நீ தோற்கிறாய்; ஆகவேதான் வெற்றி பெறுகிற முயற்சிகள் தொடருகின்றன. எந்த வழியாய் மனிதன் வந்தானோ அதையே அவன் தேடுவதில் வியப்பதற்கு என்ன இருக்கிறது?" என்றார் ரஜினீஷ். ஆயிரம் ஆண்டுகளுக்குப் பிறகு வருகிறவர்களுக்காக விஷயங்களை ஆயிரம் ஆண்டுகளுக்கு முன்னரே அவர் சொன்னார்.

செக்ஸை நம்மை விடத் தவறாகப் புரிந்து கொண்டவர்கள் ஜெகத்தில் வேறெங்கும் இருக்க மாட்டார்கள்.

"புகழ்மிக்கவர்களின் காதலும் காமமும்" என்கிற இந்தத் தொடர் காமத்தைக் கௌரவப்படுத்தப் போகிறது; காதலுக்குப் புதிய இறக்கைகளைப் பூக்க வைக்கப் போகிறது.

என்ன இப்படி எழுதுகிறார் என்று எவரும் எண்ணுவதற்கு அவசியமே இல்லை. காகிதத்தைப் பார்த்தால் கழுதைக்குச் சாப்பிடத் தோன்றுகிறது; கவிஞனுக்கு எழுதத் தோன்றுகிறது. பொருள் ஒன்றாக இருக்கலாம்; பார்வைகள் வேறு வேறாக இருக்கலாம்.

இந்தத் தொடரில் இடம் பெற்றுள்ள காதலர்கள் ஆயிரம் ஆண்டுகளுக்கு முற்பட்டவர்களாகவும் இருப்பார்கள்; நேற்றும் இன்றும் வாழ்ந்து கொண்டிருப்பவர்களாகவும் இருப்பார்கள்.

இவர்கள் இந்தியாவிலும் இருந்தவர்கள்; இருப்பவர்கள்; இத்தாலியிலும் இருப்பவர்கள்; இருந்தவர்கள். இவர்கள் கால, தேச வர்த்தமானத்தைக் கடந்தவர்கள்.

இவர்களில் சிலர் அரண்மனைகளில் வாழ்ந்தவர்கள்; வேறு சிலரோ அழுக்கு அகற்றுகிற படித்துறைகளில் வாழ்ந்தவர்கள். ஆனால், அனைவருமே காலத்தை வென்ற காதலர்கள்.

அரசி என்றாலும் அருக்காணி என்றாலும் காதல் ஒன்றுதான்; காமம் ஒன்றுதான்.

நமது பாசி படர்ந்த உள்ளங்களை சலவைக்குப் போடுகிற சம்பவம் இது; சந்தர்ப்பம் இது.

எனக்குத் தெரிந்த சரித்திர நாவலாசிரியர் ஒருவர், கிளியோபாத்ரா வின் மார்பில் இருந்த மச்சம் எத்தனை அங்குல நீளம், எத்தனை அங்குலம் அகலம் என்று புத்தகங்களிலிருந்து கண்டுபிடிக்க முடியாமலே போய்ச்

சேர்ந்து விட்டார். இப்போது கல்லறையிலிருந்து அவர் எழுதிக் கொண்டிருக்கிறார் என்று அறிய வருகிறேன்.

எழுதியவர்களை விட, எழுத முயற்சித்து, ஒரே ஒரு உண்மையைக் கண்டுபிடிக்க முடியாமல் தனது எழுதுகோலுக்கு மூடி போட்டுக் கொண்ட இந்த முதியவரைத்தான் நான் பெரிதும் மதிக்கிறேன்.

நினைத்த மாத்திரத்தில் இந்தக் கதைகளை எழுதிக் குவித்துவிட இயலாது. இவைகள் வியர்வைப் பூக்கள்!

இந்தக் கதைகளில் உண்மை வெற்றிலை அளவு உண்டு; வார்த்தை வசீகரம் பாக்கு அளவு உண்டு; கற்பனை சுண்ணாம்பு அளவுதான் உண்டு.

நான் வெறும் செப்புக் கம்பி; மின்சாரம் எனக்குள்ளே ஊடாடுகிறபோதுதான் சூடும் உண்டாகிறது. சுடரும் தென்படுகிறது. எழுத்து, எழுதுகிறவரிடத்திலிருந்து பிறப்பதில்லை. எழுந்து எங்கிருந்தோ வருகிறது. எழுதுகிறவன் வெறும் வாய்க்கால் மாத்திரமே.

காலத்தைப் பிழிந்து காட்டுவது கடினம். ஒத்துக் கொள்ளுகிறேன். என்றாலும் முயற்சித்திருக்கிறேன். வாழ்ந்து விடுவதை விட வாழ முயற்சிப்பதிலேதானே உண்மையான சுகம் ஊஞ்சலாடுகிறது?

இவைகள் நண்டின்கால் நாட்டியங்களா இல்லை அரசு நர்த்தகியின் ஆட்டங்களா என்பதை எதிர்காலம் எடுத்துச் சொல்லட்டும்.

ஒன்று மட்டும் உண்மை. இந்த ஒவ்வொரு கதையிலும் வருகிற காதலியாக காதலனாக நானே சிலமணி நேரங்களாவது வாழ்ந்திருக்கிறேன். இல்லாவிட்டால் இந்தக் குளிர் இரவில் எனக்கு ஏன் வியர்க்கிறது?

காதல்

இரவைச் சூடாக்குகிற பகலைக் குளிர்விக்கிற புதிய பூகோளம்!

இந்தப் புதிய பூலோகத்தில் புரள வாருங்கள் என்று உங்களை அழைக்கிறேன்.

வலம்புரிஜான்

நீரோ-பொப்பாயியா

அரைகுரை வரலாற்றாசிரியர்களின் அடாவடித்தனம் காரணமாக, நீரோ ரோமானிய அரசர்களிலேயே கொடுங்கோலன் என்று சித்தரிக்கப்படுகிறான். வியப்பையும், அதிர்ச்சியையும் ஒருசேர வரவழைக்கும் வாழ்க்கையாக அவனது வரலாறு அமைந்து போனது. கிளாடியஸ், ரோமானிய அரசர்களில் இதயம் உள்ள இயந்திரம். இவன், தான் பதவிப் பிரமாணம் எடுத்துக் கொண்ட அன்றைக்கு, பாம்பு கடித்தால் எப்படி பிராணனை விடாமலிருப்பது என்பது பற்றி சொற்பொழிவு ஆற்றியவன். இவனது 5வது மனைவிதான் அக்ரிப்பினா. இவள்தான் ரோமானிய ராணிகளிலேயே குறைவான கணவர்களை உடையவள்! இவளுக்கும் இவளது வேறொரு கணவனுக்கும் பிறந்தவள்தான் நீரோ.

நீரோவை வளர்ப்பதுவே தனது வாழ்க்கைப் பணி என்றிருந்த வனிதை அக்ரிப்பினா. செனேக்கா என்கிற பேரறிவாளனைத் தேடிக் கொண்டுவந்து, தனது மகள் நீரோவுக்கு தத்துவ ஞானம் புகட்டிய தாய் இவள். இந்த செனேக்காதான். "குள்ளமான கறுப்பு மனிதர்கள் ஏலம், கிராம்பு போன்ற வாசனை வஸ்துக்களைத் தந்து, தங்கத்தைப் பெற்றுத் திரும்புகிறார்கள்" என்று ரோமானியப் பெண்களை எச்சரித்தவன். இவன் குறிப்பிட்ட குள்ளமான கறுப்பு மனிதர்கள் தமிழர்கள் என்று சரித்திரம் சாட்சியம் சொல்லுகிறது.

நீரோ முடிசூட்டப்பட்ட அன்று செனேக்காதான் அவனது பேச்சை எழுதித் தந்தான். நீரோவின் முதல் ஐந்து ஆண்டு காலம் ரோமானிய வரலாற்றில் பொற்காலமாக இருந்தது. தனக்குத் தங்கத்தில் சிலை எழுப்புவதை நீரோ நிராகரித்தான். அதுபோல மரண தண்டனைக்காக கையெழுத்திடுகிறபோதெல்லாம் "நான் எழுதப் படிக்கத் தெரிந்திருப்பதே தவறு" என்று சலித்துக் கொள்வான்.

அக்ரிப்பினா தானே ஆள வேண்டும் என்று ஆசைப்பட்ட போது, நீரோ

நேர்மாறான குணங்களை வெளிப்படுத்தினான். கவிதை எழுதுவதில் கைதேர்ந்தவனாகவும், இசையில் பேரறிவானாகவும் உருமாற வேண்டும் என்கிற இலட்சியக் கனவுகளுக்கு இடைவேளை விட்டு விட்டு, தன் தாயை வீட்டுச் சிறை ஒன்றில் நீரோ பூட்டி வைத்தான்.

செனேக்காவின் மாணவனாக இருந்தவரை நீரோ மன்னன் அதிகக் கலவரமில்லாத அரண்மனையை நிர்வகித்து வந்தான். ஆசிரியரை மாற்றிப் பார்த்தான். ஒழுக்கம் இல்லாத, ஆனால், ஒழுக்கம் உயர்வு தரும் என்று பேசிக் கொண்டிருந்த செனேக்காவை விட சாதாரணமான பேச்சுக்காரனும், சரச சல்லாபங்களைத் திரை விலக்கும் எழுத்தாளனுமான பெட்ரோனியசை நீரோவுக்குப் பிடித்திருந்தது. புதிய ஆசிரியனின் போதகங்களால் நீரோவின் மனம் உழுத நிலம்போல ஆனது. இங்கே நீரோவின் மனமஞ்சத்தில் மகுடபதியாக வந்தாள், சின்ன வயது. சிங்காரி பொப்பாவிடம். இவளை நீரோவிடம் சேர்ப்பித்ததே இந்த எழுத்தாளன்தான்.

அப்போது நீரோ மன்னனுக்கு வயது இருபத்தி ஒன்றுதான். அக்டேவியா என்கிற மனைவி, அக்டே என்கிற வைப்பாட்டி எல்லோரும் நீரோவுக்கு உண்டுதான். இருந்தாலும் கார்த்திகை நாள் கருக்கிருட்டில் கண்ணளந்த ஒளிப்பாட்டாய் நீரோவின் நிதானத்தை நிலைகுலைய வைத்தவள் பொப்பாயிடம். நீரோவின் மன மாளிகைக்குள் இந்த இளம் புயல் இறக்கைகளை விரித்ததால், ரோமானிய வரலாறு தனது வழியையே மாற்றியது.

முதலில் பொப்பாயிடம், அக்டேவியாவை ஒழிப்பது என்கிற முடிவுக்கு வந்தாள். அவனின் ஈரக் குகைகளில் ஒளிந்து கொண்டிருந்த நீரோவை, அக்டேவியாவை விவாகரத்துச் செய்; துளியைப் பார்த்தே துடித்துப் போகிற உனக்கு சமுத்திரத்தையே காட்டுகிறேன் என்றாள். வீட்டுச் சிறையில் பூட்டப்பட்டிருந்தாலும், அம்மா அக்ரிப்பினாவுக்கு அச்சப்பட்டே நீரோ நாட்களை நகர்த்தினான். "அக்டேவியாவை விவாகரத்து செய்வதற்கு அனுமதி கொடு" என்று நீரோ, அம்மாவைக் கேட்டான். "நடக்காது" என்று சொல்லிவிட்டாள் அந்த நங்கை.

பொப்பாயிடாவின் மனதில் ஆயிரம் கண்ணாடி விரியன்கள் ஒருசேரக் கண்களைக் கசக்கின. அக்டேவியாவின் மீது வந்த ஆத்திரம், அவளைப் பாதுகாக்க முயற்சித்த அக்ரிப்பினா மீது வந்தது. "உன்னை ஒழித்துக் கட்ட உன் அம்மாவே முடிவெடுத்து விட்டாள்" என்ற முலாம் பூசப்படாத முழு நேரப் பொய்யை நீரோவின் எலும்பு வரைக்கும் செலுத்தினாள் அந்த நாகக் கன்னிகை. தாய்ப்பாலுக்குத் தவிக்கிற குழந்தைக்கு

காம்புகளை எச்சில்படுத்தாமல், வாயாலே பாலை உறிஞ்சு என்று தாயே உத்தரவு போட்டது போல இருந்தது. நீரோ தவித்தான். தளர்ந்தான். "உன் அம்மா இருக்கிற வரை என்னிடம் நீ பெறப் போகிற சுகம் ஒரு சதவிகிதம் மாத்திரமே' என்று பேசினாள் பொப்பாயியா.

அக்ரிப்பினாவைத் தீர்த்துக் கட்டுவது என்கிற தீர்க்கமான முடிவுக்கு வந்தான் நீரோ. அவளை எப்படிக் கொல்வது என்று ஒரு வெள்ளை அறிக்கையையே வெளியிட்டாள் பொப்பாயியா. விஷம் கொடுத்துக் கொல்ல முயற்சித்தான். தாயோ மாற்று மருந்து சாப்பிட்டுத் தப்பித்துக் கொண்டாள். இரண்டாவது முறை நதியில் அவளைத் தூக்கி எறிந்தார்கள் நீரோவின் வீரர்கள். அவளோ கடைசி வரைக்கும் நீந்தியே கரைக்கு வந்து விட்டாள். வாழ்க்கை முழுவதும் எந்த மகனை ஆளாக்க வேண்டுமென்று அவள் உழைத்தாளோ, அவளை இன்று ரோமானிய வேட்டை நாய்கள் வெறிபிடித்து துரத்தின. பளபளக்கும் பட்டாக் கத்திகளோடு அவளைக் கொல்லுவதற்கு "வீரர்கள்' பாய்ந்தார்கள். அவளோ அவர்களைக் கையமர்த்தி, "என் உடம்பில் ஒரு இடத்தைக் காட்டுகிறேன்; பாய்ச்சுங்கள் அங்கே உங்கள் காட்டாரிகளை' என்றாள். நீரோ குடியிருந்த தனது குகை வயிற்றைக் காட்டினாள். ஏழு வாட்கள் ஏக காலத்தில் அந்த மழை மறைவுப் பிரதேசத்தை ஊடுருவின.

சிவப்புச் சகதியில் சந்தன விக்கிரமமாக விழுந்துக் கிடந்த அக்ரிப்பினாவின் உடலை உரோமானிய வீரர்கள் நீரோவின் ராஜசபைக்குத் தூக்கி வந்தார்கள்.

சேலை விலகிக் கிடந்த அந்தச் சிலையைப் பார்த்து "என் தாய் இவ்வளவு அழகுள்ளவள் என்று அறியாமல் போனோமே' என்று அங்கலாய்த்தான் நீரோ. தாய்க்கும் தாரத்திற்கும் வேறுபாடு தெரியாத அளவுக்கு பொப்பியாவின் காதல் அவன் இதயத்தை இடப்பெயர்ச்சி செய்திருந்தது.

ஆட்சி நடத்துவதை விட்டுவிட்டு, நீரோ கவிதை எழுதத் தொடங்கினான். எல்லாம் பொப்பாயியாவைப் பற்றித்தான். அவளது தொப்புளைப் பற்றியே தொகை நூல் எழுதினான். அவளது மார்புகளுக்கு எவரும் எடுத்துச் சொல்லாத உவமானத்தை தேடி இரவெல்லாம் விளக்கை வீணாக்கினான். எப்பொழுதெல்லாம் புதிய உவமைகள் கிடைத்தனவோ, அப்பொழுதெல்லாம் அவனது கால்கள் தரையோடு உள்ள தொடர்பையே துண்டித்துக் கொண்டன. சாமியாட்டத்திற்குப் பிறகு சாய்ந்துக் கிடந்த பொப்பாயியாவைத் தட்டி எழுப்பி, நீரோ தனது காதல் கவிதைகளை வாசிப்பான். படித்து முடிக்கிற

போது அவள் நித்திரையைப் போர்த்துக் கொண்டிருப்பாள்.

யாரையாவது பழிவாங்காவிட்டால் அவளுக்கு நிம்மதியே இருக்காது. ஒருநாள் இப்படித்தான் நீரோ தனது கவிதைகளை செனேக்காவிடம் வாசித்துக் காட்டினான். அவள் அதில் ஒரு தவறைக் கண்டு பிடித்தான். "நீ எனக்கு நிலவு" என்று தொடங்கியது கவிதை. நிலவை எப்படி அவளுக்கு உவமையாகச் சொல்லலாம். அது வளர்ந்து தேய்கிற வரலாற்றை உடையது அல்லவா? இவள் தேய்மானமே அறியாத தாருகாவனத்து தங்க மரம் அல்லவா? என்றான். நீரோ உடனே பொப்பாயியிடம் ஓடினான்; நடந்ததைச் சொன்னான். உடனே அவள் "உனது பாட்டில் குற்றம் கண்டுபிடிக்க இவன் யார்? இனிமேல் அவனை அரண்மனையில் வைத்திருக்காதே" என்றாள். அக்ரிப்பினாவிற்கு ஆதரவாக இருந்த செனேக்காவைப் பழிவாங்க இதைவிட்டால் வேறு சந்தர்ப்பம் ஏது? விளைவு பேரறிஞன் செனேக்கா அரண்மனைக்கு அப்பாலே தூக்கி எறியப்பட்டான்.

இப்போது அம்மா என்கிற கடிவாளம் இல்லை. பொப்பாயியா வைத்ததுதான் சட்டம் என்று ஆயிற்று. காதல் கோகிலம் சொன்னதைக் கேட்டு ஆசை மனைவி அக்டேவியாவை நீரோ விவாகரத்து செய்தான். போதாது என்றாள் புதிய ராணி. நாடு கடத்து நாயகனே என்று அவனது இடுப்பைக் கட்டிக் கொண்டு இழைந்தாள். ரோமாபுரிச் சட்டம் மனைவியை நாடு கடத்துவதற்கு எதிராக இருந்தது. நல்ல வேளை ரோமாபுரியை மாற்று என்று சொல்லாமல் விட்டாள். பயந்தே அந்தப் பாவை பரலோகம் போனாள். நீரோ இப்போது தனக்கென்று ஒரு தங்கக் கோயிலை எழுப்பினான். அதில் மையப் புள்ளியாக ஒரு மன்மதச் சிலை. வேறு எவருமில்லை; காதல் இளவரசி பொப்பாயியாதான்.

ரோமாபுரி சரியாக நிர்மாணிக்கப்படவில்லை என்பது எப்போதுமே நீரோவின் குறையாக இருந்தது. ஒருநாள் பொப்பாயியா தனது ஊழியக்காரர்களை வைத்து ரோமாபுரிக்கே நெருப்பு வைத்தாள். ரோமாபுரி எரிந்து தணிவதற்கு ஒரு வாரம் ஆனது. நீரோதான் நெருப்பு வைத்தான் என்று மக்கள் குமுறினர். பொப்பாயியாவுக்குக் கிறிஸ்தவர்களைப் பிடிக்காது. காரணம் அந்த நாளில் இருதார மணத்திற்கு எதிராக நின்றது இந்த மதம். ஆகவே கிறிஸ்தவர்கள்தான் ரோமாபுரியைக் கொளுத்தினார்கள் என்று நீரோவின் நெஞ்சத்தில் நஞ்சு விதையை நடட்டு வைத்தாள்.

நீரோ இப்போது வெறி கொண்ட வேங்கை யானான். பொப்பாயியாயவின் உத்தரவின்படி நீரோ, கிறிஸ்தவர்களைக் காட்டு

மிருகங்களுக்கு இரை யாக்கினான். சிலரது உடல்கள் எண்ணெய்க் குளிய லுக்குப் பிறகு எரிகிற தீப ஸ்தம்பங்களாயின. பொப்பாயி யாவுக்கு இப்போது பழிவாங்குவதற்கே மனிதப் பதர்கள் இல்லாத நேரம் வந்தது.

ஒருநாள் இரவு நேரம். விதி மாத்திரம் விழித்துக் கொண்டிருந்தது. அவர்கள் இருவரும் பேசிக் கொண்டிருந்தனர். பொப்பாயியா தனது உள்ளத்தில் உள்ளதை ஒளிவு மறைவின்றி அவனிடம் சொன்னாள். திராட்சை மதுவின் மயக்கத்தில் அதைத் தவறாக எடுத்துக் கொள்ள மாட்டான் என்கிற தைரியத்தோடுதான். அவ்வாறு சொல்லத் தலைப்பட்டாள். "நீரோ எல்லாம் சரிதான். உனது இன்ப விளையாட்டு என்னை ஆழமாகவே தொடுகிறது. ஆனால் நான் உச்சத்தை அடைந்தேனா, இல்லையா? என்று நீ கவலைப்படுவதே இல்லை. நீ ஆண் என்பதற்கு நான் தாயாவதுதான் அடையாளம் என்று எண்ணி விடாதே. ஒவ்வொரு பெண்ணும் சுகம் பெறுவதில் உச்சத்தை அடைய வேண்டும் என்றுதான் எண்ணுவாள். அப்படித்தான் உன் வேலை முடிந்ததும் நீ விழுந்து தூங்கி விடுகிறாய். நானோ விழித்து விழித்து விழிகள் சிவக்க அழுது கொண்டிருக்கிறேன். வானத்துப் பறவைகளைப் பார். அவைகளில் கூட காலையில் கலக்கிற கந்தர்வப் பறவைகள் உண்டு. இருவரும் உச்சத்தை அடைவதுதான் இல்லறம் என்பது அந்த விஞ்ஞானப் பறவைகளுக்கே விளங்கியிருக்கிறது. உனக்கு ஏன் விளங்கவில்லை?" என்று கேட்டுவிட்டாள். அவ்வளவுதான் தாமதம். நீரோவுக்கு உள்ளே இருந்த ஆண் விழித்துக் கொண்டான். விளைவு... காலாலே ஒரு உதை விட்டான். அவளது கர்ப்பக்கிரகம் இடிந்தது. ஒரே நிமிடத்தில் அந்த வனதேவதை, வேடனின் அம்பு பட்ட காட்டுப் புறாவைப்போல துடிதுடித்தாள். சற்றைக்கெல்லாம் அந்த மதர்த்த மார்புக் கூடுகள் இறுதி முறையாக எழுந்து, பௌர்ணமி அலையாக அடங்கி முடிந்தன.

காதல் தேவதையை ஆத்திரத்தால் இழந்த நீரோ, ரோமாபுரியின் தெருக்களில் பைத்தியக்காரனைப் போல் அலைந்தான். அழுக்குத் தெருக்களே இப்போது அவனுக்கு அத்தாணி மண்டபங்கள் ஆயின. துயரத்தால் துருப்பிடித்தவனைப் போல ஆனான். அவனது கன்ன மேடுகளில் உப்பு வண்டிகள் ஊர்வலம் புறப்பட்டன. எப்போது பார்த்தாலும் "பொப்பாயியா, பொப்பாயியா" என்றே அவன் புலம்பிக் கொண்டிருந்தான்.

ஒருநாள் ஸ்போரஸ் என்கிற இளைஞன் அவனுக்கு எதிர்ப்பட்டான். "ஆகா! அற்புதம்! அற்புதம்!" என்றான் நீரோ. இவன் அசப்பில்

மரணித்துப் போன மன்மத அன்னம் பொப்பாயியாவைப் போலவே இருந்தான். அவனை அலாக்காகத் தூக்கிக் கொண்டு, நீரோ அரண்மனைக்கு ஓடினான். அங்கே அவனது பிறப்பு உறுப்புகளை அகற்றினான். ஆணைப் பெண்ணாக்குகிற முயற்சியில் அரை குறையான ஆனால் முதல் வெற்றி இவனுக்கே கிடைத்தது.

ஊரறிய, உலகறிய இந்த அரைகுறை ஆணை நீரோ மணந்து கொண்டான். அரண்மனையே அமார்க்களப்பட்டது. "நல்லவேளை இவனது தகப்பன் நீரோ பிறப்பதற்கு முன்னால் இவ்வாறு செய்யாமல் போனான்' என்று ரோமானியர்கள் கேலி பேசினார்கள்.

இறுதியாக ரோமாபுரி பகைவர்களால் சூழப்பட்டபோது, நீரோ தற்கொலை செய்கிற சூழ்நிலை வந்தது. கட்டாரியை எடுத்தான். மார்பைப் பிளக்கிற தைரியம் அந்த மன்னவனுக்கு வரவில்லை. கட்டாரி குத்துகிறது என்கிற காரணம் காட்டி அதை விட்டெறிந்தான். அவனது கழுத்தை நெரிக்கப் போன கைகள், தடவிப் பார்த்து திரும்பி விட்டன.

"நானா இறக்கிறேன். ஒரு கலைஞன் அல்லவா கண்ணை மூடுகிறான்' இதை யார் அறியப் போகிறார்கள். எனது பொப்பாயியைத் தவிர' என்று உயிரை விட்டான்.

அக்டே என்கிற அவனது வைப்பாட்டி வந்திருந்து நீரோவின் உடலைக் கண்ணீரால் கழுவினாள். ஸ்போராஸ், வேறு எது பிழைக்காவிட்டாலும், தலை பிழைத்தது என்று ஓட்டம் பிடித்தான்.

ரோமாபுரி முழுவதும் நீரோவின் கூக்குரல் "பொப்பாயியா' "பொப்பாயியா' என்றே நிறைந்தது. நீரோ இறந்ததை அப்போதைய ரோமானியர்கள் நம்பவில்லை.

பிறகு நீரோவும், பொப்பாயியாவும் நிலாக் காலங்களில் ரோமானியப் பூந்தோட்டங்களில் பேசி மகிழுவதாக தேவதைக் கதைகளில் அவர்கள் தங்களைத் தேற்றிக் கொண்டார்கள்.

ஆண்டனி கிளியோபாத்ரா

"நீ" என்ன பெரிய கிளியோபாத்ராவா?' என்று தமிழ் நாட்டின் குக்கிராமங்களிலே கூட சூடாகி விடுகிற பெண்கள் சுருக்கென்று தைக்கிற மாதிரி இன்றைக்கும் கேட்கிறார்கள். கேட்கிறவர்களும் கிளியோபாத்ராவைப் பார்த்ததில்லை; கேட்கப்படுகிறவர்களும் அவளைக் கண்டதில்லை.

"கிளேயாபாத்ராவின் மூக்கு மாத்திரம் சிறிது கோணலாக இருந்திருந்தால் ரோம சாம்ராஜ்யத்தின் வரலாறு நேராக இருந்திருக்கும்' என்று 2000 ஆண்டுகளுக்குப் பிறகு பெர்னாட்ஷா எழுதினார். கால வெள்ளத்தில் கரைந்து போகாத காவிய மாளிகையான கிளியோபாத்ராவை ஷேக்ஸ்பியர் "இல்லை இவளுக்கு இலையுதிர் காலம்" என்று 1500 ஆண்டுகளுக்குப் பிறகு எழுதினார். தனக்கு சம்பந்தமே இல்லாத எகிப்து நாட்டில் இவள் அரசியாக ஆரோகணித்தாள். இவளோ கிரேக்க நாட்டுக் கிளி. இவள் ஆடி மகிழுவதற்கென்றே இயற்கை அமைந்த தொங்கு பூந்தோட்டந்தான் எகிப்து தேசம். உலக வரைபடத்தில் பெண்ணின் நெற்றிச்சுட்டிபோல காணப்படுகிறது எகிப்து தேசம். அதில் காற்றில் கலைந்த ஒற்றைக் கூந்தலாக இவள் ஆடி மகிழுவதற்கே ஓடிக் கொண்டிருக்கிறது நைல் நதி! கிரேக்கத்துக் கிளியான கிளியோபாத்ராவுக்கு அரச சிம்மாசனம் எகிப்தில். ஆனால் அந்தக் கிளி மூக்கு அழகிக்கு கொத்தி விளையாடுவதற்கு பழங்கள் ரோமாபுரி நந்தவனங்களில் கொட்டி வைக்கப்பட்டிருந்தன.

சாம்ராஜ்ய வெறியில் சண்டை வளர்த்துக் கொண்டிருந்த ஜூலியஸ் சீசரும், அவருக்குப்பிறகு மார்க் ஆன்டனியும் கிளியோபாத்ராவிடம் மாத்திரமே சமாதான உடன்படிக்கை செய்து கொண்டிருந்தார்கள்.

16 வயதே ஆன கிளியோபாத்ரா தனக்கும் 6 வயது சின்னவனான அவளது தம்பி டாலமியைத் திருமணம் செய்து கொண்டாள். சிம்மாசனத்தை அல்ல; சின்ன நாற்காலியைக் கூட உடன் பிறந்தவனுக்குத் தந்துவிடக் கூடாது என்பதற்காகவே இந்த ஏற்பாடு. இன்று கூடா ஒழுக்கம் என்று உலகம் சாய்த்து, சரித்துப் பார்க்கிற

வழக்கம் ஒரு காலத்தில் எகிப்தில் ஆராதனைக்குரிய சமுதாயப் பழக்கமாக இருந்திருக்கிறது.

இதோ கிளியோபாத்ரா நீல நதியிலிருந்து குளித்துவிட்டு வெளியேறி வருகிறாள். தோலே ஒரு ஆடைதானே என்கிற துணிச்சலோடு வருகிறாள். தோழிகளின் கன்னங்களே நாணத்தில் செர்ரிப் பழங்களாகச் சிவந்து விடுகின்றன. பளிங்கு ஆற்றிலே குளித்ததற்குப் பிறகு அவளுக்குப் பாலாபிஷேகம் நடக்கிறது. குறைந்தபட்சம் ஆயிரம் கழுதைகளிலிருந்து சேகரிக்கப்பட்ட பால், குடம் குடமாக அவள் மீது கொட்டப்படுகிறது. கழுதைப் பாலிலே குளித்தால் தன் அழகுக்கு அழகு சேரும் என்று கிளியோபாத்ரா நம்பினாள்.

அதுவோ இரவுக் காலம். பூக்கூடை மேகத்திற்குள் புகுந்து நிலாப் பெண் கண்ணா மூச்சி ஆடிக் கொண்டிருக்கிற நேரம். தொலைவில் விளக்கு வெளிச்சம் தெரிகிறது. கிளியோபாத்ராவின் மூக்கின் மீது கோபம் நாற்காலி போட்டு உட்காருகிறது. கட்டையும் காவலையும் மீறி, தீபம் ஏற்றி தனது சதைத் தீயைக் கண்களால் காப்பிடுகிற காட்டு மிராண்டிகளைக் கண்டதுண்டமாக்கிவிட வேண்டும் என்று துடிக்கிறாள். தொலைவில் மறைவாக நிற்கிற தனது காவல் வீரர்களுக்கு குரல் கொடுக்கிறாள். பதில் குரல் எதிர்த் திசையிலிருந்து வருகிறது. புரியாத மொழி. இது என்ன அதிசயம்?

அவளது காவல் வீரர்கள் ஏற்கனவே கைதாகிப் போனார்கள். அவளது தம்பியும், கணவனுமான டாலமி இப்போது தலைமைக் கைதி. படகு ஒன்று அருகில் வருகிறது. பிறந்த மேனியாய் நின்றவளைப் பார்த்ததும் அரிக்கன் விளக்கு கூட தனது கண்ணைக் குத்திக் குருடாக்கிக் கொள்கிறது. எங்கும் இருட்டு.. "விவா இல் ஜூலியஸ் சீசர்" என்கிற வாழ்த்தொலி நைல் நதியின் தீரங்களில் எதிரொலிக்கிறது. அவளோ அவசரம் அவசரமாக ஆடைகளுக்குள் தன்னைப் புதைத்துக் கொள்கிறாள்.

கிளியோபாத்ராவுக்கு நிலைமை விளங்குவதற்கு ஒரு நிமிடம்தான் ஆனது. தனது அரசாட்சி ஆட்டம் கண்டு விட்டதை அவள் அறிந்து கொண்டாள். எந்த ரோம் சாம்ராஜ்யத்தின் பேரரசியாக தான் ஆக வேண்டும் என்று இரவும் பகலும் கனவு கண்டாளோ, அந்தக் கனவு நீர் முட்டை போல உடைந்து நொறுங்கியதை உணர்ந்தாள். அரசியாக ஆசைப்பட்ட நாட்டுக்கு அடிமையாகப் போவதை விட வேறு என்ன அசிங்கம் இருக்க இயலும்? மாலை முதல் காலை வரை குளிப்பது அவள் வழக்கம். ஒருநாள் குளித்து முடிப்பதற்குள் தன் நாடே குலைந்துவிட்டதே

என்பதை அவள் உணர்ந்தாள். இருந்தாலும் அவளிடமிருந்து விசம்பல் கூட வெளிப்படவில்லை.

"விவா இல் ஜூலியஸ் சீசர்" என்கிற வாழ்த்தொலி இப்போது கரையில் நின்ற கிளியோவின் காதுகளை உரசிக் கொண்டு போனது.

கற்பனையில் கூட காண முடியாத கம்பீரமான ஒரு உருவம். அவளை நெருங்கி வருகிறது. இப்போது அவளுக்குத் தெரிகிறது. அவன் ஜூலியஸ் சீசரே தான்! அடிமையிடம் என்ன சம்பந்தம் வேண்டிக் கிடக்கிறது என்று நினைத்தானோ என்னவோ, வந்ததும் ஈரமாயிருந்த எழிலோவியத்தை இறுகக் கட்டி அணைத்தான். அவனது வெப்ப மூச்சில் அவளது ஈரம் விடைபெற்றுக் கொண்டது. அவளது உதடுகளில் அவன் தனது உதடுகளால் படை நடத்தினான். அந்த தேவ வேளையில் கிளியோபாத்ரா நினைத்தாள்... ரோமாபுரிக்கு ராணியாவதற்கு இதைவிட்டால் வேறு சந்தர்ப்பம் இல்லை. அடிமையாய் போவோம்; பிறகு ரோமாபுரியையே அடிமையாக்குவோம்.

நைல் நதிக்கரையில் கூடாரம் ஒன்று அமைக்கப்பட்டது. பிடிபட்ட எகிப்தின் அடிமைத்தனத்தை முழுமையாக்க ஜூலியஸ், சீசருக்கு ஒரு வருடம் தேவைப்பட்டது. அந்த ஒரு வருடத்தில் இருவரும் ஒருவரையொருவர் பங்கு வைத்துக் கொண்டனர். கிளியோவின் மூக்கைத் தடவியே ஜூலியஸ் சீசரின் ஆள் காட்டி விரல் ஆட்டம் கண்டது. ஜூலியஸ் சீசரோடு கிளியோ ரோமாபுரிக்கே பயணமானாள்.

சீசருக்கும் அவளுக்கும் பிறந்த மகன் சிசேரியன். உடன் வந்தான். ரோமாபுரி கிளியோபாத்ராவின் வருகையால் அமார்க்களப்பட்டது. சாம்ராஜ்யாதிபதியான சீசர், கிளியோவின் கால் நகங்களுக்கு எந்தச் சாயம் பொருத்தமானது என்கிற, கவலையிலேயே காலத்தைக் கழித்தான். காதல் தேவதையின் தேவாலயத்தில் வீனஸ் சிலைக்கு அருகில் தனது காதல் புறாவுக்கு, சீசர் தங்கத்தால் சிலை அமைத்தான். நண்பர்கள் எதிர்த்தனர். நாடே தூற்றியது. காதல் சீசரின் கண்களில் சதை வளர்த்திருந்தது. அவன் கவலைப்படவே இல்லை. இறுதியாகப் புரூட்டசின் கட்டாரிக்கு சீசர் பலியாகிப் போனதற்கு கிளியோபாத்ராவின் மீது சக்கரவர்த்தி கொண்ட வெறித்தனமான காதலும் ஒரு காரணம் ஆனது.

ஜூலியஸ் சீசரின் மரண ஊர்வலத்தில் கிளியோவும் கலந்து கொண்டாள். அப்போதும் முடிக்கிடந்த அவனது முகத்தை ரோமாபுரியே ஊடுருவல் நடத்திப் பார்த்தது. அந்த அடக்க நிகழ்ச்சியில் மார்க் ஆன்டனி பேசினான். எதிரிலிருந்து கேட்டாள் கிளியோபாத்ரா.

"நான் சீசரை குறைவாக நேசித்தேன்" என்பது அல்ல; ரோமாபுரியை அதிகமாக நேசித்தேன்' என்கிற வார்த்தைகளை மார்க் ஆன்டனி உதிர்த்ததிலிருந்து கிளியோ அவனது உதடுகளிலேயே ஊஞ்சலாடினாள். அன்றிரவு கிளியோபாத்ராவுக்கு தூக்கமே வரவில்லை. ஆன்டனி, "கற்களைக் கூட பேச வைக்கிற ரசவாதி" என்று முணுமுணுத்துக் கொண்டே கிடந்தாள். எகிப்திய நதி ரோமாபுரிக் கட்டிலில் நிம்மதியில்லாமல் புரண்டு கொண்டிருந்தது. நைல் நதியின் நித்திலப் பூவான கிளியோ எகிப்திற்கே திரும்பினாள். ஆனால் திரும்புகிற போது மார்க் ஆன்டனியின் மனைதக் களவாடிக் கொண்டு வந்து விட்டாள். ஆன்டனி ரோமாபுரியில் இருந்தானே தவிர, கிளியோபாத்ராவின் கண் இமைகளே அவனைக் கட்டி இழுத்துவர போதுமானவைகளாக இருந்தன.

கிளியோபாத்ராவை நினைத்து நினைத்து ஆன்டனி கோடை காலத்து மீன் கொத்திப் பறவையானான். ஆன்டனியும் அவனது மனைவி ஃபுல் வியாவும் ஏரிக்காலில் ஆளுக்கொரு பக்கம் இழுக்கிற காளைகள் ஆனார்கள். டார்லஸ் நகரத்திலிருந்து ஆன்டனி, கிளியோ பாத்ராவிற்கு தூது விட்டான். அணில்கள் ஆளுக்கொரு பக்கம் கடித்த கொய்யாப் பழம்தானே என்று நண்பர்களெல்லாம் சொல்லிப் பார்த்தார்கள். அவனுக்கோ அவள் எவ்வளவு பிழிந்தாலும் சத்தை இழக்காத பிரம்பப் பழமாக இருந்தாள்.

சீசரை விட ஆன்டனி பலவீன மானவன். நிலப்பரப்பில் எட்டிப் பார்க்கும் பச்சைப் புற்களே அவனது ஆசைத் தீயை வளர்க்கப் போதுமானவையாய் இருந்தன. ஒருநாள் கிளியோபாத்ரா டார்லஸ் நகரத்திலிருந்து ஆன்டனியைச் சந்திக்கப் புறப்பட்டாள். கப்பல் கப்பலாகப் பரிசுப் பொருள்களை நிரப்பிக் கொண்டு அவள் வந்தாள். எந்தப் பரிசுப் பொருளும் ஆன்டனியின் கண்களைக் கவருவதாக இல்லை. நிலவே நெற்றிப் பொட்டாக இருந்து விடுகிறேன் என்று தரைக்குத் தாவி விட்ட பிறகு ஓட்டுப் பொட்டுகளுக்கெல்லாம் என்ன உயர்வு? அக்கம் பக்கத்திலிருந்தவர்களையெல்லாம் அலட்சியப்படுத்தி விட்டு, ஜூலியஸ் சீசர், நைல் நதிக் கரையில் தன்னை வாரி அணைத்தது போல, இவள் ஆன்டனியை தனது முத்த மழையில் நனைத்தாள். தூறலாகத் தொடங்கியது அடைமழையாக ஆர்ப்பரித்தது. அந்த அழகியின் அதரங்களிலேதான் பூலோக சொர்க்கம் புதைந்திருந்திருக்கிறது என்பதிலே மார்க் ஆன்டனி உறுதியாக இருந்தான். அவள் இரண்டு குழந்தைகளுக்குத் தாயானாள்.

கிளியோபாத்ராவின் மாயப் பிடியிலிருந்து மார்க் ஆன்டனியை

விடுவிப்பதற்காக அக்டேவியஸ் தனது சகோதரி அக்டேவியாளை அவனுக்கு மணம் முடித்தான். திருமணத்திற்கு அக்டேவியாள் தினவைத் தீர்க்க கிளியோபாத்ரா என்று முறை வைத்து வாழத் தொடங்கினான். கிளியோபாத்ராவின் கண் மதகுகளில் கருணை வெள்ளத்திற்காக மார்க் ஆன்டனி மணிக்கணக்கில் தவமிருக்கிறான். கிளியோபாத்ரா என்கிற எகிப்திய பிரமிடுக்கு முன்னால் ரோமாபுரி அவனுக்கு விழுந்து போன பல்லாகவும், வெட்டி எறிந்த நகமாகவும் ஆனதே என்று அக்டேவியஸ் வருந்தினான். இதற்கிடையில் அக்டேவியஸ் ரோமாபுரிக்கே அரசனானான். அக்டேவியஸ் ரோம சாம்ராஜ்யத்திற்கு அரசனாகி விட்டான் என்பதை விட கிளியோபாத்ராவுக்கு தான் முழுக்க அடிமையாக முடியவில்லையே என்கிற கவலைதான் ஆன்டனியை அரித்துத் தின்றது.

ஆன்டனியின் அணைப்பில் கிடக்கிற போது அக்டேவியை அகற்றி விட்டு, ரோமாபுரியை எப்படிக்கைப்பற்றுவது என்றே கிளியோபாத்ரா திட்டமிட்டுக் கொண்டிருந்தாள். ஆகவே ஆன்டனியை அக்டேவியசிற்கு எதிராக தூக்கி நிறுத்தினாள். கிளியோபாத்ராவின் தூண்டுதலால் கீழ்த்திசை நாடுகளின் மீது படையெடுத்தான் ஆன்டனி. வெற்றி பெற்றான். அந்த வெற்றி ஆக்டேவியசின் அடி வயிற்றைக் கலக்கட்டும் என்று காத்திருந்த கிளியோபாவுக்கு ஏமாற்றமே எஞ்சியது. புறப்பட்ட இடத்திற்கே பொருட்கள் திரும்பி வரும் என்கிற பூகோள விதியைப் போல் கிளியோபாத்ராவை மறந்து ஒரு நிமிடம் கூட இருக்க முடியாத ஆன்டனி, போர் முனையிலிருந்து கூடாரத்திற்குத் திரும்புவதையே குறிக்கோளாகக் கொண்டிருந்தான். இப்போது தோல்வி அவனுக்குத் தொடர்கதையானது. சிரியாவில் சிதைந்து போன ஆன்டனி தன்னை ஒட்ட வைத்துக் கொண்டிருந்தபோது, பெரும்படை ஒன்று வருவதைக் கண்டு நடுநடுங்கினான். அ அருகில் வந்து பார்த்தால்... அவனது மனைவி அக்டேவியாள். வனுக்கு ஆதரவாகக் கொண்டு வந்த அற்புத சேனை அது.

முத்துக்கும் கிளிஞ்சலுக்கும் வேறுபாடு தெரியாதவனை மனதார நேசித்த கண்ணகி நமது நாட்டுக்கு மாத்திரமே சொந்தமானவள் இல்லை. கணவனாக நடந்து கொள்ளாதவனின் கௌரவம் கூட காப்பாற்றப்பட வேண்டிய ஒன்று என்று நினைத்தாள் அக்டேவியாள். ஆனால் ஆன்டனியோ, கிளியோபாத்ராவிடமிருந்து தன்னைப் பிரிக்க வந்திருக்கிற பெரு மாயப்பிசாசு என்றுதான் நினைத்தாள்.

என் இதயம் இலை வடிவம் அல்ல. மலைவடிவம் என்று மார்தட்டிய சொந்த மனைவியின் சொற்கள் மார்க் ஆன்டனிக்குப் பெரிதாகப்

படவில்லை. ரோமாபுரி என் குதிகாலுக்குக் கீழே குவித்து வை என்று ஆணையிட்ட கிளியோபாத்ராவின் சாயச் சொற்களே ஆன்டனிக் குப் பெரிதாகப்பட்டன. அவன் ரோமாபுரியின் மீதே படை எடுத்தான். அக்டேவியாள் மனம் உடைந்தாள்.

அக்டேவியாளின் அண்ணன் அக்டேவியஸ் ரோமாபுரி யின் தெருக்களுக்கு வந்தான். "ஒரு காதல் தேவதைக் காக தன் சொந்த நாட்டின் மீது படையெடுக்கிற துரோகி ஆன்டனியை துரத்துங்கள்" என்று மக்கள் மத்தியில் பேசினான். அவர்களின் கோபம் கொதி நிலைக்குப் போனது. ஆக்டியம் என்கிற இடத்தில் படைகள் மோதின. ஆன்டனியைச் சந்திக்க வருகிறாள் கிளியோபாத்ரா என்கிற பொய்ச் செய்தி ஆன்டனியின் காதுகளைச் சேர்ந்தால் போதும் என்று அக்டேவியஸ் கருதினான். எதிர்ப்பார்த்தது போலவே ஆன்டனி போர் முகத்தை விட்டு தன் காதல் நிலவைத் தேடி ஓடினான். விளைவு.. எதிர்ப்பார் இல்லாமல் அக்டேவியசின் படைகள் எகிப்தை சூறையாடின. அப்போதும் ஆன்டனி கிளியோவுக்கு என்ன ஆனதோ என்றே கலங்கினான்.

கிளியோபாத்ரா கொலை செய்யப்பட்டு விட்டாள் என்கிற செய்தி ஆன்டனி மீது இடியாய் இறங்கியது. அவள் இல்லாத உலகத்தை அவனால் ஒரு நிமிடம் கூட நினைத்துப் பார்க்க முடியவில்லை. கட்டாரியை எடுத்தான், தனது மார்பைப் பிளந்தான். ரத்தச் சேற்றில் தன்னைப் புதைத்தான். உயிர்ப் பறவை அவனது உடலை விட்டு பிரிவதற்காக ஒத்திகை பார்த்துக் கொண்டிருந்தபோதுதான் கிளியோபாத்ரா இன்னமும் உயிரோடுதானிருக்கிறாள் என்று அறிய வந்தான்.

கிளியோபாத்ரா தனது சிறகுகள் கத்தரிக்கப்பட்டதை போல உணர்ந்தாள். ஆன்டனி என்கிற அவளது அகன்ற ஆகாயத்தை அக்டேவியஸ் தோளில் போட்டுக் கொள்ளுகிற துண்டைப் போல் தூக்கிக் கொண்டு போவதை அவள் உணர்ந்தாள். அவள் மீண்டும் வீனஸ் என்கிற காதல் தேவதையைப்போல தன்னை அலங்கரித்துக் கொண்டாள். அக்டேவியஸ் முன்பாக ஓடி வந்து, அவள் குழி முயலைப் போல பதுங்கிக் கொண்டாள். காலம் தனது சுவடுகளைப் பதிக்கவே முடியாத அவளின் சதைச் சாம்ராஜ்யத்தில் முதன் முதலாக வயது தனது வடுக்களைப் பதித்திருந்தது. "எனது வெற்றியின் அடையாளமாக உன்னை ரோமாபுரிக்கு கொண்டு போகப் போகிறேன்" என்றான் அக்டேவியஸ். தனது கனவு பூமியான ரோமாபுரியின் தெருகுகளில் ஒரு நாயைப் போல் இழுபட அவள் விரும்பவில்லை. "இதோ வருகிறேன்"

என்று சொல்லிவிட்டு ஓடினாள்.

ஆன்டனி உடல் கிடத்தப்பட்டிருந்த இடத்திற்கு ஓடினாள். அவளுக்கு அழ வரவில்லை. துக்கம் தொண்டையை அடைத்தது. தான் வளர்த்த விஷப் பாம்புகளைத் தனது மார்பு மைதானத்திலே படரவிட்டாள். கொடுத்து வைத்த பாம்புகள் அவளைக் கொத்தித் தீர்த்தன. நைல் நதியின் தங்கப் படகு உடல் முழுக்க நீலம் படர அன்று மூழ்கியது. உலகத்திற்கு விடை கொடுத்தபோது... அவள் தனது உடலை ஆன்டனியின் அருகிலேயே கிடத்திக் கொண்டாள். அக்டேவியஸ் வந்தான்; அவனது தலை அவனை அறியாமலே கவிழ்ந்தது. அன்றிலிருந்து நீல நதி இன்னமும் உப்பானது.

ரோமியோ-ஜூலியத்

படம்தான் பார்க்கிறோம் என்கிற உணர்வில்லாமல் அழுகிற பாத்திரங்களோடு அழுகிறோம். அக்கம் பக்கம் அழுகிறவர்களைப் பார்த்து கூட்டமாகத்தான் அழுகிறோம் என்று ஆறுதலடைகிறோம். இப்படி எப்போதாவதுதான் ஒரு ஆங்கிலப் படம் வரும். படம் முடிந்து, அந்த இளம் காதலர்களின் இறுதி ஊர்வலம் நடக்கிறபோது, "எல்லோரும் எழுந்து நின்று வணக்கம் போட்ட பிறகும், திரைப்பட அரங்கிலிருந்து திரும்புவதற்கு மனமில்லாமல் அங்கேயே நம்மைக் கட்டிப் போட்டு விடுகிற மன்மத மாயம்தான் ரோமியோ ஜூலியத்! இது கற்பனைக் கதை அல்ல! உண்மைச் சம்பவம். கற்பனையின் கால்கள் உண்மையிலிருந்தே உதயமாகின்றன என்பதற்கு நேற்றும் இன்றும் ரோமியோ ஜூலியத் கதைதான் உலகம் முழுவதிலும் காதலர்களுக்கு உதாரணமாக விளங்குகிறது.

வெரோனா நகரம் இத்தாலி என்கிற கண்ணாடிப் பெட்டிக்குள் நிஷ்டையிலிருக்கிற தங்க மீனைப்போல. அந்த இரவில் காட்சியளித்தது. காபுலத் பிரபுவின் மாளிகையில் விருந்து. அந்த நகரத்தில் குறிப்பிடத்தக்க அனைவரும் விருந்துக்கு வந்திருந்தார்கள். ஒரு பக்கம் போர்க்களத்தில் புகுந்த வீரர்களைப் போல, சீமான்களும் சீமாட்டிகளும் பதார்த்தங்களைப் பந்தாடிக் கொண்டிருந்தார்கள். மறுபக்கத்தில் முகபடாம் போட்ட வாலிபர்களும் வனிதைகளும் ஒருவரையொருவர் உரசிக் கொண்டும் உள்வாங்கிக் கொண்டும் நடனமாடிக் கொண்டிருந்தார்கள்.

ஆடிக்களைத்து அவரவர்கள் அமர்ந்த பிறகும், இருவர் உலகத்தில் ஆண்களுக்கும், பெண்களுக்குமாக நியமிக்கப்பட்ட இரண்டே பிரதிநிதிகள்; தாங்கள்தான் என்பதாக நினைத்துக் கொண்டு ஆடிக் கொண்டே யிருந்தார்கள். இருவரும் நடனத்தின் எல்லைகளை அப்போதைக்கு அப்போது கடந்து, சொர்க்க விளிம்பின் சோபிதத்தை தொட்டுக் கொண்டிருந்தார்கள். மழையாக விழுந்து விட்டால் மண்மார்பு வலிக்குமென்று மேகமாய் இறங்கி வந்த ஜூலியத்தும், இறைவன், தானே வரைந்த ஓவியத்தில் தன்னை வசமிழந்து போக வைக்கிற

அழகான ரோமியோவும், சுற்றுப்புறம் சூழ்நிலை எல்லாவற்றையும் மறந்தார்கள். இப்போது அந்த நடன மண்டபத்தில் ஆயிரம் கண்களின் படபடப்பும், இரண்டு உயிர்களின் உருகும் சலனமுமே கேட்டது. சற்றைக்கெல்லாம் தாளகதி தப்பாத அந்த ஆட்டத்தின் வேகம் குறைந்தது. அந்த இளம் காதலர்கள் பார்த்திருக்கிற கண்களுக்கெல்லாம் பர்தா போட்டு விட்டு ஒருவரை ஒருவர் இறுக அணைத்தனர்.

அப்போது "நமது எதிரியான மாண்டேகு குடும்பத்தவன் எவனாவது இங்கே நுழைந்திருக்கக் கூடும் எச்சரிக்கை யாயிருங்கள்" என்கிற கூக்குரல் கேட்டது. பூதத்திற்குப் பல் விளக்கி விடுகிற இந்த புத்திசாலியின் எச்சரிக்கையை எவரும் காதில் போட்டுக் கொண்டதாகத் தெரியவில்லை. எச்சரிக்கை வந்த கண நேரத்தில் ரோமியோ மாயமாக மறைந்தான். ஒருமாதம் முழுவதும் விழித்திருந்து, ஒருநாள் தூங்கப் போய் தூக்கம் வருகிற போது பொழுது விடிந்து விட்டால் எப்படி இருக்குமோ அப்படி இருந்தது ஜூலியத்திற்கு.

காபுலத் பிரபு குடும்பத்திற்கும், மாண்டேகு குடும்பத்திற்கும் ஆகவே ஆகாது. ரோமியோ, மாண்டேகு குடும்பத்தைச் சேர்ந்தவன். ஒருவரை ஒருவர் வெட்டிச் சாய்ப்பதற்கு நாள் குறிப்பதே இரு குடும்பத்தவருக்கும் வாடிக்கை; வழக்கம். தங்களின் பெற்றோர்களும், முன்னவர்களும் ஒருவருக்கொருவர் பகையாளிகளாக இருந்தும், ரோமியோ ஜூலியத் என்ற இரண்டு காதல் சிட்டுக்களும், அவர்களைப் பற்றி கவலையே படவில்லை. காதல், தேச வரைபடத்தில் இல்லாத புதிய நதிகளைப் புறப்பட வைக்கிற அதிசயம் பூகோளம் அல்லவா?

மஸ்லின் துணிகளால் எழுப்பப்பட்டிருந்த அந்தக் கந்தர்வ கட்டிலில் இரவெல்லாம் உடலிலிருந்து வெப்பம் வெளிப்பட்ட காரணத்தால், ஜூலியத் வியர்வையில் நனைந்து புரண்டு கொண்டிருந்தாள். கச்சை மீறி கவர்ச்சி காட்டி பிடிபடத் துடித்த அவளது மார்பகங்கள் கட்டிலோடு கட்டிலாக அழுந்திக் கிடந்தன. தான் முழுவதுமாகக் களவாடப்படவில்லையே என்கிற கவலை அவளுக்கு. "பரம்பரைப் பகைவனான மாண்டேகுவின் குடும்பத்தைச் சார்ந்த ரோமியோவோடு சூழ்நிலையை மறந்து ஆடினாயே, உன் தந்தை காபுலத் பிரபு பார்த்துவிட்டால் என்ன ஆகும்?" என்று செல்லமாக ஜூலியத்தைக் கடிந்து கொண்டாள் ஒரு தோழி. ஜூலியத்தின் உதடுகளிலிருந்து வெளிச்சப் பறவை ஒன்று விழுந்து விளையாடியது. பதில் சொல்லவே தகுதியில்லாத கேள்வி என்று பாவை அதை ஒதுக்கிவிட்டாள். "அவர் மணமானவராக இருந்தால் இருக்கவே இருக்கிறது எனக்குக் கல்லறை" என்றாள் ஜூலியத். அவளது மார்புக் கூடுகள் ஏறி இறங்கின.

உள்ளம் வியர்த்தது. தூக்கம் விடை பெற்றது. கடிகாரத்தில் முட்கள் புணர்ந்தன. தோட்டத்தில் சப்தம் கேட்டது. சருகு இலைகளை ஊடறுத்து, தவளை ஒன்று தனிக் கச்சேரி நடத்துவதுபோல் இருந்தது. மதிற்சுவரைத் தாண்டி மணவாளன் வருவான் என்று ஜூலியத் எதிர்பார்க்கவே இல்லை. எவரும் பார்ப்பார்களா பார்த்தால் என்ன ஆகும் என்றெல்லாம் ரோமியோவுக்குத் தோன்றவில்லை. ஜூலியத்தைப் பார்த்து விடுகிற வேகத்தில் மரணத்தின் சலுகைதான் வாழ்க்கை என்கிற முடிவுக்கு ரோமியோ எப்போதோ வந்திருந்தான்.

ரோமியோ ஜூலியத்தை உற்றுப் பார்த்தான். அவள் கண்களில் அந்திவானத்தின் அழகெல்லாம் ஆரோகணித்திருந்தது. "ஜூலியத் உன் குரல் வளைக்குள் ஆயிரம் குயில்கள் கூடு கட்டிக் கொண்டிருக்கின்றன' என்றான். தனது குரலை இதுவரை கேட்காமலே ரோமியோ தன்னை வர்ணிப்பதைப் பார்த்து சிவந்துபோனாள் ஜூலியத். "ஏன் நிறுத்தி விட்டீர்கள் பேசிக் கொண்டேயிருங்கள்; கேட்டுக் கொண்டேயிருப்பேன் என்றாள் அவள், அவளது குரலை முதன் முதலாக கேட்ட ரோமியோ, கடலின் பரப்பில் நிலாக் காலங்களில் பாடும் தங்க மீனின் அதிசயக் குரலோ இது என்று நிலைகுலைந்தான். "ரோமியோ, நான் சொல்லுவதைக் கேட்டீர்களா?" என்றாள். ரோமியோ உடனே "பூலோகத்திற்கு வழி தவறி வந்துவிட்ட புனித நட்சத்திரமே பேசு! பேசிக் கொண்டேயிரு! காலடிக் கடிகாரத்தின் கைகாட்டி முட்களை பின்னுக்கு இழுக்கப் போகிறேன் பேசு" என்றான். "உங்கள் பெயரை மாற்றி விட்டால் நீங்கள் என் தந்தையின் பகைவர் குடும்பத்தைச் சார்ந்தவர் என்பது தெரியாமலே போகும் அல்லவா?" என்றாள் ஜூலியத். "பெயர் இருந்தால்தானே மாற்றுவதற்கு... என் பெயரை உன்னைப் பார்த்த மாத்திரத்திலேயே இழந்து விட்டேன். நீ என்னைக் காதலா என்று அழைத்தாலே போதும்" என்றான் ரோமியோ.

"ஜூலியத் நாளை உன்னைச் சந்திக்க இயலுமா?" என்றான் ரோமியோ. "நாளை என்ன நாளை.. நாஸ்தோறும் நாம் சந்திக்கலாம். நாம் சந்திப்பதற்காகவே நாட்கள் மலருகின்றன என்றாள். அந்த நேரம் பார்த்து தோழி ஒருத்தி தொலைவில் குரல் எழுப்பினாள். ஜூலியத் திரும்பினாள். "இரு ஜூலியத் என் இதயமே நின்று விடும் போலிருக்கிறது" என்றான் ரோமியோ. மீண்டும் தோழியின் குரல். இப்போது பக்கத்தில் கேட்டது. வானம்பாடியின் குரல்வேறு பொழுது புலருவதை அறிவித்து விட்டுப்போனது. "அதற்குள் வானம்பாடியா?" என்றாள் ஜூலியத். "அதற்குள் காலை விடிவதைக் கைகாட்டும் நட்சத்திரமா?" என்றான் ரோமியோ. இருவரும் கிழக்குத் திசையைப்

பார்த்தார்கள். கதிரவன் கண்ணைக் கசக்கிக் கொண்டு எழுந்திருந்தான். "நாம் பேசிக் கொண்டிருந்ததில் இரவு விடைபெற்றதே தெரியவில்லையே?" "மற்றவர்கள் விழித்துக் கொள்வதற்குள் நாம் பிரிந்துவிட வேண்டும்" என்றாள் ஜூலியத்.

"அதற்குள்ளாகவா?" என்றான் ரோமியோ. "எனக்கு மட்டும் உங்களுக்கு விடை கொடுக்க வேண்டும் என்கிற எண்ணமா? பொழுது விடிந்து விட்டதே! என்ன செய் வது?" என்றாள் ஜூலியத். "குறுக்கே வந்து குரல் கொடுக்கிற தோழியை அடக்கி வை" என்றான் ரோமியோ செல்லமாக. "இரவு எப்போது வரும் என்று காத்திருப்பேன்" என்று தொடர்ந்தான் ரோமியோ. "என் அன்பே உங்களுக்கு எனது ஆயிரம் முத்தங்கள்" என்று அவள் சொல்லி முடிப்பதற்குள் மின்னல் வேகத்தில் அவளது உதடுகளை உழுது முடித்தான் அவன். தையல் இயந்திரத்தின் ஊசியை விட வேகமாக உதட்டில் உதட்டை ஊன்றுவதும் எடுப்பதுமாக இருந்தான். விழுந்த வேகத்தில் எரி நட்சத்திரம் விழுந்து மறைவதைப் போல ஜூலியத் ஓடி மறைந்தாள். இருவரின் சந்திப்புகள் தொடர்ந்தன. இத்தாலிய இரவுகளுக்கு இறக்கைகள் முளைத்தன.

ரோமியோ ஒருநாள் லாரன்ஸ் பாதிரியாரைப் பார்க்கப் போனான். தங்கள் காதல் கனிந்து வருவதைப் பாதிரியாரிடம் பக்குவமாக எடுத்துச் சொன்னான். திருமணத்திற்குத் தேதி குறிக்கச் சொன்னான். பகையாளிக் குடும்பங்கள் இந்தத் திருமணத்திலாவது ஒன்று சேரட்டும் என்று பாதிரியார் பரக்க பரக்க எவரும் அறியாமல் திருமணத்தை, நடத்தத் தொடங்கினார். பழுப்பு இலை கீழே விழுகிற ஓசைகூட கேட்காத நள்ளிரவில் ஜூலியத் அலங்கார தேவதையாக ஆலயத்துக்கு வந்தாள். வெண்பனிக் கட்டி நிறத்தில் ஆடை; இடையில் நீல நிறக் கச்சை. தலையில் அரசிக்குரிய கிரீடம். அசப்பில் வீனஸ் தேவதையைப் போலவே இருந்தாள். அவளது பச்சை நரம்புகள் தெரிந்த உடலில் பன்னீர்ப் பூக்கள் விழுந்த ஈரத்தால், மஸ்லின் ஆடையைத் தாண்டி அழகின் ஆரோகணம் தெரிந்தது.

ரோமியோவும் நேர்த்தியான உடையில் வந்தால் குதிரையை விட்டு அவன் குதிக்கிற ஓசை கூட கேட்காமல் நிதானித்து வந்தான். அந்த ஆலயத்தில் நள்ளிரவு நேரத்தில் அவர்களின் திருமணத்தை லாரன்ஸ் பாதிரியார் நடத்தி வைத்தார். எவருக்கும் தெரியாமல் தங்கள் திருமணம் நடந்து விட்டதாக இருவருமே நினைத்தார்கள். ஆனால் செய்தி ஒழுக ஆரம்பித்து விட்டது. காபுலத் பிரபுவின் உறவுக்காரன் ஒருவனின் காதுகளை இந்தச் செய்தி கடித்து விட்டது. அவன் தனது பழிவாங்கும் படலத்தை தொடங்கினான். முதலில் ரோமியோவின் நண்பன்

ஒருவனை நடுத்தெருவில் வெட்டிச் சாய்த்தான். அடுத்த நண்பனைக் குறிவைத்து கொல்ல முயன்றபோது ரோமியோ குறுக்கிட்டான்.

இதைத்தான் பகைவனும் எதிர்பார்த்தான். தேடி வந்த சிறுத்தை வழியில் வந்து வரவேற்கிறதே என்று அந்தப் பகைவன் சொல்லிக் கொண்டான்.

பகைவனும் ரோமியோவும் வாட்களை உருவினர். துருப்பிடித்துக் கிடந்த ரோமியோவின் வாளில் சில நிமிட உரசலில் நெருப்பு பொறி பறந்தது. பகைவனது தலை மண்ணில் உருண்டது. வல்லவர்களிலேயே வல்லவன் அந்த எதிரி. இருந்தும் அணுத் திரள் ஒவ்வொன்றும் புதிய வசந்தம் பூபாளம் பாடும் ரோமியோ ஒரே மூச்சில் ஒரே வீச்சில் அவனை வீழ்த்தினான். ஜூலியத் அவனுக்கு உள்ளே இறக்கி விட்ட உணர்ச்சி வெள்ளம் மலைகளை, உள்ளங்கைப் பள்ளத்தாக்கில் உருளுகிற கோலிக் குண்டுகளாக ரோமியோவுக்குக் காட்டியது.

காபுலத் பிரபு ரோமியோவை நாடு கடத்தினான். ஜூலியத்திற்கு உலகமே சிறைச்சாலை ஆனது. ரோமியோவின் முகத்தை மனக் கண்ணுக்கு முன்னாலே கொண்டு நிறுத்துவதிலேயே அவள் மணிகளைச் செலவிட்டாள். லாரன்ஸ் பாதிரியார் நாடு கடத்தப்பட்ட ரோமியோவை எவரும் அறியாமல் மாண்டுவா என்கிற மாதா கோயிலுக்கு அனுப்பி வைத்தார். அவர் வழியாகவாவது ஜூலியத்தைப் பற்றிய செய்தி வருமென்று நாடு கடத்தப்பட்ட நதியான ரோமியோ எல்லைப் புறத்தில் நாட்களை நகர்த்திக் கொண்டிருந்தான். வானத்துப் பறவைகள் பாடுவது கூட இப்போதெல்லாம் அம்பு மழை பொழிவது போல இருந்தது அவனுக்கு. "என்ன நாடு இது? இங்கே முள்ளம் பன்றிகள் மரங்களில் தொங்குகின்றன. பலாப் பழங்கள் தரையில் தவழு கின்றன" என்று தன்னை அடிப்பதற்குச் சவுக்கைத் தேடினான்.

இதற்குள் இங்கே ஜூலியத்திற்கு திருமண ஏற்பாடு நடைபெற்றது. பாரீஸ் என்பவனுக்கும் அவளுக்கும் அடுத்த வாரம் திருமணம். ரோமியோ வீற்றிருக்கிற மனமஞ்சத்தில் வேறொருவனா? நினைத்தே பார்க்க முடியவில்லை அவளுக்கு. லாரன்ஸ் பாதிரியாரிடம் ஓடினாள். நடந்ததையெல்லாம் கதறிக் கதறி அவரிடம் சொன்னாள். அவளது உப்பு நீர்ப் பூக்களான கண்கள் உலர்ந்து போன காய்கள் ஆயின. இந்தத் திருமணம் நடைபெறவே நடைபெறாது. நான் இருக்கிறேன். திருமணத்திற்கு முந்தைய நாள், இதோ இந்த சீசாவில் உள்ள நஞ்சைக் குடித்து விடு. நாற்பத்தி எட்டு மணி நேரத்திற்குப் பிணம் போலவே கிடப்பாய். நீ இறந்ததாகக் கருதி துக்கத்தில் ஆழ்ந்து விடும் உன் தந்தை திருமணத்தைப் பற்றிய நினைவே இல்லாமலிருக்க இது ஒன்றுதான் வழி. மற்றவற்றை நான் பார்த்துக் கொள்ளுகிறேன்" என்றார் பாதிரியார்.

ஒருவாறு மனதைத் தேற்றிக் கொண்டாள் ஜூலியத். வாரம் வருடமாக நீண்டது. காலை விடிந்தால் கல்யாணம். அதிகாலையில் ஜூலியத்தின் தோழிகள் அவளை எழுப்புவதற்காக வந்தார்கள். வந்தவர்கள் பதறினார்கள். ஜூலியத் இறந்து கிடக்கிறாள் என்கிற செய்தி வெரோனா நகரம் முழுவதும் நொடிப் பொழுதில் பரவியது. காபுலத் பிரபுவும் அவரது மனைவியும் தென்னை இலைகளைப் போலக் கிழிந்தனர். அழகி ஜூலியத்தைச் சுமந்து சென்ற அந்த இறுதி ஊர்வலம் அவர்களது குடும்பக் கல்லறையை அடைந்தது.

இந்த ஏற்பாட்டைப் பற்றி பாதிரியார் எல்லைக்கு அப்பால் ஏங்கிக் கொண்டிருந்த ரோமியோவுக்கு செய்தி அனுப்பினார். விதி கண் கொத்தி பாம்புபோல விழித்திருந்தது. பாதிரியாரின் கடிதத்தைக் கொண்டு போனவன் பாதை மாறிப் போனான். ஆனால், ஜூலியத்தின் மரணச் செய்தியை அறிவிக்கப் போன வேறொரு நண்பன் மாத்திரம் ரோமியோவை அடைந்தான். அவனோ பார்க்கப் பரிதாபமாக இருந்தான். "ஜூலியத், அது என்ன காம்புகள்தான் பூக்களைத் தாங்கும்! உன் மார்பில் பூக்கள் அல்லவா காம்புகளைத் தாங்குகின்றன" என்று அப்போது புலம்பிக் கொண்டிருந்தான். "நண்பனே! உன் ஜூலியத் மரணித்து விட்டாள்" என்று அவன் சொல்லி முடிக்கவில்லை. குதிரையை விட்டு விட்டு, காற்றுக் குதிரையின் மீது ஏறியவனைப் போல் படபடத்து ஓடினான். எல்லையைத் தாண்டினான். குடித்த உடன் உயிரைக் குலைத்துக் கொண்டு விடுகிற மோசமான விஷப் பாட்டில் ஒன்றை வாங்கி வைத்துக் கொண்டான் ரோமியோ. ஜூலியத் உறங்கிக் கொண்டிருந்த கல்லறையில் வந்துதான் ரோமியோ நின்றான். அங்கே பாரீஸ் எதிர்ப்பாட்டான். அவ்வளவுதான் ரோமியோவைக் கண்ட பாரீசின் மயிர்க் கால்களெல்லாம் அணிவகுப்பு நடத்தின. ஆத்திரத்தில் வாளை உருவி ரோமியோவே வெட்டப் போனான். அவனது வாள் முழுக்க வெளிப்படுவதற்கு முன்னாலே ரோமியோவின் வாள் பாரீசின் தலையைப் பந்தாடியது. பாதிரியார் கல்லறைக்குப் புறப்பட்டார். அவள் கண் விழிப்பதற்கு இன்னமும் இரண்டு மணி நேரங்களே இருந்தன. அவள் கண் விழிக்க வேண்டுமே என்கிற கவலை அவருக்கு.

தாள முடியாத வேகத்தில் தவித்தான் ரோமியோ. ஜூலியத்தின் வெட்டி வைக்கப்பட்ட வெள்ளரித் துண்டங்களைப் போன்ற உதடுகளில் இறுதி முத்தம் வைத்தான். உச்சி முதல் உள்ளங் கால் வரை அவளை முத்த மழையில் மூழ்கடித்தான். அவளது தனங்களின் நடுவே தலையை வைத்து படபடவென்று அசைத்தான். பசியாயிருந்த ஒரு குழந்தை பாலுக்காகப் படையெடுப்பதைப் போல அந்தக் காட்சி இருந்தது.

கண்ணீர் வழிந்து கொண்டே இருந்தது. "ஜூலியத் ஜூலியத்" என்றான். அவள் எங்கே பேசப் போகிறாள்?" இதோ உன்னோடு வருகிறேன்' என்று சொல்லி விட்டு நஞ்சை உண்டான். சில நிமிடங்களில் அவனது கூட்டுக்குள் சிறகடித்த உயிர்ப் பறவை விடைபெற்றது. அவனது இடது கை அவளது மதன பீடத்தை ஆடை மறைப்பது போதாது என்பதைப்போல இறுக மறைத்துக் கிடந்தது. அவன் திரும்ப முடியாத உலகத்தில் அவளைத் தேடத் தொடங்கினான்.

சற்று நேரத்திற்கெல்லாம் "நான் எங்கே இருக்கிறேன்?" என்று கேட்டுக் கொண்டே கண் விழித்தாள் ஜூலியத். அருகே பிணமாய்க் கிடந்த தன் காதலனைப் பார்த்தாள். வானம் இடிந்து ஒரு மண் பானைச் சிதறலாக ஆனது போலவும், கடல் முழுவதுமே ஒரு நண்டுக் குழிக்குள் ஓடி ஒளிந்து கொண்டது போலவும் இருந்தது அவளுக்கு. ஒரு நிமிடத்தில் என்ன நடந்திருக்கும் என்பதை ஊகித்து அறிந்தாள். அவன் பக்கத்தில் கிடந்த அந்த பாட்டிலில் நஞ்சு மிச்சமிருக்கிறதா என்று பார்த்தாள். சொட்டுகு கூட இல்லை. காதல் தலைவனோடு கைகோர்த்துக் கொள்ள என்ன வழி என்கிற கவலையில் அவள் உருகி உடைந்தாள். அவனது உதடுகளில் உதடுகளைப் பதித்து விஷத்தை உறிஞ்சுவதற்கு முயற்சித்தாள். ஈரம் உலர்ந்த உதடுகளில் எச்சில் கூட விடைபெற்றிருந்தது.

ரோமியோ இடையில் செருகிய கட்டாரி கண்ணில் பட்டது. நிமிட நேரத்தில் அந்த கட்டாரியால் தனது மார்பினைப் பிளந்தாள். ரோமியோவின் மேலே சாய்ந்தாள். இதற்குள் பாதிரியார் உட்பட எல்லோரும் வந்தனர். வாழ்க்கை சேர்த்து வைக்க முடியாத காதலர்களை மரணம் சேர்த்து வைத்ததை நினைத்து நினைத்து இருநூறு கண்கள் அந்தக் கல்லறைத் தோட்டத்தை நனைத்தன. அந்த நாடு முழுவதும் வானம்பாடிகள் பாடுவதை அன்றிலிருந்து நிறுத்திக் கொண்டன.

லைலா-மஜ்னூன்

அந்த அரேபியப் பாலைவனத்தில் கொட்டிச் சிதறிய பொறி உருண்டைகளைப் போல அங்கும் இங்குமாக ஊர்கள். பச்சை மரங்களில் பருவ நாட்டியம் மாத்திரம் இல்லாதிருந்தால் மணலுக்கும் கட்டடங்களுக்கும் வண்ணத்தைப் பொறுத்தவரை வேறுபாடே இருந்திருக்காது. அசல்களை அப்புறப்படுத்தி விட்டு நகல்களுக்கு நாட்டாமை தந்த அந்த நாள் அரேபியாவில் இன்னமும் பெயரிடப்படாத ஒரு சின்ன கிராமம்.

அங்கே ஒரு பள்ளி. மாணவ, மாணவிகள் துள்ளிச் செல்ல இயலாத மான் குட்டிகளைப்போல சோர்ந்திருந்தார்கள். அன்று ஆசிரியர் வரவில்லை. ஜும்மா தொழுகை முடிந்து வெகு நேரமாக அவர் திரும்பவே இல்லை.

ஒரு மாணவனும், மாணவியும் மாத்திரம் உலகத்து மகிழ்ச்சியை யெல்லாம் தங்களுக்குத் தெரிந்த நயன பாஷையில் நகர்த்திக் கொண்டிருந்தார்கள். மணலைச் சோறு என்றும், கற்களைக் குழந்தைகள் என்றும் கருதி விளையாடிய காலத்திலிருந்தே இவர்கள் நண்பர்கள். "சீனாவுக்குச் சென்றேனும் சிறந்த கல்வியைப் பெறு" என்கிற நபிகள் நாயகத்தின் வரலாற்று வசனத்திற்கு ஏற்ப அரபு நாடு முழுவதும் இளம் பெண்களும் இளைஞர்களும் படிப்பில் கவனம் செலுத்தத் தொடங்கிய காலம். ஆசிரியர் அன்றைக்கு வராது எல்லோருக்குமே ஆச்சரியமாக இருந்தது. அந்த மணிப்புறாக்கள் இரண்டும் எழுதும் பலகைகளைப் பரிமாறிக் கொண்டிருந்தன.

முதலில் லைலாதான் எழுதிக் காட்டினாள். "ஏன் என் பெயரையே நீ உச்சரிப்பதில்லை?" "உன் பெயரை எச்சில் படுத்த நான் விரும்பவில்லை" பதில் எழுதினான் கைஸ். இருவரும் கவிதை வடிக்கிற கலையில் பேராற்றல் படைத்தவர்கள். இருவருக்கும் இடது கன்னத்தில் சிரித்து ஒருவர் பார்த்து கிளிகளைப் போல் கவிதை ரீதிக் கொண்டிருந்த லைலாவை ஆசிரியர் கொண்டனர்.

இப்போது பலகை முறை நான் இடறி விழுந்தேன். நீ மூடாமலே இருக்கிறாய்? யில்லாத உனது கன்னத்தில் சிரித்தால் குழி விழும்.

சிரித்து சிரித்து இருவரும் ஒருவர் குழியை ஒருவர் பார்த்துக்

கொள்வார்கள். அந்த வகுப்பில் ஈரலின் இரண்டு கிளைகளைப் போல லைலாவும், கைஸும் சேர்ந்தே இருந்தார்கள். பாடம் படிக்காமல் கவிதை எழுதிக் கொண்டிருந்த கைஸை ஆசிரியர் திட்டினார். லைலா அழுவாள். லைலாவை ஆசிரியர் திட்டினால் கைஸ் அழுவான். ஒருவர் கண்களால் ஒருவர் அழுது கொண்டனர்.

"இப்போது பலகையில் கைஸ் அவளது கன்னக் குழி பற்றி எழுதினான்.

"எத்தனையோ முறை நான் இடறி விழுந்தும் உன் கன்னத்தில் ஆழ வட்டம் அமைக்கிற அந்தக் குழியை ஏன் நீ மூடாமலே இருக்கிறாய்? அவள் விடுவாளா? காலத்தை வென்ற கவிதாயினி ஆயிற்றே!

"அலையில்லாத உனது கன்னத்தில் அது என்ன நீர்ச்சுழி?" என்று எழுதினான். இவன் பார்த்தான். "ஈரமாகி விட்ட உன் கன்னத்தில் அது என்ன சங்கு சக்கரம்?" என்று எழுதினான். "உன் ஆழக் கடல் முகத்தில் அது என்ன அமிழ்ந்து தோன்றுகிற அதிசயத் தீவு?" என்று அவள் தொடர்ந்தாள். "இது என்ன சரித்திரம் உனக்கு மாத்திரமே காட்டுகிற சலுகையா?" என்று அவன் எழுதினான். "பூவரசமொட்டு உன் கன்னத்திற்கு ஏன் வந்தது?" என்று அவள் எழுத்தில் கேட்டாள்.

"வானவில் எப்போது நிரந்தரமானது?" என்று இவன் எதிர்க்கேள்வியை எழுதினான். "இந்த வட்ட எழுத்தைக் கல்வெட்டிலிருந்து களவாடியது யார்?" என்று அவள் ஒரு போடு போட்டாள். இவன் அசரவில்லை.

"எந்த அலகைப் பார்த்து கம்பளிப்பூச்சி இப்படி சுருண்டு கொள்கிறது?" என்று எழுதிக் காட்டினான். "பாதரசப் பூவே! நீ உள்வாங்கிக் கொண்ட மனிதப் பூச்சிகள் ஏராளம்" என்று அவள் எழுதினாள்.

"சுதைச் சுழிப்பே நீ விறம்தான்; ஆனால் என் உயிர் நெருப்பை ஊதி வளர்க்கிற விஷம்" என்று இவன் எழுதினான். "விஷமும், மருந்தும் வேறல்ல என்று இறுதியாக நான் படித்த இன்பப் பள்ளி நீதான்" என்று அவள் எழுதினாள். இவனும் விடவில்லை. "உன் தொப்புள் எப்படிச் சறுக்காமல் கன்னம் வரைக்கும் ஏறி வந்தது?" என்று எழுதினான் அவ்வளவுதான் லைலாவால் ஈடுகொடுக்க முடியவில்லை. வெட்கம் அவளைப் போர்த்துக் கொண்டது. பலகைகை கீழே வைத்து விட்டாள். அங்குமிங்கும் இருவரும் விழிகளால் அளந்தனர். எல்லா மாணவ, மாணவிக்கும் ஏற்கனவே சென்றிருந்தனர். அந்த வருடம் தேர்வு பெறுவதில்லை என்பதில் இருவருமே உறுதியாக இருந்தனர்.

பக்கத்தில் உள்ளதான மேற் பள்ளியில் பெண்கள் படிக்க முடியாது. பள்ளி முடிந்து வீட்டுக்கு விரைகிற வரை இருவருமே பேசித் தீர்ப்பார்கள். மறுவருடமும் அவர்கள் தேர்வு பெறவில்லை. இருவரின்

தந்திரமும் அவர்களின் அப்பாவிப் பெற்றோர்களுக்குத் தெரிந்திருக்கவில்லை. இரண்டாவது முறையும் தோற்றதால் அல்ல தோற்கடித்துக் கொண்டதால் லைலா மேற்கொண்டும் படிக்க வேண்டாம் என்கிற முடிவுக்கு வந்தார்கள் அவளது பெற்றோர்கள்.

சின்னஞ்சிறு வயதிலிருந்து கைகோர்த்து அலைந்த லைலாவைப் பிரிந்த கைஸூக்குப் பள்ளிக்கூடம் சிறைச்சாலை ஆனது. அவளைப் பார்க்க முடியாமல் அல்லும் பகலும் அவன் துடிக்கத் தொடங்கினான். லைலாவின் வீட்டையே அவன் சுற்றி வரத் தொடங்கினான். அந்த வீட்டின் மதிற்சுவருக்கு அப்பால் சொந்த தேசத்தில் அகதியாகிப் போன சோகத்தோடு அவன் நின்றான். இரவு நேரங்களில்தான் வீடு திரும்புவான். இரவெல்லாம் விளக்கு வெளிச்சத்தில் சுவரில் அவளது உருவத்தை வரைவான். முதலில் அவளை நிர்வாணமாக வரைந்தான். அவனது நண்பன் ஒருவன் ஒருநாள் எதிர்பாராத விதமாக வந்து விட்டான். ஓடிச் சென்று அறையைத் தாழிட்டான். வெளியில் வைத்துப் பேசியே நண்பனை அனுப்பினான். தனது காதலியின் ஓவியத்தைக் கூட வேறு கண்கள் விலைக்கு வாங்கிவிடக் கூடாது என்பதிலே அவன் கருத்தாக இருந்தான்.

நிர்வாணமான அவளின் ஓவியத்திற்கு இப்போது ஆடை வரைய ஆரம்பித்தான். நிர்வாணமாய் அவளை வைத்திருக்கவும் அவனுக்கு மனமில்லை; ஆடையைப் போர்த்து அவளை அழகு பார்க்கவும் அவனுக்கு விருப்பம் இல்லை. அவளின் ஓவியத்தை முடிக்க வெகு நாட்கள் எடுத்துக் கொண்டான். அவன் ஓவியன் இல்லைதான். ஆனால் ஊனிலும், உதிரத்திலும் உறைந்து போன அவளை வரைந்து பார்க்கிற முயற்சியிலேயே அவன் ஓவியன் ஆனான்.

அவளோ தனிமையில் விடப்பட்ட மாடப் புறாவானாள். சுவர் முழுவதும் கைஸ், கைஸ் என்று எழுதினாள். ஒரு வாரத்திற்குப் பிறகு லைலா கைஸ் என்று முன்னேறினாள். அவளுக்கு எதிலும் அவன் முகமே தெரிந்தது. அவன் எதிரில் இருந்தபோது அவன் தன்னை கொள்ளையடிக்க வேண்டும் என்கிற ஆசைக்கு அணை போட்டாள். ஆனால் இப்போதோ அவள் உதடுகளைக் குவித்துக் கொண்டு அவன் முத்தமிடுவதாகக் கற்பனை செய்து கொள்ளுகிறாள். தோட்டத்தில் ஒரு இளைய பேரிச்சை மரம் நின்றது. அதை ஆலிங்கனம் செய்தாள்... அவன் என்று நினைத்துக் கொண்டு, ஒரு காலத்தில் கொச்சி மஞ்சளில் குழி பறித்த ஓவியமாக இருந்த லைலா, இப்போது சாறு பிழிந்த பழம்போல ஓய்ந்து கிடந்தாள். இத்தனைக்கும் கைஸ் அவளைத் தொட்டதே இல்லை.

கைஸுக்கு தாடி வளர்ந்தது. கலைத்த தலை, உடைந்து விழுகிற உடல், இருமல் அவனது தேசிய கீதம் ஆனது. அழுக்கு ஆடைகளுக்குள் அரைகுறையாகத் தன்னைப் புதைத்துக் கொண்டான். எங்கும் எப்போதும் "லைலா லைலா" என்றே பிதற்றினான். எல்லோரும் இப்போது அவனை மஜ்னூன் என்றே அழைத்தார்கள். மஜ்னூன் என்றால் பைத்தியம் என்பது பொருள். தன்னைப் பைத்தியம் என்று உலகமே அழைத்தபோதும் கைஸ் கவலைப்படவில்லை. லைலாவுக்காக எந்தப் பட்டப் பெயரையும் தாங்கவும் அவன் தயாராக இருந்தான்.

மஜ்னூவின் பெற்றோர்கள் லைலாவின் வீட்டுக்குச் சென்றார்கள். குலப்பெருமை குறுக்கே வந்தது. லைலா அமீரி குடும்பத்தைச் சேர்ந்தவள். ஆகவே இனப் பெருமை எழுப்பி வைத்திருந்த சுவரை மஜ்னூனின் பெற்றோர்களால் தாண்ட முடியவில்லை. மஜ்னூனுக்கு ஒரு நண்பன் இருந்தான். அவன் நேரே சென்று லைலாவின் வீட்டைச் சூறையாடினான். லைலாவுக்கு ஒன்றும் நேரவில்லைதான். ஆனால் அவளது நிழலுக்குச் சேதாரம் நினைத்த நண்பனைத் தள்ளி வைத்தான் மஜ்னூன். நாட்டில் இருந்தால்தானே நம்மால் லைலாவுக்குத் துன்பம் என்று காட்டுக்குப் போனான் மஜ்னூன். பகலெல்லாம் வனாந்தரத்தில் வளர்ந்து செழித்த மரங்களில் லைலாவின் பெயரைச் செதுக்குவதே அவனுக்குப் பொழுது போக்காக இருந்தது. அவனது தந்தை எங்கெல்லாமோ அவனைத் தேடி இறுதியாக அவனிருக்கும் இடத்திற்கு வந்தார். "என்னோடு திரும்பி விடு என் உயிரே!" என்று மன்றாடினார். "நான் என் லைலாவை இங்கே உண்டாக்கி வைத்திருக்கிறேன். அருவியின் ஒலியைக் கேளுங்கள் லைலா... லைலா! பறவைகளின் பாடல்களைக் கேளுங்கள் லைலா.. லைலா... காற்றுக்குத் தலை வாரும் மரங்களைப் பாருங்கள். லைலா.. லைலா.. வெறி பிடித்தவனைப் போல மஜ்னூன் கத்திக் கொண்டே இருந்தான்.

மகன் உயிரோடவாவது இருக்கட்டும் என்று மனமுடைந்த தந்தை இல்லம் திரும்பினார். இதற்கிடையில் இப்னுசலாம் என்கிற செல்வந்த இளைஞன் ஒருவன் லைலாவின் வீட்டுக்கு வருவதும், போவதுமாக இருந்தான். அவளோ அவளது நிலவு முகத்தை மட்டுமல்ல; கால் நகம் வரைக்கும் கறுப்பு நிற அங்கிக்குள் புதைத்துக் கொண்டாள். வீட்டில் சிறை வைக்கப்பட்ட பெளர்ணமியை விழிகளால் தழுவலாம் என்று வந்தவனின் ஆசை அப்போதைக்கு நிறைவேறவில்லை. லைலாவின் பெற்றோர்கள் அவளது திருமணத்திற்குத் தேதி குறித்தார்கள். பூலோக சொர்க்கத்தில் புள்ளி மானின் போராட்டம் தொடங்கியது. எவ்வளவோ எடுத்துச் சொல்லிப் பார்த்தாள். மஜ்னூன் பறித்துக் கொண்ட மலர் நான்;

செடியிலிருக்கிறேன். இன்னமும் என்று நீங்கள் நினைப்பதே தவறு என்றெல்லாம் சொன்னாள். தங்கள் கட்டளைக்குப் பணியாவிட்டால் விஷம் குடித்து மண்டு விடுவோம் என்று பெற்றோர் இருவரும் ஒரு வாய்ப்பட கூறினர்.

வேறு வழியில்லாமல் திருமணம் என்கிற பொம்மலாட்டத் திற்கு லைலா உடன்பட்டாள். திருமணம் நடந்தேறியது. ஒட்டகங்கள் மேல் நடைபெற்ற ஊர்வலத்தின்போது முகம் படாத்தை விலக்கி அவள் மஜ்னூவைத் தேடினாள். முதல் இரவு வந்தது. உடலுக்கு நலமில்லை என்று ஒதுங்கிக் கொண்டாள். புதிய கணவன் அவளை வழிக்குக் கொண்டு வருவதற்காக, தான் அவளுக்கு எழுதி வைத்த திராட்சைத் தோட்டங்கள், பேரிச்சைக் காடுகள், ஒட்டகத் தொகுதிகள் அடங்கியப் பட்டியலை நீட்டினான். அவளோ என் மஜ்னூவை உன்னால் தர முடியுமா? என்று கேட்காமல் கேட்டாள்.

மலாலவிற்குத் திருமணம் நடைபெற்ற பிறகு மஜ்னூன் அவளை வாழ்த்தி ஒரு கவிதைக் கடிதத்தை எழுதினான். அதில் அவளுக்கு வருடம் முழுவதும் வசந்தமாக இருக்கட்டும் என்று வாழ்த்தியிருந்தான். கடிதத்தை லைலா தனது கண்ணீரால் நனைத்தாள். அன்று இரவு முழுவதும் அவள் "மஜ்னூன்" "மஜ்னூன்" என்று அரற்றிக் கொண்டே இருந்தாள். எப்போது விடியும் என்று காத்துக் கொண்டிருந்த லைலா அந்த இளங்காலை இருட்டில் தனது காதலனைத் தேடிக் காட்டுக்குப் புறப்பட்டாள். கல்லிலும் முள்ளிலும் அவளது கால்கள் மோதின. தன் காதல் இளவரசனுக்காக அவள் எல்லாத் துன்பங்களையும் பொறுத்துக் கொண்டாள். இறுதியாக மஜ்னூன் இருந்த இடத்திற்கு வந்தாள்.

வந்ததும் தன்னை ஆசையோடு கட்டி அணைப்பான்; கனி இதழில் முத்தம் பதிப்பான் என்றெல்லாம் கனவு முட்டைகளை அடைகாத்து வைத்திருந்த லைலாவுக்கு ஏமாற்றமே மிஞ்சியது. மஜ்னூன் அசையாத சிலையாக அப்படியே உட்கார்ந்திருந்தான். அவள் அருகில் வந்து அமர்ந்தாள். அவளது பாதங்களை அவன் பார்வைக்கு வைத்தாள். மருந்துச் செடிகளின் குழைகளால் அவளின் பாதத்தில் ஏற்பட்ட கொப்புளங்களைத் தடவினான். ஆசை தீர ஒருமுறை தன்னை அணைத்தால் எல்லா வலியும் ஏக காலத்தில் விடைபெற்று விடுமே என்று அவள் நினைத்தாள். அவளோ கடல் அளவு ஆசையை இதயத்திலே தேக்கிக் கொண்டு பேசாமலே இருந்தான். சின்ன வயதிலிருந்தே மூச்சுக்கு முன்னூறு தடவை லைலா.. லைலா.. என்று இதயம் ஒழுக அழைக்கிற கண் நிறைந்த காதலன், பேசாமலிருக்கிறானே என்றால் எந்தப் பேதைதான் அழமாட்டாள்!

அவளது கன்னச் சரிவுகளில் உப்பு வண்டிகளின் ஊர்வலம் புறப்பட்டது. அவளோ கண்களால் கூட அவளைக் களவாடி விடக் கூடாது என்று கருதினான். அவளின் பருத்த தனங்கள் இரண்டும் வா போருக்கு என்று அவனது கரங்களுக்குச் சவால் விட்டன. வட்ட முலைகளைப் பிசைந்து களித்திடும் வாலிபச் சேட்டையினைக் கிட்ட இருந்து காணுகையில் இரவே கிளர்ச்சி அடையாயோ? என்று எழுதிய காதல் மன்னன் மஜ்னூன் இன்று வெறிச்சோடிக் கிடக்கிறான்.

அவனை அள்ளி அணைக்க வேண்டுமென்று லைலா துடித்தாள். என்றாலும் பெண்மை அவளது உணர்வுகளுக்குக் கைவிலங்கு பூட்டியது. ஆளே உருமாறிப் போனாலும், அவளுக்கு மஜ்னூன் மலைக்க வைக்கும் பேரழகுப் பெட்டகமாகத்தான் தெரிந்தான். நெருங்கி நெருங்கிப் பார்த்தாள். காம நெருப்பில் பொசுங்கி விடப் போகிறோம் என்று அவளையே அவள் எச்சரித்துக் கொண்டாள். வேறு வழி இல்லை. தனது தோல்வி யைப் பிரகடனம் செய்வதுபோல் இப்போது அவளே பேசினாள்.

"கைஸ், என்னைப் பார்க்காத பொழுதெல்லாம் லைலா, லைலா என்று என் பெயரை உச்சரிப்பாயாமே! உன் அருகில் நான் வந்த பிறகு உதடுகளைப் பூட்டிக் கொண்டாயே ஏன்?" என்று கேட்டாள். அவனது இதழ்கள் விரிந்தன.

"அடுத்த பிறவியில் நீ எனக்குக் காதலன். நான் உனக்குக் காதலி இப்படி மாறிப் பிறக்க வேண்டும் மயிலே" என்றான். அவள் சிரித்தாள். அந்தச் சிரிப்பில் ஆயிரம் நட்சத்திரங்கள் வெட்கத்தால் பின்வாங்கிக் கொண்டன. மஜ்னூன் கண்களை மூடினான். எதிரே இருந்தவளைக் கற்பனை மைதானத்தில் இறக்கினான். தன் மடியிலே அவளைக் கிடத்தி இல்லை இவன் இதழ் பதிக்காத இடம் என்னும்படி மோக விளையாட்டில் முந்தினான். அவள் புரண்டாள். இவன் அவள் மேல் விழுந்தான். இன்னமும் புரண்டாள். இவன் வேக வேகமாக அவள் மீது விழுந்தான். வேட்டைக்காரனைப் போல் இவனுக்கு வேகம் வந்து விட்டது. ஆனால் ஆச்சரியம் மான் இவனை நோக்கி ஓடி வருகிறது. எல்லாம் கற்பனையில்தான். அவளது அழகு ஆராதனைக்குரியதே தவிர அனுபவிப்பதற்குரியது அல்ல என்பது அவனது எண்ணம்.

அவளோ திறந்த விழி திறந்தபடி அவனை நிர்வாணமாக்கினாள். உதடுகளால் அவனது ஒவ்வொரு உறுப்பிற்கும் காவல் அரண் எழுப்பினாள். ஆயிரம் கோடி காலங்கள் அவன் அவனளைச் சுகித்திருக்கிற சுகத்தை உணர்ந்து, உணர்ந்து பார்த்தாள். எல்லாம்

கற்பனையில்ல்தான்.

"என்னைக் கட்டிக் கொண்டவன் என்னைத் தொடவே இல்லை; நான் தொடவிடவில்லை. இப்போது வேற்று ஊருக்கு வியாபாரத்தின் நிமித்தம் சென்றிருக்கிறான்" என்றான். "நாளை வருவாயா அன்பே!" என்றான். "ஒவ்வொரு நாளும் உங்களைச் சந்திப்பேன் ஏன் இளவரசனே" என்று சொல்லிவிட்டு லைலா ஊர் நோக்கிப் பறந்தாள். அன்று வந்த நிலவு அழுக்கானதைப் போலக் காணப்பட்டது. எவளுக்காக ஏங்கிக் கிடந்தோமோ அந்த வன தேவதை கண்ணுக்கு எதிரே வந்ததும் காதல் வி விளையாட்டைத் தொடங்காமல் விட்டு விட்டோமே என்று அவன் வருந்தினான். நாளை அவள் வருவாள். அணு அணுவாக அவள் சிலிர்ப்பது போல அவள் உடலைத் தடவ வேண்டும் என்றெல்லாம் கற்பனை செய்தான்.

லைலாவைக் காணாத அவளது பெற்றோர்கள் எங்கெல்லாமோ தேடினர். வேலி தாண்டி விட்டது வெள்ளாடு என்பது அவர்கள் வாதம். மஜ்னூன் இல்லாமல் இல்லை எனக்கு இந்த உலக வாழ்க்கை என்பது இவளின் வாதம். கட்டுக்காவல் அதிகமானது. எங்கு பார்த்தாலும் தோழிகள். அந்த இரவில் அவள் தூக்கமின்றிப் புரண்டாள். மஜ்னூன் கனவில் வந்தான். ஆசைதீர அவளை இன்பச் சேற்றிலே புரட்டி எடுத்தான். அவள் அரற்றினாள். காலை விடிந்தது. வழக்கத்திற்கு அதிகமான நேரம் தூங்குகிறாளே என்று தோழிகள் தட்டி எழுப்பினர். அவளோ அசைவற்றுக் கிடந்தாள். மங்கையரையே மயக்கம் கொள்ளவைக்கும் அவளது மார்புகள் மரத்துக் கிடந்தன. நாசித் துவாரங்களில் காற்று தனது நடனத்தை நிறுத்தி நான்கு மணி நேரம் ஆகியிருந்தது.

அவனோ அவளின் வருகைக்காகக் காட்டிலே காத்திருந்தான். அந்தி மாலைப் பொழுதில் ஒருவன் செய்தி கொண்டு வந்தான். கட்டையும் காவலையும் மீறி மரணம் அவளை அழைத்துக் கொண்டது என்று மஜ்னூன் அறிந்தான். லைலா... லைலா... என்று அலறினான். அவனது குரல் பாலை மணலினும் பக்கத்துக் குன்றுகளிலும் எதிரொலித்தது.

சற்றைக்கெல்லாம் அவனது குரல் அடங்கியது. அவன் மூர்ச்சையானான். இன்னமும் அவனது உதடுகளிலிருந்து "லைலா" "லைலா" என்கிற உச்சரிப்பு மாத்திரம் விடைபெறவில்லை. பாலைவனத்தில் எழுந்த மணற் புயல் சருகுகளால் அவனை மூடியது. அவன் மரணமடைந்தான். அவனது கன்னக் கதுப்பினில் மாத்திரம் அந்தக் கள்ளச் சிறுநகை அப்படியே இருந்தது. ஊரே திரண்டது. வாழ்க

காதல் என்றது. லைலாவும் மஜ்னூனும்ஒரே கல்லறையில்
அடக்கப்பட்டார்கள். காற்று அவர்கள் இருவருக்குமாக பாலை மணலில்
வரி வரியாகக் கவிதை எழுதி வைத்தது. பிரபஞ்சம் அவர்களது காதலை
வரவு வைத்துக் கொண்டது.

காத்தரின்-பொட்டெம்கின்

ஒருத்திக்கு ஒருவன் என்பது உன்னதமான தத்துவம்தான். ஆனால், வரலாற்று வரிசையில் காலத்தை வென்ற காதலர்களிலே பல பேர் இந்தத் தத்துவத்தைத் தவிடுபொடியாக்கி தரைமட்ட மாக்கியவர்களே. கண்முன்னே ஒருத்திக்காகவே வாழ்கிறவனுக் காக ஒரு முறை கூட நாம் கைதட்டுவதில்லை. எப்போதோ நிரம்பப் பேர்களோடு நீச்சலடித்தவர்களுக்காக காதல் மாளிகைகளைக் கட்டி எழுப்புகிறோம். காத்தரீன், குக்கிராமங்களின் தொகுதியாகக் குறுகிக் கிடந்த ரஷ்யாவின் எல்லைகளை அகலமாக்கியவள். வானம் கூட ரஷ்யாவின் தலைக்கு மேல் ஆதிக்கம் செலுத்துவதை விரும்பாதவள். இதயமும் அவளுக்கு இலை வடிவமாக இல்லாமல் மலை வடிவமாகவே இருந்தது. சிறையிலிருந்தாலும் எவரோடாவது சேர்ந்திருக்க வேண்டும் என்று எண்ணுகிறவள் காத்தரீன். தனிமைதான் அவளது தனிப்பட்ட எதிரி.

ரஷ்யாவின் அரச சிம்மாசனத்தை அலங்கரித்தாக வேண்டிய பீட்டருக்குப் பதினாறு வயதில் அவளை மண முடித்து வைத்தார்கள். இவளோ வண்ணக் கனவுகளோடு வாழ்க்கையைத் தொடங்கினாள். அவளோ வாழ்ந்து முடிந்தவனைப்போல வளைந்து கிடந்தான். இவளுக்கு கூத்தும், கும்மாளமும் தேவைப் பட்டது. அவனுக்கோ ஆடையில்லாத பொம்மைக்குக் கூட ஆறு முழத்தில் சேலை கட்ட வேண்டும் என்று தோன்றியது. ரோஜாவின் இதழ்களை வருடிப் போகிற தென்றல் காற்றின் மீதே வழக்குப் போடுகிறவள் காத்தரீன். பீட்டரோ எத்தனை ஏக்கர் ரோஜாக்களைப் பிழிந்தால் எத்தனைப்படி அத்தர் கிடைக்கும் என்று கணக்குப் பார்க்கிறவன்.

பீட்டர், சுவர் வைக்கிறவனாக இல்லாமல் சுண்ணாம்பு அடிக்கிறவனாக வந்து சேர்ந்தான். காத்தரீன் இளமை, இரவெல்லாம் கண் விழிக்கும். ஆனாலும் பீட்டர் அவளுக்கு ஈடு கொடுகிறவனாக ஒருநாளும் இருந்ததில்லை. பூக்களைப் பறிக்காதே; புல் தரையில் நடக்காதே என்று அலுவலகச் சிப்பந்தியைப்போல அடிக்கடி பேசுவான். பைபிளும்

கையுமாகப் படுக்கை அறைக்குள் வருகிற பீட்டரைப் பார்க்கவே அவளுக்குப் பிடிக்கவில்லை. பீட்டருக்கு காத்தரீனைப் பற்றிக் கவலை இல்லாவிட்டாலும், அவனது தாயார் எலிசபெத் மகாராணி நிரம்பவே கவலைப்பட்டாள். முதிர்ந்த வயதிலும், மோக முட்களோடு மௌன யுத்தம் நடத்துகிறவள் மகாராணி. சின்ன வயதுச் சித்திராங்கியான மருமகள் காத்தரீன் என்ன பாடுபடுவாள் என்று மகாராணி நெஞ்சுருக நினைத்தாள்.

பால்டிக் கடலில் உள்ள ஒரு தீவுக்கு மருமகளை உல்லாசத்திற்காக அனுப்ப வேண்டும் என்று முடிவெடுத்தாள் மகாராணி. வழக்கம் போல பீட்டர் உடன் போக மறுத்து விட்டான். சால்டிகாஃப் என்கிற சமுத்திர குமாரனை அவளோடு அனுப்பி வைத்தாள் மகாராணி. "பழம் நழுவிப் பாலில் விழும்படிப் பார்த்துக் கொள்" என்று மகாராணி, தோழி ஒருத்திக்கு காதோடு காதாகச் சொல்லி விட்டாள். அரச குடும்பத்தைச் சுமந்த கப்பல் ஆரவாரத்தோடு புறப்பட்டது. கடலைக் கிழித்த கப்பல் கடல் கிழிபடக் கிழிபட வேகமாக முன்னேறியது. முன்னே கடல் கிழிபடுவதும், பின்னால் அது கைகோர்த்துக் கொள்வதும் காத்தரீனுக்காகவே இயற்கை ஏற்படுத்திய இன்பக் காட்சி என்று அவள் சொல்லிக் கொண்டாள். கப்பலின் கொடிக் கம்பத்தில் கூடு கட்டிக் குடும்பம் நடத்திய கடற் பறவைகளின் காதல் மொழிகள் அவளுக்குக் கிளர்ச்சி ஊட்டின. சால்டிகாஃப் சற்றைக்கெல்லாம் கப்பலின் மேல் தளத்திற்கு வந்தான். அணு அணுவாக அவனைத் தனது கண்களால் அவள் படமெடுத்தாள். ஆனாலும் ஒரு வார்த்தை கூடப் பேசவில்லை. திரும்பி நின்று கொண்டாள். மாடல் வயலினைப் போல் மதர்த்திருந்த அவளின் மறுபுறத்தைப் பார்த்தே சால்டிகாஃப் பெருமூச்சு விட்டான்.

இரவு வந்தது. ஏக்கப் பெருமூச்சுகளோடு அவளது மார்புக் கமலைகள் எத்தனை நாள்தான் வறண்ட கிணற்றுக்குள் ஏறி இறங்க இயலும்? "இன்று இரவு நான் தனிமையில் விடப்படுவதை விரும்பவில்லை. கதவைத் தாளிடாதே கயல்விழி" என்று தோழிக்கு உத்தரவிட்டாள். மகாராணியின் மன்மதத் திட்டம் நிறைவேறுகிற நேரம் வந்துவிட்டது என்பதில் தோழிக்கு உற்சாகம் கரைபுரண்டது. அன்று பெருங்காற்று கடலின் பிடரியில் அடித்து ஆரவாரித்தது. மெழுகுவர்த்தி அணைந்தது. இருட்டு அப்பிக் கிடந்தது. "யாரங்கே?" என்றாள் காத்தரீன். "நான்தான்" என்று நாக்கு நீச்சலடிக்க மெழுகுவர்த்தியோடு நுழைந்தான் சால்டிகாஃப்.

மெழுகுவர்த்தி வெளிச்சத்தில் ஒரு தேவ தூதனைப்போல்

அவன் தோன்றினான். மெழுகுவர்த்தியை வைத்து விட்டு வெளியேறுகிறவனைப்போல அவன் போக்குக் காட்டினான். திரும்பி வெளியேற முயன்ற அவனைக் காத்தரீன் கைதட்டி அழைத்தாள்.

அவனோ தயக்கத்தோடு அருகில் வந்தான். "உட்கார்" என்று அவள் கை காட்டினாள். அவன் கட்டிலில் அமருவதற்குப் பதிலாக தரையில் அமர்ந்தான். அவள் பேசத் தொடங்கினாள்., "உன் பெயரென்ன?" "உனக்கு கல்யாணமாயிற்றா?" "உனக்கு காதலிகள் உண்டா?" என்பது போல நூறாயிரம் கேள்விகளால் அவனைத் துளைத்தெடுத்தாள். எல்லாவற்றுக்கும் அவனது உதடுகள்தான் பதில்களை உச்சரித்தனவே தவிர, அவனது கண்கள் அந்த சதைக் கவிதையை முடிந்தமட்டும் மேய்ந்தன.

இதுவரை சரியாகக் கூட களவாடப்படாத தான், முதன் முதலாக கொள்ளையடிக்கப்படுகிறோம் என்பதில் காத்தரீனுக்கு கரைகடந்த மகிழ்ச்சி. தூக்கம் வருவதைப் போல அவன் நடித்தான். அவனோ அவன் தாடையை பிடித்து உயர்த்தினாள். "கட்டிலின் மேலே வந்து தூங்கு" என்றாள். வாய்ப்பு வந்து வாசல் கதவைத் தட்டுவதை உணர்ந்து கொண்ட சாஸ்டிகாஃப் தயங்குகிற மாதிரி கட்டிலில் ஏறிப் படுத்துக் கொண்டான். அவள் தள்ளிப் படுத்தாள். அவள் படுத்திருந்த இடம் கொதித்தது. தூக்கத்தில் புரளுவதைப்போல அவன் நடித்தான். அவள் அருகில் நெருங்கி அவளது தலையை வருடினாள். சற்றைக்கெல்லாம் ஒருவரில் ஒருவர் உள்ளடக்கம் ஆயினர். அந்தக் கட்டில் ஒரு போர்க்களம் போல் காட்சி அளித்தது. விடிந்து வெகுநேரம் ஆகியிருந்தது. இந்தச் சிட்டுக் குருவிகளின் இன்ப விளையாட்டு மாத்திரம் தொய்வின்றித் தொடர்ந்தது.

சாஸ்டிகாஃபின் அரவணைப்பில் காத்தரீனுக்குப் பால் என்ற மகன் பிறந்தான். எலிசபெத் மகாராணி, பால் பீட்டரின் மகன் என்று பிரகடனம் செய்தாள். முடிகூடுவது ஒன்றையே முழுநேரக் குறிக்கோளாகக் கொண்ட பீட்டர் வேறொருவன் பெற்ற பிள்ளையை வெட்கமில்லாமல் தன் பிள்ளை என்று ஏற்றுக் கொண்டான். தீவிலிருந்து அரண்மனைக்குத் திரும்பிய பிறகும் காத்தரீன் அவனைத் தேடினாள். இடைவெளி இல்லாத இந்த இன்ப விளையாட்டு அரண்மனை முழுவதும் பேசப்படுகிற விஷயமாயிற்று. பெண்ணுக்குள்ளிருக்கிற ஆசைத்தீயை வரை கடந்து தூண்டினால், அந்த மோக நெருப்பு யாரைச் சுடும், எதுவரைக்கும் சுடும் என்பது தெரியாது அல்லவா? அரண்மனை வாயை அடக்குவதற்கு மகாராணி ஓர் உபாயம் செய்தாள். சாஸ்டிகாஃபை சுவிடன் நாட்டுக்குத் தூதுவராக்கினாள். அவன்

பிரிந்துபோன அன்றைக்கு காத்தரீன் மயங்கி விழுந்து விட்டாள்.

காத்தரீன் என்கிற வெள்ளைக் குயில் இப்போது ஆல்ப்ஸ் மலையின் பனிபடர்ந்த சிகரங்களில் கூடு கட்டிக் கொள்ள முடியவில்லையே என்று வருந்தியது. ஒருநாள் காத்தரீன் காத்திருந்து காத்திருந்து களைத்துப் போன தனது கண்களால் வெறிச்சோடிப் போன வானத்தை அளந்து கொண்டிருந்தாள். கண்கள் ஈர மதகுகளாகக் கசிந்தன. ஆண் துணையில்லாத வாழ்க்கை நங்கூரமில்லாத கப்பல் என்பதை உணர்ந்தாள். அப்போதுதான் அவளது அமாவாசை இரவுகளை முடிவுக்குக் கொண்டுவர அவசரப் பிரகடனம் எழுதிய பூரணச்சந்திரன் ஒருவன் அவளது கண்களில் எதிர்ப்பட்டான். இவன் ரஷ்யாவின் ராணுவத் தலைவர்களிலேயே ரதி பெற்ற பிள்ளை. காத்தரீனுக்கு கண் நிறைந்த கணவனாகி விட வேண்டுமென்று இவன் நினைத்தாலும் காதலனாகத்தான் இவனால் தொடர முடிந்தது. அதுவும் கொஞ்சநாள்தான்.

எலிசபெத் மகாராணி தனது சதைப் போர் சாகசங்களாலும், தாகமெடுத்த போதெல்லாம் மதுவைக் குடிக்கிற வழக்கத்தாலும் அறுபதாவது வயதிலேயே "உலகத்திற்கு விடை" கொடுத்தாள். மகாராணியாரின் மாஜி காதலனான ஒருவன் காத்தரீனை வளைக்கப் பார்த்தான். "என்னோடு படுக்கையைப் பங்கு வைத்துக் கொண்டால் உன்னை இந்த நாட்டுக்கே அரசியாக்குவேன்" என்று பச்சையாகவே சொல்லி விட்டான். பீட்டருக்கு விஷயம் தெரிந்து விட்டது. பிரஷ்ய அரசரின் உதவி இல்லாமல் தான் முடிகூட்டிக் கொள்ள முடியாது என்று பிரஷ்ய அரசருக்குப் பீட்டர் விண்ணப்பம் போட்டான். காத்தரீன் ஒன்றும் அம்புலிமாமா படிக்கிற ஆறாம் வகுப்புச் சிறுமி அல்ல. பிரஷ்ய அரசரைத் தன் பக்கம் இழுப்பதற்காகவே காத்தரீன் அவருக்குக் காதல் கடிதங்களை எழுதினாள். காத்தரீனுக்கு அதிகார போதையை ஏற்றிய காதலனுக்கே காத்தரீனின் போக்கு அதிர்ச்சியைத் தந்தது.

இருந்தும் பீட்டர் அரசனானான். தனது இயலாமையால் அடுத்தடுத்த மரங்களுக்குத் தாவிய அழகிய அணிலை (காத்தரீனை) அரசி என்று அரசாங்கக் காரணங்களுக்காகப் பிரகடனப்படுத்தினான். பீட்டர் டென்மார்க் நாட்டின் மீது படையெடுத்தான். வருகிற வழியில் காத்தரீன் தங்கியிருந்த காட்டு மாளிகைக்கு வருவதாக அவளுக்கு அரசன் வாக்களித்திருந்தான். ஒற்றர்கள் காத்தரீனுக்கு உதவினர். மரண ஓலையோடு மன்னன் வருகிறான். நினைத்த நேரத்தில் நினைத்தவனோடு படுத்தவளைக் கால்வேறு கை வேறாக வெட்டி வீசப் போகிறான் என்கிற செய்தி காத்தரீனுக்குக் கிடைத்தது.

காத்தரீன் விழித்துக் கொண்டாள். பீட்டர்ஸ்பெர்க் நகரத்திற்கு விரைந்தாள். "பேரரசி வாழ்க' என்று ரஷ்ய மக்கள் ஆரவாரித்தனர். முடிசூட்டு விழா கோலாகலமாக நடைபெற்றது. பீட்டர், நகரத்திற்குள் பிரவேசித்தால் கைது செய்யச் சொல்லி அரசி ஆணையிட்டிருந்தாள். பீட்டர் வந்து சேர்ந்தான். கைது செய்வதற்காக அவனை வீரர்கள் நெருங்கி வந்தனர். "நான் பேரரசன் பீட்டர்" என்றான். "இது பேரரசியார் உத்தரவு" என்றார்கள் காவலர்கள். பீட்டர் சிறைபிடிக்கப்பட்டான்.

இப்போது காத்தரீனுக்குக் கணவன் என்கிற கண் கொத்திப் பாம்பால் தொல்லை இல்லை. ஒருநாள் அரண்மனை மாடத்திலிருந்து காத்தரீன் கண்களைச் சுழல விட்டாள். தேவதூதனைப் போல ஒருவன் நடந்து போனான். "கொண்டு வாருங்கள் அவனை" என்றாள். தேக்கு மரத்தில் சந்தனம் இழைத்தது போல நின்றான் அந்த இளைஞன். வைத்த விழி வாங்காமல் காத்தரீன் அவனையே பார்த்தாள். அந்த வாலிபனுக்கு இளைய தோள்களில் முதிர்ந்த தலை "நீ சாலமோன் அரசனை விட அழகானவன்" என்றாள். அவன் அவளது அழகை அள்ளிக் கொண்டிருந்ததால் பேசவில்லை. "நீ ஷீபா ராணியை விட அற்புதமானவள்" என்று உள்ளுக்குள் சொல்லிக் கொண்டான். இவன்தான் பொட்டெம்கின்.

ஒரு இலையுதிர் காலத்து இடைவெளிக்குப் பிறகு அவளது ஏரி நிரம்பத் தொடங்கியது. தோட்டம் முழுவதிலும் தவளைகளின் தாளவாத்தியக் கச்சேரி களைகட்டியது. சீன நாட்டு காதல் ஞானிகள் ஆணும் பெண்ணும் எப்படி எப்படி எல்லாம் அனுபவிக்க வேண்டும் என்று எழுதி வைத்தார்களோ அப்படியெல்லாம் இருவரும் வாழ்ந்து பார்த்து விட்டார்கள். ஒருநாள் பொட்டெம்கினைக் காணவில்லை என்றால் கூட கடிதம் எழுதி விடுவாள் காத்தரீன். சிங்கமே, சிறுத்தையே, அணிலே, ஆட்டுக் குட்டியே.. என்றெல்லாம் அவனை வருணித்திருப்பாள். பொட்டெம்கினை விட காத்தரீன் பதினோறு வயது மூத்தவள். ஆகவே காமக் களியாட்டத்தில் இவள்தான் அவனுக்குப் பேராசிரியை. காத்தரீனுக்குப் பல காதலர்கள் இருந்திருக்கிறார்கள். பொட்டெம்கின் ஒருவன்தான் காதலன் என்கிற நிலையிலிருந்து கணவன் என்கிற இடத்திற்கு உயர்ந்தவன்.

ஒருநாள் இப்படித்தான் மான் வேட்டைக்குப் போகிறேன் என்று புறப்பட்டான் பொட்டெம்கின். அவனது மகிழ்ச்சிதான் தனது மகிழ்ச்சி என்று அவள் கருதியதால் போகாதே என்று சொல்லவில்லை. புறப்பட்டு நானும் வருகிறேன் என்றும் சொல்லவில்லை. காரணம் அவள்

இப்போது பேரரசி. வேட்டையாடப் போகிறவனைக் காட்டு மிருகங்கள் வேட்டையாடி விடக்கூடாதே என்பதற்காக நூறு வீரர்களை தேர்ந்தெடுத்து அவள் அனுப்பினாள். அரபுக் குதிரைகள் பூட்டப்பட்ட அலங்கார வண்டியில் அவன் புறப்பட்டான். வழியில் அவன் செய்திருந்த முன் ஏற்பாட்டின்படி மோகனாங்கி ஒருத்தி அந்த அலங்கார வண்டிக்குள் ஏறிக் கொண்டாள். வீரர்களை எச்சரித்தாள். இருந்தும் காத்தரீனைப் பொறுத்தவரை களைத்துப்போன பொட்டெம்கின், குடியானவனின் மகளொருத்தியோடு கும்மாளமிட்டான் என்பதைக் காத்தரீனால் நம்பவே முடியவில்லை.

தன்னை எதிர் கொண்டு வரவேற்க வரவில்லை என்பதிலிருந்தே தனது தலைக்கே ஆபத்து நேரலாம் என்று ஊகித்தான் பொட்டெம்கின். இனி அவனை அழைப்பதில்லை என்ற அவளது உறுதியான முடிவு இரவு வந்ததும் இடிந்து போனது. அவன் அவனது இல்லத்தில் தனக்கு வரப் போகிற முடிவை நினைத்து வருந்திக் கொண்டிருந்தான். மாலைக் காலம் ஆனபோது குதிரைகளின் குளம்பொலிச் சத்தம் கேட்டு அவன் திடுக்கிட்டான். வெளியே வந்து பார்த்தபோது அவனது விழிகள் வியப்பால் விரிந்தன. அரசமாதேவியே கரங்களை விரித்துக் கொண்டு அவனை நோக்கி ஓடி வந்தாள். பொட்டெம்கினுக்கு கண் முன்னே நடப்பதெல்லாம் கனவா, நனவா என்றே தெரியவில்லை.

"புறப்படு உடனே" என்றாள். இனிமேல் ஓடுவது பயனில்லை என்று வேட்டைக்காரன் முன்பு பணிந்து பதுங்குகிற குழி முயலைப்போல அவன் ஆகிப் போனான்.

குதிரைகள் வந்த வேகத்தில் அரண்மனைக்குத் திரும்பின. அன்று இரவு ஒருமுறை இரண்டு முறை மூன்றாவது முறை என்று தொடர்ந்து பொட்டெம்கினை அவள் துன்புறுத்தத் தொடங்கினாள். நாட்டை விட்டு ஓடி விடுவதுதான் நல்லது என்று அவன் முடிவெடுத்தான். ஆனால் பாதாளத்திற்கே பறந்து போனாலும் காத்தரீன் அவனைக் கவர்ந்து வந்து விடுவாள் என்பதையும் அவன் அறிவான். நினைத்தால் அவளது தாகத்திற்கு தண்ணீர் பந்தலாக ஆயிரம் பேர்கள் அணிவகுத்து நிற்பார்கள். இருந்தும் தன்னை ஏன் விட்டு விலகவே மாட்டேன்கிறாள் என்று அவன் கலங்கினான். அவள்தான் அவனை நினைத்தாள். அவனோ இப்படிப்பட்ட கவலைகளால் அலைக்கழிக்கப்பட்டான்.

வேறொரு நினைவும் அவனுக்கு வந்தது. ஆடவர்களை மாற்றி மாற்றிச் சுவை பார்த்த காத்தரீன், தான் அவளைச் சேர்ந்த பிறகு, வேறொரு ஆடவனை ஏன் ஏறிட்டும் பார்ப்பதில்லை என்று நினைத்தான்.

பூரணமான சுகம் ஒருவனிடமே கிடைத்து விட்டால் ஒரு பெண் வேறொருவனை ஏன் நினைக்கப் போகிறாள்? இவன் நினைவுகளை அலைபாய விட்டான். இயந்திரம்போல அவளுக்கு இன்பம் கொடுப்பதை மாத்திரம் அவன் நிறுத்தவில்லை. ஆகவே அவள் "பொட்டெம்கின்" "பொட்டெம்கின்" என்று உச்ச சுகத்தில் கூக்குரலிட்டாள். அவளுக்குள் எரிந்த ஆசை நெருப்பை அப்போதைக்கு அப்போது அணைத்து வைப்பது பொட்டெம்கினுக்கு மாத்திரமே முடிவாக இருந்தது.

களைத்துப்படுத்திருந்த காத்தரீன் அவனைக் கேட்டே விட்டாள். "பொட்டெம்கின், என்னிடத்தில் இல்லாத சுகத்தை அந்தக் குடியானவப் பெண்ணிடம் அப்படி என்ன கண்டு விட்டாய்?" என்றாள். அதற்கு அவன் "மற்றவர்களிடம் இல்லாத சுகத்தை நீ என்னிடத்தில் கண்டு கொண்டாய் அல்லவா?" நிசப்தம் சில நிமிடங்கள் நீண்டது. "என்னை மன்னித்து விடு பொட்டெம்கின். இந்த நாட்டையே உன் காலடியில் கொண்டு வந்து குவித்து விடுகிறேன். என்னை மாத்திரம் கைவிட்டு விடாதே. இந்த உலகத்தில் எந்த ஆணிடத்திலும் பெறாத சுகத்தை உன்னிடத்தில் மாத்திரமே பெற்றேன்" என்றாள். "அதற்காக உன்னிலும் வயது குறைந்த பெண்களை நான் வளைப்பதை நீ எப்படி குற்றம் சொல்லலாம்" என்றான் பொட்டெம்கின். "என் அன்பே! மற்றவர்களெல்லாம் எனக்குக் கணவர்கள். நீ ஒருவன்தான் எனக்குக் காதலனும் கணவனும் ஆனாய்" என்றாள். "என் மேல் உனக்கு ஏன் இவ்வளவு ஆசை?" அவன் கேட்டான்.

அவள் சொன்னாள்:

"அறிவிப்பு செய்துவிட்டு ஆரவாரத்தோடு வருவது அல்ல சிறுநீர்; நீயோ மழை! கடலாகக் கிடந்து மேகமாகி, இடி மின்னல் செய்தி வாசித்து, பெய்து பூமி மகளைப் புல்லரிக்க வைக்கிறாய். இதுவே உனக்கும் மற்றவர்களுக்கும் உள்ள வேறுபாடு" என்றாள்.

"உன் மாதிரித்தானே மற்ற பெண்களும் மழை வேண்டித் தவமிருப்பார்கள்?" கேட்டான் அவன்.

"உன்னைக் கெஞ்சிக் கேட்கிறேன்! என்னைக் கைவிட்டு விடாதே. நான் ஒருத்தி அல்ல ஆயிரம் பெண்களின் அணிவகுப்பு நான்" என்றாள். "பதினைந்து பேர்களோடு படுக்கையைப் பங்கு வைத்துக் கொண்ட நீ எனக்கு எப்படி அறிவுரை சொல்லலாம்?" அவன் கேட்டான். "நீ என் காதலர்களின் எண்ணிக்கையை மூன்று மடங்கு கூட்டிச் சொல்லுகிறாய்" என்று மாத்திரமே அப்போது அவளால் சொல்ல முடிந்தது.

பேரரசியாக விளங்கிய காத்தரீன், பொட்டெம்கின் ஒருவனிடம்தான் ஒரு அடிமையைப் போல நடந்து கொண்டாள். பொட்டெம்கின் மாதிரி ஒருவன் முதலிலேயே தனக்குக் கணவனாக வாய்த்திருந்தால், அநேகரின் பின்னால் தான் ஓடிப் போகிற அவசியமே வந்திருக்காது என்று அவள் சொல்லிக் கொண்டாள். இப்போது ஈடு கொடுக்க முடியாமல் போன பொட்டெம்கின் அவளை விட்டு விலகிக் கொண்டாள். இருந்தும் காத்தரீனின் மீது கொண்ட கருணையால் பல்வேறு செயலாளர்களை அவன் அவளுக்கு நியமித்தான். இவர்கள் அரசியார் விரும்புகிற போது கண் நிறைந்த கணவர்களாகவும் நடந்து கொள்ள வேண்டுமென்று கட்டளையிட்டான். இருந்தும் காத்தரீன் அந்தச் செயலாளர்களில் ஒருவனைக் கூட ஏறிட்டுப் பார்க்கவில்லை.

பொட்டெம்கினைப் பிரிந்த பிறகு வாழ்க்கை காத்தரீனுக்குக் கசந்தது. மரணப் படுக்கையில் கிடந்த மகாராணி, "பொட்டெம்கின் என்னைப் பிரிந்தபோதே நான் இறந்து விட்டேன். பிறகு நான் உயிர் வாழ்ந்த காலமெல்லாம் புதைக்கப்படுவதற்கே நான் காத்திருந்த வருடங்களே" என்று கூறினாள். உலகத்தை விட்டுப் பிரிந்து போவதற்கும் முன்னால் பொட்டெம்கினை ஒரு முறையாவது பார்த்துவிட வேண்டுமென்று அவள் ஆசைப்பட்டாள். தொலை தூரத்திலிருந்து வந்த அவனைப் பார்த்த பிறகுதான் அவளுக்கு உயிர் பிரிந்தது.

சாகிற போது அவளது கண்கள் திறந்தே இருந்தன. உதடுகள் இறுதி வரை "பொட்டெம்கின்" "பொட்டெம்கின்" என்றே உச்சரித்தன. திறந்துக் கிடந்த அவளது கண்களை எந்த மருத்துவராலும் மூட முடியவில்லை. பொட்டெம்கின் ஒருவனால்தான் அவளது கண்களை மூடி வைக்க முடிந்தது.

"இன்றைக்குத்தான் இவளது கால் பெருவிரல்கள் சேர்ந்தே இருக்கின்றன" என்று பலர் பேசிக் கொண்டார்கள். ஆனால் இவள் குளிக்கப் போன நதி; பொட்டெம்கினின் நினைவால் பரிசுத்தமான பளிங்கு நதி என்பதைச் சில பேர்தான் அப்போது அறிந்திருந்தார்கள்.

ஓதெல்லோ-டெஸ்டிமோனா

வெனிஸ் நகரம் அந்த இரவிலும் தூங்க மாட்டேன் என்று அடம் பிடித்துக் கொண்டிருந்தது. நேற்று பெய்த மழையில் திட்டுத் திட்டாக முகம் பார்க்கிற அளவில் தண்ணீர்த் தடாகங்கள். வெள்ளித் தட்டுகளை ஆங்காங்கே விரித்தது போன்ற தண்ணீர்த் தீவுகளைக் கடந்து போகிற வெள்ளை மயில்களைப் போன்ற இளம் பெண்கள், தங்கள், பட்டுப் பாவாடைகளை முட்டு வரைக்கும் தூக்கிக் கொண்டு நடக்கிறார்கள். குறும்புக்கார வாலிபர்களோ முழுக்கப் பெய்யாத மழையைச் சபித்துக் கொண்டிருக்கிறார்கள். நகர மண்டபத்தின் அருகில் ஒரு தோட்டம். காடா, தோட்டமா என்று கண்டு கொள்ள இயலாதபடி, மரங்கள், செடி, கொடிகள் ஒரு கை ஒடிந்து போன நிலையில் அப்பெல்லோவின் சிலை. அதன் கீழே உள்ள வட்ட வடிவமான பளிங்கு வளைவில் இருவர். பெளர்ணமி நிலவு தங்களைப் படம் எடுத்துக் கொண்டிருக்கிறது என்கிற ஆதங்கம் இருவரின் முகங்களிலும் நிழலாடுகிறது. அவளோ பார்ப்பதற்கு மூக்கணாங்கயிறு இல்லாத அரபு நாட்டுக் குதிரை மாதிரி உடல் வாகைப் பெற்றவள். ஆயிரம் ஏக்கர் கோதுமையின் செழிப்பு அவள் ஒருத்தியின் உடலிலே மாத்திரம் கொடி கட்டிக் கூத்தடிக்கிறது. அவளோ ஒரே வீச்சில் பத்துப் பேர் தலைகளைப் பந்தாடி விடக் கூடிய தேக்கு மரத்தைப் பழிக்கும் தேகத்தை உடையவன். நிறத்தில் அவளின் எதிர்ப்பதம். சரியாகச் சுட்ட கோதுமை ரொட்டியின் நிறம். அவளோ வெண் பனிக்கட்டிக்கு வெட்கத்தை வரவழைக்கிற வெளிர் நிறம். அவள் டெஸ்டிமோனா. அவன் ஓதெல்லோ. டெஸ்டிமோ னாவுக்கு வீனஸ் தேவதையின் நெற்றி; சூரியக் கடவுள் அப்பெல்லோவின் மூக்கு, மோனாலிசாவின் உதடுகள், திரண்ட திராட்சைப் பழம் போன்ற கண்கள். ஓத்தெல்லோ அசப்பில் முழுக்கவே எழுதி முடிக்கப்படாத ஓவியம்போல பிக்காசோவின் உருவப் பொம்மை மாதிரி. அந்த மரவண்ண மேனியிலும் ஒரு மதர்ப்பு. பார்த்தால் பயத்தை வரவழைக்கிற முகம். ஒருவரை ஒருவர் அணைத்து நிற்கிறார்கள். டெஸ்டிமோனா மெல்லிய தன் ஆளுகாட்டி விரலால் ஓதெல்லோவின் உதடுகளை

அளவெடுத்துக் கொண்டிருக்கிறாள்.

பிரபான்சியோ டெஸ்டிமோனாவின் தந்தை, வெனிஸ் நகரத்தின் வணக்கத்திற்குரிய பிரபு. கணுக்களே இல்லாத வாழை மரத்தைப் போல வளர்ந்து செழித்தவன். டெஸ்டிமோனாவும், ஒதெல்லோவும் அரண்மனை வாசிகள். எல்லோரது கண்களுக்கும் இடறலாக இருந்தார்கள். பிரான்சியோவிடம், பஞ்சம் நெருப்பும் பக்கத்தில் இருப்பது நல்லதா என்று பலமுறை கேட்டு விட்டார்கள். பிரபான்சியோ அவர்கள் சொன்னதைக் காதிலே போட்டுக் கொள்ளவில்லை. ஒரே காரணம், ஒதெல்லோவின் நிறம்தான். ஆப்ரிக்க மூர்க் இனத்தைச் சார்ந்த ஒதெல்லோ கறுப்பு இல்லைதான்; ஆனால் கண்டிப்பாகச் சிவப்பு இல்லை. கறுப்பாக இருந்தாலும் ஒதெல்லோ கரும்பு என்று சொல்லுகிறபடியாகவும் இல்லை. வீரனுக்கே உரிய முரட்டுத்தனம் அவனது முகத்தில் முகாமிட்டதே தவிர, காதலனுக்கு உரிய மன்மதம் அவனது கண்களில் கடுகளவு கூட நிழலாடவில்லை. எதிரும் புதிருமான இவர்களுக்குள் காதல் வளருவதும், கடலிலே கோதுமை சாகுபடி நடப்பதும் ஒன்றுதான் என்று பிரபான்சியோ நினைத்தான்.

காதல் நிறம், மொழி, இனம் எல்லாவற்றையும் தூள் தூளாக்கி விடுகிற மகாமாயம் அல்லவா? காதல் என்கிற மெல்லிய பசங்கொடி எவ்வளவு வலிமையான கோபுரத்தையும் தகர்த்து உள்ளே வேரைச் செலுத்தி விடும் என்று அவன் அறிந்திருக்க வில்லை. டெஸ்டிமோனாவிற்கு ஒதெல்லோவிடம் அப்படி என்ன ஈர்ப்பு? அந்த அரண்மனையில் ஆயிரக்கணக்கான பணிப் பெண்கள், சீமாட்டிகள் வேறு. பழந்தோட்டம் படையெடுத்து வருவதைப் போல் எத்தனையோ ரதிகள் ஒதெல்லோவிடம் வருவார்கள். பேச்சுக்கு இழுத்தால், ஒன்றிரண்டு வரிகளோடு நின்று கொள்வான். அவனது ஆண்மைக்கு அன்னப் பெண்கள் அனைவரும் அடிமைகளாக இருந்தார்கள். தன்னை நிழல் போலத் துரத்துகிற பெண்களை ஒதெல்லோ வெறுத்தான். தன்னைத் தேடுகிற பெண்களை விட தான் தேடுகிற பெண்ணுக்குப் பின்னால் விரைவதுதான் எந்த ஆடவனுக்கும் வழக்கம்; இதற்கு ஒதெல்லோவும் விதிவிலக்கல்ல.

ஒருநாள் பிரபுக் குடும்பத்தில் முதியவரான ஒரு கிழவர் கதை ஒன்று சொன்னார். ஆண்களும், பெண்களும் வாய் திறந்து கேட்டிருந்தார்கள். "அரேபியாவில் ஒரு அரசனுக்கு ஆயிரம் மனைவிகள்' என்று ஆரம்பித்தார். டெஸ்டிமோனா, ஒதெல்லோ இரண்டு பேரும் அந்த அந்த மாடத்தில் ஒரு படைத் தலைவன், கதை சொன்னவரைப் பார்த்து "அப்போது குறைந்தபட்சம் நானொரு படைத் தளபதியாக

இருந்திருந்தால் என் பாடு கொண்டாட்ட மாகவே இருந்திருக்கும்' என்றான். எல்லோரும் சிரித்தார்கள். இரண்டு பேர் மாத்திரம் முகத்தை இறுக்கிக் கொண்டார்கள். வேறொருவன் படைத் தலைவனைப் பார்த்து "உனக்கு ஏன் கொண்டாட்டம்?" என்றான். "அந்த அரசன் ஒரு மனைவியிடத்தில் மீண்டு வருவதற்கு குறைந்தபட்சம் மூன்று ஆண்டுகள் ஆகும்ல்லவா? பிறகு என் பாடு கொண்டாட்டம்தானே?" என்றான். எல்லோரும் சிரித்தார்கள். இருவர் மாத்திரம் சிரிப்பதாகவே இல்லை. இந்த இருவர்தான் ஒத்தெல்லோவும் டெஸ்டிமோனாவும். ஒருவரை ஒருவர் பார்த்துக் கொண்டனர். காதலோ, காமமோ கண்டிப்பாகக் கடைவிரிக்கப்பட வேண்டிய பொருள் இல்லை என்பதில் இருவரும் உறுதியாக இருந்தார்கள்.

ஒத்தெல்லோவிடம் டெஸ்டிமோனாவிற்கு உண்டான ஈடுபாட்டுக்கு முதற் காரணம், அவனது திமிறித் தெரிந்த ஆண்மையின் அடையாளங்கள். இரண்டாவது காரணம், கதை கேட்பதில் டெஸ்டிமோனாவிற்கு இருந்த பலவீனம், கதை கேட்டு, கதை கேட்டு கண்களைச் சாத்திக் கொள்ளுகிற பழக்கம் உடையவள் அவள். இப்பொழுதெல்லாம் ஒத்தெல்லோவிடம் "கதை சொல்லுங்கள் ஒத்தெல்லோ" என்று அவளாகவே கேட்கத் தொடங்கி விடுவாள். தனக்குச் சொல்லப்படுகிற கதையை மற்றவர்கள் கேட்டு விடக் கூடாது என்று நினைப்பாள். எந்தப் பெண்ணிடத்திலும் இதயத்தைப் பறி கொடுக்காத ஒத்தெல்லோ, டெஸ்டிமோனாவைப் பார்த்ததும் அசைய ஆரம்பித்து விட்டான். ஆடிக் காற்றில் நிலைக்கு வந்த தேரே ஒரு வேளை உருண்டு விடுமோ என்று சந்தேகப்படுகிற மாதிரியான சூழ்நிலை அவனுக்கு வந்தது.

கதை கேட்க வந்த டெஸ்டிமோனாவிடும் பொதுவான கதைகளைச் சொல்லாமல் வெற்றி பெற்ற போர்கள், அதில் தனது சாகசங்கள் பற்றியே ஒத்தெல்லோ பேசினான். விளைவு டெஸ்டிமோனாவின் நினைவில் கதை நிலைப்பதற்குப் பதிலாக ஒத்தெல்லோ நிலைத்து விட்டான். "கதை சொல்லு" "கதை சொல்லு" என்று டெஸ்டிமோனா அவனைக் கட்டாயப்படுத்துகிற போது உயர்ந்தவகை திராட்சை மது உதடு வரைக்கும் அதுவாக உயர்ந்து நின்று ஆர்ப்பரிப்பதைப்போல அவனுக்கு இருந்தது. சில நாட்களில் அதே கதையைத்தான் சொல்லுவான். கதையின் முடிவில் அவள் இவன் மடியில் தூங்கிப் போவாள். அவளது தூக்கத்தில் கூட இவன் கதை சொல்வதை நிறுத்த மாட்டான்.

அப்படித்தான் ஒரு நாள் டெஸ்டிமோனா ஒத்தெல்லோவின் மடியில் தலை வைத்துத் தூங்கி விட்டாள். அவன் மனதிற்குள் ஒரு உந்துதல். அவள்

நெற்றியிலே கை வைத்துப் பார்த்தான். அந்த மூன்றாம் பிறை நெற்றி முழுவதுமாகக் கொதித்தது. அவள் கண்களை அகலத் திறந்தாள். அவள் தூங்குவதில்லை; மடியின் சுகத்திற்காக மறுகி நிற்கிற பேடைக் குயில் என்று தெரிந்து கொண்டான். அவள் நெளிந்தாள். மின்னல் புரளுவதைப் போல் இருந்தது. அவளது காமக் கலசங்கள் கட்டுக்களை உடைத்துக் கொண்டிருந்தன. நெற்றியிலிருந்து விலகிய அவனது கையை அவளது மார்போடு சேர்த்து வைத்துக் கொண்டாள், டெஸ்டிமேனா. அஞ்சல் செய்த காதல் அறிவிப்பு இப்போது ஒதெல்லோவிற்குக் கச்சிதமாக விளங்கி விட்டது.

டெஸ்டிமேனாவின் தந்தை பிரபான்சியோவுக்கு அரண் மனைக்குள் கூடு கட்டுகிற அன்றில் பறவைகளைப் பற்றிய தகவல் சென்று சேர்ந்தது. அவரோ நடக்க முடியாதவைகளை நடக்கும் என்று நம்புகிறவன் நானில்லை என்று அழுத்தமாகச் சொல்லிவிட்டார். டெஸ்டிமோனாவிடம் உண்டான மாற்றங்களை அவராக அறிந்து கொண்ட பிறகுதான், காதல் பூமி முழுவதும் படர்ந்ததும் புல்லைக் கூட ஈரமாக்கி விடாத ஒளிக் கடலின் ஒத்தடம் என்பதைத் தெரிந்து கொண்டார். நேரில் ஒவ்வொரு நாளும் கதை கேட்கப் போகிற டெஸ்டிமோனாவிற்குப் பகலெல்லாம் ஒதெல்லோவிற்குக் கடிதம் எழுதுவதே வேலையாய்ப் போயிற்று. அப்படி அவள் எழுதிய கடிம் ஒன்றில் "காதல் பகலைப் பல்லால் இழுத்து நீட்டி விடுகிறது; இரவை நாக்கால் வளைத்துச் சுருட்டி விடுகிறது; காதல் கூழாங்கற்களைக் கூட பிரமிடுகளாக்கி விடுகிறது" என்று எழுதியிருந்தாள்.

கடிதத்தை அரண்மனைவாசி ஒருத்தி பிரபான்சியோவிடம் தந்தாள். அட்சரங்களை எழுதுவதற்குப் படாதபாடுபட்ட தன் பெண்ணா இப்படியெல்லாம் எழுதுகிறது என்று வியந்தார். விலகிக் கொள் என்று மகளுக்குக் கட்டளைப் பிறப்பித்தார். காதல் காதலனின் மௌனத்திற்காக வருந்தும்; அம்மா அப்பாவின் மௌனத்தில் மகிழ்ச்சி கொள்ளும் என்பதை அவர் அறிந்து கொண்டார். "விதியின் கரம் எழுதுகிறது, எழுதி, எழுதி மேற் செல்லுகிறது" என்கிற பாடலை முணுமுணுத்தபடியே ஒருநாள் அவர் உலக வாழ்க்கைக்கு விடை கொடுத்தார்.

ஒதெல்லோவுக்கும் டெஸ்டிமோனாவுக்கும் குறிப்பிட்ட நாளில் திருமணம் கோலாகலமாக நடைபெற்றது. வெனிஸ் நகரம் தனது ஞாபகப் புத்தகத்தில் குறித்துக் கொண்ட வெகு நாட்களில் அது ஒன்று. ஒதெல்லோ தனது ஆசைதீர அவளை அனுபவித்தான். ஆனால் புகழ் பெற்ற போர் வீரனாக இருந்தும் அன்றாடம் அவளை ஆலிங்கனம்

செய்வதோடு இரவுக்கு வணக்கம் சொல்லுவான். என்றோ ஒருநாள்தான் டெஸ்டிமோனா என்கிற பெளர்ணமி நிலவைச் சந்தனச் சேறாக்கி மகிழ்வான். குழந்தைகள் சில வேளைகளில் தூங்கும் போது கனவு காண்பார்கள். தங்கள் தலையணைக்குக் கீழே கலர் மிட்டாய்கள் இருப்பதைப் போல கனவு வரும். எடுத்துச் சாப்பிடவும் மனம் வராது; இருக்கிறது என்கிற மகிழ்ச்சியிலேயே காலை விடிந்து விடும். இப்படித்தான் ஒதெல்லோ அவளைப் பயன்படுத்தினான்.

அவளோ அந்த நாட்டுக் கண்ணகி. வேறொரு ஆடவனை நினைப்பிலும் அவள் நெருங்க விட்டதில்லை. ஒதெல்லோவைத் தாண்டி அவளுக்கு ஊரும் இல்லை; உலகமும் இல்லை. அரண் மனையில் இருந்த தளகர்த்தர்களில் காசியோ முக்கியமானவன், அசப்பில் சூரியகுமாரன், வனதேவதைகளே வணங்கும் காதல் இளவரசன். இன்னொருவன் இயாகோ என்கிற பணியாள். இந்த இயாகோ வில்லாதி வில்லன். காயப்படுத்துகிறவர்களைத் திரும்பக் காயப்படுத்துவதுதான் உலகத்தார் நடைமுறை. இவனை எவனும் காயப்படுத்த வேண்டியதே இல்லை.

தீமையைத் தீமைக்காகவே செய்கிற தீச்சட்டி இவன். ஒதெல்லோவின் மீது இவனுக்குப் பொறாமை. எங்கிருந்தோ வந்த ஒதெல்லோ என்கிற ஆப்பிரிக்க மூர் ஒருவன் பிரபுவின் மகளைக் கைப்பிடித்ததோடு அல்லாமல், அரண்மனையில் அவன் வைத்ததுதான் வரிசை என்று ஆகிவிட்டதே என்று அங்கலாய்த்தான். ஆகவே அவனது நரி மூளை நட்நிசியில் கூட விழித்துக் கொண்டே இருந்தது.

ஒதெல்லோவும் டெஸ்டிமோனாவும் ஒருவரோடு ஒருவர் அணைத்தவாகில் நடக்கிறபோதெல்லாம் இயாகோ பெருமூச்சு விடுவான். ஒதெல்லோவை எப்படி வீழ்த்துவது என்றுதான் இரவும் பகலும் சிந்தித்தான். ஒருநாள் "காசியோ மீது கொஞ்சம் கவனமாக இருங்கள்" என்று ஒத்தெல்லோவிடம் சொல்லி வைத்தான். அன்றிலிருந்துதான் ஒதெல்லோ தன் முகத்தை நிலைக் கண்ணாடியில் நீண்ட நேரம் பார்க்கவே ஆரம்பித்தான். இவ்வளவு வனப்பும், வாளிப்பும் உள்ள டெஸ்டிமோனா தன்னை விரும்புவாளா என்கிற சந்தேகம் வந்து விட்டது. ஒருவேளை இன்பப் படுக்கையில் குதிரை வீரனாகச் சவாரி செய்கிறவன் காசியோதான் என்று நினைத்துக் கொண்டிருக்கிறாளோ என்று எண்ண ஆரம்பித்தான். தவறான சொல்லுக்கும் செயலுக்கும்தான் தண்டனை. தவறான நினைப்புக்கெல்லாம் தண்டனை என்றால் தேசமே சிறைச்சாலை ஆகிவிடுமே என்று ஒதெல்லோ தன்னையே ஆறுதல்படுத்திக் கொள்வான்.

இயாகோவை உத்தமன் என்று ஒதெல்லோ நம்பினான். ஒருநாள் காசியோவிடம் பேசிக் கொண்டிருந்தபோது ஒரு கைக்குட்டை அவனிடமிருந்ததை ஒதெல்லோ பார்க்க நேர்ந்தது. அவனது தலைக்கு மேல் இருந்த நட்சத்திரங்கள் அதே கணத்தில் கூழாங்கற்களாகி இவனைப் பார்த்து நகைப்பதைப்போல் அவனுக்குள் ஒரு உணர்வு. இந்தக் கைக்குட்டை ஒதெல்லோவின் தந்தை அவனது தாய்க்குத் தந்தது. அவனது குடும்பத்து நினைவு படர்ந்து பரவியிருந்த அந்தக் கைக்குட்டையை ஒதெல்லோ பல ஆண்டு காலமாகப் பத்திரமாக வைத்திருந்தான். டெஸ்டிமோனாவைத் தவிர வேறொரு உலகம் அவனுக்கு இனி இல்லை; இருக்கப் போவதும் இல்லை என்கிற உறுதியான முடிவுக்கு அவன் வந்த பிறகுதான் அந்தக் கைக்குட்டையையே அவளுக்குத் தந்தான். அப்படிப்பட்ட காதல் பரிசான அந்தக் கைக்குட்டையை மாசில்லாதவள் என்று இவன் நம்பிய மனைவி அழகன் ஒருவனுக்கு சும்மாவா அளித்து விடுவாள்? இயாகோ சொன்னதிலே இமாலய உண்மை இருக்கிறது என்று ஒதெல்லோ நம்பினான். ஒதெல்லோ கருமான் துருத்தியை ஊதுகிற காட்டு வாசி மாதிரி இந்தச் சந்தேக நெருப்புக்கு வண்டிக் கணக்கில் எரி மரங்களை இறக்கினான்.

ஒதெல்லோவுக்கும், காசியோவுக்கும் ஒருநாள் வாய்த்தகராறு. நிம்மதியில்லாமல் தவித்த ஒதெல்லோ தன்னையே தான் பழித்துக் கொண்டான்.

டெஸ்டிமோனாவிடம் ஒத்தெல்லோ சென்றான். "படுக்கைக்கு வந்து விட்டீர்களா பிரபு?" என்று கேட்டான். அவனோ "உன் இரவு நேரத்து ஜெபத்தை முடித்து விட்டாயா?" என்று கேட்டான். பெண் மான் மருண்டது. எகிப்திய பிரமிடைப் போல கம்பீரமாக இருந்த அவனது முகத்தில் கலவரம் வெடித்திருந்ததைப் பார்த்து அவள் கண்கலங்கினாள். அவனோ அந்த நேரத்தில் "காசியோவைக் காயப்படுத்த வேண்டாம்; அவனுக்கு உங்களால் எந்த தீங்கும் நேர்ந்துவிடக் கூடாது" என்று மன்றாடினாள். இது அவள் இயல்பாக வேண்டியது.

தேகமே சந்தேகமாகிப் போன ஒதெல்லோவுக்கு நரம்புக் கால்வாய்களில் கோபப் படகுகள் படபடக்கிற சப்தம் கேட்டது. அவளது குதிகால் நரம்புகளை அறுத்துக் கொடிக் கயிறாக்கிட வேண்டுமென்று துடித்தான். "நீ சாக வேண்டியவள்" என்றான். "என் பிரபுவே உங்களுக்கு என்ன ஆயிற்று?" என்றாள் அவள். உடல் முழுவதும் அவளுக்கு வியர்த்தது. "அந்தக் கைக்குட்டை காசியோவிடத்தில் எப்படி வந்தது?" என்று கேட்டான். "பிரபுவே" என்றாள். பதில் வரவில்லை. சாமர்த்தியாகப்

பேசுவதைச் சற்றும் அறியாத டெஸ்டிமோனா தனது காதல் கேளிக்கைகளை மௌனத்தால் மறைக்கிறாள் என்று அவன் நினைத்தான். உண்மையாகவே அந்தக் கைக்குட்டை இப்போது எங்கே இருக்கிறது என்றே அவளுக்குத் தெரியாது. "நீ வேசி, விபச்சாரி, சாக வேண்டிய சதைப் பிண்டம்" என்றான். அவள் நடுங்கினாள். "பிரபுவே! என்னைக் கொல்லுவதானால் நாளைக்குக் கொல்லுங்கள்" என்று நாயகி மன்றாடினாள். மடிப்பிச்சைக் கேட்டாள். போர்க்களத்தில் பகைவனுக்குக் கூட மன்னிப்பு வழங்குகிற ஒதெல்லோ சொந்த மனைவி சோரம் போய்விட்டாள் என்பதை நினைத்தும் பார்க்க முடியவில்லை. "உன்னை வாள் முனையில் சாகடிக்க மாட்டேன்; ஒருநாள் உயிரோடிருந்தால் இன்னமும் பல ஆண்களை உன் காம வலையில் சிக்க வைத்து விடுவாய். நீ வேசி; விபச்சாரி. அதிலே சந்தேகமே இல்லை" என்று இடியாய் இறங்கினான் ஒதெல்லோ.

"அரை மணி நேரம் அவகாசம் கொடுங்கள் பிரபு" என்று அந்த அரண்மனைக் கிளி கெஞ்சியது. ஒதெல்லோ தனது கொலைபாதகத்திற்கு விளக்குக் கூட சாட்சியாக இருந்து விடக் கூடாது என்று விளக்கை அணைத்தான். டெஸ்டிமோனாவின் மயிற் கழுத்தைத் தனது முரட்டுக் கரங்களால் நெரித்துத் திருகினான். "பிரபு.. என் பிரபு!" என்று மாத்திரமே அந்த பேதைப் பெண்ணால் முதலில் கூக்குரலிட பிறகு முனக முடிந்தது. அவள் உயிர் அடங்குவதற்குள் முன்பாக இயாகோவின் மனைவி ஓடி வந்தாள். "அம்மா, அம்மா" என்றாள். "என்னை நானே தான் கொண்டு கொண்டேன்" என்று மரண நேரத்திலும் தனது காதல் கணவனைக் காட்டிக் கொடுக்க மனமில்லாமல் டெஸ்டிமோனா கண்களை மூடிக் கொண்டாள். இயாகோ வந்தான்; காசியோ வந்தான்; எல்லோரும் வந்தார்கள். இயாகோவின் மனைவியிடம் "அவள் ஒரு பச்சை விபச்சாரி; நான்தான் அவளைக் கொன்றேன்" என்றான் ஒதெல்லோ. "மனித வடிவில் நடமாடுகிற மிருகமே! அவளை விடத் தூய்மையானவளை எந்தக் கண்டத்திலும் நீ பார்க்க முடியாது!" என்று அவள் ஓலமிட்டாள்.

கைக்குட்டை பற்றி ஒதெல்லோ பேசினான். இயாகோதான் அந்தக் கைக்குட்டையை காசியோவிடம் கொடுத்தான் என்பதை முதன் முதலாக ஒதெல்லோ அறிந்து கொண்டான். இயாகோவின் சூழ்ச்சிக்குத் தான் பலியானதைத் தெரிந்து கொண்டான். ஒரு வேலைக்காரன் தனது எஜமானனை எந்த அளவுக்கு முட்டாளாக்கி விட முடியும் என்பதை ஒதெல்லோ உணர்ந்தான். டெஸ்டி மோனாவைத் திரும்பிப் பார்த்தான். அவள் நரம்பறுந்து போன வீணையைப் போல் விழுந்து கிடந்தாள்.

ஓதெல்லோ "ஓ'வென்று அழுதான். கட்டாரியால் தன் மார்பைப் பிளந்து
கொண்டான். டெஸ்டிமோனாவின் மீது சாய்ந்து தன் ரத்தத்தால்
அவளைக் குளிப்பாட்டினான்.

அன்றிலிருந்து அந்த அரண்மனைக்கு மேல் பறப்பதைக் கூட காதல்
பறவைகள் கைவிட்டுவிட்டன.

டயானா-சார்லஸ்

மின்சார விசிறியில் சின்னக் குருவி அடிபட்டு விழுந்தால் கூட இதயத்தில் குத்து விழுவதைப் போல இருக்கிறது. டயானாவின் எதிர்பாராத மரணத்தில் பறவைகளின் சரணாலயமே பற்றி எரிந்து விட்டது போல இருக்கிறது. உலகத்திலேயே அதிகமான முறை புகைப்படம் எடுக்கப்பட்ட ஒரு அன்னப் பறவையின் நீலோற்பவ நிறக் கண்கள் தங்கள் சாளரங்களை நிரந்தரமாக மூடிக் கொண்டு விட்டன. உலகத்தின் ரத்தத்தையே ஒரு நிமிடத்தில் உறைய வைத்த நிகழ்ச்சிகளில் இது ஒன்று. ஆகஸ்டு 31. இரவைப் பகலாக்குவதில் இதிகாசப் புகழ் பெற்ற பாரிசில் பட்டுப் போன மரமான டயானா துளிக்கத் தொடங்கிய போது அந்த தேவதாரு மரம் அடிவரைக்கும் எரிந்து போனது. ரத்தச் சேற்றில் ஒரு சந்தன விக்ரகம் சிக்கிக் கிடந்ததைப்போல டயானா கிடந்தார். புகைப்படக்காரர்களோ, பத்திரிகையாளர்களோ, எழுத்தாளர்களோ, ஊடுருவ முடியாத உலகத்திற்குத் தனது காதலன் டோடியோடு டயானா பறந்து விட்டார்.

இங்கிலாந்திற்கு ராணியாக ஆவதை விட இலட்சக்கணக்கான மக்களின் இதய ராணியாக இருப்பதே மேல் என்று உலகத்தின் கவனத்தை ஈர்த்தவர் டயானா. இளவரசர் சார்லசை டயானா மணந்து கொண்ட நிகழ்ச்சிதான் உலக அளவில் அதிகமான மக்களால் பார்க்கப்பட்ட நிகழ்ச்சி. இது கோரமான முடிவை நினைத்து வருந்துகிற எவரும் இளவரசர் சார்லசின் கடந்த காலத்தை நினைக்காமல் இருந்துவிட முடியாது. இளவரசர் சார்லசிற்கு இருந்த காதலிகளைப் பட்டியலிட்டால் பல பக்கங்கள் பாழாகும். அது 1977ஆம் ஆண்டு இங்கிலாந்து மக்கள் எலிசபெத் அரசியார் முடிசூட்டிய வெள்ளி விழாவை நாடு முழுவதும் கொண்டாடினர்.

தன்மகனும், எதிர்கால இங்கிலாந்தில் அரசனுமான சார்லசிற்கு குழந்தைகளும், குழந்தைகளுக்குக் குழந்தைகளும் பிறப்பதைப் பார்த்து விட்டுத்தான் கண்களை மூடுவது என்பதில் அப்போதே எலிசபெத் ராணி

உறுதியாக இருந்தார். ஆனால் சார்லஸ், இளவரசருக்கு மனைவியாக வருகிற பெண் வேல்ஸ் இளவரசியாக இருப்பார்; சார்லஸ் அரசனாகிற போது அவள் அரசியாகக் கருதப்படுவாள். ஆகவே சிம்மாசனத்தை அலங்கரிக்கப் போகும் ஒரு பெண்ணைத் தேர்ந்தெடுப்பது அவ்வளவு எளிதாக இருக்கவில்லை. காலம் சொடுக்குப் போட்டுக் கொண்டேயிருந்தது. மகாராணியாகப் போகிற மனைவி அமையவில்லை என்பதற்காக ஆண்மையின் கேள்விகளுக்கு விடை சொல்லாமல் ஆடவன் இருக்க இயலாதுதான். அதிலும் இங்கிலாந்தின் எதிர்கால அரசர் இருக்கவே இயலாதுதான். ஆனால்... சார்லஸ், தான் பழகிய எந்தப் பெண்ணும் தனது படுக்கையை பங்கு வைத்துக் கொள்ளலாமே தவிர, அரச சிம்மாசனத்திற்கு அருகில் வந்துவிடக் கூடாது என்பதிலே உறுதியாக இருந்தார்.

இங்கிலாந்து கடற்படையில் தளகர்த்தராக இருந்த சார்லசிற்கு அந்த ஒப்பந்தம் முடிந்ததும், நேரத்தை எப்படிச் செலவிடுவது என்பதே பெரும் பிரச்சினையாகிப் போனது. லூசியா சாந்தாகுருஸ் என்கிற பெண்தான் முதலில் இளவரசரின் வாழ்வில் எதிர்ப்பட்டாள். கேம்பிரிட்ஜ் டிரினிட்டி கல்லூரியில் இளவரசர் மாணவராக இருந்த போதே, இந்த மங்கையோடு அவருக்குப் பழக்கம் உண்டானது. மாணவராக சார்லஸ் இருந்தபோதே பக்கிங் ஹாம் அரண்மனை வசதிகளோடு அமைந்த தனி அறை கல்லூரிக்கு அருகிலேயே ஒதுக்கப்பட்டது.

இந்த அறையின் இன்னொரு சாவி லூசியாவிற்குத் தரப்பட்டது எப்போது வேண்டுமென்றாலும் ஒருவரை ஒருவர் சந்திக்கலாம் என்ற ஏற்பாடு இந்தச் சந்திப்புகளில் லூசியாவை முற்ற முழுக்க தனது காமக் களியாட்டத்திற்கும் பயன்படுத்திக் கொண்டார் சார்லஸ். பல மாதங்கள் இருவரும் வாழ்ந்து முடிந்த பிறகுதான் லூசியா திருமணப் பேச்சையே எடுத்தாள். ஆனால் லூசியா கத்தோலிக்க வகுப்பைச் சேர்ந்தவள். சார்லஸ் லுத்தரன் வகுப்பு. ஆகவே கிறிஸ்தவர்களாக இருந்தாலும், அரச குடும்பத்தினர் கத்தோலிக்கர்களைத் திருமணம் பண்ணுவது கூடாது. இந்த 1701ம் ஆண்டு சட்டத்தைக் காரணம் காட்டி லூசியாவிற்கு விடை கொடுத்தார் சார்லஸ்.

சார்லஸ் என்கிற மனிதனைத் தானே நேசித்தோம்; எதிர்கால இங்கிலாந்தின் மன்னனை அல்லவே என்று அந்தப் பேதைப் பெண் போராடிப் பார்த்தாள். அவளது எண்ணத்தில் மண் விழுந்தது. அழகி லூசியா தனது உதடுகளை நாக்கால் ஈரமாக்கி விட்டால் போதும்; நங்கூரம் பாய்ந்த கப்பலும், நடுக் கடலை தாண்டி விடும். இருந்தும் லூசியாவால் நிலைக்க முடியவில்லை. காமம் தன் போக்கில் காலைத்

தூக்கிக் கொண்டு போனது. காதல் கட்டிலோடு கிடந்து அழுதது.

அடுத்து வந்தவள் ஜியார்ஜியானா ரஸ்ஸல். உடலைக் காட்டும் ஊடுருவல் ஆடைகளை அணிவதில் உலகத்தில் ஒருத்தி. தலையலங்காரத்திற்கே எட்டு மணி நேரத்தை செலவழித்த எழிலரசி இவள். இவளோடும் சார்லஸ், ஆறு மாதத்திற்கு மேல் பழகவில்லை. இப்போது இவள் புகழ் பெற்ற நாடக நிறுவனத்தின் தலைவி; வேறொருத்தர் மனைவி. அடுத்து சார்லஸின் ஆசை நாயகியாக இருந்தவள் லேடிஜேன் வெல்லெஸ்லி. இவளது தந்தை ஒரு பிரபு. இவளுக்கு வேட்டையாடுவதற்காக மாத்திரம் ஸ்பெயின் நாட்டில் 3000 ஏக்கர் காடு இருந்தது. இந்த பெண்மணி புத்திக் கூர்மை, தெரிந்து கொள்ளும் திறமை மிகுந்தவள். இவளது தந்தையின் தோட்டக் காடுகளில் இவளோடு வேட்டையாடுவதில் பல மணி நேரத்தை சார்லஸ் செலவழித்தார். அப்போதுதான் இவர்களது நெருக்கம் வெளியே கசிய ஆரம்பித்தது. மூன்று வருடங்கள் இருவரும் கணவன் மனைவியாகவே வாழ்ந்தனர். என்றாலும் சார்லஸ் தனது சுதந்திரத்தை விட்டுக் கொடுக்காதது போலவே, வெல்லெஸ்லியும் தனது சுதந்திரத்தை இழந்துவிட சித்தமாக இருக்கவில்லை. அரசியின் வாழ்க்கை; தங்கக் கூட்டில் தவிக்கிற பச்சைக் கிளியின் பகட்டு வாழ்க்கை என்பதை அறிந்து கொண்டாள். அவள் விலகத் தொடங்கினாள். தனது நட்சத்திரங்களுக்கு நன்றி சொன்ன சார்லஸ், அவளை விலக்கியே விட்டார்.

1975ஆம் ஆண்டு கலிபோர்னியா கடற்கரையில் சார்லஸின் கப்பல் "ஜூபிட்டர்" ஓய்வெடுத்துக் கொண்டிருந்தது. நீண்ட கடற் பயணத்திற்குப் பிறகு இளவரசருக்கு உற்சாகம் தேவைப்பட்ட நேரம். அந்த நேரம் பார்த்து ஒல்லியான, ஒவியங்களைக் கண் மூட வைக்கிற ஒய்யாரியான லாரா ஜோ வாட்கின்ஸ் என்கிற தேவதையை இளவரசர் சந்திக்க நேர்ந்தது. அவளோ அமெரிக்கப் பெண். ஆகவே சார்லசை ஒரு இளவரசன் என்று அவளால் நினைக்க இயலவில்லை. ஒரு பாய் ஃபிரண்டு என்றே எடுத்துக் கொண்டாள். இங்கிலாந்தின் பிரபுக்கள் சபையில் தான் அமரப் போகிற அன்று அந்த கோலாகலத்தைப் பார்ப்பதற்குப் பறந்து வா என்று அந்தப் பாவைக்கு சார்லஸ் ஆணையிட்டார். அமெரிக்கப் பெண் ஒருத்தியோடு அரச குமாரனுக்கு அப்படி என்ன நெருக்கம் என்று அப்போது எவரும் நினைக்கவில்லை. பக்கத்து உறவுகளையே பத்திரப்படுத்த முடியாத இளவரசரால், தூரத்து உறவுகளைத் தொடர முடியுமா? பார்த்த பார்வையிலேயே உள்ளங்களைப் பறித்துக் கொள்ளுகிற இந்த அமெரிக்க அழகிக்கும்

சார்லஸ் விடை கொடுத்து விட்டார்.

அடுத்தவர் டேவினா ஷெஃப்ரீல்ட். மின்னலடிக்கும் கண்கள். மிருதுவான கேசம். பாலைப் பழிக்கும் ஒரு பரிசுத்தம் அவள் முகத்தில் பாளையம் அமைத்திருந்தது. ஒரு நண்பரின் இரவு நேர விருந்தில் சார்லஸ் டேவினாவைப் பார்த்தார்; காதல் மலர்ந்தது. சார்லஸ் பார்க்கும் இடமெல்லாம் அவளே நீக்கமற நிறைந்திருந்திருக்கிறாள் என்று பேசத் தொடங்கினார். மகாராணி எலிசெபத்திற்கே இவளைப் பிடித்திருந்தது. இவள் தான் சார்லசை மணந்து அரசியாகப் போகிறாள் என்று அரண்மனை வாய்கள் அனைத்தும் அசைந்தன. என்றாலும் டேவினா வேறொருவரோடு கூத்தடிப்பவள் என்கிற உண்மை வெளிப்பட்டது. சார்லஸ், அவளை மறந்துபோனதற்கு அதுவல்ல காரணம். தன் படுக்கைக்கு வருகிற பெண்களெல்லாம் கன்னிப் பெண்களாகவே இருக்க வேண்டும் என்று இளவரசர் எப்போதும் எதிர்பார்த்ததில்லை. இது சாத்தியம் இல்லை என்பதை அவர் அறிந்திருந்தார். காரணம் ""இங்கிலாந்தின் இந்த தலைமுறையில் கன்னிப் பெண்களின் எண்ணிக்கை சிறுத்துப் போனதற்குப் பெருத்த காரணம் சார்லஸ்தான்" என்று எழுதினார் லேடி காலின் காம்பெல். கன்னித் தோல் கிழிந்திருக்கிறதா, இல்லையா என்பதை ஒருபோதும் கருதாத "உத்தமர்" சார்லஸ். டேவினாகவே அரச குடும்பத்தைச் சேர்ந்தவள்தான். ஆகவே மற்றொரு அரண்மனை வாழ்வு அவளை கவராததில் ஆச்சரியம் இல்லைதான்.

"நான் அடிக்கடி காதலில் விழுந்து விடுகிறேன். என்னால் காதலிக்காமல் இருக்க இயலாது. எனது ஹார்மோன்கள் (சுரப்பிகள்) அப்படி" என்று வெளிப்படையாகவே சொல்ல ஆரம்பித்தார் இளவரசர். இப்போது சார்லஸ், கட்டுக்காவல் இல்லாத காதல் புறா ஒன்றைத் தேட ஆரம்பித்தார். இந்த வேட்டையில் கிடைத்தவர்தான் திரைப்பட நடிகை சூசான் ஜார்ஜ். இளவரசர் ஒரு நாள் படம் பார்க்கப் போனார். "வைக்கோல் நாய்கள்" என்பது படத்தின் பெயர். அதில் நடிகை சூசான் ஜார்ஜ் கற்பழிக்கப் படுகிற காட்சியை இளவரசர் பார்த்தார். மேற்கொண்டும் அந்த நடிகைக்கு கற்பு மிச்சமிருக்கிறதா என்று உடனே பார்த்துவிட ஆசைப்பட்டார். தமது 30வது பிறந்த நாள் இரவு விருந்துக்கு அரண்மனைக்கே வருமாறு அந்த நடிகைக்கு அழைப்பு விடுத்தார். சூசானின் உடல்வாகு பற்றி உச்சரிக்காத உதடுகளே அப்போது இங்கிலாந்தில் இல்லை. கோடிக் கணக்கான ஆண்களின் கனவுக் காதலியான சூசான், இளவரசருக்கு காமப் பாடத்தின் கடைசி அதிகாரத்தைச் சொல்லித் தர வந்தவராக அமைந்தார். விருந்து

முடிந்தபோது சூசானின் தொலைபேசி எண்ணை நல்ல வேளை இளவரசரே கேட்டு வாங்கிக் கொண்டார். எலிசபெத் ராணியின் கணவர் கேட்காமல் போனார் என்று அரண்மனையில் பாதிக்கப்பட்ட ஆண்கள் பேசிக் கொண்டார்கள். 1980ம் ஆண்டு கொண்டாடப்பட்ட எலிசபெத் ராணியின் பிறந்த நாள் கேளிக்கைகளில் எல்லாம் சூசான் மையப் புள்ளியாகவே இருந்தார். இருந்தும் அதற்குள்ளாக வேறொரு பெண்ணோடு இளவரசருக்குத் தொடர்பு உண்டானது.

இவர்தான் ஷெயிலா ஃபெர்குசன். இவளது இல்லம்தான் இளவரசருக்கு ஆராதனைக்குரிய ஆலயமாக ஆயிற்று. அந்த வீட்டின் சுவர்களிலெல்லாம் சார்லசும் ஃபெர்குசனும் எடுத்துக் கொண்ட புகைப்படங்கள் இன்றும் காண்பதற்குக் கிடைக்கின்றன. பிறகு இருவரும் பிரிந்தார்கள் என்றாலும், இவர்களது காதல் களியாட்டங்கள் தொடர்ந்தன. இதற்குள் இளவரசர் வேறொரு சதைக் கவிதையோடு தனது சல்லாபத்தைத் தொடங்கி விட்டார். இவள்தான் ஃபியானோ வாட்சன். "மேமஃபெயர்" பத்திரிகையில் வெளியான இவளது நிர்வாணப் படத்தை, கோடிக்கணக்கான ஆண்கள் அந்த நாடுகளில் பத்திரப்படுத்தி வைத்திருந்து அப்போதைக்கு அப்போது பார்த்துக் கொள்வார்கள்.

அப்படிப்பட்ட வாட்சனின் வரம்பு கடந்த வாலிபச் சேட்டைகளை அறிந்திருந்தும் இளவரசர் அவளை விரும்பினார். அவள் நடத்தப்பட்ட முறை பிடிக்காததால் பத்திரிகையில் படமாக வருவதே பாக்கியம் என்று இளவரசருக்கு விடை கொடுத்தாள். யார் விடை கொடுத்தாலும், எப்போதும் விடை கொடுத்தாலும் அடுத்தவளுக்கு வழி விட்ட ஆரணங்கே வாழ்க என்றல்லவா இளவரசர் வாழ்ந்து நிற்கிறார்!

அடுத்து வந்தவள் ஜேன்வார்ட். இவள் திருமணமான அன்றைக்கே தனது கணவனை விவாகரத்து செய்தவள். போலோ விளையாட்டு ஒன்றில் சார்லஸ் சந்தித்த இந்தப் பெண்மணி அரச குடும்பத்தாரால் அவமானப்படுத்தப்பட்டே அகன்று விட்டாள். சார்லஸ் அதைப் பற்றிக் கவலைப்பட வேண்டுமே! ஒரே நேரத்தில் இரண்டு பெண்களைச் சமாளிக்க அவரால் இயலாது. ஆகவே அடுத்து வந்த சப்ரினா என்கிற பெண்ணுக்காக ஜேனை மறந்து விட்டார். சப்ரினா அரண்மனைக்கு வரவழைக்கப்பட்டாள். ஒரு நாற்காலியில் அவள் அமரப் போனபோது "இது நீயெல்லாம் உட்காருகிற நாற்காலி அல்ல; இது பரம்பரை பரம்பரையாக மகாராணி உட்காருகிற நாற்காலி" என்று எலிசபெத் முகத்தில் அறைந்த மாதிரி சொல்லி விட்டார். அதுவே அவள் காதல் கடையைச் சாத்திக் கொள்ளுவதற்குப் போதுமானதாக இருந்தது.

பிறகு வந்தவர்கள் சாரா ஸ்பென்சர். டேல் ஹார்ப்பர். டேல் ஹார்ப்பர் ஆஸ்திரேலியாவைச் சேர்ந்தவள். இவளைச் சார்லஸ் செல்லமாக "கங்கா" என்றே அழைப்பார். இரு பெண்களுமே ஏற்கனவே திருமணமானவர்கள். அரண்மனையில் வேலையாயிருந்த கணவன் தன் மனைவி டேலை இளவரசருக்கு விட்டுக் கொடுத்தார். விளையாட்டு தொடங்கிற்று. மீன் பிடிப்பதில் மிகுந்த ஈடுபாடு கொண்டவர் இளவரசர். டேலுக்கும் அதே மாதிரியான விருப்பம் உண்டு. குதிரை ஏறுவதிலும் இருவரும் சமர்த்தர்கள். இவளுக்கு "சோ" என்றொரு மகள் பிறந்தாள். சார்லசை மாமா என்றுதான் அழைப்பாள். பிறகு இவளுக்கு இரட்டைக் குழந்தைகள் பிறந்தன. இரண்டு குழந்தைகளுக்கும் முறையே எட்வர்ட், விக்டோரியா என்று சார்லசின் மூதாதையர்கள் பெயரையே வைத்தார்கள். இந்தக் குழந்தைகள் இன்றைக்கும் அரச குடும்பத்தால் பெரிதும் நேசிக்கப்படுகின்றன!

இந்தக் காதலிகளின் தொடர் வரிசையில் இறுதியாக வந்தவள்தான் கமிலா பார்க்கர் பெளல்ஸ். இவள் முந்தைய காதலிகளைப் போல அழகி இல்லைதான். ஆனால் அரச குடும்பத்தின் நம்பிக்கைக்கு உரியவள். கமிலாவின் பூட்டி சார்லசின் பூட்டன் எட்டாவது எட்வர்ட் அரசருக்கு கடைசி வைப்பாட்டி. இந்த உறவே இவர்கள் இருவரையும் சேர்த்து வைத்தது. மற்றவர்களுக்கு அழகில்லாமல் தோன்றிய கமிலா, சார்லசிற்கு ஆகாயத் தோப்பில் பூத்த அத்திப் பூவைப்போலத் தோன்றினாள். சார்லசோடு நீண்ட காலத் தொடர்பு இவளுக்கே இருந்தது. எப்படியாவது இளவரசரைத் திருமணம் பண்ணிக் கொள்ள வேண்டுமென்று இவள் துடியாகத் துடித்தாள்.

இளவரசருக்கு முடிவு எடுக்க முடியவில்லை. அவரின் கவலை எல்லாம் இவளைத் திருமணம் பண்ணிக் கொண்ட பிறகு, அய்யய்யோ இவளை விடப் பொருத்தமானவள் இருந்தும் விட்டு விட்டோமே என்று சங்கடப்படக் கூடாது அல்லவா? இப்படித்தான் எந்த முடிவுக்கும் வர முடியாமல் சார்லஸ் தனது நாட்களை நகர்த்தினார். சிந்திப்பதிலேயே வாழ்க்கையை கழித்து விட்டால் செயல்பட வேண்டாமா? என்று சீறிப் பார்த்தாள் கமிலா. இளவரசர் அதிகம் அதிகமாகச் சிந்திக்க ஆரம்பித்து விட்டார்.

உன்னைத் திருமணம் பண்ணிக் கொள்ளுகிறேன் என்றும் சொல்ல முடியவில்லை; சென்றுவா சேயிழையே என்றும் சொல்ல முடியவில்லை. இப்படி ஒரு புதிய அனுபவத்தின் தலைவாசலில் தடுமாறினார் இளவரசர். நித்தியத்திற்கும் திருமணம் பண்ணிக் கொள்ளாமல் தினவைத் தீர்ப்பதற்கும் மாத்திரமே பயன்படுத்தப் படுவதற்கு கமிலா

தயாராக இல்லை.

ஆனால் நம்பிக்கை வெளிச்சம் தெரிகிற எதிர்கால வானத்திற்குள் அவளை நடத்திச் செல்லுவதுபோல இளரவசர் நடித்தார். மேற்கொண்டும் காத்திருக்க மனமில்லாமல் ஒரு ராணுவ தளகர்த்தனை எதிர்பாராமல் சந்தித்தாள் கமிலா. அந்த நிமிடமே அவனைத் திருமணம் பண்ணுவது என்று தீர்மானித்தாள். இப்போது இளரவசர் அவளைத் தனது மனைவியாக்கிக் கொள்ள இயலவில்லையே என்று வருந்தினார். என்றாலும் திருமணமான கமிலாவும் டேலும் அவர்களது கணவர்களின் சம்மதத்தோடேயே தங்கள் உடல், பொருள், ஆவி அனைத்தையும் இளவரசருக்கு அர்ப்பணித்து விட்டார்கள்! இவர்களது மனைவிமார்கள் கணவர்களை விட்டுப் பிரிந்திருக்கும் போதெல்லாம் மாட்சிமை தாங்கிய எதிர்கால மன்னருக்கு அரசு ஊழியர்கள் செய்கிற அதிகபட்ச சேவையைச் செய்கிறார்கள் என்றே ஆறுதல் அடைந்தார்கள்.

கமிலா, டேல் இருவருமே இல்லாமல் இனி வாழவே முடியாது என்கிற விளிம்புக்குத் தள்ளப்பட்டார் சார்லஸ். இருவரில் எவரை மணந்து கொள்வது, எவரை வைத்துக் கொள்வது என்று இளவரசர் மண்டையை உடைத்துக் கொண்டார். புதியப் பூக்களைப் பறிப்பதில் சற்றும் சளைக்காத இளவரசர் இந்த இரண்டு அடுத்தவர்களின் மனைவியர்களை மாத்திரம் எந்தச் சூழ்நிலையிலும் விட்டுவிடவில்லை. கமிலாவிற்கு மாத்திரம் அந்த அரண்மனையில் எந்த வெளிப் பெண்ணுக்கும் இல்லாத செல்வாக்கு இருந்தது. இந்தக் காட்டுப்புறா மகாராணியின் கிரீடத்தில் கூடு கட்டினாலும் கேட்பாரில்லாத நிலை இருந்தது.

கமிலா வைத்ததுதான் சட்டம் என்கிற நிலை இருந்த போது கமிலாதான் இங்கிலாந்தின் மீது இயற்கை திணித்திருக்கிற எழிலரசி என்கிற எண்ணம் எல்லோருக்குமே இருந்தது. அப்படி இருந்தும் டயானாவுக்கு, தனது கைகளால் இயற்கை ஒரு மணிமகுடத்தை உருவாக்கிக் கொண்டிருந்தது.

இந்த டயானா, இன்று உலகத்தில் அதிகம் பேர்களால் உச்சரிக்கப்படுகிற பெயர். இந்த மாதரசி யார்? எங்கு இருந்தார்? சார்லசை எப்போது சந்தித்தார்? இளவரசரின் நடவடிக்கைகளை ஏற்கனவே அறிந்தவரா? அறியாதவரா? சார்லஸ் என்கிற மனிதரை நேசித்தாரா? எதிர்கால மன்னரை நேசித்தாரா? இளவரசரை டயானா விவாகரத்து செய்ய என்ன காரணம்? டயானாவும் ஒழுக்கம் இல்லாதவர்தானா? அவரது எதிர்பாராத முடிவுக்கு உண்மையான

காரணம்தான் என்ன?

டயானாவின் இறுதி ஊர்வலம் முடிந்து விட்டது. எத்தனையோ கோடி கண்களைக் கசிய வைத்து விட்ட இந்த நிகழ்ச்சியில் ஆண்களும், பெண்களும் அழுததை உலகம் பார்த்தது. எல்லோருக்கும் அழ வேண்டும். எல்லோருக்கும் நெஞ்சைப் பிழிகிற துக்கத்தை எவரிடமாவது பங்கு வைத்துக் கொள்ள வேண்டும் என்று இருக்கும். தங்களது வெளிப்படுத்த முடியாத வேதனைகளை வெளிப்படுத்துவதற்கு "ஓ"வென்று அழுவதற்கு உலக அளவில் நடந்த சம்பவமாகப் போனது இந்த நிகழ்ச்சி.

டயானா ஒன்றும் சாதாரணக் குடும்பத்து சராசரி பெண்மணி அல்ல. ஸ்பென்சர் பிரபுவின் மகள். சின்ன வயதிலேயே டயானாவின் தாய், தந்தையர் விவாகரத்துச் செய்து கொண்டார்கள். தன் காலில் தானே நிற்க வேண்டும் என்று டயானாவை இயற்கை வற்புறுத்த ஆரம்பித்தது. சிந்தனையைப்போல உதித்து, மின்னலைப்போல புரண்டு, பெருமூச்சைப் போல நின்று விட்ட இந்த டயானாவின் வாழ்க்கையில்தான் எத்தனை திருப்புங்கள்?

1977ல் ஏறத்தாழ சிதைந்து போன வாழ்க்கையிலிருந்து, தனது சுக துக்கங்களை எப்படியாவது மற்றவர்களோடு பகிர்ந்து கொள்ள வேண்டும் என்று டயானா எண்ணினார். அந்த ஆண்டில்தான் டயானாவின் கூடப் பிறந்த கோகிலமான சாரா, சார்லஸ் இளவரசரின் பாஞ்சாலியின் சேலையைப்போல வளர்ந்து கொண்டே இருந்த பெண் நண்பர்கள் பட்டியலில் இடம் பெற்றார்.

சாரா, ஜேன், இளவரசி ஆன் போன்றோர் சார்லஸின் குழந்தைப் பருவத்து நண்பர்கள். ஆண்டுதோறும் வருகிற ஒவ்வொருவரின் பிறந்த நாள் விழாவிலும் இவர்கள் எல்லோருமே கலந்து கொள்ளுவார்கள். அரச குடும்பத்தினர் சாந்திரிங்காம் அரண்மனையில் தங்கள் நாட்களை கழிக்கிற போதெல்லாம் இந்தச் சின்னஞ்சிறுவர்கள் அனைவருமே சேர்ந்து விளையாடுவார்கள். டயானா உட்பட ஸ்பென்சரின் குழந்தைகள் அனைவரும் எலிசபெத் ராணியை "லில்லி பெட் மாமி" என்றே அழைப்பார்கள்.

காலப் போக்கில் பட்டாம் பூச்சி பிடித்தும், செடியின் இலைகளைச் சேர்த்து வைப்பதைச் சரித்திரச் சாதனையாக நினைத்தும் பொழுதைக் கழித்த குழந்தைகள் ஆளுக்கொரு திசையில் போனார்கள். இவர்களுக்கு "ஆமைக் குழந்தைகள்" என்று பெயர். எவராவது பார்க்கிறார்களா என்று எட்டிப் பார்த்து விட்டு ஆமை கரைக்கு வந்து முட்டைகளை இடும்.

பிறகு, மணலைப் போட்டு மூடி விட்டு கடலுக்குள் சென்று விடும். வெயிலால் வெப்பத்தால் ஆமை முட்டைகள் பொறிப்பதாக விஞ்ஞானம் கூட விளக்கவில்லை. தனது முட்டைகளையே நினைக்கிற தாய் ஆமையின் மன வலிமையால் முட்டைகளுக்கு உள்ளிருந்து ஆமைக் குஞ்சுகள் வெளியில் வருகின்றன. இதில் வியப்பு விரவிய உண்மை என்னவென்றால், சில ஆமைக் குஞ்சுகள் கடலுக்குப் போகும்; சில ஆமைக் குஞ்சுகள் காட்டுக்குப் பயணப்படும் ஏன் சில கடலுக்கு; ஏன் சில காட்டுக்கு என்று இதுவரை கண்டுபிடிக்கப்படவில்லை. அதுபோல சார்லசோடு சின்ன வயதில் சேர்ந்து விளையாடிய நண்பர்கள் ஆளுக்கொரு திசையில் போனார்கள். ஆகவே இவர்களை "ஆமைக் குழந்தைகள்" என்று அழைப்பார்கள்.

ஒவ்வொருவரும் ஒவ்வொரு பக்கம் போனாலும் டயானாவின் சகோதரி சாராவுக்கும் இளவரசர் சார்லசுக்கும் இயற்கையான ஒரு ஈர்ப்பு உருவானது. இந்த நட்பை ஸ்பென்சர் குடும்பம் பெரிதாக நினைத்தது. காரணம், அரச குடும்பத்திற்கு எவ்வகையிலாவது சேவை செய்வதே "நிர்வாணத்திற்கு" (முக்திக்கு) வழி என்று அவர்களில் சிலர் நினைத்தார்கள். டயானாவின் மூதாதையர்களான பெண் மக்கள் நால்வர் அரச குடும்பத்து ஆண்களின் வைப்பாட்டிகளாக வாழ்ந்தவர்கள். இந்த வகையான காதலிலும், காமத்திலும் கண் விழித்த குழந்தைகளுக்கு அரச முத்திரை கிடைக்கவில்லை. பார்ப்பதற்கு அரசிளங்குமரர்கள், குமரிகளைப் போல இருப்பார்கள்.

வள்ளி திருமண நாடகத்தில் வள்ளிக்கு அப்பாவாக வருகிற வேடர் தலைவன் நம்பி ராஜனால் நிஜ வாழ்க்கையில் கூரையேறிக் கோழி கூட பிடிக்க முடியாது. அதைப்போல இந்தக் குழந்தைகள் அரச வம்சத்து அநாதைகளாகவே வாழ்ந்தார்கள். தனது மூதாதையர்களுக்கு, அதிலும் பெண் மக்களுக்கு இழைக்கப்பட்ட அரச அநியாயத்திற்கு ஒரு பரிகாரம் கண்டே ஆக வேண்டும் என்கிற எண்ணம் டயானாவின் மனதில் கூடுகட்டியது. நாளடைவில் இந்த எண்ணம் வெட்கமில்லாத வெறியாகவே உருவானது.

டயானாவின் அரச குடும்பத்து உறவு ஆழமானது. டயானாவின் மூதாதையான சாரா (சகோதரி அல்ல) ஆன் ராணியின் பெண் காதலியாக இருந்தவர். இருவருமே பெண் மோகிகள். சாரா இளவரசர் சார்லசோடு பழக ஆரம்பித்தபோதே பலரும் "இங்கிலாந்து அரச குடும்பம், இந்தக் குடும்பத்துப் பெண்களை ஏறத்தாழ அரண்மனை வேசிகளாகவே ஆக்கி விட்டது. அரச குடும்பத்து ஆண்களின் இன்ப விளையாட்டில் உருவான குழந்தைகளுக்கும் அரச அங்கீகாரம் சிறிதும்

கிடைக்கவில்லை. இதற்கெல்லாம் சாரா பழிவாங்கி விடப் போகிறாள்" என்றே பேசிக் கொண்டார்கள். ஆனால் சாராவால் முடியாமல் போன வரலாற்றுக் கடமையை அவரது தங்கை டயானா வெற்றிகரமாகப் பின்நாளில் செய்து முடித்தார். ஸ்பென்சர் பிரபுவின் முந்தைய தலைமுறைகளுக்கு இங்கிலாந்து அரச குடும்பத்தால் உண்டான அவமானத்தை சாரா துடைத்தெறித்து விடுவார் என நாடே எதிர்பார்த்துக் கொண்டிருந்தபோது அரண்மனை வாழ்க்கை சாராவிற்குச் சலிப்பெடுக்க ஆரம்பித்தது. நரம்புத் தளர்ச்சியால் நாளும் பொழுதும் சாரா நலிவடைய ஆரம்பித்தார்.

"எனக்கு சார்லஸ் வெறும் நண்பரே தவிர; காதலர் அல்ல" என்றே சாரா பேச ஆரம்பித்தார். இந்தப் பேச்சில் உண்மை இருந்ததா என்றால் இல்லை. ஆனாலும் சார்லஸின் நிமிடத்திற்கு நிமிடம் மாறிவிடும் மனப்போக்கிற்கு சாராவால் ஈடு கொடுக்க முடியவில்லை. டயானாவிற்கு ஆரம்பத்தில் இருந்தே அமைந்திருந்த உறுதியான மனம் சாராவுக்கு இல்லை. டயானா ரோஜாவைப் போல் மென்மையானவர். அதே நேரத்தில் எஃகைப் போல் உறுதியானவர். 1977 நவம்பரில் வேட்டையாடுவதற்காக சாரா இளவரசர் சார்லசிற்கு அழைப்பு விடுத்தார். இளவரசர் இரவு சாராவோடு தங்கினார். விடியற் காலையிலிருந்து விறுவிறுப்பாக வேட்டையில் ஈடுபட்டார். பொதுவாக வேட்டை என்பதே ஆண்களின் விளையாட்டுத்தான். அதிலும் சார்லஸ் வேட்டை நாயோடும் ஓடுவார்; முயலோடும் ஓடுவார்; வேட்டையாடப்பட்ட கொக்கையோ, காட்டுக் கோழியையோதான் பெண்கள் பொதுவாகத் தூக்கிக் கொண்டு வருவார்கள். மற்றபடி அவர்களே வேட்டையாடுவதில்லை. "என் கையில் ஒரு துப்பாக்கி இருந்தது. வேட்டையாடப் போனேன்; ஒன்றும் கிடைக்கவில்லை; கிடைக்காவிட்டால் என்ன? வேட்டை நாய் கூட வந்ததே! அதைச் சுட்டேன்" என்றபடி சுடுவதில் சமர்த்தர் சார்லஸ். எல்லாப் பெண்களையும் போலத்தான் சாரா நடந்து கொண்டார். ஆனாலும் வேட்டையில் முழுமையாக சாரா பங்கு கொள்ளவில்லை என்று சார்லஸ் கருதினார். இருவரும் தண்டவாளக் கோடுகளைப் போல் பிரிந்தே நடந்தார்கள்.

அப்போது டயானா ஸ்பென்சருக்கு வயது 16. பள்ளியின் வார விடுமுறைக்காக அல்தார்ப் என்கிற வேட்டைக் காட்டுக்கு அவரும் வந்திருந்தார். எப்போதுமே டயானா சட்ட திட்டங்களுக்கு உட்பட்டவராகவே வாழ்ந்தார். உலகமே அவருக்கு ஒரு பள்ளிக்கூடம் மாதிரி. அந்த மாதத்தின் மூன்றாவது திங்கட்கிழமை. அன்றுதான் சாரா

தனது கடைக்குட்டித் தங்கையான டயானாவை இளவரசர் சார்லசிற்கு அறிமுகப்படுத்தி வைத்தார். எடுத்த எடுப்பில் சார்லஸ் டயானாவைப் பளிச்சென்று தெரிந்த ஒரு பள்ளி மாணவியாகவே எடுத்துக் கொண்டார். என்றாலும் நெபுகாத் நெசாரின் தொங்கு பூந்தோட்டத்தைப்போல இயற்கையாகவே வன தேவதையைப்போல வாளிப்பாக இருந்த டயானாவை இளவரசருக்கு வெகுவாகப் பிடித்திருந்தது. டயானாவின் உயரம் ஆறு அடி. ஒல்லியான, உயரமான, குளித்துவிட்டு வருகிற போது கூட ஒப்பனை இல்லாத முகத்திலும் ஓய்யாரமாகத் தெரிகிற டயானாவின் உடலில் ஏதோ ஒன்று இளவரசர் சார்லசின் மனதில் தங்கிப் போனது. இளவரசருக்கு அறிமுகப்படுத்தப்பட்ட போது, வேட்டையாடுகிற இடத்தில் அணிய வேண்டிய நீலப் பாவாடையை டயானா அணிந்திருந்தது இளவரசருக்கு மிகவும் பிடித்திருந்தது. இதற்கு முன்னர் இளவரசரின் பெண் செயலாளர்கள், அரண்மனைத் தாதிகள் இப்படி எவ்வளவோ பேர் அவரை மகிழ்விப்பதற்காக அவருக்கு பிடித்தமான ஆடைகளை அணிந்திருக்கிறார்கள். இருந்தும் டயானாவின் அந்த வேளைக்கேற்ற கச்சிதமான ஆடையில் இளவரசரின் கவனமே சிதறிப் போனது.

டயானாவைப் பொறுத்தவரை இளவரசரைச் சந்தித்ததே ஒரு குதூகலமான நிகழ்ச்சி. பொதுவாகவே இளவரசர் உலகத்தின் தலைசிறந்த மாப்பிள்ளை என்று எல்லோராலும் கருதப்படுகிறவர். புகைப்படங்களிலும், தொலைக்காட்சியிலும் அவரைப் பார்க்கிற போது அவரது அழகில் அரைவாசி கூட தெரிவது இல்லை. நேரில் பார்ப்பதற்கு இளவரசர் அவ்வளவு அழகானவர். எந்த இளம் பெண்ணும் பார்த்தால் விழுந்து விடுகிற வனப்பு அவர் மாதிரி எல்லா ஆண்களுக்கும் உரியது அல்ல. டயானாவின் இறுதி ஊர்வலத்தில் நடந்து போன இன்றைய சார்லசிற்கும், 20 வருடங்கள் இன்னமும் இளமையான சார்லசிற்கும் வேறுபாடு உண்டல்லவா?

தனது மூத்த சகோதரி சாரா இளவரசரின் காதலி என்பதை டயானா முற்ற முழுக்க அறிந்திருந்தார். எனினும் இது நிறைவேறாத காதல் என்று அவரும் நினைக்கத் தொடங்கினார். சார்லசிற்கு டயானாவைப் பிடித்திருந்தது. எனினும் பள்ளிக் கூட மாணவியாகவே டயானா அவருக்குத் தோன்றினார். எலிசபெத் மகாராணி ஓய்வுக்காக வேறொரு அரண்மனைக்கு வந்தபோது டயானா முறைப்படி அவருக்கு அறிமுகப்படுத்தப்பட்டார். கள்ளமில்லாத டயானாவின் வெள்ளைச் சிரிப்பு அரண்மனை வாசிகள் அனைவரையுமே கொள்ளை கொண்டது.

எங்காவது வேலை பார்த்துத் தன்னைக் காப்பாற்றிக் கொள்ள

வேண்டிய வயதில் டயானா இருந்தார். உடல் உழைப்பைப் பெரிதாகப் போற்றுவதுதான் மேற்கு நாட்டு நாகரிகத்தின் தலைசிறந்த அம்சம். இலண்டனில் ஒரு மாடி வீட்டில் வேறு ஒரு பெண்ணோடு அந்தச் சின்ன இடத்தைப் பகிர்ந்து கொண்டு டயானா தனது வாழ்க்கையைத் தொடங்கினார். சாப்பாட்டுக் கடைகளில் பாத்திரங்களைத் தேய்ப்பதில் அவருக்கு நிகர் அவர்தான். பிரபுக்களின் குடும்பத்தில் பிறந்திருந்தும் எந்த வேலை கிடைத்தாலும் செய்ய வேண்டும் என்கிற மனத் துணிச்சல் அவருக்கு இருந்தது. பள்ளிப் படிப்பில் பின் தங்கியே இருந்தார் டயானா. பிரெஞ்சு மொழியில் மாத்திரம் படிக்கிற போதே நல்ல தேர்ச்சி பெற்றிருந்தார். தன் வயதுப் பெண்களைப் போலவே சினிமாவிற்குப் போவது, விருந்து வைப்பது, விருந்துகளில் கலந்து கொள்வது என்று நாட்களை நகர்த்தினார். கொஞ்சம் கூச்ச சுபாவம் உண்டு.

இளவரசர் சார்லசின் தம்பிகளில் ஒருவரான ஆண்ட்ரூவிற்கு காகவே வளருகிறவர் டயானா என்று அப்போது எல்லோருமே பேசிக் கொள்வார்கள். இருவரும் சேர்ந்து சறுக்கு விளையாடுவார்கள். என்றாலும் ஒருவரை ஒருவர் மனதார ஒரு பொழுதும் விரும்பியதில்லை. பல வேலைகளைச் செய்வதற்கு டயானா முன் வந்தாலும் ஒரு வயதுக்கு மேற்பட்ட குழந்தைகளைப் பார்த்துக் கொள்ளுவது, பராமரிப்பது இவற்றில் டயானா கைதேர்ந்தவர். குழந்தைகள் மீது அவர் செலுத்திய தனிக் கவனம் தான் விவாகரத்திற்குப் பிறகும் டயானாவை வில்லியம், ஹாரி என்கிற இரண்டு அரசிளங் குமரர்களின் அம்மாவாக உயர்த்தியது. டயானாவின் வாழ்க்கையிலிருந்து நாம் பாடம் படித்துக் கொள்ள வேண்டும்" என்று இரு பொருள்பட தொலைக்காட்சியில் பேசிய எலிசபெத் மகாராணியே கூட தனது குழந்தைகள் மீது டயானா வைத்திருந்த பாசத்தைக் குறிப்பிடாமல் இருக்க இயலவில்லை.

குழந்தைகளைப் பராமரிப்பது அதிலும் வாரம் இரண்டு நாட்கள் மாத்திரமே வேலை செய்வது என்றிருந்த டயானாவுக்கு நடனம் கற்றுக் கொள்ள வேண்டும்; நடனத்தைச் சொல்லித் தர வேண்டும் என்கிற ஆசை ஏற்பட்டது. இவ்வளவு உயரம் உள்ளவர் எப்படி படித்து நடனத்தில் தேர்ச்சி பெறப் போகிறார் என்றுதான் எல்லோருமே நினைத்தார்கள். ஆனால் மற்றவர்களின் மாறிப் போகக்கூடிய எண்ணங்களுக்கு மதிப்புத் தருகிறவர் அல்ல டயானா. ஆறு மாதங்கள் நடனம் கற்றுக் கொண்டு, பிறகு நொடிப் பொழுதில் அதைக் கைவிட்டு விட்டார். ஏன் நடன பாடத்தைத் தொடரவில்லை என்றெல்லாம் அந்தப் பள்ளிக்கு அவர் காரணமும் சொல்லவில்லை.

பிறகு நேர்த்தியாகச் சமைக்க வேண்டும் என்று டயானா சமையல்

கலையைக் கற்றுக் கொண்டு, மற்றவர்கள் பாராட்டுகிற அளவில் விருந்துகளில் சமைக்க ஆரம்பித்தார். மீண்டும் குழந்தைகளின் பராமரிப்பு வேலைக்கு டயானா தன்னை ஒப்படைத்துக் கொண்டார். குழந்தைப் பராமரிப்பில் குழந்தைகளை குளிக்க வைத்து துவட்டி எடுப்பதில் அந்த நாட்டில் நுணுக்கமான கலைஞானம் பெற்ற வெகு சிலரில் ஒருவர் டயானா.

சார்லசைப் பார்த்ததிலிருந்து டயானாவின் மனதில் காதல் உடனே தோன்றிவிடா விட்டாலும், நாவல்களில் வருகிற நேர்த்தியான கதாநாயகன் ஒருவனைச் சந்தித்தோம் என்கிற எண்ணம் மாத்திரம் இருந்தது. சார்லசுக்கும் டயானாவுக்கும் 12 வருடம் 6 மாதம் வயது இடைவெளி இருந்தது. என்றாலும் விதி வேறு மாதிரி வேலை செய்தது. டயானாவுக்குப் பதினெட்டாவது பிறந்த நாள் வந்தது. அப்போது பல்மோரால் என்கிற இடத்தில் அரச குடும்பத்தினர் வைத்த விருந்தில் கலந்து கொள்ளுமாறு டயானாவுக்கு அழைப்பு வந்தது. அரச குடும்பத்தின் விருந்தினராகத் தங்குவது சாதாரண சமாச்சாரம் அல்ல. 50 வருடங்களுக்கு முன்னர் ஒரே ஒரு தரம் இவ்வாறான வாய்ப்பைப் பெற்ற பிரபுக்களே நேற்றுத்தான் இந்நிகழ்ச்சி நடந்ததைப் போல் பேசிக் கொள்ளுவார்கள்.

டயானாவுக்கு ஏதோ நடக்கக் கூடாதது நடந்து விட்டது. கிடைக்கக் கூடாதது கிடைத்துவிட்டது என்கிற எண்ணமெல்லாம் கொஞ்சம் கூட இல்லை. நீண்ட நாள் அரண்மனையில் ஏற்கனவே இருந்தவரைப்போல டயானா சர்வ சாதாரணமாக அரண்மனை வாசிகள் எல்லோரோடும் பழகினார். ஆண்ட்ரூவைத்தான் டயானா திருமணம் பண்ணிக் கொள்ளுவார் என்கிற எண்ணம் இந்த அரண்மனை வாசத்தில் அடிபட்டுப் போனது. "நான் வேல்ஸ் இளவரசி ஆவதையே விரும்புகிறேன்" என்று டயானா பேசினார். ஆனாலும் இளவரசர் சார்லசைத் திருமணம் பண்ணிக் கொள்ளுவது என்றால் என்ன என்பதைக் கூட அவர் அப்போது சரிவர அறிந்திருக்கவில்லை.

இளவரசர் சார்லசுக்குத் தொடர்பு உடைய இளம் பெண்கள் பட்டியல் அப்படியே இருக்கிறதா, கொஞ்சமாவது குறைந்திருக்கிறதா என்ற ஆராய்வதில் அதிகக் கவனம் செலுத்தினார் டயானா. என்றாவது அதுவே இந்தப் பெண்கள் இளவரசரை விட்டு அகன்று விட்டால் அந்த இடத்தைத் தனி ஒருத்தியாகத் தான் நிரப்பலாம் என்பது அவரது எண்ணம். என்றாலும் இளவரசர் சார்லசின் மீது தான் ஆசையை வளர்த்துக் கொண்டிருப்பதை வெளி உலகம் அறிந்து கொள்ளாதபடி டயானா நடந்து கொண்டார். "எனக்கு உலகப் புகழ் பெற்ற நடனக்காரி

ஆக வேண்டும்; அல்லது வேல்ஸ் இளவரசி ஆக வேண்டும்" என்று இந்தக் காலகட்டத்தில் டயானா அடிக்கடிச் சொல்ல ஆரம்பித்தார். நடனம் ஆடுவதும், இளவரசியாக இருப்பதும் ஒன்று என்று டயானாவைத் தவிர வேறு எவரால் நினைக்க இயலும்?

இளவரசர் சார்லஸ் டயானாவைப் பள்ளி மாணவி என்று கருதிய நாட்கள் கடந்தன. டயானா என்கிற வன தேவதையின் வாளிப்பான உடலிலிருந்தும், இயற்கையான செழிப்பிலிருந்தும் ஏதோ ஒன்று தன்னைக் கைகாட்டி அழைக்கிறது என்பதை அவர் உணர்ந்து கொண்டார். எத்தனையோ இளம் பெண்கள் தன் நிழல் கிடைத்தால் போதும் என்று தன்னைத் தேடினர்; ஆனால் தன் மனம் தன்னைக் கேளாமலே டயானாவைத் தேடுகிறதே என்று இளவரசர் அலைபாய்ந்தார். இரவு தோறும் கண் விழிக்கிற குண்டு மல்லிகள் அவரது காலடிகளில் கசங்கிக் கிடந்தன. பன்னிரண்டு ஆண்டுகளுக்கு ஒருமுறை பூக்கிற குறிஞ்சிப் பூக்களும் நீ முகர்ந்தால் போதும் என்று அவரது அரண்மனை வாசலில் அடம் பிடித்தன. தலைமுறைக்கு ஒரு முறை தலைகாட்டும் மூங்கில் பூவான டயானா பக்கத்திலேதான் இருந்தார். இருந்தாலும் எங்கோ தொலைவில் இருப்பதைப் போல இளவரசர் உணர்ந்தார். மின் மினிகளையே பார்த்துச் சலித்துப் போன சார்லசுக்கு டயானா என்கிற நட்சத்திரம் எட்ட இருப்பதைப் போலவும், கிட்ட வருவதைப் போலவும் ஒரு உணர்வு. இளவரசர் ஆளே மாறிப் போனார். "காதல் தொலைவில் சென்று அருகில் பிடிபட்டு விடுகிற அறிவியல் அவஸ்தை" என்பதற்கு இப்போது இளவரசர் உதாரணமானார்.

அன்று ஒருநாள் நிலவு வெளிச்ச வெள்ளத்தில் மஞ்சள் பூசிக் குளித்துக் கொண்டிருந்தது. பறவைகள் பகல் நேரக் கனவுகளை அசைபோட்டபடி மரங்களில் காலாறிக் கொண்டிருந்தன.

1980ஆம் ஆண்டு மே மாதம் வாக்கில் டயானாவின் மூத்த சகோதரி சாரா ஸ்பென்சர் தனது காதல் ஆரோகண அவரோ கணங்களுக்கு ஒரு முற்றுப் புள்ளி வைத்தார். வேறொருவரைத் திருமணம் செய்து கொண்டார். இந்தத் திருமணத்தில் டயானாதான் பெண்ணின் தோழியாக இருந்தார். வெள்ளை வெளேர் என்ற உடுப்பில் வழி தவறி வந்துவிட்ட வன தேவதையைப்போல் டயானா தென்பட்டார். அமேசான் புல்வெளிக் காடுகளின் ஆரண்ய அழகையெல்லாம் உடலில் படை நடத்திப் பார்த்தது போல பளிச்சென்று தெரிந்தார் டயானா. சார்லஸ் விரும்புகிறபடி வாழ்க்கையை அமைத்துக் கொள்ளாமல், தான் விரும்புகிறபடியே வாழ்க்கையை அமைத்துக் கொள்ள வழி

கண்டுபிடித்த தனது அக்காள் சாரா ஸ்பென்சரை டயானா மனமார வாழ்த்தினார்.

இந்தக் காலகட்டத்தில் இளவரசரின் தோளில் ஒரு வெள்ளைக் கிளி தொற்றியது. அவள்தான் அன்னாவேலஸ். நதிக்கரை ஒன்றில் இந்த நங்கையோடு இளவரசர் நடத்திய கேளிக்கைகளைப் பத்திரிகையாளர் ஒருவர் படம் எடுத்து நல்ல விலைக்கு விற்று விட்டார். பத்திரிகைகள் இந்தப் படங்களை வெளியிட்டு ஏக அமார்க்களம் செய்தன. இங்கிலாந்து மக்களுக்கும் உலகத்தாருக்கும், சார்லசின் ஆர்ப்பாட்டங்கள் தெரிந்திருந்தபோது டயானாவுக்கு மாத்திரம் இந்த இன்ப நாடகம் தெரியாமல் இருக்குமா? புரியாமல்தான் போகுமா? டயானா உணர்ச்சிகளின் உச்சம். தெருவெல்லாம் விழுந்துக் கிடக்கிற வீராணம் குழாய்கள் அளவில் பெரிதாக இருக்கலாம். ஆனால், ஒரு சின்ன கம்பியால்தானே ஒளிப் படத்தைக் கட்டி இழுத்துக் கொண்டு வந்து நமது கண்களுக்கு முன்னே காட்சிப் படமாக நிலை நிறுத்த முடிகிறது? அந்த மின் கம்பியைப்போலத்தான் அன்றைய டயானாவும் இருந்தார். ஆனாலும் வெளிச்சத்திற்கு வந்து அப்போதே நாடு முழுவதும் பேசப்பட்ட சார்லசின் விவகாரங்கள் டயானாவைத் துளிக்கூடப் பாதிக்கவில்லை. காரணம், இளவரசர் இன்னமும் அந்தப் பெண்ணுக்கு உரியவராக ஆகத் தொடங்கவில்லை.

அரண்மனையிலேயே எப்போதும் காணப்படுகிறவள் அன்னா வாலஸ். எங்கிருந்து நுழைந்தால் எந்த வழியாக இளவரசரின் எந்த அறைக்குப் போகலாம் என்பதெல்லாம் அவளுக்கு அத்துப்படி. ஏறத்தாழ திருமணம் பண்ணிக் கொள்ளுகிற தருணத்திற்கு வந்த போது இருவரும் பிரிந்து போனார்கள். டயானாவைத் திருமணம் செய்வதற்குப் பதிலாக அன்னாவை இளவரசர் திருமணம் பண்ணியிருந்தால் இன்னமும் மகிழ்ச்சியாக இருந்திருப்பார் என்று பிற்காலத்தில் பலரும் பேசிக் கொண்டார்கள். சார்லஸ், டயானா இருவருக்கம் அவசியம் தேவைப்பட்டது மகிழ்ச்சி ஒன்றுதான். அந்த மகிழ்ச்சி, பெறுவதில்தான் இருக்கிறது என்பது இளவரசரின் கணிப்பு. இல்லை. இல்லை, மகிழ்ச்சி சில வேளை இழப்பதில், பலவேளை பங்கு வைத்துக் கொள்வதிலும் இருக்கிறது என்பது டயானாவின் கணிப்பு. இளவரசரின் உடலுறவுத் தேவைகள் நூறு ஆண்டுகளின் உச்சபட்சத் தேவைகளுக்குச் சமமானது. ஆனால் டயானாவின் உடலைப் பொறுத்த தேவைகள் சராசரியானவை. ஒரு குதிரைக்கும், குஞ்சுக் கோழிக்கும் என்ன ஈர்ப்பு இருக்க இயலும்?

எப்போதும் காமத் தீயில் எரிந்தும் தணியாமல் இருக்கிற இளவரசருக்கு காதலும் காமமும் முழுநேர வேலை. டயானாவுக்கு அப்படி இல்லை.

ஆனால், அன்னா இளவரசருக்கு ஏற்றவள் என்று அரண்மனைவாசிகள் அனைவருமே கருதியதற்குக் காரணம், பகல் நேரங்களில் பக்கத்தில் அமர்ந்து பேசிக் கொண்டிருக்கிறபோது கூட எதிரில் இருப்பவர்களைக் கருத்திலே கொள்ளாமல் இளவரசர் அன்னாவின் தோள்பட்டையைத் தடவிக் கொண்டே இருப்பார். இப்படியெல்லாம் இருபத்து நான்கு மணி நேர இன்ப இணங்கலுக்கு ஒத்துவராதவர் டயானா. அன்னா அப்படி அல்ல. பாதிக்குப் பாதியாவது பக்குவமாகச் சமாளிக்கிறவர். உலகம் பிறந்தது எனக்காக; ஓடும் நதிகளும் எனக்காக என்று வாழ்கிறவர் சார்லஸ். அன்னா, அப்படி அல்ல; தன்னைச் சுற்றி ஊரும்; உலகமும் இருக்கிறது என்பதை எப்போதும் உணர்ந்தே இருக்கிறவர். அரண்மனையில் ஒருநாள் அன்னா குடிப்பதற்கு ஷேம்பயின் கேட்டார். சார்லசோ அவளுக்கு "ஏல்" என்ற பானத்தை ஊற்றிக் கொடுத்தார். கேட்டது ஒன்று; கிடைத்தது வேறொன்று என்று அன்னா இளவரசரைக் கோபித்துக் கொண்டார். அதற்கு இளவரசர் சொன்ன பதில்தான் இளவரசரிடமிருந்து அன்னாவை நிரந்தரமாகப் பிரித்து விட்டது. "ஷேம்பயின் பாட்டில்கள் எல்லாம் எனது அம்மாவின் பாதுகாப்பில் பத்திரமாக உள்ளன. பாட்டில்களை அடுக்கி பீரோவில் வைத்துப் பூட்டி சாவியை வேறு பத்திரமாக அவரது பாதுகாப்பில் வைத்துள்ளார்" என்று சார்லஸ் குறிப்பிட்டார்.

கௌட்ரே பார்க் என்கிற இடத்தில் இளவரசர் சார்லஸ் போலோ விளையாட்டு விளையாடப் போனார். இந்தக் காலகட்டத்தில் இளவரசரின் பல்வேறு பெண் நண்பர்களின் பட்டியலில் டயானாவுக்கும் இடம் கிடைத்தது. காதலிகள் பட்டியல் வேறு; பெண் நண்பர்கள் பட்டியல் வேறு. இரண்டையும் பிரிக்கிற கோடு மிக மென்மையானது; அடிக்கடி அறுந்து போகக் கூடியது என்பது முற்றிலும் வேறு. என்றாலும் இந்தப் பறவைகளின் பட்டியலில் வெளிவட்டத்தில் எங்கோ ஓரிடத்தில் ஒட்டிக் கொண்டிருந்தார் டயானா. வாலிபத்தின் தலைவாசலில் நின்ற டயானாவைப் பார்க்கிற போது இளவரசருக்கு ஆயிரம் பறவைகள் ஒருசேரப் பறப்பது போன்ற பூரிப்பும், புளகாங்கிதமும் உண்டாயின. ஆனாலும் பாசம் காட்ட வேண்டிய பள்ளிப் பிள்ளையா, ஆலிங்கனம் செய்து தேன் எடுக்க வேண்டிய தேம்ஸ் நதிக் கரைப் பூவா என்று இளவரசரால் முடிவு செய்ய இயலவில்லை.

என்றாலும் சார்லஸ், டயானாவைப் பற்றி குறைவான மதிப்பீடுகளிலேயே காலம் கடத்தினார் என்றுதான் சொல்ல வேண்டும். இப்போது ஒருவகை இனிமையான பழிவாங்கல் உணர்ச்சி டயானாவிற்குள் கொடி கட்டியது. நீண்ட காலமாக தன்னை

அலட்சியப்படுத்தி வருகிற சார்லசின் இதயக் கதவுகளை இனி தட்டுவதில் அர்த்தம் இல்லை. தட்டுங்கள் திறக்கப்படும் என்பதெல்லாம் சும்மா உடைத்து விட்டுத்தான் உள்ளே போக வேண்டும் என்கிற முடிவுக்குத் தள்ளப்பட்டார் டயானா.

டயானா மன உறுதி படைத்த மாதரசி. கொண்டது முடிக்கம் குணம் படைத்த குலவிளக்கு. தன் மீது பெரிதாக இளவரசருக்கு விருப்பமில்லை என்பதை டயானா அறிந்தே இருந்தார். அதே நேரத்தில் இளவரசர் வளைத்தால் வளைவதற்குப் பதிலாக வட்டமாகவே ஆகிவிடக் கூடியவர் என்பதையும் டயானா அறிந்தே வைத்திருந்தார். ஆகவே இளவரசரை மடக்கிப் போடுவதற்கான தருணத்தை டயானா எதிர்பார்த்திருந்தார். பூனைக் குட்டியைப் போல சாதுரியமான டயானா நரியைப் போல தந்திரசாலியாக நடந்து கொண்ட நேரம் இது. தனக்கே உரியவர் என்றுதான் கருதிய சார்லசைத் தனது செவ்வரி படர்ந்த கண் வலைக்குள் எப்படியாவது சிக்க வைத்து விடுவது என்பதில் டயானா உறுதியாக இருந்தார். எப்போதும் அவரைச் சுற்றியே இல்லாவிட்டால் இளவரசரைப் பிடித்துப் போடுவது இந்தப் பிறவியில் நடக்காத ஒன்று என்று தீர்மானமான முடிவுக்கு வந்தார் டயானா.

ஆகவே இளவரசர் போலோ விளையாடப் போனபோது தனது அத்தைப் பாட்டி ஒருத்தி மூலமாக அந்தக் குழுவில் தானும் இடம் பெறுகிற மாதிரி பார்த்துக் கொண்டார் டயானா.

இளவரசர் போலோ விளையாடுகிற வாரத்தில் உலகத்தின் தனவந்தர்கள் பலருக்கும் அழைப்பு வருவது உண்டு. இந்தக் குழுவில் இடம் பெறுவதே தங்கள் வாழ்நாளின் பெருமைகளில் ஒன்று என்று கருதுகிறவர்கள் உண்டு. இந்தக் கொடுத்து வைத்த குழுவில் இடம் பெற்ற டயானா வியக்கத்தக்க தனவந்தர்களின் பழக்க வழக்கங்கள், போக்குவரத்துகளில் எல்லாம் தனது கவனம் சிதறி விடாமல் பார்த்துக் கொண்டார். அவரது ஒரே குறி சார்லஸ்தான். எங்கெல்லாம் இளவரசர் இருந்தாரோ அங்கெல்லாம் தான் இருக்கும்படியாகப் பார்த்துக் கொண்டார் டயானா. அவர் என்னவெல்லாம் ஈடுபாட்டோடு செய்தாரோ அதையெல்லாம் முழு மனதோடு செய்வது என்கிற முடிவுக்கு வந்தார் டயானா.

அப்போதுதான் நீச்சலில் தனக்கிருந்த திறமையைச் சார்லஸ் பாராட்டுகிற அளவில் வெளிப்படுத்த வேண்டுமென்று டயானா நினைத்தார். அன்று அந்த நீச்சல் குளம் சலனமற்றுக் கிடந்தது. அதிகாலையே அங்கு வந்து விட்டார் டயானா. இளம் சூடான

வென்னீர்க் குளத்தில் விளையாடுவது யாருக்குத்தான் பிடிக்காது?
ஸ்படிகம் போன்ற உடலை நீட்டி சோம்பல் முறித்துக் கொண்டிருந்த
குளத்திற்குள் தன்னைப் பார்க்க டயானா முயற்சித்தபோது வேறொரு
முகமும் சேர்ந்து தெரிந்தது. சலமனற்ற நீர் நிலைக்குள் சூடேற்றுகிற
இளவரசரும் நின்று கொண்டிருந்தார். தனது வானம் விரல்
இடுக்கில்தான் விளையாடிக் கொண்டிருக்கிறது என்று மகிழ்ச்சி
அடைந்தார் டயானா.

டயானா அந்தக் கணமே தண்ணீருக்குள் பாய்ந்தார். இளவரசர் ஏதோ
சிந்தனையில் ஆழ்ந்திருந்தார். அவரைப் பார்க்காததுபோல ஆனாலும்
அவரது கவனம் சிதறிப் போகிற மாதிரி அதிக ஆழத்தில் மூழ்குவது;
தண்ணீரைத் தனது மார்போடு அணைப்பது; தனது உடலைத்
தேவைக்கு அதிகமாக இழுத்து நீட்டுவது இப்படியாக டயானா
நேரத்தைச் செலவழித்தார். நீருக்கே தாகம் தருகிற விருந்தாகவும், தன்
நிழல் கூட நோய் தீர்க்கும் மருந்தாகவும் திகழ்ந்த டயானாவின் தேவ
வேளை இதோ வந்தது. இளவரசர் டயானாவைப் பார்த்தார்; தான்
பறிபோய்க் கொண்டிருப்பதை உணர்ந்தார். களவாடுகிற டயானாவின்
கண்கள் கொள்ளையடிக்கிற வேலையைச் செய்கின்றனவே என்று
இளவரசர் வியந்தார். எலிசபெத் மகாராணியோடு தங்கியிருந்த தனது
உறவினரான பாட்டி ஒருத்தியை டயானா பிடித்தார். எப்படியாவது
சார்லசோடு தான் இருக்கும்படியாகப் பார்த்துக் கொள்ள வேண்டும்
என்று கேட்டுக் கொண்டார். அந்தப் பாட்டியோ, பார்த்த
மாத்திரத்திலேயே இளம் பெண்களின் மன ஆழத்தில் கண் சிமிட்டும்
ஆசைமுத்துகளை அறிந்து கொள்ளுவதில் அகிலப் புகழ் பெற்றவள்;
குடும்பப் பாசம் வேறு.

அரண்மனையில் அரச குடும்பத்தின் உறவினர்களை விட
பணியாளர்களுக்கு அதிக மரியாதை இருந்தது. காலையும், மாலையும்
சோர்வின்றி அரச குடும்பத்தோடு பழகுகிற இந்த பணியாளர்களில் பலர்
அரச குடும்பத்தின் நம்பிக்கைக்கு உரியவர்கள். டயானா அந்தப்
பாட்டியின் மூலமாக அரண்மனையில் ஒரு வாரம் தங்கியிருந்தார்.
டயானாவைப் பார்த்த பணியாளர்கள் "உலகத்திற்கே ஒரே நிலவுதானே!
எப்போது அது இரண்டாக ஆனது?" என்று பேசிக் கொண்டார்கள்.
இளவரசர் சார்லஸ் திருமுணம் செய்து கொண்டால் டயானா மாதிரி
ஒருத்தியைத்தான் திருமணம் பண்ணிக் கொள்ள வேண்டும் என்று
உரக்கவே பேசிக் கொண்டார்கள். இந்த உரத்த சிந்தனை இளவரசரின்
காதுகளையும் உரசிப் போனது. தன்னை அவமானப்படுத்திக்
கொண்டாலும் பாதகம் இல்லை. சார்லசைப் பிடித்துவிட வேண்டும்

என்கிற வெறி டயானாவிற்குள் குறு குறுத்தது. ஒரே வாரத்தில் அரச குடும்பத்தவர்கள் எவ்வாறெல்லாம் நடந்து கொள்ளுவார்களோ அவ்வாறு நடந்து கொண்டார் டயானா. பார்க்கிறவர்கள் "என்ன டயானா இப்படி சார்லஸின் கால்களில் விழுவதற்கும் சித்தமாகி விட்டாரே" என்று பேசிக் கொண்டார்கள். டயானா அந்த அபிப்பிராயங்களை அலட்சியப்படுத்தினார். ஏழு கடல் தாண்டி, எட்டு மலை தாண்டி, ஒன்பதாவது தீவில் உள்ள பத்தாவது மந்திரக் கிழவியின் பதினோராவது நகத்திற்குள் சார்லஸ் ஒளிந்திருந்தாலும் அவரைக் கொண்டுவந்து விட வேண்டும் என்பதில் டயானா உறுதியாக இருந்தார்.

இவ்வளவு துணிச்சலாக, அதிலும் பகிரங்கமாக தன்னை ஆராதிக்கிற பதினெட்டே வயதான பருவ மங்கை டயானாவின் தாக்குதலைச் சமாளிக்க இளவரசரால் இதற்கு மேல் முடியவில்லை. பள்ளிக் குழந்தை என்று இதுவரை நினைத்த இளவரசருக்கு ஆடைகள்தாம் டயானாவை ஒல்லியாகக் காட்டுகின்றனவே தவிர அவரது உடல் வயதுக்கு மீறிய வளர்ச்சியை கண்டிருக்கிறது என்ற எண்ணம் வந்தது. டயானா எதிரிலே நின்றார். இளவரசரோ நீச்சல் உடையில் வெள்ளரிப் பழமாக டயானா வித்தை காட்டிய குளக் கரையில் சஞ்சரித்துக் கொண்டிருந்தார். அதற்கு மேல் தன்னை அடக்க முடியாது என்று நினைத்த இளவரசர் டயானாவை இழுத்து அணைத்தார், முத்தமிட்டார். சத்தமில்லாத இந்தச் சரித்திர முத்தத்தை வரலாறு அன்றைக்கு வரவு வைத்துக் கொண்டது.

அப்போதைக்கு இருவரும் பிரிந்தார்கள். இளவரசரிடமிருந்து தொலைபேசி வரும் வரும் என்று டயானா காத்திருந்தார். நிமிடங்கள் நாட்களாயின. மறுநாள் சார்லஸ் பேசினார். டயானா சரிவரப் பேசவில்லை. அந்தப் பேச்சு அத்தோடு முடிந்தது. "ஏன் நீ என்னிடம் சரியாகப் பேசவில்லை" என்று இளவரசர் கேட்பார் என்பது டயானாவுக்குத் தெரிந்திருந்தது. ஆகவே இரண்டு நாட்கள் ஃபோன் ரிசீவரை எடுத்துக் கீழே வைத்துவிட்டார். இளவரசரோ கட்டுக் காவல், சம்பிரதாயங்கள் எல்லாவற்றையும் மீறி தனது பரிவாரங்களோடு டயானாவைப் பார்க்கவே வந்து விட்டார்.

இப்போது டயானா சார்லசை மணந்து கொண்டால் தனது வாழ்க்கை எப்படியெல்லாம் மாறிப் போகும் என்கிற கனவு முட்டைகளை அடைகாக்கத் தொடங்கினார். உலகத்தில் முதல் இரண்டு பெண்மணிகளில் அவர் ஒருவராக இருப்பார். வேல்ஸ் இளவரசி ஆவார். பிரிட்டன் வடக்கு அயர்லாந்து, கனடா, ஜமெய்க்கா மற்றும் காமன் வெல்த்தில் உள்ள முடியாட்சிகளுக்குப் பேரரசி ஆவார். திருமணம் ஆன

நாள் தொடங்கி வருடத்தில் வருகிற ஒவ்வொரு நாளும் கிறிஸ்துமஸ்தான். நால் ஒவ்வொரு நாள் கிறிஸ்துமஸ் என்றால் உண்மையான கிறிஸ்துமஸ் நாள் காலண்டரில் மற்றும் ஒரு நாளே என்று ஆகிவிடும்; உலகத்தின் தலை சிறந்த அரச சிம்மாசனத்தை அலங்கரிப்பது என்றால் அழுத்தம் தரக் கூடிய பொறுப்புகளும் அதிகமாகவே இருக்கும் என்பதை டயானா முழுக்கவே அப்போதே அறிந்திருக்கவில்லை.

இப்போது டயானா இளவரசரைக் காதலிக்கிறாரா, அந்தக் காதல் அதற்கப்பால் திருமணம் இவற்றால் வருகிற அந்தஸ்தை விரும்புகிறாரா என்கிற சர்ச்சை, அரண்மனை வாசிகள் அனைவரிடமும் எழுந்தது.

டயானா சார்லசை வெற்றிக் கொள்வதில் வேகமானார். அமெரிக்க படங்களில் வருகிற துப்பறிகிறவரைப்போல் இளவரசரைப் பின்தொடர்ந்தார்.

சிரிப்பை வரழைக்க முடியாத சார்லசின் ஜோக்குகளுக்கும் இப்போது டயானா வாய்விட்டுச் சிரித்தார். அவருக்கு வேல்ஸ் இளவரசியாக வேண்டும். அதே நேரத்தில் டயானா உள்ளன்போடு சார்லசை நேசித்தார்.

1980ஆம் ஆண்டு செப்டம்பர் 8ஆம் தேதி ஹாரி ஆர்னால்டு என்கிற பத்திரிகைக்காரர்தான் சார்லஸ் டயானா காதல் விவகாரத்தை "டைம்" பத்திரிகையில் விலாவாரியாக ஆதாரத்தோடு எழுதினார். இதற்கு மேல் இதுவேண்டும், அது வேண்டாம் என்கிற தேர்வு நிலையில் இருந்த இளவரசர் டயானாவின் காதலை ஏற்றுக் கொண்டே ஆக வேண்டும் என்கிற சூழ்நிலைக்குத் தள்ளப் பட்டார். டயானாவின் வெற்றியில் மகிழ்ச்சி அடைய முடியாத வாழ்க்கையில் பின்தங்கிப் போன அவரது பள்ளித் தோழிகளில் சிலர் மாத்திரம் டயானாவின் காதலை வருணிக்கிறபோது, "தேவதைகள் நுழைய அஞ்சுகிற இடத்தில் மிருகங்கள் தாராளமாக இடம் பிடித்து விடுகின்றன" என்று பேசிக் கொண்டார்கள்.

இப்போது பத்திரிகைகளுக்கு டயானாவின் காதல் விவகாரம் தினசரி தீனி போட ஆரம்பித்து விட்டது. ஒரு பத்திரிகை "டயானா ஏன் எப்போதும் வெட்கப்படுகிறார்?" என்று கேள்வி எழுப்பியது. வேறொரு பத்திரிகை "டயானா உயரமாக இருப்பதால் குனிந்து கொள்கிறார்; அது உங்களுக்கு வெட்கப்படுவதைப் போலத் தோன்றுகிறது" என்று எழுதியது. வேறொரு பத்திரிகை "பத்திரிகையாளர்களிடம் கேள்விகளுக்கு எந்தப் பதில் பொருத்தமாக இருக்கும் என்று டயானா

சிந்திப்பதைத்தான், வெட்கப்படுகிறார் என்று விபரமில்லாமல் நீங்கள் எடுத்துக் கொள்கிறீர்கள்" என்று எழுதியது.

டயானா அழகானவர், கவர்ச்சியானவர் அதை விட நினைத்ததை எப்படியாவது முடித்துவிடுகிற மன வலிமை படைத்தவர். டயானா யாரைச் சந்தித்தாலும், அவர்களது சுகதுக்கங்களுக்கும், தனது சுகதுக்கங்களுக்கும் வித்தியாசம் இல்லை என்று இரண்டு நிமிடத்தில் அவர்களை நம்ப வைத்து விடுவார். டயானாவின் இந்தக் குணமே இளவரசர் சார்லசின் இதயத்தில் டயானாவுக்கு இடம் போட்ட குணம். இளவரசர் இயற்கையை ஆராதிக்கிற சௌந்தர்ய உபாசகர். மீன் பிடிப்பதில் கரை கடந்த ஆர்வம் உடையவர். டயானாவுக்கு இதிலெல்லாம் விருப்பம் இல்லை. இருந்தாலும் சார்லசை விடத் தனக்கு மீன் பிடித்து விளையாடுவதிலே விருப்பம் உண்டு என்று டயானா காட்டிக் கொள்வார். காட்டிக் கொள்ளுவது மாத்திரம் அல்ல; உண்மையாகவே அந்த விருப்பத்தை வரவழைத்து அந்த வேலையும் தானும் வேறல்ல என்று ஆகிவிடுவார். டயானாவின் வெற்றிக்கான பல அடிப்படைகளில் இது ஒன்று.

"திராட்சைப் பழங்களைப் பிழிகிற போது அந்த வேலையில் முழு மனதோடு நீ ஈடுபட்டால் நீ ரசத்தைப் பிழியவில்லை; விஷத்தைப் பிழிகிறாய்" என்பார் கலீல் கிப்ரான். இதையே ஆசார்ய ரஜனீஷ் சொல்லுகிறபோது "ஓவியம் வரைகிறபோது அந்தப் படைப்பில் நீ ஒன்றாகிவிட்டால், அது கலையாகாது; தரையைச் சுத்தம் செய்கிற போது நீ அதில் ஒன்றி விட்டால், அதுவே கலையாகி விடுகிறது" என்றார்.

நகரங்களை மாத்திரமே அதுவரை நேசித்து வந்த டயானா, இளவரசர் கிராமப்புறங்களைப் பார்த்ததும் இயற்கையாகவே கிளர்ச்சி அடைகிறார் என்று அறிந்து கொண்டார். அவரோடு சிற்புர்களுக்குச் செல்லுவது, அங்கே சலங்கைகளைத் தலையிலே கட்டி நடனமாடும் கோதுமை வயல்கள், பனிப்பாறைகள் அசைவதைப் போல தாளகதி தப்பாமல் நடக்கிற ஆட்டுகு குட்டிகளின் கூட்டங்கள், விசா இல்லாமலே வருகிற வெளிநாட்டு விருந்தினர்களான பறவைக் கூட்டங்களின் எல்லாம் மனதைப் பறிகொடுப்பது என்று டயானா தன்னையே மாற்றிக் கொண்டார்.

திருமணத்திற்குப் பிறகும் தனது இன்பவல்லிகளோடு சார்லஸ் தொடர்பு வைத்திருப்பாரா? தன்னைக் கருதி அவர்களை விட்டு விடுவாரா என்றுதான் இப்போது டயானா குழம்பிக் கொண்டிருந்தார். அப்போது

ஒரு நாள் மாலை இளவரசரிடமிருந்து டயானாவிற்கு அழைப்பு வந்தது.

எதற்காக தன்னை இளவரசர் அழைத்தார்? இதற்காக இருக்குமோ? அதற்காக இருக்குமோ? என்று டயானா அலைபாய்ந்தார். அன்று இரவு விருந்திலேதான் இளவரசரை சந்திக்க முடிந்தது. டயானா வருவதைப் பார்த்ததும் இளவரசர் எழுந்து நின்று கொண்டார். அவராகவே "ஹலோ" என்றார். டயானாவுக்கு ஆச்சரியமாக இருந்தது. டயானாவோடு கை குலுக்கினார். நொடியில் முடிந்துவிடுகிற கைகுலுக்கல் நிமிடமாக நீடித்தது. கைகுலுக்கிய பிறகும் இளவரசர், டயானாவின் கையை விடவே இல்லை. மூன்று மாதங்கள் கழித்து, நவம்பரில், தான் இந்தியா போகப் போவதாக அப்போது இளவரசர் டயானாவிடம் சொன்னார்.

விருந்து முடிந்து தன் இல்லத்துக்கு வந்த பிறகும் டயானாவின் மனம் அமைதி கொள்ளவில்லை. ஒரு மாதமாவது, இளவரசரைப் பார்க்க முடியாமல் போகுமே என்று ஒருபுறம் வருத்தம். மறுபுறம் முடிவற்று முகம் காட்டும் பெண் நண்பர்கள்; இத்தனை பேர்கள் இருந்தும் தன்னிடத்தில் ஏன் சொல்ல வேண்டும் என்று மகிழ்ச்சி! எல்லோரிடமும் இப்படிச் சொல்லியிருப்பாரோ என்ற கவல தோய்ந்த கறுப்பு எண்ணம். இளவரசர் வெளிநாடு போவது ஒன்றும் அரசாங்க ரகசியம் இல்லையே என்று ஒரு நினைப்பு. முதலில் சொன்னது தன்னிடத்தில்தான் என்று ஒருவகை ஆறுதல். இப்படி தை மாத மேகத்தைப்போல டயானாவின் மன வானில் எதிரும் புதிருமான எண்ணங்கள் வருவதும் போவதுமாக இருந்தன.

இந்த காலகட்டத்தில் இளவரசர் ஒன்பது படுக்கை அறைகள் கொண்ட வீடு ஒன்றை வாங்கினார். இது பழங்காலத்து கலை வடிவங்கள் கண் சிமிட்டுகிற வீடு. இந்த வீட்டை வாங்குவதற்கு முன்னால் இதை வாங்குவதா? வேண்டாமா? என்கிற முடிவை எடுத்தவர் டயானாதான் என்று செய்திகள் வெளியே கசிய ஆரம்பித்தது. போதுமான நாற்காலிகளோ, மேசைகளோ, விரிப்புகளோ இந்த வீட்டில் போடப்படாத இந்த வீட்டில் சார்லசும், டயானாவும் பல மணி நேரங்கள் தனியாகவே இருக்கிறார்கள் என்று கிசுகிசுக்கள் வெளியாயின. தேனைப்போல பாலியல் உணர்வு கொண்ட இளவரசரும், தளிரைப் போன்ற அழகும், தக்க வயதும் கொண்ட டயானாவும் கண் கொத்திப் பாம்புகளான பத்திரிகைக்காரர்களுக்கு தப்பி மணிக்கணக்கில் தனிமையில், அதிலும் இரவில் அரசியல் பேசிக் கொண்டிருந்திருக்க மாட்டார்கள் என்று அனைவருமே நம்பினார்கள்.

இந்த வீட்டிலிருந்து டயானா வெளிப்படுகிற போதெல்லாம் அவரது

தலையில் ஒரு முடி கூட கலைந்திருக்காது. அவ்வளவு நேர்த்தியாக தலையை வாரி கொண்டுதான் வெளியிலே வருவார் டயானா. இளவரசரும் டயானாவும் வெறுமனே பேசிக் கொள்வதற்காக அந்த வீட்டில் சம்மதிக்கிறார்கள் என்றால் டயானா எதற்காக அப்பழுக்கில்லாமல் தலையைச் சரி செய்து வரவேண்டும் என்று அரண்மனை வாசிகள் அனைவருமே பேசிக் கொண்டார்கள். பொதுவாக இந்த வயதில் ஒரு ஆணும், பெண்ணும் தனிமையில் அதிலும் இரவில் விடப்பட்டால் ஒருவரிடம் ஒருவர் எப்படி எப்படி நடந்து கொள்ளுவார்களோ அப்படித்தான் டயானாவும், சார்லசும் நடந்து கொண்டார்கள்.

சார்லசின் மற்ற பெண் நண்பர்களைப் பற்றி பத்திரிகைக்காரர்கள் எப்போதோ ஒரு முறை செய்தி வெளியிட்டது உண்டுதான். ஆனால், டயானாவின் காதல் கண் சிமிட்டத் தொடங்கியதிலிருந்து பத்திரிகைக்காரர்கள் வேட்டைக்காரர்களைப்போல ஆனார்கள். வாய் தவறி ஒரு வார்த்தை தவறாகச் சொல்லியிருந்தால், வேல்ஸ் இளவரசியாகிற வாய்ப்பினை டயானா ஒரு நொடிப் பொழுதில் இழந்திருப்பார். ஹாரி ஆர்னால்டு காலத்தை வென்ற டயானாவின் காதலை முதன் முதலாக பத்திரிகையில் எழுதியதிலிருந்து டயானாவால் பத்திரிகைக்காரர்களின் கண்களைத் தப்பி எங்குமே போகவோ, வரவோ இயலவில்லை.

ஒருநாள் சார்லசும், டயானாவும் சந்தித்துக் கொள்கிற ஜார்ஜியன் இல்லத் (ஜார்ஜியன் இல்லம், விக்டோரியன் நாற்காலி என்பதெல்லாம் தொன்மையான கலை அமைப்புகள் பொருந்திய பொருட்களின் பெயர்கள்)திலிருந்து விடிவதற்கு முன்னர் டயானா காலை நட்சத்திரத்தைப் போல வெளிப்பட்டார். இருட்டு இன்னமும் கட்டுக் குலையவில்லை. ஓசையில்லாமல் டயானா வெளிப்பட்டபோது வீட்டுக்கு வெளியே அதிர்ச்சியும் ஆச்சரியமும் அவருக்காகக் காத்திருந்தது. அவரது கண்களையே அவராலேயே நம்ப முடியவில்லை. நூற்றுக்கணக்கான பத்திரிகைக்காரர்கள் புகைப்படக் கருவிகளோடு தன்னை நோக்கி வருவதைப் பார்த்தார் டயானா.

சற்றைக்கெல்லாம் பத்திரிகையாளர்கள் டயானாவை சூழ்ந்து கொண்டார்கள். கோடைக்காலம் முழுவதும் மண்ணுக்குள் புதைந்து கிடக்கிற மழைக்கால விதைகள், மழை விழுந்த மறுநாள் முன்னறிவிப்பு இல்லாமல் பச்சைப் பட்டு விரிப்பதைப்போல பல நூறு கேள்விகள். டயானா சமாளித்தார். "இளவரசரைக் காதலிக்கிறீர்களா?" டயானா சிரித்தார். "இளவரசர் உங்களைக் காதலிக்கிறாரா?" டயானா இன்னமும்

பலமாகச் சிரித்தார். "இளவரசரை திருமணம் செய்து கொள்ளப் போகிறீர்களா?" டயானா மௌனமானார். மௌனம் சம்மதத்திற்கு அறிகுறி என்று நமது நாட்டில்தான் எடுத்துக் கொள்வார்கள். "இளவரசர் உங்களைத் திருமணம் பண்ணிக் கொள்கிறேன் என்று வாக்குறுதி கொடுத்திருக்கிறாரா?" இந்தக் கேள்விக்கு மாத்திரம் டயானா பதில் சொன்னார்: "இந்தக் கேள்விக்கு நான் ஆம் என்று பதில் சொல்ல முடியாது; இல்லை என்றும் பதில் சொல்லக் கூடாது" என்றார். எந்த கேள்விக்கும் நேரிடையாகவோ, சுற்றி வளைத்தோ பதிலே சொல்லாமல், அதே நேரத்தில் பத்திரிகைக்காரர்களின் பாசத்தை இழந்து விடாமல் இருக்கிற கலையில் தேர்ந்தவர் டயானா. அவர் தமது சின்ன விரல் இடுக்கில் பெரும் பெரும் பத்திரிகையாளர்களுையெல்லாம் ஊஞ்சலாட வைத்திருக்கிறார்.

சார்லசைத் திருமணம் பண்ணிக் கொண்டே ஆக வேண்டும் என்கிற உறுதியான முடிவுக்கு வந்த டயானா தனது ஆவலைப் பத்திரிகைக்காரர்களைப் பயன்படுத்தி வெளிப்படுத்தினார். செய்தி வெளியிடுவதோடு நின்ற பத்திரிகைக்காரர்கள், டயானாவுக்காகப் பரிந்து பேசுகிறவர்களாகத் தொடங்கி போராடுகிறவர்களாக மாறிப் போனார்கள். "டெய்லி ஸ்டார்" பத்திரிகையின் அரண்மனைச் செய்தியாளர் ஜேம்ஸ் விட்டாக்கர் எழுதி எழுதியே டயானாவை இனி தவிர்க்க முடியாது என்கிற நிலைக்கு இளவரசரைக் கொண்டு வந்தவர்களிலே தவிர்க்க முடியாதவர். டயானாவுக்குப் பத்திரிகையாளர்களிடம் தனித்த செல்வாக்கு இருந்தது. பத்திரிகைக்காரர்கள் ஏதோ கேள்வி கேட்கிற, பிரசுரிக்கிற, அடிக்கடி கெட்ட பெயர் வாங்கிக் கொள்கிற ஒருவரை இயந்திரங்கள் என்று டயானா ஒருபோதும் கருதியது இல்லை. அதற்கு மாறாக அந்த இயந்திரங்களுக்கு உள்ளே உள்ள இதயங்களை டயானா தொட்டார். பத்திரிகையாளர்களைப் பார்க்கும் போதெல்லாம் அவர்களது மனைவி, மக்கள், வேலை, கவலைகள், களிப்புகள் பற்றியெல்லாம் கேட்பார். அவர்களும் நெகிழ்ந்து போவார்கள். டயானா பதிலைத் தவறாக, அவரையே பாதிக்கிற மாதிரி சொல்லிவிட்டாலும் அதை அப்படியே பிரசுரித்து விடக்கூடாது என்கிற முடிவுக்கும் பல பத்திரிகையாளர்கள் வந்தார்கள். டயானாவைச் சங்கடப்படுத்துகிற கேள்விகளைக் கூடச் சில பத்திரிகைக்காரர்கள் தவிர்க்க ஆரம்பித்தார்கள்.

டயானாவின் இளமை அவரது நடவடிக்கைகளுக்கு நடை பாவாடை விரித்தது. இன்னமும் வயதானவராக இருந்திருந்தால் ஏதோ ஒரு உள் நோக்கத்தோடுதான் பத்திரிகையாளர்களான தங்கள் மீது அவர் பாசம்

காண்பிக்கிறார் என்று அவர்கள் நினைத்திருக்கக் கூடும். ஆனால், இயல்பான, இயற்கையான டயானாவின் நீக்குப் போக்கும், நெளிவு, சுளிவும் உள்ள நடத்தை அவரது இளமைக்கே பிறந்த இறக்கைகள் என்பதை அனைவருமே அறிந்து கொண்டார்கள்.

செப்டம்பர், அக்டோபர் ஆனது; அக்டோபர் நவம்பர் ஆனது. டயானாவின் சார்லசைக் கைப்பிடிக்கிற கனவு மாத்திரம் தொலைவிலேயே கால் மாறி ஆடிக் கொண்டிருந்தது. இரண்டே காரணங்கள்தான். ஒன்று இன்னமும் சார்லஸ் டயானாவை உள்ளன்போடு காதலிக்கத் தொடங்கவில்லை; பல பெண் நண்பர்களில் டயானா ஒருவர் அவ்வளவுதான். இரண்டாவது இளவரசர் திருமணம் செய்துக் கொள்ள வேண்டும் என்கிற இறுதியான முடிவுக்கு உறுதியாக இன்னமும் வரவில்லை. இந்தக் காலகட்டத்தில் ஸ்பெயின் தேசத்து அரசரிடம் திருமணம் செய்துக் கொள்ள விருப்பம் இல்லை என்றே இளவரசர் குறிப்பிட்டிருக்கிறார். உன்னைத்தான் திருமணம் செய்துக் கொள்வேன் என்கிற வாக்குறுதியைப் பெறுவதற்காக டயானா துடிதுடித்துக் கொண்டிருந்தார்.

இந்த நேரம் பார்த்து இளவரசர் இந்தியச் சுற்றுப் பயணத்திற்கும் புறப்பட்டதால் டயானா நிலைகுலைந்தார். ஓடிக் களைத்த மானின் கண்களில் தென்பட்ட மருட்சியோடு டயானா காணப்பட்டார். முற்ற முழுக்க தனக்காகவே வாழ்கிறவரைப் போலக் காண்பித்துக் கொண்ட இளவரசர், அடிவானத்தைப்போல நெருங்க நெருங்க நெடுந்தூரம் போகிறாரே என்பது டயானாவின் இதயத்தைத் தென்னை இலையாய் கிழித்தது. இருந்தும் டயானாவை அதிர்ஷ்ட தேவதை இன்னொரு முறை இறுக அணைத்துக் கொண்டாள். "சண்டே மிரர்" என்கிற பத்திரிகை நவம்பர் 5, 6 தேதிகளில் விட்ஷயர் என்கிற இடத்தில் நிறுத்தப்பட்டிருந்த அரச குடும்பத்துத் தொடர் வண்டியில் இருந்த இளவரசரை டயானா தனிமையில் சந்தித்தார் என்று முதல் பக்கத்தில் எட்டுக் காலத் தலைப்பில் செய்தி வெளியிட்டது.

கொஞ்ச நாட்களாகவே இளவரசரும் டயானாவும் இன்ப வலைக்குள் விருப்பத்தோடு விழுந்து கிடப்பதைப் படம் பிடித்துவிட வேண்டும் என்கிற உறுதியோடு பத்திரிகையாளர்கள் அலைந்தார்கள். என்றாலும் அவர்கள் நினைத்தது நிறைவேறாமலே இருந்தது. "சண்டே மிரர்" பத்திரிகையின் முதல் பக்கத்தில் வெளியான செய்திக் கட்டுரையை டயானா முடிந்த வரைக்கும் மறுத்துப் பார்த்தார். ஆனால் பத்திரிகைகள் ஒரு வாய்ப்பு டயானாவின் வயதில் ஒரு பெண் இளவரசரைத் தனியே சந்தித்துப் பழகுவது ஒன்றும் தப்பில்லை என்று பேசின. தொடர்ந்து

வெளியான செய்திகளும், மறுப்புகளும் இளவரசர் மீது டயானாவைப் பற்றிய ஒரு கட்டாயமான முடிவுக்கு வர வேண்டிய நிர்ப்பந்தத்தை உருவாக்கின. இப்போது சார்லசின் நாகரிகம், டயானாவின் கௌவரம் இரண்டுமே ஒரு சேரக் காப்பாற்றப்பட வேண்டியவை என்கிற எண்ணம் எல்லாத் தரப்பிலும் உருவானது. இதில் டயானாவின் கௌரவம் அரச குடும்பத்துக்கு மிக முக்கியமானதாகக் கருதப்பட்டது. இளவரசரை மணக்கப் போகிற ஒரு பெண் கன்னியா இல்லையா என்பதிலே அரச குடும்பம் தனது அக்கறையைச் செலுத்தியது இல்லை. ஆனால் கௌரவமானவளா இல்லையா? என்பதிலேதான் அந்தக் குடும்பத்தின் கவனம் முழுக்க இருந்தது. பத்திரிகைகளில் வெளிவந்த பரபரப்புச் செய்திகளால் டயானாவின் குடும்பம் பதைப்புக்கு ஆளானது. இளவரசரின் காதலிப்பது, கைவிடுவது என்கிற பட்டியலில் டயானாவும் இடம் பெற்று விடக் கூடாதே என்று அவர்கள் அலைபாய்ந்தனர். கண் சிமிட்டுகிற நேரத்தில் இளவரசர் கைவிட்டு விட்ட காதலிகளின் முகங்களெல்லாம் டயானாவின் மனவானில் தோன்றி மறைந்தன. எலிசபெத் மகாராணியின் மூக்கின் மீது கோபம் நாற்காலி போட்டு உட்கார்ந்து கொண்ட நேரம் இது. டயானா சார்லஸ் பற்றிய செய்திகளால் அரச குடும்பமே ஆடிப் போயிருந்தது.

அரச குடும்பத்துக்கு எதிராக அனைத்துப் பத்திரிகைகளுமே அணிவகுத்து நிற்பதைப் போன்ற ஒரு உணர்வு அரசியாருக்கு ஏற்பட்டது. ஆகவே எலிசபெத் மகாராணி டயானா சார்லஸ் பற்றி வெளியிடப்பட்ட செய்திகளை வன்மையாக மறுத்தார். வழக்குப் போடுவேன் என்று மிரட்டினார். டயானா சார்லஸ் காதல் கதைக்கு தானே முற்றுப்புள்ளி வைத்துவிடலாம் என்று எலிசபெத் மகாராணியார் செய்த முயற்சி டயானாவிற்கே சாதகமாக முடிந்தது. டயானா ஒருவேளை சார்லசை மணந்து கொள்ள நேரிட்டால், அரச குடும்பத்திற்குள் வருகிறவர் பொதுமக்களின் கண்களுக்கு அப்பழுக்கற்றவராகத் தோன்ற வேண்டும் என்கிற எலிசபெத் மகாராணியாரை ஏற்க வைத்தது. இதுவே டயானாவுக்குப் பெரும் சாதகமாகப் போயிற்று. நாளுக்கு நாள் டயானாவை மற்றவர்களைக் கை விட்ட மாதிரி கைவிட்டு விட முடியாத சூழ்நிலை சார்லசுக்கு ஏற்பட்டது. அவருடைய இதயத்தில் டயானாவுக்கு இதுவரை அவர் கொடுக்காத இடத்தை வெளி உலகம், தனி மனிதர்கள், பத்திரிகைகாரர்கள் உறுதியாக உருவாக்க ஆரம்பித்து விட்டனர். ஆகவே இப்போதைக்கு இந்தக் காதல் தொடரட்டும் என்று இருந்தார் சார்லஸ். இதைக் குறித்து ஒரு பிரபலமான பத்திரிகை எழுதுகிறபோது "தொடர் வண்டியில் டயானாவுக்கு அனுப்ப வேண்டிய பரிசுப் பொருள்களை இளவரசர்

நேரில் நடந்து சென்று கொடுப்பதற்குத் தயாராக இருந்தார்' என்று எழுதியது. "சண்டே மிரர்' பத்திரிகையின் ஆசிரியர் பாப் எட்வர்ட்ஸ், டயானா சார்லஸ் பற்றி தான் எழுதிய ஒவ்வொரு வரியும் உண்மையானதே என்று சாதித்தார். உறுதியான தனது மறுப்பை மகாராணியின் பார்வைக்குக் கொண்டு வந்தார். இந்த வயதில் காதல் நோயால் அல்லலுறுகிற எல்லோரும் இப்படித்தான் நடந்துகொள்வார்கள் என்று பொதுவாக நினைத்தார். பத்திரிகை ஆசிரியர், செய்திகள், மறுப்புகள், அரசியாரின் அறிக்கை, பத்திரிகை ஆசிரியரின் மறுப்புக்கு மறுப்பு எல்லாவற்றையும் கூட்டிக் கழித்துப் பார்த்தால் டயானாவுக்கு சூழ்நிலை சாதகமாகவே இருந்தது.

சார்லஸ் இந்தியச் சுற்றுப்பயணத்திற்கு சென்று விட்டார். லண்டனில் டயானா தனிமையில் விடப்பட்டார். ஒவ்வொரு விநாடியும் டயானாவுக்கு ஒரு வருடத்தைப் போல இருந்தது. இளவரசர் இல்லாத உலகம் இலை உதிர் காலத்தைப்போல அவருக்கு இருந்தது. இன்னமும் பத்திரிகைக்காரர்கள் டயானாவை விட்டபாடில்லை. பத்திரிகைக்காரர்களோடு இந்தக் காலகட்டத்தில் டயானா நெருக்கமான நட்பை வளர்த்துக் கொண்டார். சார்லஸ் இந்தியாவில் இருந்தபோது, புனித ஜார்ஜ் சதுக்கத்தின் முன்னால் நின்று சின்னக் குழந்தைகளோடு டயானா படம் எடுத்துக் கொண்டார். பொதுவாக இங்கிலாந்தில் "குழந்தைகளோடும், செல்லப் பிராணிகளோடும் படம் எடுத்துக் கொண்டால், நடுவில் நிற்கிறவர் யாராயிருந்தாலும் காணாமல் போய்விடுவார். காரணம் படத்தின் அழகைக் குழந்தைகளும், செல்லப் பிராணிகளும் கொள்ளையடித்து விடுவார்கள்' என்று ஒரு வழக்கு உண்டு. என்றாலும் இந்தப் பொதுவிதிக்கு மாறுதலாக குழந்தைகளை விட டயானா அழகு தேவதையாகப் படத்தில் ஆரோகணித்திருந்தார். பத்திரிகைகள் வெளியிட்ட இந்தப் படம் மறுநாளே இளவரசருக்கு இந்தியாவில் தரப்பட்டது. படத்தில் வெளியில் தெரிந்த இளம் வாழைத் தண்டுகள் வெட்கப்பட வைக்கிற டயானாவின் கால்களைப் பார்த்து இளவரசர் "கால்கண்டார், காலே கண்டார்' என்பதுபோல அந்த அழகின் சிரிப்பிலேயே அடங்கி விட்டார்.

டிசம்பர் 28ம் தேதி வேறொரு பத்திரிகையாளரிடம் டயானா "நான் விரைவில் திருமணம் செய்துக் கொள்ளப் போகிறேன்' என்று அறிவித்தார். நாடே பரபரப்பானது. விற்பனைக் கடைகளில் எல்லாம் கிடைத்தது; இந்தச் செய்தி வெளியான பத்திரிகையைத் தவிர, பத்திரிகைக்காரர் ஒருவரிடம் வெளிப்படையாக அதிலும் அரசு குடும்பத்துக்குள் அமரப் போகிறவர் என்று பொதுவாக எல்லோராலும்

நம்பப்படுகிற டயானா இப்படிச் சொல்லியிருக்கக் கூடாது என்று சிலர் இதயத்தைத் திறந்து காட்டுகிற இளம் பெண்தான் இனி இங்கிலாந்தின் அரண்மனை இருக்கைக்கு ஏற்றவள் என்றுபலர். இப்படியாக நாடு முழுவதும் வாத பிரதிவாதங்கள் நடைபெற்றன.

இளவரசர் சார்லசைத் திருமணம் செய்துக் கொள்வீர்களா என்கிற கேள்விக்கு மௌனம் சாதித்த டயானா, இளவரசர் உங்களைத் திருமணம் செய்துக் கொள்ளுவாரா? என்கிற கேள்விக்கு இதை நான் "ஆமோதிக்கவும் இல்லை; மறுக்கவும் இல்லை" என்று பொதுப்படையாகப் பதிலளித்தார். பத்திரிகையாளர்களிடம் பேசவே கூடாது; அதிலும் அரச குடும்பத்தோடு தொடர்புடையவர்கள் பேசினால் அதைவிட ஆபத்தில்லை என்பதற்கு எத்தனையோ உதாரணங்கள் உண்டு. கடைசியாகப் பத்திரிகைகளுக்குப் பேசியதால் அரச குடும்பத்தின் தொடர்பை இழந்தவர்தான் டயானாவின் மூத்த சகோதரி சாரா. பத்திரிகைகளிடம் தனது திருமணம் பற்றி டயானா பேசி விட்டதாக அரச குடும்பம், இந்தியாவிலிருந்த சார்லஸ் இளவரசருக்கு செய்தி அனுப்பியது. ஏற்பட்டு விட்ட குழப்பத்திலிருந்து எப்படி மீளுவது என்பதே டயானாவுக்குப் போராட்டம் ஆயிற்று.

இளவரசர், டயானாவின் பத்திரிகைப் பேட்டியைக் கருணையோடு எடுத்துக் கொண்டாரா? கண்டித்தாரா? இந்தக் குழப்பத்திலிருந்து டயானாவைக் காப்பாற்ற யார் முன்வந்தார்கள்? இந்தச் செய்தி கலவரத்திற்கு யார்? எப்படி? முற்றுப் புள்ளி வைத்தார்கள்? டயானா, சிகரத்தை எட்டுகிற போது சறுக்கி விடப்பட்ட மலையேற்ற வீராங்கனை ஒருத்தியின் மனநிலையில் இருந்தார்.

பத்திரிகைக்காரர்களிடம் பேட்டி கொடுத்து விட்டால், ஏற்பட்டு விட்ட குழப்பத்திலிருந்து டயானாவை மீட்க இவர் வருவார், அவர் வருவார் என்று எதிர்பார்த்திருந்த நேரத்தில், டயானாவின் அம்மாவே தன் மகளைக் காப்பாற்றுவதற்கு முன் வந்தார். "தி டைம்ஸ்' பத்திரிகைக்கு அந்த அம்மையார் ஒரு காட்டமான கடிதம் எழுதினார். அதில் தனது மகள் டயானாவின் மாசுமருவற்ற தன்மையைக் குறித்தும், வேல்ஸ் இளவரசி ஆக அவருக்கு உள்ள தகுதிகள் குறித்தும் விலாவாரியாக ஆனால் மறைமுகமாக எழுதினார்.

டயானா மாசற்றவர்; பத்திரிகைக்காரர்களே பழிகாரர்கள். இது தான் இந்தக் குழப்பத்தில் அரச குடும்பம் உருவாக்க நினைத்த எண்ணம். டயானாவை மாசற்றவர் என்று காட்டுகிற முயற்சியில் இங்கிலாந்து அரச குடும்பம் உருவாக்க நினைத்த எண்ணம், டயானாவை மாசற்றவர்

என்று காட்டுகிற முயற்சியில் இங்கிலாந்து அரசு குடும்பம் டயானாவை எல்லை கடந்து பாராட்டும் படியாகவும் அவருக்காகவே வாதங்களை வளர்க்கும்படியாகவும் ஆயிற்று. இந்தக் கலாபூர்வமான களேபரத்தில் டயானா மாத்திரம் பத்திரிகைக்காரர்களைப் பகைக்காதவராகவே நடந்து கொண்டார். வேல்ஸ் இளவரசி எப்படி எப்படி நடந்து கொள்ளுவாரோ அப்படித்தான் பத்திரிகையாளர்களிடம் டயானா நடந்து கொள்ளத் தொடங்கி விட்டார் என்று எல்லோருமே பேசத் தலைப் பட்டார்கள்.

1980ஆம் ஆண்டு டிசம்பர் மாதத்தில் கூட இளவரசர் டயானாவைக் காதலிக்கத் தொடங்கவில்லை. இந்தியாவுக்குச் சுற்றுப் பயணமாகப் போனவர் டயானாவைப் பார்த்தாக வேண்டும் என்று உடனே திரும்பி விடவில்லை. இளவரசர் இந்தியச் சுற்றுப் பயணத்தை முடித்துக் கொண்டு அங்கிருந்து சாவகாசமாக நேப்பாளத்திற்குப் புறப்பட்டார். நேப்பாளத்தின் இயற்கை வெளிச்சத்தில் ஆசை தீர்க்க குளித்த இளவரசர், அங்கிருந்து மூன்று நாள் பயணமாக இமயமலைக்குப் புறப்பட்டார். தனிமையிலும் இயற்கையின் அரவணைப்பிலுமே இளவரசர் காலத்தைக் கடத்தினார். டயானாவின் நினைவே அவருக்கு வரவில்லை.

சார்லஸ் இந்தியாவிலிருந்து திரும்பினார். அவரது எதிர்காலத் திட்டங்களைக் குறித்து அரண்மனைவாசிகள் அனைவருமே கவலைப்படத் தொடங்கினர். டயானாவைப் பொறுத்தவரை அவர் ஒரு அழகான, கவர்ச்சிகரமான, ஆனால், சாதாரணப் பெண்மணி. "மீடியா சூப்பர் ஸ்டாராக' அவரை ஆக்கி வைத்தது பத்திரிகைகள்தான். சார்லசைப் பற்றிய டயானாவின் விருப்பத்தை ஒருவகை அலங்கரிக்கப்பட்ட ஆனால் நியாயமான ஆவலாக உருமாற்றியவர்கள் பத்திரிகைக்காரர்களே. இந்தியாவிலிருந்து திரும்பிய சார்லஸ் எந்த முடிவுக்கும் வர முடியாமல் அவதிப்பட்டார். டயானாவை அவருக்கு பிடித்திருந்தது; ஆனால் தான் காதலிக்காத ஒருவரைத் திருமணம் செய்துக் கொள்ளுகிற திட்டம் இளவரசருக்கு ஏற்புடையதாக இல்லை. ஆனாலும் டயானாவை நேரிலே பார்த்தால் அவரிடமிருந்து தன்னை விடுவித்துக் கொள்ளுவது என்பது இயலாத ஒன்றாகவே இளவரசருக்குத் தோன்றியது. இளவரசருக்கு மற்றவர்கள் தன்னைப் பற்றி என்ன நினைக்கிறார்கள் என்பதிலே அதிக அக்கறை உண்டு. எல்லோரையும் திருப்திப்படுத்த நினைத்து ஏக காலத்தில் எல்லோருடைய அதிருப்திக்கும் ஆளாகிற நிலையில் இளவரசர் இருந்தார்.

ஆகவே, இளவரசர் இந்தியாவிலிருந்து திரும்பியதிலிருந்து

டயானாவோடு எந்தத் தொடர்பும் வைத்துக் கொள்ளவில்லை. டயானா, இளவரசரின் போக்கால் கோபத்தின் கொதி நிலையில் இருந்தார். தன்னைத் தேடாத இளவரசர் தன்னிடம் போனில் கூட பேச வேண்டியதில்லை என்கிற முடிவுக்கு டயானா வந்தார். ஆகவே டெலிபோன் ரிசீவர்களை எடுத்து வைத்துவிட்டார். "நான் இளவரசருக்கு ஒரு பாடம் கற்பித்தாக வேண்டும்; என்னை அவர் தேட்டும்; தேடிக் களைக்கட்டும்" என்று சொல்லிக் கொண்டார். இந்தப் புத்திசாலித்தனமான அணுகுமுறையால் இளவரசர் அசைந்து கொடுக்க ஆரம்பித்தார். பத்திரிகைகள் இளவரசர் மீது எழுப்பிய அழுத்தத்தின் காரணமாக, கோடிக்கணக்கான மக்கள், தான் டயானாவை மணப்பதை விரும்புகிறார்கள் என்கிற உறுதியான முடிவுக்கு சார்லஸ் வந்தார். பிரிட்டனில் மகாராணி எலிசபெத்தை தவிர மற்ற அனைவருமே டயானா சார்லஸ் திருமணத்தை விரும்பி எதிர்பார்த்து நிற்கிற சூழ்நிலை உருவானது. "வேல்ஸ் இளவரசராக நிலைக்க வேண்டுமானால் திருமணத்தை பொறுத்தவரை அறிவுக்கு தருகிற இடத்தை உணர்ச்சிக்குத் தந்துவிடக் கூடாது" என்கிற அரசியாரின் அறிவுரை வேறு அகலக்கால் பரப்பிக் கொண்டு இளவரசருக்கு முன்னால் நின்றது. இளவரசர் தவறான, பொருந்தாத ஒரு பெண்ணை திருமணம் செய்துக் கொண்டால், அந்தத் திருமணம் அவரை மாத்திரம் பாதிப்பது அல்ல; அரச குடும்பத்தையும், நாட்டு மக்களையும் அது பாதிப்பதாகும் என்கிற எண்ணம் இளவரசருக்கு அதிகமானது.

பார்ப்பதற்குக் கவர்ச்சியாகத் தோன்றுகிற டயானா என்கிற பெண்மணி பத்து வருடங்களுக்குப் பிறகு அதே மாதிரி கவர்ச்சிகரமாகத் தோன்றாவிட்டால் பாதகம் இல்லை. வேல்ஸ் இளவரசிக்கு உரிய நடத்தையோடும், நற்குணங்களோடும் இருக்க வேண்டும் என்று கவலைப்பட்டார் இளவரசர். எல்லாம் நலமாகும் என்கிற நம்பிக்கையில் இளவரசர் மீண்டும் டயானாவை சந்திக்கத் தொடங்கினார்.

இந்த காலகட்டத்தில் இளவரசர் டயானாவுக்கு பலமுறை போன் செய்தார். டயானா பிடி கொடுக்கவில்லை. இப்போது இளவரசருக்கு டயானா தேவைப்பட்டார். காதல் களியாட்டம் நடத்துவதற்கு அல்ல. இன்னமும் டயானாவை அறிந்து கொள்ள வேண்டுமென்று இளவரசர் ஆசைப்பட்டார். அவருக்கு தனிமையும் அமைதியுமே மிக அவசியப்பட்ட விஷயங்களாகி விட்டன. இப்போது எலிசபெத் மகாராணியாரே இருவரும் சந்தித்துக் கொள்ளுவதற்காக பிரீக்ஹால் என்கிற அரசியாரின் வீட்டை அவர்களுக்கு விட்டுக் கொடுத்தார். இந்த சந்திப்புகள் பல நாட்கள் நடந்தன. ஊடலும், கூடலுமாகத் தொடர்ந்த

இந்த அமர பட்சிகளின் காதல் விளையாட்டின் முடிவில் முதன் முறையாக டயானாவே தனக்கு ஏற்றவர் என்கிற முடிவுக்கு இளவரசர் வந்தார்.

அந்த வருடம் கிறிஸ்துமஸ் குளிர் இதமாக இருந்தது. அரண்மனையில் நடைபெற்ற கிறிஸ்துமஸ் வைபவங்களுக்கு டயானா அழைக்கப்படவில்லை. சார்லசின் தந்தை இந்த முறை தனது மகனிடம் மனம் விட்டுப் பேச ஆரம்பித்தார். "இப்படியே உனக்கு வயது ஆகிக் கொண்டே போனால், பிறகு உன்னைத் திருமணம் செய்துக் கொள்ளுகிற இளம் வயது பெண்களே இருக்க மாட்டார்கள்" என்றெல்லாம் பேச ஆரம்பித்தார். அதுமட்டுமின்றி, "டயானா, ஸ்பென்ஸர் உயர்ந்த குடும்பத்தில் உதித்த பெண்மணி. காதலிப்பது, கைவிடுவது என்கிற பட்டியலில் நீ அவளைச் சேர்த்துவிட முடியாது. அவளது உணர்ச்சிகளும், பிரிட்டிஷ் பிரஜைகளின் உணர்ச்சிகளும் ஒன்றாக இருக்கின்றன. ஆகவே கோடிக்கணக்கான மக்களை நீ பகைத்துக் கொள்ள முடியாது" என்றெல்லாம் பேசினார்.

மகாராணியாரும், தமது பங்கிற்கு தனது கணவர் சொன்ன அறிவுரைகளை ஆமோதித்தார். என்றாலும் மகாராணியாரின் மனதில் டயானாப் பற்றிய சந்தேகங்கள் இருந்தே வந்தன. டயானாவுக்கும் சார்லசுக்கும் இடையில் அவர்களை இணைத்துப் பிடிப்பதான பொதுத் தன்மை ஒன்று கூட இல்லை என்பது மகாராணியின் வாதம். டயானா தொடங்கிய எதையும் தொடர்ந்ததில்லை என்பது மற்றும் ஒரு வாதம். எதிர்வாதங்களின் உரசல் கொஞ்சமும் இல்லாத இந்த வறட்டு வாதங்களின் வலைக்குள் விழுந்து கிடந்த எலிசபெத் மகாராணி அவ்வாறு கிடப்பதிலேயே இன்பம் கண்டார். மகாராணியாரும் ஒரு மாமியார்தானே! மற்றவர்களை எடை போடுவதில் மகாராணி இயற்கையாகவே வல்லவர். உலகத் தலைவர்கள் எத்தனை பேர்களோடு அவர் பழகியிருக்கிறார்! விதவிதமான மனிதர்கள்! அவர்களது ஆசைகள்; ஆவல்கள்; அணுகுமுறைகள் எல்லாம் அவருக்கு அத்துப்படி.

மகாராணியாரின் இந்த அரிக்காமேடு ஆராய்ச்சிகளுக்கு நேர் எதிரானவர் அவரது கணவர் எடின்பரோ கோமகன். அவர் ஏறத்தாழ டயானாவைப் போல. இருவருக்குமே தங்களைப் பற்றிய விழிப்புணர்ச்சி அதிகம். இந்த நேரம் பார்த்து அரண்மனை வில்லன் ஒருவர் ஆரவரமாகப் புறப்பட்டார். எட்வர்ட் என்ற வேல்ஸ் இளவரசரின் அந்தரங்கச் செயலாளர். டயானா, சார்லசுக்கு ஏற்றவரே அல்ல. தொடர்ந்து எதையும் ஈடுபாட்டோடு செய்யாதவர் டயானா. அன்னாவேலசே இளவரசருக்கு ஏற்றவள். அவள் குதிரை ஏறும்

வீராங்கனை. உறுதியான மனம் படைத்தவள். கவர்ச்சிகரமாகக் காணப்படுகிற எல்லோரும் வேல்ஸ் இளவரசியாக ஆகிவிட முடியாது" என்றெல்லாம் இவர் பேச ஆரம்பித்தார்.

டயானா குறைகளே இல்லாதவர் அல்ல. நிலவிலே களங்கம்; நெல்லிலே உமி; நீரிலே பாசி, எடுத்து நடப்படுகிற தென்னம் பிள்ளையின் அடியில் மண் ஒட்டியிருப்பது இயற்கையாக உள்ளதே! தென்னம்பிள்ளையை ஒட்டியிருக்கிற மண்ணோடு தான் அடுத்த தோட்டமும் அதை அரவணைத்துக் கொள்ளுகிறது. பலவீனங்களை நீக்கிவிட்டுப் பார்த்தால் மனிதர்கள் மேற்கொண்டும் சிரிக்க முடியாத எரிந்து போன கம்பி மத்தாப்புகள் மனிதர்களை, மனுஷிகளை ஏற்றுக் கொள்ளுகிறவர்கள் அவர்களின் சகல விதமான பலவீனங்களோடுதான் ஏற்றுக் கொள்ள வேண்டும். இதை அரண்மனை வாசிகளுக்கு ஓதுவதற்கு ஆட்கள் இருந்தார்கள்; ஆனால் அங்கே ஒத்துக் கொள்ளத்தான் அதிகம்பேர் இல்லை. கூடுதல், குறைச்சல் எல்லாவற்றுக்கும் அப்பால் டயானாவுக்கும் சார்லசுக்கும் இடையில் ஆன உடல் தேவைகள் ஒருவரை ஒருவர் விட்டுவிட முடியாத நிலைக்குக் கொண்டு வந்தன. காமம், காதலை காலால் உதைத்துக் கீழே தள்ளி, தனது அடிப்படைகளை ஆழமாக்கிக் கொண்டது.

இதற்கிடையில் டயானா ஆஸ்திரேலியாவுக்குப் பயணம் ஆனார். அருகில் இருக்கிற போதெல்லாம் பேச நினைக்காத இளவரசர் இப்போது உடல் அளவில் இங்கிலாந்திலும், உள்ளத்தளவில் ஆஸ்திரேலியாவிலுமாக இருந்தார். டயானா தன்னைக் குறைத்து மதிப்பிட்டு விடுவாரோ என்கிற அச்சத்தையும் மீறி, இளவரசர் ஆஸ்திரேலியாவிலிருந்து டயானாவுக்குப் பேசிக் கொண்டே இருந்தார். "எப்போது வருவாய் என் இனிய மயிலே" என்று இளவரசர் கேட்காத பொழுதில்லை. டயானா ஆஸ்திரேலியாவிலிருந்து திரும்பினார். இருவருக்குமான சந்திப்புகள் தொடர்ந்தன. இறுதியாக ஸ்விட்சர்லாந்து நாட்டில் பனிச்சறுக்கு மலைகளில் இளவரசர் சார்லஸ் தம்மைப் புதுப்பித்துக் கொள்ளப் போன இடத்தில் இறுதியாக டயானாவை, தான் திருமணம் செய்வது என்கிற தீர்க்கமான முடிவுக்கு வந்தார்.

இளவரசர் அந்த ஆண்டு பிப்ரவரி வாக்கில் லண்டனுக்கு திரும்பினார். பக்கிங்காம் அரண்மனை விருந்திற்கு டயானாவை இளவரசர் அழைத்தார். இந்த விருந்திலே தான் "உன்னைத் திருமணம் பண்ணிக் கொள்ளலாம் என்றிருக்கிறேன். உனக்கு சம்மதம் உண்டா?" என்று இளவரசர் கேட்டார். "யோசித்துச் சொல்கிறேன்" என்று போலி கௌரவத்திற்காக டயானா சொல்லியிருந்தால் டயானா சார்லஸ்

திருமணம் நடக்காமலே போயிருக்கலாம். ஆனால் விதி விழித்துக் கொண்டிருந்த அந்த வெள்ளை இரவில் டயானா ஒரே ஒரு வார்த்தையில் பேசினார் சம்மதம்!

அரச குடும்பங்கள் பொதுவாக மனிதர்களை அகல வாய் திறந்து அப்படியே விழுங்கி விடும். அரச வளையத்தில் ஒருவர் எவ்வளவு அருகிலிருக்கிறாரோ அவ்வளவு வேகமாக அவர் விழுங்கப்பட்டு விடுவார் என்பார்கள். தன்னைச் சுற்றியே பூமி சுற்றி வருகிறது என்று நினைக்காத அல்ல அல்ல நம்பாத, அரச குடும்பமே இல்லை. அவர்களது விருப்பங்களே விருப்பங்கள். மற்றவர்களின் ஆசைகளெல்லாம் நீர் முட்டைகள் என்கிற நினைப்பு அரச குடும்பங்களுக்கு, அதிலும் இங்கிலாந்து அரச குடும்பத்துக்கு நிறையவே உண்டு. அவர்களோடு வாழ்க்கை முழுவதும் முரண்படுகிறவர்கள் உண்டு. ஆனால் அவர்களுக்கெல்லாம் பொய் பேசி, ஏமாற்றி, நடித்தே தங்கள் காலட்சேபங்களை முடித்திருக்கிறார்கள்.

டயானா மணமுடித்திருந்தால் ஒரு இரண்டாந்தார இளவரசனைத்தான் மணமுடித்திருக்க வேண்டும். ஆனால் இப்போதோ முதல் தரமான இளவரசர் சார்லசின் வடிவத்தில் டயானாவுக்குக் கிடைத்து விட்டார். டயானாவிற்கு இப்போது 19 வயதுதான். தங்கக் கூண்டுக்குள் தளிர்க் கிளியான டயானா தானே தன்னை சிறையிட்டுக் கொள்ளத் தயாராகி விட்டார். டயானா யாரைப் போல? ஐசக் டெனிசன் என்ற ஒரு பெண்மணி இருந்தார். மணந்தால் பிளிக்சன் பிரபுவைத்தான் மணப்பேன் என்று விடாப்பிடியாக இருந்தார். விளைவு? சிபிலிஸ் என்கிற பால் வினை நோயால் 50 ஆண்டுகள் இரவும் பகலும் அவதிப்பட்டார். அந்த நரக வேதனையில் அந்த அம்மையாருக்கிருந்த ஒரே ஆறுதல் அவள் ஒரு பிரபுவின் மனைவி என்பதுதான்.

டயானாவிற்கும் ஏறத்தாழ இதே நிலைதான். வேல்ஸ் இளவரசி ஆவது மகிழ்ச்சிக்கு உரியதுதான். ஆனால் அதே நேரத்தில் அந்த வேலை சுமத்துகிற கடமைகளை அவரால் எந்த அளவிற்கு நிறைவேற்ற இயலும் என்று அவராலேயே தீர்மானிக்க முடியவில்லை. டயானாவின் அம்மாவும் இந்தத் திருமணத்திற்கு முழு சம்மதம் தெரிவித்து விட்டார்.

நிச்சயதார்த்தத்திற்கு முன்பாக டயானாவுக்கு மருத்துவப் பரிசோதனை நடைபெற்றது. இளவரசியாக போகிறவர், அதிலும் இளவரசர் சார்லசின் மனைவியாகப் போகிறவர், எதிர்கால இங்கிலாந்து அரசரின் தாயாகப் போகிறவர், நல்ல உடல்நலத்தோடு இருக்கிறாரா என்பதற்காகவே இந்த சோதனை என்று சொல்லப்பட்டது. ஆனாலும், இம்மாதிரியான மருத்துவ பரிசோதனைக்கு உட்பட வேண்டாம் என்று டயானாவின்

நலத்தில் நாட்டமுடையவர்கள் எச்சரித்தார்கள். டயானாவுக்கு வேல்ஸ் இளவரசியாக வேண்டும்; இளவரசரின் மனைவியாக வேண்டும்; அதற்காக எந்தச் சோதனைக்கும் தயாராக இருந்தார்.

டயானா கன்னிமையோடு இருக்கிறாரா? என்று பார்ப்பதற்காகவே மருத்துவப் பரிசோதனைகள் நடைபெறுகின்றன என்று ஒரு சாரார் எழுதினர். இல்லை இல்லை ஒரு பெண் கன்னியாகவே காலம் கழித்திருக்கிறாள் என்று சொன்னால் அவளது பாலியல் உணர்வுகளையே இளவரசர் சந்தேகப்படுவார்; ஆகவே இது கிழிபடாத கன்னித் தோல் பற்றிய பிரச்சினை அல்ல என்று எதிர்வாதம் எழுந்தது. மருத்துவப் பரிசோதனையின் முடிவு என்ன ஆகுமோ என்று மனம் கலங்கினார் டயானா. ஏதாவது நோய் நொடி என்று சொல்லி விடக் கூடாதே என்று பெருமூச்சு விட்டார். தன்னை மருத்துவப் பரிசோதனைக்கு உட்படுத்திய மருத்துவர்கள் அனைவருமே அரச குடும்பத்து மருத்துவர்கள். இந்தத் திருமணத்தை நிறுத்த வேண்டும் என்று சதி செய்கிறவர்கள் எவராவது தவறான மருத்துவ அறிக்கையைத் தந்துவிட்டால், என்ன செய்வது? ஏறத்தாழ டயானா நோயாளியாகவே ஆகிவிட்டவார். அப்போதும் அவரது மூளை வேலை செய்தது.

அரசாங்க பொதுமருத்துவமனையில் எவரும் அறியாமல் அதே வகை மருத்துவப் பரிசோதனைகளுக்குத் தன்னை உட்படுத்திக் கொண்டார். இங்கும் எதிரிகள் புகுந்து விட்டால்? அலைபாய்ந்தார்? இப்படி ஒரு எதிர்ச் சோதனை, தான் செய்ததை அரச குடும்பத்தினர் அறிந்து கொண்டால்? எல்லாம் குழப்பம்.

தனக்குத்தானே செய்து கொண்ட மருத்துவ பரிசோதனை முடிவை பெற அன்றொரு நாள் மாலை அவரே காரை ஓட்டிப் போனார். அவரை விட அவர் மனம் காருக்கு முன்னால் ஓடியது. இதயம் ஒருமுறை நின்று போகட்டுமா என்று கேட்டுவிட்டுப் போனது. குழப்பத்தில் மணி பார்க்கவில்லை. பரிசோதனை முடிவை தரவேண்டியவர்கள் சென்று விட்டார்கள். வீட்டுக்கு வந்தார். அங்கே அரண்மனை ஊழியர் ஒருவர் அழைத்ததாக செய்தி எழுதி வைக்கப்பட்டிருந்தது.

எந்த அரண்மனை ஊழியர் என்று அறிந்து கொள்ளவே டயானாவுக்கு ஒரு நாள் ஆயிற்று. அதற்குள் மறுநாள் மாலை தபால் ஒன்று டயானாவுக்கு வந்தது. மருத்துவர் ஒருவரின் உதவியாளர் ஒருவர் நேரிலேயே இந்தக் கடிதத்தைக் கொண்டு வந்திருந்தார். பிரித்துப் பார்த்தபோதுதான் அது கடிதம் அல்ல; டயானாவின் மருத்துவ அறிக்கை என்பது தெரிந்தது.

டயானாவுக்கு "திக்" என்றது. இது உண்மையான அறிக்கைதானா? அரசு குடும்பம் தங்களுக்கென்று வைத்துக் கொள்ள வேண்டிய அறிக்கையைத் தனக்கு அனுப்பியது யார்? நாளைக்கு ஒருவேளை தானே அரண்மனையில் ஆளை வைத்து மருத்துவ அறிக்கையை எடுத்துக் கொண்டதாக குற்றச்சாட்டு வருமா? ஒருவேளை இந்த மருத்துவ அறிக்கையின் பிரதி பத்திரிகைகளுக்குச் சென்று சேர்ந்திருக்குமா? பத்திரிகைகள் வெளியிட்டு விட்டால் என்ன செய்வது? என்றெல்லாம் டயானா குழம்பினார். அவசரம் அவசரமாகப் புறப்பட்டுத் தான் மருத்துவப் பரிசோதனைக்காகப் போன அரசாங்க மருத்துவமனைக்கு விரைந்தார். அங்கே அவருக்கு அதிர்ச்சி ஒன்று காத்திருந்தது. நேற்றே டயானாவின் முகவரி அட்டையைக் காட்டி ஒரு பெண் அறிக்கையைப் பெற்றுக் கொண்டு போனதாகத் தகவல் தந்தார்கள்.

தனக்கு நேரிலே தர வேண்டிய மருத்துவ அறிக்கையை எப்படித் தான் அனுப்பாத மற்றவர்களிடம் தரலாம் என்றெல்லாம் டயானா கேட்கவில்லை. ஒரு பார்வைதான் பார்த்தார். அந்தப் பார்வையிலேயே அந்த டாக்டர் எரிந்து சாம்பலாகி விட்டார். திரும்பி வருகிறபோது குழப்பத்தின் உச்சியில் இருந்த டயானா, தனது வீட்டுக்கு வருவதற்குப் பதிலாக நேரே ஆலயத்திற்குச் சென்றார். இந்த உச்ச கட்டமான குழப்பத்திலிருந்து தன்னைக் காப்பாற்றும்படி வேண்டிக் கொண்டார். பிறகு கர்த்தரின் மீது பாரத்தைப் போட்டு விட்டு மருத்துவ அறிக்கையைப் பற்றிய கவலைகளை முற்றாக மறந்து போனார்.

மருத்துவப் பரிசோதனைகளைப் பற்றி டயானா மிகவே கவலைப்பட்டதற்குக் காரணம் இல்லாமல் இல்லை. ஏற்கனவே இளவரசருக்கு நெருக்கமாக இருந்து, ஒருவேளை திருமணம் செய்துக் கொள்வாரோ என்று கருதப்பட்ட அன்னாவாலஸ் பற்றி "பிரைவேட் ஐ" என்கிற விகடப் பத்திரிகை ஒன்று கட்டுரை வெளியிட்டது.

அதில் அன்னாவாலசுக்குக் குணப்படுத்தவே முடியாத "ஹெர்பெஸ்" என்கிற பால்வினை நோய் இருக்கிறது என்று கண்டிருந்தது. எதிர்பார்ப்புகளுக்கு மாறாக எனக்கு அம்மாதிரி நோய் இதுவரை வரவில்லை. இதற்கு மேல் வந்தால் பார்த்துக் கொள்ளலாம் என்று அந்தப் பத்திரிகைக்கு மறுப்பு எழுதுவதைக் கூட அன்னாவாலஸ் தவிர்த்து விட்டார். இம்மாதிரி தனக்கும் ஏதாவது சங்கடம் நேர்ந்து விடலாம் என்று டயானா கவலைப்பட்டதில் அர்த்தம் இல்லாமல் இல்லை.

ஏறத்தாழ தனது வெற்றிச் சிகரத்தை நெருங்கிவிட்ட டயானாவுக்கு

புதுப்பிரச்சினை ஒன்று எதிர்ப்பட்டது. அரண்மனைவாசிகளில்
டயானாவுக்கு நெருக்கமாக இல்லாத சில பேர் டயானாவின் "இமேஜ்"
பற்றிப் பேச ஆரம்பித்தார்கள். டயானாவிற்கு இளம் நண்பர்கள்
இருந்தார்களா என்கிற சந்தேகத்தைக் கிளப்பினார்கள். இளவரசருக்கே
வராத சந்தேகம் இவர்களுக்கு ஏன் வருகிறது என்பது எல்லோருக்குமே
குழப்பமாகப் போனது. தனக்கு பாய் ஃபிரண்ட் என்று சொல்லத்தக்க
அளவில் இளம் நண்பர்கள் எவருமே இல்லை என்று மறுத்து விடுவதா?
மறுத்து விட்டால் மறுநாள் காலை நான்தான் மறுக்கப்பட்ட மாபெரும்
நண்பன் என்று எவராவது பத்திரிகையில் அறிக்கை, பேட்டி என்று
வெளியிட்டால் என்ன செய்வது என்றெல்லாம் அலைபாய்ந்தார்
டயானா. இதற்கும் முன்னரே டயானா பலமுறை எனக்கு
இளங்காதலர்கள் இருந்ததே இல்லை. எனக்கு 19 வயதுதான் ஆகிறது;
ஆண் வாசனையே அறியாதவள் நான் என்று பலமுறை தன்னிலை
விளக்கம் கொடுத்திருக்கிறார். ஆனால், இங்கிலாந்தில் இம்மாதிரியான
பெண்களின் மறுப்புகளை நம்புவதற்குத்தான் ஆட்களே இருக்க
மாட்டார்கள்.

டயானாவின் மாசில்லாத தோற்றத்தின் மறைவான பின்னணியில்
அவரது அந்தரங்க வாழ்க்கையை அறிந்து கொள்ளுவதற்குப் பல
பத்திரிகை முயற்சிகள் நடைபெற்றன. எனக்கு பத்தொன்பது வயதுதான்
ஆகிறது என்கிற டயானாவின் வாதம் சில பத்திரிகைக்காரர்களின்
மத்தியில் எடுபடவில்லை. பதினெட்டு வயதிலேயே தாய்மார்களாகி
விடுகிற பல பெண்களைக் கொண்ட இங்கிலாந்தில் டயானாவின்
வாதம் வலிமையாக இல்லாது போனதில் வியப்பில்லை. இருபதாம்
நூற்றாண்டில் அதிலும் இங்கிலாந்தின் இளைய வயதினரைப்
பொதுவாகப் பாதிக்கும் காதல், காமம், எதுவுமே டயானாவைப்
பாதிக்கவில்லை என்று எப்படித் துணிந்து எழுதுவது என்று வேண்டிய
பத்திரிகைக்காரர்களே விழி பிதுங்கி நின்றார்கள்.

டயானாவின் கடந்த காலத்தைத் தோண்டிப் பார்த்ததில்
பத்திரிகைக்காரர்களுக்கு கிடைத்த பெயர் ஜார்ஜ் ப்ளம்ப்டர் என்பது
ஆகும். டயானாவும் ஜார்ஜும் எல்லா இள நண்பர்களைப் போலவே
திரைப்படம், விருந்து, நண்பர்களின் வீடுகள் என்று சேர்ந்தே
போனவர்கள்தாம். வாராந்திர விடுமுறைகளைக் கூட அவர்கள்
இருவரும் சேர்ந்தே கழித்திருக்கிறார்கள் என்றாலும் டயானாவுக்கும்
சார்லசுக்கும் நெருக்கம் உண்டான பிறகு ஜார்ஜ் தனது முன்னாள்
நண்பியான டயானாவை பற்றி மோசமாக ஒன்றும்
சொல்லிவிடவில்லை. ஜார்ஜின் மௌனம் ஒன்றே டயானாவின் கடந்த

கால வாழ்க்கை மாசுமருவற்றது என்று காட்டுவதற்கு போதுமானதாக இல்லை. பத்தொன்பது வயதே நிரம்பிய ஒரு இளம் பெண், தனிமையில், அதுவும் இங்கிலாந்தின் தலைநகரான லண்டனில், தன்னந்தனியாக புத்தகம் படித்துக் கொண்டு மாத்திரமே காலம் கழித்துக் கொண்டிருக்க இயலாது என்று அனைவருமே அறிந்து வைத்திருந்தார்கள்.

மகாராணியாருக்கும் அரண்மனைவாசிகளுக்கும் டயானா வின் கடந்த கால அந்தரங்க வாழ்க்கையைப் பற்றி அறிந்து கொள்ளுகிற அவசியம் இருந்தது. ஆனால் பத்திரிகையாளர்களில் பெரும்பாலானவர்களுக்கு டயானா அப்பழுக்கில்லாதவர் என்று காட்டியாக வேண்டிய அவசியம் இருந்தது. ஏனென்றால் டயானா பத்திரிகைக்காரர்களின் மருமகள் அல்ல; மகள்; "பிரைவேட் ஐ" என்கிற விகடப் பத்திரிகை மாத்திரமே டயானாவின் கடந்த காலத்தைப் பற்றி டயானாவின் குடும்பத்தாரைக் கேள்விக்கு மேல் கேள்வி கேட்டது. அந்த வருடம் பிப்ரவரி 24. அன்று டயானாவுக்கும் சார்லசுக்கும் திருமண நிச்சயதார்த்தம் என்று அறிவிப்பு வெளிவந்தது. "பிரைவேட் ஐ" என்கிற நகைச்சுவை பத்திரிகையின் தாக்குதல்கள் அதிகமாயின. ஏனென்றால் நிச்சயதார்த்தம் நடந்த பிறகு கூட அரண்மனைவாசிகள் நினைத்தால் டயானாவைக் கைகழுவி விடலாம்.

டயானா வேகமானார். உலகம் முழுவதிலுமிருந்தும் பரிசுகளைத் தருவித்தார். தனது பெண் நண்பர் களுக்கெல்லாம் இந்தப் பரிசுப் பொருள்களைப் பரிமாறினார். சில பெண்கள் இளவரசரிடம் சென்று இதோ டயானா தந்த பரிசுப் பொருள் என்று காட்டுகிற மாதிரி டயானாவே பார்த்துக் கொண்டார்.

இவ்வாறு பரிசுப் பொருள்களை இளவரசர் பார்த்தா லாவது டயானாவுக்குப் பரிசு தர வேண்டுமே என்கிற எண்ணம் அவரது மனதிலே தோன்றும் என்பதற்காக டயானா கடினமான முயற்சிகளை மேற்கொண்டார். இந்த நேரத்தில் பார்த்து தனக்கும் டயானாவுக்கும் அரும்பிய காதலை ஒரு நகைச்சுவைப் பத்திரிகை பாழ்படுத்தி விடுவதைப் பார்த்துக் கொண்டிருக்கக் கூடாது என்று இளவரசரே முடிவெடுத்தார். நிச்சயதார்த்தத்தையே கோலாகலமாக நடத்துவது என்கிற முடிவுக்கு வந்தார் சார்லஸ். காரட்ஸ் என்கிற நகை வியாபாரிகளிடமிருந்து நூற்றுக்கணக்கான மோதிரங்களை வரவழைத்து எது டயானாவுக்குப் பிடிக்கும் என்கிற தேர்விலே இளவரசர் தம்மை ஈடுபடுத்திக் கொண்டார். 28,500 பவுண்டுகள் விலை மதிப்புள்ள ஒரு மோதிரத்தை இளவரசர் டயானாவுக்காகத் தேர்ந்தெடுத்தார். 18 காரெட் வெள்ளைத் தங்கத்தின் நடுவில் பெரிதான

சஃபையர் கல்லும், சுற்றிலும் 18 வைரக் கற்களும் பொருத்தப்பட்ட மோதிரம் இது. விலை ஒன்றும் அரசு குடும்பத்தைப் பொறுத்தவரை பெரிதான விலை இல்லாததுதான். ஆனால் பெரிதானதாக மோதிரம் இருந்ததால் இது டயானாவுக்குப் பிடித்திருந்தது. நிச்சயதார்த்தத்திற்கு தேவையான பொருள்களை வாங்குவதற்காக ஸ்காட்லாந்திலிருந்து டயானாவின் அம்மா (அவர் இப்போது வேறொருவரின் மனைவி) புறப்பட்டு வந்தார். தாயும் மகளுமாக பல நாட்கள் லண்டனில் சுற்றிச் சுற்றி தேவையான பொருள்களை வாங்கினார்கள். கொஜானா என்கிற நிறுவனத்திலிருந்து ராயல் புளு கலரில் இரண்டு ஆடைகளை டயானா வாங்கினார். இந்த நிறுவனத்தின் உரிமையாளர் இங்கிலாந்தில் தொழிலாளர் கட்சியின் அரசியல் ஆதரவாளர்.

1981ஆம் ஆண்டு பிப்ரவரி மாதம் 24ஆம் தேதி 11 மணி வாக்கில், அரண்மனைக்கு எதிரே அலைகடல் போல் மக்கள் ஆர்பரித்து திரண்டார்கள். அனைவரது முகங்களிலும் மகிழ்ச்சி கரைபுரண்டது. மெக்கலின் பிரபு என்பவர், "மகாராணி எலிசபெத் மற்றும் எடின்பரோ கோமகன் இருவரும் அவர்களது மகன் இளவரசர் சார்லசுக்கும் டயானாவுக்கும் இதன் மூலமாக நிச்சயதார்த்தத்தை அறிவிக்கிறார்கள்" என்று வாசித்து முடித்தார். அதேநேரத்தில் செய்தி நிறுவனங்கள், தொலைக்காட்சிகள் அனைத்துமே இந்த மகிழ்ச்சிகரமான செய்தியை வெளியிட்டன. மெக்லின் பிரபு இந்தச் செய்தியை வாசித்தது காலை 11 மணிக்கு. ஆனால் அதே நாளில் காலை 6 மணிக்கெல்லாம் "தி டைம்ஸ்" பத்திரிகை இந்தச் செய்தியை முதல் பக்கத்தில் வெளியிட்டுப் பெருமை தேடிக் கொண்டது. யார் இந்தச் செய்தியை அரண்மனை அறிவிப்பிற்கும் முந்தி கள்ளத்தனமாக கசிய வைத்தது என்று அறிந்து கொள்ளுவதற்கு இளவரசர் துடியாய்த் துடித்தார். இருந்தும் அவரால் இயலவில்லை. டயானா அப்போது வேலை பார்த்துக் கொண்டிருந்த எங் இங்கிலாண்ட் கிண்டர் கார்டன் பள்ளிக்கு ஒரு கடிதம் வந்தது. அதில் இனி, தான் வேலைக்கு வரப் போவது இல்லை என்று டயானா எழுதியிருந்தார். அன்று மதியம் பக்கிங் ஹாம் அரண்மனையில் பத்திரிகை நிருபர்கள் கூட்டம் பரபரத்தது. இந்தக் கூட்டத்தில் இளவரசர் சார்லசும் டயானாவும் பத்திரிகையாளர்களின் பலவிதமான கேள்விகளுக்குப் பதில் சொன்னார்கள். "நீங்கள் இளவரசரைக் காதலிக்கிறீர்களா?" என்று நூறாவது தடவையாகப் பத்திரிகையாளர்கள் கேட்டார்கள். இதுவரை ஒழுங்கான பதிலைப் பெறாத இந்தக் கேள்விக்கு டயானா முதன் முதலாக "நிச்சயமாக" என்றார். இளவரசரும் தங்கள் இருவருக்கும் திருமணம் நடக்க இருப்பதை ஒத்துக் கொண்டார். அரண்மனை முழுவதுமே மது

வெள்ளத்தில் மூழ்கியது. மகாராணி எலிசபெத் விருந்துகளிலும், கேளிக்கைகளிலும் தம்மை முழுமையாக ஈடுபடுத்திக் கொண்டார். மன்னர் பரம்பரை மகிழ்ச்சியின் உச்சத்தில் இருந்தது.

நிச்சயதார்த்தத்திற்காக ஆடைகள், அணிகலன்கள் எல்லாவற்றையும் வாங்கிக் குவித்த பிறகு டயானாவை புதுவிதமான கவலை ஆட்கொண்டது. நிச்சயதார்த்தத்திற்கான அறிவிப்பு வந்த நாளில் எடுக்கப்பட்ட நிகழ்ச்சிகளை பலவித தொலைக்காட்சிகளும் இரவும் பகலுமாக ஒளிபரப்பின. அவற்றை ஆர்வத்தோடு பார்க்க உட்கார்ந்த டயானாவுக்கு வருத்தம் ஒன்றுதான் மிஞ்சியது. காரணம், அவர் எப்படித் தோன்றுகிறார் என்று அவருக்குள் இருந்த உருவம் தொலைக்காட்சியில் முழுவதுமாக உடைந்திருந்தது. சரி, புகைப்படங்களைப் பார்த்தாள். ஒருவேளை அவை நம்மை அப்படியே காண்பிக்கும் என்று புகைப்படங்களைப் புகுந்து புகுந்து பார்த்தார். டயானா அதிலும் அவருக்கு ஏமாற்றமே மிஞ்சியது. பார்ப்பதற்கு அப்போதும் ஒல்லியாக உயரமாகத் தோற்றமளித்த டயானா தனக்குச் சதை போட்டிருப்பதாக அவராகக் கருதிக் கொண்டார். எடை கொஞ்சம் கூடியிருந்தது உண்மைதான்.

தனது எடையைக் குறைக்கிற முயற்சியில் டயானா பெரும்பாலும் பலரும் செய்யத் துணியாத காரியத்தைச் செய்யத் தொடங்கினார். டயானாவுக்கு அசுரப் பசி உண்டு. மூக்கு முட்டச் சாப்பிட்டுவிடுவார். ஆசை தீர்ச் சாப்பிடுவதோடு அவரது சாப்பிடுகிற ஆவல் தீர்ந்துவிடுகிறது. இனி அடுத்து ஆசையோடு சாப்பிட்டால் உடை எடை கூடிவிடக் கூடாது. அதற்கென்ன செய்வது? இரண்டு விரல்களை வாய்க்குள் கொடுத்து வாந்தி எடுத்து விடுவது. இது பல ஆண்டுகளுக்கு முந்திய ரோமானியர்களின் வழக்கம். எங்கிருந்தோ படித்து, இதுதான் உடலைக் குறைக்க ஒரே வழி என்று அவராக அறிந்து கொண்டு இவ்வழக்கத்தை டயானா பின்பற்றினார். எவ்வளவோ பேர்கள் இவ்வழக்கம் உடல் நிலையைப் பாதிக்கும் என்று சொன்ன பிறகும் டயானா கேட்கவில்லை.

இதன் விளைவாக டயானாவின் உடலில் உள்ள முக்கியமான கனிமங்கள் (மினரல்ஸ்) வாந்தியின் மூலமாக வெளியேறி விட்டன. தலை சுற்றல், மயக்கம், இரத்தக் கொதிப்பு எல்லாம் சேர்ந்து கொண்டன. இப்படி ஒரு வழக்கம் டயானாவிற்கு உண்டு என்பது அப்போது இளவரசருக்குத் தெரியாது. வாந்தி எடுப்பதால் உடலில் எடை முதலில் குறைந்தது. ஆனால்பிறகு அதே பழக்கம் உடல் எடையைக் குறைப்பதில் டயானாவிற்குக் கைகொடுக்கவில்லை. ஆகவே நினைத்த

நேரத்தில் நினைத்த மாத்திரத்தில் சாப்பிடுவதைக் கைவிட ஆரம்பித்தார் டயானா.

"இம்மாதிரியான உணவுப் பழக்க வழக்கங்கள் டயானாவின் உடல் நலத்தைக் கெடுக்கவில்லை. மாறாக அவர்களின் திருமண உறவையே அறுத்து எறிந்தது' என்று பின்னாளில் "எலிசபெத் மகாராணியார் குறிப்பிட்டார். ஏனென்றால் ஒரே நேரத்தில் டயானாவின் ரத்தத்தைப் பரிசோதனை செய்ததில் பொட்டாசியம் சிங்க் போன்ற கனிமங்கள் அறவே இல்லாத சூழ்நிலை வந்தது.

இதற்குள் "பிரைவேட் ஐ' என்கிற விகடப் பத்திரிகை டயானாவின் கடந்த காலத்தைப் பற்றிய காதல் விவகாரம் ஒன்று கைவசம் உள்ளது என்று அறிவிப்பு வெளியிட்டது. அரண்மனையே ஆடிப் போனது. இப்போது டயானாவை முன்பு போல அவரது தாயார் காப்பாற்ற முன்வந்தால், தாயார் தன் மகளைக் காப்பாற்ற வருவது இயல்பு, இயற்கை. அம்மா மகளின் அந்தர வாழ்க்கையை மறைத்துத்தானே பேசுவாள் என்று சில பத்திரிகைகள் சாடின. டயானா கன்னிமை கழியாதவர், கற்புக்கரசி என்று உடனடியாக ஒருவர் ஓங்கிச் சொல்ல வேண்டும். அப்படிச் சொல்லுகிற ஒருவர் டயானாவுக்கு நெருங்கியவராகவும் இருக்க வேண்டும்; நெருக்கத்தின் காரணமாகத்தான் அறிக்கைப் போர் நடத்துகிறார் என்று மற்றவர்கள் அறிந்து கொள்ளவும் கூடாது என்று டயானாவுக்கு வேண்டியவர்கள் நினைத்தார்கள்.

யாரை வைத்து பத்திரிகைகளின் வாய்களுக்குப் பத்துப் போடுவது என்று ஆராய்ந்தபோது டயானாவின் மாமா எட்மண்ட் ஃபெர்மாய் என்பவரின் பெயர்தான் முடிவாயிற்று.

எட்மண்ட் ஃபெர்மாய் "பிரைவேட் ஐ' பத்திரிகைக்குப் படு காட்டமாக ஒரு கடிதம் எழுதினார். அதில் "டயானாவிற்கு இள வயதும் தனிமை வாழ்க்கையும் லண்டனின் சூழ்நிலையும் கைநிறைய பணமும், கலைகளில் கரை கடந்த ஆர்வமும் இயற்கை இயல்பாக வழங்கியவை. இவைகளை வைத்துக் கொண்டு டயானா ஒரு கன்னியாகவே வாழ்ந்திருக்க முடியாது என்கிற முடிவுக்கு நாம் வந்துவிடக் கூடாது" என்று அவர் எழுதியிருந்தார்.

இந்த நீண்ட கடிதத்தைப் பத்திரிகையில் முன் பக்கத்தில் வெளியிட்ட "பிரைவேட் ஐ' "மருமகளின் கன்னித் தோல் கிழிந்துள்ளதா இல்லையா? என்பது பற்றி எழுதும் தாய் மாமன்" என்று மறுநாளே தலைப்பிட்டு எட்மண்டை வறுத்து எடுத்தது.

டயானா கன்னியா இல்லையா என்று கல்யாணம் பண்ணிக் கொள்ளப் போகிற இளவரசர் கவலைப்படவில்லை. ஆனால் பெரும்பாலும் சம்பந்தமில்லாதவர்களின் வாய்கள் ஆடி அசைந்தன. டயானா கன்னியா? இல்லையா?

டயானா கன்னி கழியாதவரா இல்லையா என்பது பின்னாளில் பரபரப்பாகப் பேசப்படவில்லை என்பது உண்மைதான். ஆனால் அந்தக் குறிப்பிட்ட காலகட்டத்தில் வெறும் வாயையே மெல்லுகிறவர்களுக்கு வெல்லம் கிடைத்த மாதிரி ஆயிற்று. டயானாவின் தாய்மாமா எட்மண்ட் ஃபெர்மாய் எனது மருமகள் முற்ற முழுக்கக் கன்னிதான்; கடந்த காலத்தில் அவளுக்கு இளங்காதலர்களே இருந்ததில்லை என்று கொடுத்த பேட்டி ஏக காலத்தில் எல்லா பத்திரிகைகளிலும் வந்தது. ஒரு பெண்ணின் கன்னித் தோல் கெட்டியானதா? இல்லையா என்பதற்கான சர்ச்சை நடந்த முதல் முறை இதுதான் என்று எல்லா பத்திரிகைகளுமே எழுதின.

இளவரசரைத் திருமணம் செய்துக் கொள்ளுகிற அவசியமே இருந்தாலும் எந்த மாமனும் தனது மருமகளின் மர்மஸ்தானங்களைப் பற்றியா பத்திரிகைக்காரர்களிடம் பேசிக் கொண்டிருப்பான் என்று சில பத்திரிகைகள் எட்மண்டை சாடின. இதில் வேடிக்கை என்னவெனில், எட்மண்டின் மருமகளைப் பற்றிய பேட்டியை வெளியிட்ட அதே பக்கத்தில்தான் இம்மாதிரிச் சாடலும் வெளிவந்திருந்தது.

அறிக்கை, மறுப்பு அறிக்கை போன்றவை எதைப் பற்றி நடக்கிறது என்கிற அக்கறையே இல்லாமல் அரண்மனைவாசிகள் தங்களது அன்றாட அலுவல்களில் மூழ்கிக் கிடந்தார்கள். அரண்மனைக்கே "எதையும் செரித்து விடுகிற எந்திர வயிறு" என்பதுதான் பெயராகும். எட்மண்ட் இம்மாதிரிப் பத்திரிகைகளுக்கு அறிக்கை தந்ததும் ஒருவகையில் டயானாவுக்கு நல்லதாகவே போயிற்று. டயானாவின் கன்னிமை பற்றி தாய்மாமன் எப்படிப் பேசலாம்; அதற்கு அவருக்குள்ள தரம் என்ன, தகுதி என்ன என்று பல பத்திரிகையாளர்கள் தங்களுக்குள் அடித்துக் கொண்டார்கள். ஒரு பத்திரிகையாளர் மாத்திரம் விபரமான கேள்வி ஒன்றை எழுப்பினார். மற்றவர்களோடு டயானா பழகவில்லை என்பது உண்மையாகவே இருந்துவிட்டுப் போகட்டும். அவர்களைப் பொறுத்தமட்டில் அவர் கன்னிகையாகவே இருந்துவிட்டுப் போகட்டும்; ஆனால் இளவரசர் சார்லசோடு இரவெல்லாம் தேவதையாக டயானா வெளிப்பட்டார்? சார்லசோடு பல இரவுகள் இவ்வாறு இருந்த பிறகுமா டயானா கன்னிமை கழியாதவர் என்று எழுதுகிறார்கள்? டயானாவின் கன்னிமைக்கு வைக்கப்படுகிற கடினமான சோதனை என்பது

போலவே, சார்லசின் ஆண்மைக்கு விடப்பட்ட சவாலாகவும் இந்தச் செய்திகள் அமைந்தன. இளவரசரிடம் தொடர்பு கொண்டாலும் டயானா கன்னிமை இல்லாதவர்தானே என்று சிலபேர் வாதங்களை வளர்த்தார்கள். இளவரசரையே திருமணம் பண்ணிக் கொள்வது என்று ஆன பிறகு, படுக்கையை அவரோடு பகிர்ந்து கொள்வதிலே என்ன தவறு என்று சில பேர் எரிந்த கட்சிக்கு எரியாத கட்சிக்கு நடத்தினார்கள்.

இப்படியான வாதப் பிரதிவாதங்களை வளர்த்துக் கொண்டிருந்த காலகட்டத்தில் டயானா எங்கிருந்தார், என்ன செய்தார் என்பதை எல்லோருமே மறந்து விட்டார்கள்.

டயானா பக்கிங் ஹாம் அரண்மனைக்குள்ளே சென்று விட்டார். இளவரசரும், டயானாவும் இனிய இரவுகளுக்குப் போர்வை தைத்துக் கொண்டிருந்தார்கள் என்பதை வெளி உலகம் ஏறத்தாழ மறந்து விட்டிருந்தது. மான்குட்டியைப்போல சுதந்திரமாகச் சுற்றித் திரிந்த டயானா அரண்மனை வாசியாக ஆன பிறகு தனது சுதந்திரத்தைக் கொஞ்சம் கொஞ்சமாக இழக்க ஆரம்பித்தார். அதே நேரத்தில் மேசை நிறைய விதவிதமான சாப்பாடுகள் கொட்டிக் கிடந்தும் டயானா பட்டினி கிடக்க ஆரம்பித்தார். எங்கு சென்றாலும் டயானாவைப் பின் தொடர்ந்து போகிற துப்பறிகிற நிபுணர் ஒருவர் டயானா வசம் ஒப்படைக்கப்பட்டார். ஒரு சில நாட்களிலேயே இந்த அதிகாரி ஒரு சிறை வார்டனாக ஏற்கனவே இருந்தவர் என்பதை டயானா அறிந்து கொண்டார். தனது பாதுகாப்புக்காக இந்த அதிகாரி வருகிறாரா, அல்லது தன்னைப் பற்றிய ரகசியங்களை அரண்மனைக்குத் அறிவிப்பதற்காகத்தான் தன்னைப் பின் தொடருகிறாரா என்கிற சந்தேகம் டயானாவுக்கு வந்தது.

அரண்மனைக்குள் டயானா சென்ற பிறகு வழக்கமாக அவரைச் சந்திக்கின்ற நண்பிகள் ஒருவர் கூட அவரைப் பார்க்க முடியாமல் போயிற்று. அரண்மனையின் ஆடம்பர வாழ்க்கைக்காக தனது இயற்கை, இயல்பு இவற்றைப் பறிகொடுப்பது என்கிற முடிவுக்கு வந்தார் டயானா. ஜூலையில் நடைபெறப் போகிற திருமணத்திற்கு முன்னால் இன்னமும் எப்படி இளைப்பது, மெலிவது என்பதே டயானாவுக்கு பெரும் போராட்டமாகப் போயிற்று. ஏற்கனவே நடன மணியாகப் பெரும் புகழ் பெற வேண்டும் என்கிற எண்ணத்தில் இருந்த டயானா ஜாஸ் இசை நாடாக்களைப் போட்டு தாளத்திற்கேற்படி ஆட ஆரம்பித்தார். டயானாவுக்கு இப்போது நடனமணி ஆக வேண்டும் என்பதில்லை. அதற்கு மாறாக நடனம் ஆடினால் உடல் இளைக்கும்; உடல் இளைத்தால் உலகமே கைகளில் வந்தது போல.

டயானா ஒரு நாள் அவருடைய சிவப்பு மெட்ரோ காரில் ஷாப்பிங்கிற்காகப் புறப்பட்டார். வண்டியைக் கிளப்பினார். அவ்வளவுதான். காரின் பின் கதவைத் திறந்து கொண்டு துப்பறிகிற நிபுணர் தொற்றிக் கொண்டார். "நான் இல்லாமல் தாங்கள் எங்கும் போக இயலாது" என்றார். அவர் நாகுக்காக அவருடைய பேச்சு ஒன்றும் டயானாவை மகிழ்ச்சிப்படுத்தவில்லை. நிழல் போல் ஒருவர், அதிலும் குற்றவாளியைப் பின் தொடருவதைப் போல் தன்னைத் தொடர்ந்து வருவதை டயானா விரும்பவே இல்லை. என்ன செய்வது? இளவரசி ஆவது இலேசா?

டயானாதான் அரண்மனையின் கால அட்டவணையோடு பொருத்த முடியாமல் அரக்கப் பரக்க அங்கும் இங்குமாக ஓடிக் கொண்டிருந்தார். சார்லசைப் பொறுத்தவரை பல மாதங்களுக்கும் முன்னரே ஒழுங்குபடுத்தப்பட்ட அட்டவணையில் கண்டபடி அவரது நிகழ்ச்சிகள் நடந்தேறின. டயானா இளவரசரது அட்டவணைக்கு ஏற்ப தன்னை முறைப்படுத்திக் கொள்ள வேண்டியதாக இருந்தது. இளவரசருக்கு ஏற்றபடி வாழ்க்கைத் திட்டத்தை டயானா வகுத்துக் கொள்ள வேண்டும் என்பது தெளிவாகவே விளங்கி விட்டது.

கூட்டத்தினரைப் பார்த்து கையை எவ்வாறு அசைப்பது என்றே டயானாவுக்குப் பயிற்சி கொடுக்கப்பட்டது. காலையிலும் மாலையிலும் டயானா ஒவ்வொரு மாதிரி கையை அசைத்தார். மென்மையாக, மிருதுவாக அதே நேரத்தில் கம்பீரமாக கையை அசைக்க வேண்டுமென்று டயானாவுக்குச் சொல்லித் தருவதற்கே அரண்மனை ஆட்களை நியமித்தது. காரில் எவ்வாறு அமருவது, காரை விட்டு வெளியேறும்போது எப்படி எழுந்து வருவது, செயற்கையாக, ஆனாலும் இயற்கையாகத் தெரிகிற மாதிரி எப்படிச் சிரிப்பது, அறைக் கதவை எப்படித் திறப்பது, எவ்வாறு கையெழுத்திடுவது, எவ்வாறுபுகைப்படத்திற்குப் போஸ் கொடுப்பது என்றெல்லாம் டயானாவுக்குக் கற்றுக் கொடுக்கப்பட்டது.

திருமணத்திற்கு சில மாதங்களே இருந்த நிலையில் பத்தொன்பது வயதான ஒரு பெண் தன்னந்தனியாக ஆடைகள், அணிகலன்கள், விருந்தாளிகள் பட்டியல், மற்ற மற்ற ஏற்பாடுகள் இவற்றைச் சரி செய்வது எளிதல்லவே! ஆகவே டயானாவின் தாயார் ஏறத்தாழ ஒருமாதம் மகளோடு தங்கி டயானாவிற்கு உதவி செய்தார்.

ஏராளமான வாழ்த்துக் கடிதங்கள் வந்திருந்தன. அவற்றுக்கெல்லாம் டயானா பதில் எழுத வேண்டிய கட்டாயம். எப்படி எழுதுவது, ஒரே

வாசகத்தை எல்லோருக்கும் எழுதுவதா, ஆளுக்கொன்று எழுதுவதா என்பதே பெரும் பிரச்சினையாகப் போயிற்று. இதில் கவலைப்பட வேண்டிய அம்சம் என்னவென்றால், டயானாவுக்குத் தன் பெயரை எழுதத் தெரிந்திருந்ததே தவிர, எப்படிக் கையெழுத்திடுவது என்று கூடத் தெரியாது. ஒவ்வொரு கையெழுத்தும் ஒவ்வொரு மாதிரி இருக்கும். ஆகவே டயானாவை அவரது தாயார் ஸ்ரீராமஜெயம் எழுதுவது போல் தொடர்ந்து கையெழுத்து ஒரே மாதிரியாக இருக்குமாறு பயிற்சி கொடுத்தார். கையெழுத்து மென்மையாக அதே நேரத்தில் இளவரசிக்கு உரிய கம்பீரத்தோடு இருக்கும்படியாகப் பார்த்துக் கொண்டார். மற்ற நேரங்களில் நேரத்தை எப்படி விரட்டுவது என்றே டயானாவுக்கு விளங்கவில்லை. வெளி உலகத்தின் தொடர்பு முற்றாக அறுந்து போன நிலையில், அரண்மனையில் எதிர்பட்டவர்களிடமெல்லாம் டயானா பேச்சுக் கொடுத்தார். ஒருவரும் எதிர்ப்படாவிட்டால், சமையல் அறைக்குள் நுழைந்து விடுவார். அரண்மனை வேலையாட்களில் மூத்தவர்களாக இருந்தவர்களுக்கு டயானாவின் சமத்துவமான போக்கு, எல்லோரிடமும் கலந்து பழகுகிற எளிமை அறவே பிடிக்கவில்லை. பல நூற்றாண்டுகளாக அரண்மனையை எண்ணெய்ப் பிசிறு போல அப்பிப் பிடித்திருந்த பழக்க வழக்கங்களை டயானா ஒரு நொடிப் பொழுதில், உடைத்தெறிய வந்திருக்கிறார் என்று அவர்கள் அப்போதே தங்களது அச்சத்தை வெளியிட்டார்கள். டயானா சமையல்காரர்கள், பரிசாரர்கள், வேலையாட்கள் என்கிற வேறுபாடு இல்லாமல் எல்லோரிடமும் பேச்சுக் கொடுத்தார். ஆகவே காலகாலமாக இந்த வேலையாட்கள், அரண்மனை மிகுந்த மதிப்போடு நடத்திய முதுநிலை ஊழியர்களும் தங்களுக்குச் சமமானவர்களே என்று நினைத்தார்கள். இளவரசியாகப் போகிறவரே தாங்களும் அவருக்குச் சமம் என்று தனது நடவடிக்கைகள் மூலமாக நம்ப வைத்த பிறகு மேலதிகாரிகளும் தங்களுக்குச் சமமானவர்களே என்று இவர்கள் நம்பியதில் என்ன தவறு இருக்க இயலும்? இந்த சமத்துவப் புரட்சியை எந்த நோக்கத்தோடும் டயானா செய்யவில்லை. இயற்கையாக, இயல்பாகவே டானா நடந்து கொண்டார்.

டயானாவுக்கு அவரது இடத்தைச் சுட்டிக் காட்ட வேண்டும். சமையல் அறைக்குள் எல்லாம் சாதாரணமாகப் புகுவதைத் தடுக்க வேண்டும் என்று சில அதிகாரிகள் முடிவெடுத்தார்கள். ஒருநாள் டயானா, சமையல் அறைக்குள் நுழைந்தபோது, உங்கள் இடம் அங்கே, எங்கள் இடம் இங்கே. இரண்டு இடங்களையும் பிரித்துக் காட்டுகிற சுவர் என்பது செயற்கையானது அல்ல. பரம்பரைப் பழக்க வழக்கங்களால் உருவானது" என்று ஒரு அதிகாரி டயானாவிடம் காட்டாமாகவே சொல்லிவிட்டார்.

இம்மாதிரி எதிர்பாராத தாக்குதலைச் சந்தித்த டயானா காயப்பட்ட முயல் தனது புதருக்குள் வேதனையோடு பதுங்குவதைப் போல் பதுங்கிக் கொண்டார்.

டயானாவின் இயல்பான சமத்துவ எண்ணங்கள், செயல்பாடுகள் அவருக்குப் பிரச்சினைகளை உருவாக்கிக் கொண்டிருந்தபோது, அவரது எதிர்காலக் கணவரது அணுகுமுறை எப்படி இருந்தது என்று அறிந்து கொள்ள வேண்டாமா? இளவரசர் எந்தப் பணியாளரிடம் எதைச் சொன்னாலும் அதை ஒரு கட்டளை போலச் சொல்ல மாட்டார். "உங்களுக்குத் தொந்தரவாக இல்லை என்றால்" என்று சேர்த்தேதான் சொல்லுவார். ஆனால் அதே நேரத்தில் பணியாளர்களோ, பிறரோ இளவரசரும் தாங்களும் சமம் என்பதாக நினைத்துக் கொண்டு பேசினால், அம்மாதிரி நடவடிக்கைகளைப் பொறுத்துக் கொள்ளவே மாட்டார். அவரது காதலிகள் கூட அவரைப் பெயர் சொல்லி அழைத்ததில்லை. பெயர் சொல்லி எவர் அழைத்தாலும் அவருக்குப் பிடிக்காது. "மாட்சிமை தங்கிய இளவரசே" என்றுதான் எல்லோரும் அழைக்க வேண்டும். காதலிமார்கள் தங்களது உணர்ச்சி உச்சத்தில் கூட, படுக்கைகளில் மாட்சிமை தங்கிய இளவரசரே என்றுதான் உச்சரித்திருக்கிறார்கள். "சார்லஸ்" என்று உணர்ச்சியில் முனகினால் அத்தோடு சரி.

இம்மாதிரியான எந்தச் செயற்கை முரண்பாடுகளும் இல்லாதவர் டயானா. "டயானா" என்று தன்னைப் பெயர் சொல்லி அழைப்பதைத்தான் அவர் விரும்பினார். இளவரசி ஆகிற வரைக்கும் காத்துக் கொண்டிருந்துவிட்டு, இளவரசி ஆனதும் இம்மாதிரிப்பட்ட பழம் பஞ்சாங்க வழக்கங்களை எரித்துச் சாம்பலாக்கினார் டயானா. இந்தக் காலகட்டத்தில் அரண்மனை, விருந்துகளால் என்னை மூழ்கடிக்கிறது என்று வருத்தப்படுவார் டயானா. பக்கிங்ஹாம் அரண்மனைப் புல்வெளிகள் உலகத்திலேயே அழகானவை. கடவுள் எறிந்த பச்சைக் கைக்குட்டை மாதிரி பார்க்கிறவர்களை இந்தப் புல்வெளிகள் பரவசப்படுத்தும். என்ன செய்வது, எப்படிப் பொழுதைக் கழிப்பது என்று அறிந்து கொள்ளாமல், அந்தப் புல்வெளிகளில் மணிக் கணக்கில் நடக்க ஆரம்பித்தார் டயானா. வாக்க்மேன் ஒன்றையே துணையாகக் காதிலே பொருத்திக் கொண்டு நாளும் பொழுதும் நடந்தார். ஒருமுறை மகாராணி, அழைத்தபோது, கவனிக்காத மாதிரி பாடலைக் கேட்பதிலேயே ஒன்றியிருப்பது போல நடந்து கொண்டார்.

ஒருமுறை அரசியார் அளித்த அரண்மனை விருந்தில் டயானா கலந்து கொண்டார். அப்போது உடலை ஒட்டியிருக்கும் சிவப்பு நிற டைட்ஸ்

அணிந்து வந்தார். சாப்பாட்டு மேசையைச் சுற்றி நாய்கள். நாய்க்கு சிவப்பு வண்ணம் ஒன்றுதான் தெரியும் என்பார்கள். ஆகவே அவைகள் டயானாவின் கால்களை அருகில் வந்து முகர்ந்து பார்க்க ஆரம்பித்தன. ஒருவேளை குச்சியான அவரது கால்களை இறைச்சியால் போர்த்தப்பட்ட எலும்புத் துண்டுகள் என்று நினைத்துக் கொண்டு இந்த நாய்கள் கடித்துக் குதறி விட்டால் என்ன செய்வது என்று சங்கடப்பட்டார். சிரித்தே சமாளித்துக் கொண்டார்.

ஒருமுறை பத்திரிகைக்காரர்களின் சந்திப்பு நடந்தது. இந்தக் காலகட்டத்தில் அரண்மனைவாசிகளுக்கும் தனக்கும் ஏற்பட்டிருந்த இடைவெளியைக் குறைப்பதற்காக டயானா சில முயற்சிகளில் ஈடுபட்டார். அதில் ஒன்றுதான், நேரத்திற்கு நேரம் விதவிதமான ஆடைகளை அணிவது. எல்லோரும் டயானாவின் ஆடைகளைப் பற்றியே பேசிக் கொண்டிருந்தார்கள். பத்திரிகையாளர் சந்திப்பில் முதலில் காரை விட்டு இறங்கியவர், இளவரசர் "கண்களை அகலத் திறந்து இந்தக் காட்சியைப் பதிவு செய்து கொள்ளுங்கள்" என்று சொல்லியபடியே அவர் வந்தார். அடுத்து காரில் இருந்து இறங்கியவர் டயானா. தோள் பட்டையில் துணியே இல்லாமல், இரண்டு மார்பகங்களும் வெடித்து வெளியில் வந்து விடுவதைப் போல அவற்றின் அடிப்பாகங்கள் அழுக்கப்பட்ட "சிக்" உடையில் டயானா தோன்றினார். சின்ன ஓயின் பாத்திரங்களில் ஐஸ்க்ரீம் பிதுங்கி நிற்பதைப் போல அந்தக் காட்சி இருந்தது. இளவரசர் பாராட்டிச் சொல்லுகிறாரா இல்லை, கேலி பேசுகிறாரா என்றே டயானாவால் கண்டு கொள்ள இயலவில்லை. எல்லாம் தெரிகிற மாதிரி உடை அணிவது அரச குலத்துக்கு ஏற்றதல்ல என்று அரண்மனையில் உள்ள பல்செட்டுகள் பரதம் ஆடின. எல்லோரும் தனது ஆடைகளை விமர்சிக்கிறார்கள் என்று அறிந்த டயானா, ஒரு துருவத்திலிருந்து மறு துருவத்திற்குத் தாவினார். அரண்மனை நகைகள் கூட வெளியில் தெரியாதவாறு பர்தாவில் பாரசீகப் பெண் தன்னை முழுக்கவே மூடிக் கொள்வதைப் போல போர்த்துக் கொண்டார். இந்த துருவ நிலைகள் மகாராணியாருக்கு மகிழ்ச்சி தரவில்லை.

இதற்குள் இளவரசர், ஆஸ்திரேலியா, நியூசிலாந்து, அமெரிக்கா என சுற்றுப்பயணம் புறப்பட்டார். உள்ளூரில் அவரைச் சந்திக்க, அவரோடு பொழுதைக் கழிக்க நினைத்த நேரத்தில் வாய்ப்பைப் பெற்ற டயானா இளவரசரோடு போக முடியவில்லை. அரண்மனை வழக்கம் டயானாவுக்குச் சுவர் எழுப்பியது. சார்லஸ் புறப்படுவதற்கு முந்தைய நாள் டயானாவைச் சந்திக்க விரும்பினார். இரவு விருந்துக்கு

அழைத்தார். டயானா அன்று முழுவதும் அவரது அறையை விட்டு வெளிப்படவே இல்லை. நாள் முழுவதும் முயன்றும் பலமுறை அடித்துத் திருத்தி, கிழித்து எறிந்து ஒரே ஒரு கடிதம் சார்லசிற்கு எழுதினார்.

அந்தக் கடிதத்தில் "என்னை நீங்கள் அழைத்துக் கொண்டு போக முடியாது என்பதை அறிவேன். ஆனால், நீங்கள் எங்கிருந்தாலும் நானும் என் மனத்தளவில் உங்களோடுதான் இருப்பேன்" என்று டயானா எழுதியிருந்தார். இதை எழுதுவதற்குத்தான் டயானாவுக்கு அத்தனை அடித்தல், திருத்தல், கிழித்தல்.

1981 ஜூலை 29 அன்று டயானாவுக்கும், சார்லசுக்கும் திருமணம் நடைபெற்றது. வரலாறு வரவு வைத்துக் கொண்ட மகத்தான சம்பவங்களில் இது ஒன்று. உலகத்திலேயே அதிகம் பேர் நேரிலும், தொலைக்காட்சி வழியாகவும் பார்த்து மகிழ்ந்த திருமணம் இது ஒன்றுதான். அமெரிக்காவிலிருந்து வந்த நான்சி ரீகனிலிருந்து மன்னர்கள், பதவி இழந்த மன்னர்கள், பிரதமர்கள், இறுதியாக டயானாவின் அம்மா, பாட்டி, அரண்மனை வாசிகள், ஊழியர்கள் எல்லோரும் திருமண இடத்திற்கு வரிசையாக வந்து அமர்ந்ததே கோலாகலமாக இருந்தது. உலகம் முழுவதும் இரவோ, பகலோ பார்வையாளர்கள் இந்தக் கண்கொள்ளாக் காட்சியிலேயே மூழ்கிக் கிடந்தார்கள்.

முந்திய நாள் ஹைட் பார்க்கில் திருமண நிகழ்ச்சிகள் தொடங்கின. ஹைட் பார்க், லண்டனில் உள்ள பிரபலமான பூங்கா. இங்கே ஒரு சின்னதான மேடை இருக்கும். எவர் வேண்டுமென்றாலும் இதில் ஏறி தங்கள் மனதில் பட்டதைப் பேசலாம். பேச்சு மகாராணியைப் பற்றியதாகவும், இருக்கலாம், மாங்காய் ஊறுகாயைப் பற்றியதாகவும் இருக்கலாம். இந்த உலகப் புகழ் பெற்ற பூங்காவில்தான் இளவரசர் சார்லஸ் 102 தீப்பந்தங்களில் முதல் தீப்பந்தத்தை ஏற்றி வைத்தார். சிறிது நேரத்தில் லண்டன் வானத்தையே சொர்க்க புரியாக மாற்றிய வாண வேடிக்கை நடந்தது. வண்ண வண்ணப் பூங்கொத்துகள் வானமெல்லாம் சிதறின. அழைக்கப்பட்டவர்கள், அழைக்கப்படாதவர்கள் அனைவருமே இது தங்கள் வீட்டுத் திருமணம் என்பது போலவே நடந்து கொண்டார்கள். டயானா மாத்திரம் அன்று எங்குமே காணப்படவில்லை. நிச்சயதார்த்தம் முடிந்து திருமணம் நடைபெறுகிற வரை டயானாவும் சார்லசும் சேர்ந்தேதான் வாழ்ந்தார்கள் என்பதை எவரும் அறிந்து கொள்ளாத வகையில் அரண்மனை நடந்து கொண்டது. டயானா இன்னமும் அரண்மனைக்குள்ளேதான் இருந்தார். வெளி உலகம், திருமணத்தில் மிக முக்கியமான நபரான டயானாவை எங்கே

என்று என்றுதேடிக் களைத்தது.

அன்று இரவு அடுத்து வரும் களைப்பான திருமண நாளை முன்னிட்டு டயானா நேரத்தோடு படுக்கைக்குப் போனார். காலை 6.30 க்கு டயானா எழுந்தார். காலைச் சிற்றுண்டியே பேருண்டியாக இருந்தது. சிகை அலங்காரம் செய்தவர், கெவின் ஹேன்லி என்பவர். அவரது விருப்பத்திற்குத் தலையலங்காரம் செய்யவிட்டிருந்தால் டயானா அப்சரசைப் போலத் தோன்றியிருப்பார். ஆனால் தனது விருப்பங்களை, நிறைய குறிப்புகளை சிகை அலங்காரம் செய்தவர் மீது டயானா திணித்தார். விளைவு அவரது ஹேர் ஸ்டைலே முற்றிலுமாக மாறிப் போனது.

திருமண நேரத்தில் ஈரப்பதம் இல்லாமல் கோதி வைக்கப்பட்ட தலைக்கட்டு கொஞ்சம் கொஞ்சமாக அவிழ்ந்து கீழே தொங்க ஆரம்பித்தது. பார்பரா டாலி என்கிற பெண்மணி டயானாவின் அணி, மணி அலங்காரங்களைக் கவனித்துக் கொண்டார். எவ்வளவோ முயற்சித்தும், பல மணி நேரங்கள் போராடிய பிறகும், அள்ளித் தெளித்தது போலவே இருந்தது. திருமண ஆடை வலிஸ்டன் என்ற சிலக் பண்ணையிலிருந்து உருவான சிலக்கால் தைக்கப்பட்டிருந்தது. இந்தப் பண்ணை ஒன்றுதான் இங்கிலாந்தில் உள்ள நேர்த்தியான பட்டுப் பண்ணை.

சட்டை தைத்து முடித்த பிறகும், டயானா உடல் இளைக்க வேண்டும் என்று மேற்கொண்ட முயற்சிகள் நிற்கவில்லை. ஆதலால் டயானாவின் உடம்பில் "சிக்'கென்று ஏறி நிற்க வேண்டிய சட்டை தொள தொளவென்று இருந்தது. மிக நேர்த்தியாக இருக்க வேண்டும் என்கிற எதிர்பார்ப்பில் எக்கச்சக்கமாக கவனம் செலுத்தப் போக இறுதியில் திருமண உடை திருப்திகரமாகவே இல்லை. ஆடையோடு சேர்ந்த துப்பட்டா வால் மாத்திரேம இருபத்து ஐந்து அடி நீளம் இருந்தது. அதன் ஓரசாரங்களில் ஒட்டி வைக்கப்பட்ட அலங்காரப் பொருட்கள் எளிதாக பின்பற்றி வருவதற்குப் பதிலாக அவற்றை டயானா இழுத்துக் கொண்டு வரவேண்டியதாயிற்று. ஆடை அணிகலன்கள் ஆளுக்கொரு பக்கமாக இழுத்தாலும், டயானா மணப் பெண் என்ற முறையில் சந்தனம் கடைந்தெடுத்த சாதனமாகவே திகழ்ந்தார்.

எடின்பரோ கோமகனின் உறவுக்காரப் பெண்ணான யூகோஸ்வேலியாவைச் சேர்ந்த காத்தரீனா குறிப்பிட்டதைப் போல "வரலாற்றில் எந்த அழகிக்கும் டயானாவைப் போன்ற வனப்பு இருந்திருக்க முடியாது". டயானா கண்ணாடி கோச் பெட்டியில் அமர்ந்து

வந்தார். பக்கத்தில் அவரது தந்தையார் அமர்ந்திருந்தார். அவர் புன்னகைத்த முறையும், கையை அசைத்த விதமும் மறக்க முடியாதவைகளாக அமைந்தன.

காதல் பறவையாக டயானாவைப் பார்த்த கண்கள், ஆடைக் குற்றம், ஆள் குற்றம் பார்க்கிற பொழுதாக அது இல்லை. கோச் பெட்டியில் இருந்து இறங்கி தேவாலயத்தின் கதவுக்கருகில் டயானா நடந்து வருவதற்கு மூன்றரை நிமிடங்கள் ஆயின. அதுவரை அவரது அப்பாவின் தோள்களில் அவர் சாய்ந்து வந்த காட்சி எந்த ஓவியனுடைய தூரிகைக்கும் இதுவரை எட்டியிராத காட்சி. இளவரசர் சார்லஸ், அட்மிரலின் உடையில் அழகாகத் தோன்றினார். கருநீல வண்ணத்தில் வெளிர்நீல மார்புப் பட்டியில், தங்க மெடல்களின் அணிவகுப்போடு இளவரசர் சார்லஸ் கனவுகளின் சங்கமமாகவே காணப்பட்டார்.

கலைகளின் காதலரான சார்லஸ் தனது திருமணத்திற்கான ஆலயப் பாடற் குழுவைப் பல மாதங்களுக்கு முன்னரே தேர்ந்தெடுத்தார். உலகத்திலேயே முதல் நிலையினர் என்று கருதப்பட்ட "ராயல் காலேஜ் ஆஃப் மியூசிக்" கின் முதல்வர் இந்தப் பாடற் குழுவிற்கானவர்களைத் தேர்வு செய்தார். புனித பால் தேவாலயத்தை இளவரசர் தேர்ந்தெடுத்ததற்கு அது கல்லிலே மின்னும் கலைவண்ணம் என்பது மாத்திரம் அல்ல. பெரிய பாடற் குழுவிற்கு அந்த ஆலயம் ஒன்றுதான் இடம் தருவதற்கு ஏற்ற இடமும் ஆகும். புர்செல், ஹான்டல், ஜெரேமியா கிளார்க் போன்ற புகழ் மிக்க சங்கீதக்காரர்களின் இசைப் பாடல்கள் திருமணத்தில் பாடப்பட்டன. இவற்றைக் கேட்ட இளவரசர் சார்லஸ் "பல நேரங்களில் நான் அழப்போனேன்; பிறர் பார்த்துவிடப் போகிறார்கள் என்றுதான் அழகையைக் கடினப்பட்டு அடக்கிக் கொண்டேன்" என்று குறுப்பிட்டார்.

கான்டர்பெரி ஆர்ச் பிஷப் நடத்திய இந்தத் திருமணத்தில் "திருமணம் பண்ணிக் கொள்ளச் சம்மதிக்கிறாயா?" என்கிற கேள்விக்கு டயானா என்ன சொன்னார் என்பதே விளங்கவில்லை. சிலர் "ஆம்" என்று சொல்லுவதற்குப் பதிலாக "கண்டிப்பாக" என்று சொன்னதாகக் குறிப்பிட்டார்கள். அந்த ஆலயத்திற்கு வெளியில் திரண்டிருந்த பொதுமக்கள் அலை கடல் ஓங்கி அடித்து உள்வாங்குவதைப்போல ஒரு சேரக் குரல் கொடுத்துக் கொண்டே இருந்தார்கள். "எல்லா ஜோடிகளும் அவரவர் திருமண நாளில் இளவரசனும் இளவரசியுமே ஆவார்கள்; நாம் டயானா, சார்லஸ் இருவர் மீதும் சுமத்துகிற பொறுப்புகளுக்குத் தகுந்தபடியாக எதிர்வரும் காலத்தில் நமது அபரிமிதமான அன்பும் அவர்களுக்கு உறுதுணையாக இருக்க வேண்டும்" என்பதே

காண்டர்பெரி ஆர்ச் பிஷ்ப்பின் நிறைவான வேண்டுதலாக இருந்தது. டயானாவும், சார்லசும் மக்கள் வெள்ளத்தில் மிதந்த வண்ணமே பக்கிங்ஹாம் அரண்மனையைச் சென்று சேர்ந்தார்கள். பால்கனியில் மக்களின் வரவேற்பைப் பெறத் தோன்றிய அந்தத் தம்பதிகளை அந்தக் கூட்டம் வெறி பிடித்த வண்ணமாக வரவேற்றது.

கூட்டத்திலிருந்து ஒன்று, இரண்டு, நூறு ஆயிரமாகக் குரல்கள் "அவளை முத்தம் செய்க" என்று எழுந்தது. அப்போதும் சார்லஸ் தனது அம்மா மகாராணியைப் பார்த்தார். அவர் நிலைமையைப் புரிந்து கொண்டு கண்ணை அசைத்தார். சார்லஸ் மெல்லிய குரலில் "நம்மை முத்தமிடச் சொல்கிறார்கள்" என்றார். டயானா "நானே ஒன்று கேட்கலாமென்றுதான் இருந்தேன்" என்றார். உடனே சார்லஸ் "கொடுத்துவிட்டால் என்ன?" என்றார். "ஏன் கொடுக்காமல்?" என்று இளவரசிதான் கழுத்து வலிக்க சார்லசின் உதடுகளில் முத்தம் பதித்தார். இளவரசர் அப்போதும் முத்தத்தை வாங்கிக் கொள்ளுபவராகவே இருந்தாரே தவிர தருகிறவராக இல்லை. 40 முழ சில்க் டஃபேட்டாவிலும் 100 முழ கிரினோலின் ஆடையிலும் அந்த ஆரணங்கு இளவரசர் சார்லசை முத்தமிட்டபோது இரண்டு அமரபட்சிகள் அலலோடு அலகு சேர்ந்து ஆனந்தம் கொள்ளுவதைப்போல இருந்தது.

திருமண விருந்திற்கென்று 118 பேர்களே உலகம் முழுவதிலுமிருந்து அழைக்கப்பட்டிருந்தார்கள். லாப்ஸ்டர் சாறு, ஸ்டராபெரீஸ், கார்னீஷ் க்ரீம், ஜெர்மன் திராட்சை மது, செம்பயின் போன்றவை திருமண விருந்தில் இடம் பிடித்தன. திருமணமாகி பக்கிங்ஹாம் அரண்மனைக்குள் டயானா வந்ததும் அவருக்கு வாழ்க்கையே மாறிப் போயிற்று. பார்த்தவர்களெல்லாம் "மாட்சிமை தங்கிய இளவரசியாரே" என்று அழைக்க ஆரம்பித்து விட்டார்கள். இப்போது டயானா, உலகத்திலேயே இரண்டாவது அரச வம்ச மகத்துவத்தைப் பெற்றவர் ஆனார்.

இளம் தம்பதிகளின் தேனிலவு திட்டமிடப்பட்ட வண்ணமே நடைபெற்றது. மௌண்ட் பேட்டன் பிரபுவுக்குச் சொந்தமான பிராட்லாண்ட்ஸ் என்கிற இடத்தில் முதல் இரண்டு நாட்கள் கழிந்தன. இங்குதான் சார்லசின் அம்மாவும், அப்பாவும் தங்களது தேனிலவைக் கழித்தார்கள். தேனிலவு எளிமையாக ஆனால் கச்சிதமாக, அழகாக ஆனால் ஆடம்பரம் இல்லாமல் இருவரின் திருப்தி ஒன்றையே மனதில் கொண்டு ஏற்பாடு செய்யப் பட்டிருந்தது. பிராட்லாண்ட்ஸ் இல்லத்தில் அப்போதிருந்த பென்னி என்ற பெண்மணி இளவரசருக்கும் இளவரசிக்குமாக தனது இடத்தைக் காலி செய்ய வேண்டியதாயிற்று.

இதில் வேடிக்கை என்னவென்றால் இளவரசர் சார்லசின் கடந்தகாலக் காதலிகளின் பட்டியலில் பென்னிக்கும் இடம் உண்டு. இளவரசருக்குத் திருமணம் ஆன பிறகு இடறலாக இருக்க வேண்டாம் என்று அந்த நங்கை நல்லாள் ஒதுங்கிக் கொண்டாள்.

இந்த இரண்டு நாட்களும் டயானாவோடு சேர்ந்திருந்த நேரம் தவிர மற்ற நேரங்களில் இளவரசர் டெஸ்ட் நதியில் மீன் பிடித்து மகிழ்ந்தார். பிறகு ஜிப்ரால்டரில் நிலை கொண்டிருந்த பிரிட்டானியா கப்பலுக்கு டயானாவும், சார்லசும் சென்றார்கள். ஜிப்ரால்டருக்குச் சென்று இருவரும் கப்பல் ஏறியதால் ஸ்பெயின் நாட்டுக்கும் இங்கிலாந்துக்கும் தகராறு வந்தது. இந்தப் பகுதி தனக்குத்தான் சொந்தமானது என்று ஸ்பெயின் தேசம் இப்போதும் சொல்லி வருகிறது. இந்தக் குளறுபடிகளால்தான் அந்த நாட்டு அரசர் ஜூவானும் அரசியார் சோஃபியாவும் அரச தம்பதிகளின் திருமணத்திற்கே வரவில்லை.

ஸ்பெயின் எல்லைக்குள் எப்படி உத்தரவில்லாமல் வந்து பிரிட்டானியா கப்பலில் கால் வைக்கலாம் என்று இரண்டு நாடுகளின் அரசப் பிரதிநிதிகளும் அடித்துக் கொண்டார்கள். மத்திய தரைக் கடலில் சவாரி செய்த கப்பல் "பிரிட்டானியா" அங்கங்கே நிலை கொண்டது. கப்பலில் இரண்டே பெண்கள்தான். டயானாவும், அவரது சிகை அலங்கரிப்பாளர் டாக்லியும்தான். டாக்லியின் கணவர் உடற்பயிற்சி செய்கிற நேரங்களில் டயானா அந்த அம்மையாரோடு பேச்சுக் கொடுப்பார். ஈரவானம் போல் விரிந்துக் கிடந்த மத்திய தரைக் கடலை டயானா கண்களால் முடிந்த மட்டும் உறிஞ்சிக் கொண்டார். ஒருமுறை கப்பலின் மேல் தளத்திற்கு வந்தபோது அங்கே ஆண்களின் கூட்டம். வரிசையாக அவர்கள் குளிக்கப் போவதற்காகக் காத்திருந்தார்கள். எதிர்பாராமல் டயானா அங்கே வந்ததும் அவர்கள் அதிர்ச்சி அடைந்தார்கள். காரணம் அவர்கள் அனைவரும் உள்ளாடைகள் இன்றி ஆளுக்கொரு டவலில் இருந்தார்கள். எழுந்தவர்கள் பாதி; ஓடி ஒளிந்தவர்கள் பாதி. டயானா சமாளித்தார். "அதற்கென்ன? நான் இப்போது திருமணமாகி விட்டவள். உண்டா? இல்லையா? நீங்கள் இருந்தபடி இருக்கலாம்" என்றார். ஒருநாள் கப்பலாள் ஒருவர் டயானாவின் மீது தடுமாறி விழ நேரிட்டது. டயானாவின் மார்புக் கலசங்களில் அவரது கை நன்றாகவே பட்டு விட்டது. டயானா அதை ஒன்றும் பெரிதாக எடுத்துக் கொள்ளவில்லை. இளவரசியின் மார்பகங்களை "ராயல் பூசம்" என்றே சொல்லுவார்கள். அவற்றைப் பார்ப்பதோ, கை வைப்பதோ அவ்வளவு எளிதாக மன்னிக்கப்படக் கூடியது அல்ல.

மகாராணி எலிசபெத்திற்கு மாத்திரம் தனது மருமகளின்

மார்பகங்களுக்கு நேர்ந்த கதை தெரிந்து விட்டிருந்தது என்றால் வேறு வினையே வேண்டாம் என்று எல்லோரும் பேசிக் கொண்டார்கள். அல்ஜீரிய கடற்கரை, டூனிஷியா, சிசிலி, சான்டோரினி, கிரேட்டே, கிரேக்க தீவுகள் இப்படி ஒன்று விடாமல் இளம் தம்பதிகள் பார்த்தார்கள். பிறகு சூயெஸ் கால்வாய் வழியாக செங்கடலுக்கும் பயணமானார்கள். செய்த துறைமுகத்தில் எகிப்து அதிபர் அன்வார் சதாக் அவரது மனைவி ஜெஹான் ஆகியோரது விருந்து உபசாரங்களில் அவர்கள் கலந்து கொண்டார்கள். எகிப்தில் அன்வர் சதாத் தந்த விருந்தில் டயானாவுக்கு வினோதமான ஒரு அனுபவம் உண்டானது.

ஆசையை அடக்கிக் கொள்ள முடியாமல் "எனக்கு மாம்பழம் என்றால் உயிர்" என்று பல தடவை வாய்விட்டுக் கேட்டார். அன்வர் சதாத்தும் அவரது மனைவியும் காது கேளாதவர்களைப் போலவே இருந்து விட்டார்கள். மாம்பழம் டயானாவுக்குப் பிடித்ததாக இருக்கலாம். அவர் இப்போது வேல்ஸ் இளவரசி. என்னென்ன உணவு வகைகள் தரப்பட வேண்டும் என்று எகிப்து அரசாங்கத்திற்கு மூன்று மாதங்களுக்கு முன்னரே இங்கிலாந்திலிருந்து தாக்கல் வந்து விட்டதே! அவர்கள் என்ன செய்வார்கள்?

இப்படி இப்படித்தான் நடந்து கொள்ள வேண்டும்

என்று சொல்லித் தரப்பட்ட பாடங்களை டயானா காற்றுக்குக் கையளித்து விட்டார்!

ஒருநாள் அன்வர் சதாத்தும் அவரது மனைவியும் தோட்டத்தில் உலாவிக்கொண்டிருந்தபோது ஓடி வந்து முத்த மழையில் இருவரையும் நனைத்து விட்டார். இளவரசர் சார்லஸ் சங்கடப்பட்டார்.

இளவரசி மாதிரி நடந்து கொள்ள வேண்டிய பெண்மணி, பட்டுப் பூச்சி மாதிரி படபடக்கிறாரே என்று அல்லாடினார். எப்படியாவது டயானாவை உண்மையான இளவரசியாக்கி விட வேண்டுமென்று உள்ளத்தில் உறுதி பூண்டார்.

எகிப்திலிருந்து விமானம் ஏறி டயானாவும், சார்லசும் ஸ்காட்லேண்ட் போய்ச் சேர்ந்தார்கள். சேர்ந்த உடனேயே இளவரசர், டயானாவின் அந்தரங்கச் செயலாளரை அழைத்தார். "எப்படி நடந்து கொள்வது, எப்படி முத்தமிடுவது, எவ்வாறு கையை அசைப்பது, எப்படிப் பேச்சைத் தொடங்குவது, தொடருவது, முடிப்பது என்று ஒன்றுமே நீங்கள் டயானாவுக்குக் கற்றுத்தரவில்லையா?" என்று காட்டமாகவே கேட்டார். அவரோ, மௌனம் சாதித்தார். வேறு சிலரை வரவழைத்து டயானாவின்

"திறமைகளை கூர்ப்படுத்துங்கள்; அறிவை விசாலமாக்குங்கள்" என்று உத்தரவிட்டார். உத்தரவு பெற்றவர்கள் ஒரே நேரத்தில் டயானாவை அணுகி அவரை உருமாற்றப் பார்த்தார்கள்.

டயானாவோ உள்ளிருந்து மாத்திரமே திறந்தாக வேண்டிய தனது இதயத் தாழ்ப்பாளைத் திறக்கவே இல்லை. பாடங்கள் நடந்தன; பயிற்சி தொடர்ந்தது. என்றாலும், இளவரசர் எதிர்பார்த்த மாற்றங்கள் பெரிதாக ஒன்றும் டயானாவிடம் வந்துவிடவில்லை.

தன்னிடம் உள்ள அறிவுத் திறன், நுட்பம், தனது விருப்பங்கள் ஒன்றுமே டயானாவிடம் இல்லையே; உருவாக்குவதும் இயலாது போலிருக்கிறதே என்று இளவரசர் மனம் வருந்தத் தொடங்கினார். தான் திணிக்க விரும்பிய பயிற்சிகளை டயானா எப்படி எடுத்துக் கொண்டார் என்று இளவரசர் கவலைப்பட்டதாகத் தெரியவில்லை.

இளவரசி ஆகியும், இளவரசி ஆகாத டயானா கண்ணீரில் மிதந்தார். அவர்களது வாழ்க்கைப் படகு, தேனிலவு முடிவதற்குள்ளாகவே பாறையில் மோதியது.

இளவரசரை வெற்றி கொள்வதற்காக டயானா திருமணத்திற்கு முன்னர் சில முயற்சிகளில் ஈடுபட்டார் என்று பார்த்தோம். இப்போது எல்லாம் தலைகீழாக மாறிற்று. இளவரசர் கிராமங்களை சொர்க்கத் தீவுகள் என்று அழைத்தார். பல்மோரோ ஒரு கிராமப் பகுதி. அங்கேயே இருந்து விடுகிற அளவிற்கு இந்தக் கிராமப் பகுதி இளவரசருக்குக் கிளர்ச்சி தந்தது. ஆனால் இதே பல்மோராவை "சத்தம்; சந்தடி இல்லாத கல்லறை" என்று டயானா அழைத்தார். வாழ்க்கை வண்டியில் பூட்டப்பட்ட இரண்டு குதிரைகளும் இப்போது ஆளுக்கொரு திசையில் இழுக்க ஆரம்பித்தன. "இது பூலோக சொர்க்கம்; இங்குதான் எனது இதயம் நித்திரை கொள்ள முடிகிறது" என்றார் இளவரசர்.

கப்பல் பயணத்தில் களிப்போடு இருந்த டயானாவோ பல்மோராவைப் பல் இடுக்கில் சிக்கிய சதைத் துண்டைப் போல் வெறுத்தார். இளவரசர் மீன் பிடிப்பது, வேட்டையாடுவது, இயற்கையோடு இயற்கையாக ஒன்றியிருப்பது என்று தமது நாட்களைக் கழித்தார். அங்குள்ள கோட்டையில் டயானா தையல் தைப்பது, பிறகு நீண்ட தூரம் நடப்பது, மற்ற பெண்களோடு அரட்டை அடிப்பது, சாதாரணமாக மற்ற பெண்கள் தங்கள் நேரத்தை எவ்வாறு செலவிடுவார்களோ அவ்வாறே செலவிடுவார் என்று இளவரசர் நினைத்தார். எப்போதெல்லாம் இருவரும் ஒன்று சேர்ந்தார்களோ, அப்போதெல்லாம் இளவரசரின் எதிர்பார்ப்புகள் அப்பளப் பூங்கொப்புளத்தைப் போல நொறுங்கின.

பல்மோராவில் உள்ள கோட்டையிலிருந்து ஒருநாள் இளவரசர் குதிரைகள் பூட்டப்பட்ட வேட்டை வண்டியில் புறப்பட்டார். அப்போது டயானா "குப்பையைப் போல் என்னைப் புதைக்கிறீர்கள்; மதியச் சாப்பாட்டைக் கூட உங்களது மாட்சிமை தங்கிய அம்மாவோடு வைத்துக் கொள்கிறீர்கள்" என்று கத்தினார். வேறு ஒருமுறை "என்னைத் தன்னந் தனியாக விட்டுவிட்டுப் போகிறீர்களே! நான் என்ன செய்ய வேண்டும் என்பது உங்கள் உத்தேசம்? தனிமையில் செய்வதற்கு ஒன்றுமில்லாமல் நான் தவிக்கிறேன்; நீங்கள் ஒரு கணவர்தானா என்றே சந்தேகிக்கிறேன்" என்று டயானா அலறினார். இளவரசர், டயானா இருவருமே வலிமையான மனம் கொண்டவர்கள். இருவரையுமே எளிதாகக் காயப்படுத்தி விடலாம். ஆனால் எப்போதெல்லாம் மோதல்கள் இருவருக்குள்ளும் அரங்கேறுகிறதோ, அப்போதெல்லாம் அந்த மோதலை டயானா ஒரு காட்சியைப் போல் அரங்கேற்றி விடுவார். சார்லசோ பதிலேதும் சொல்லாமல், அந்த இடத்தை விட்டு அகன்று விடுவார். டயானாவின் மிகப் பெரும் தவறே சார்லசைத் தன் வழிக்குக் கொண்டுவர அவர் செய்த முயற்சிதான். பொதுவாகவே மகனை பத்து மாதம் சுமந்து பெறுகிற தாய் அவன் வளர்ந்து ஆளாவதைப் பார்த்துப் பார்த்துப் பூரிக்கிறாள். ஆனால் தான் நினைத்த வண்ணமாகத் தனது மகனை முழுக்கவே மாற்றிப் போட வேண்டும் என்று தாயார் நினைப்பதில்லை. மனைவி அப்படி அல்ல. முழுக்க முழுக்க தனது நினைப்புக்கு ஏற்ற வண்ணம் தனக்கு உரியவனை மாற்றிப் போட வேண்டும் என்று நினைக்கிறவள்தான் மனைவி.

ஆணுக்குத் தனது மனைவி அரசியாக இருந்தாலும், மனைவியாக நடந்து கொண்டால் போதுமானது. பெண்ணுக்கோ தனது கணவன் அரசனாக இருந்தாலும் தான் விரும்புகிறபடியான அரசனாக இருக்க வேண்டும். விக்டோரியா மகாராணியாரின் வாழ்க்கையிலும் இப்படி ஒரு நிகழ்ச்சி நடந்தது. ஒருநாள் விக்டோரியா பேரரசி அரச தர்பாரிலிருந்து திரும்பி வந்து தமது கணவரின் படுக்கை அறைக்குள் நுழைவதற்காக முயற்சித்தார். கதவு பூட்டியிருந்தது. "நான்தான் விக்டோரியா மகாராணி" என்று குரல் கொடுத்தார். பதில் ஏதும் இல்லை. மீண்டும் நான்தான் விக்டோரியா மகாராணி பேரரசி' என்று குரல் கொடுத்துப் பார்த்தார். மறுமொழி ஏதும் இல்லை. நொடிப் பொழுதில் தன் தவறை உணர்ந்து "டார்லிங் நான் தான் உங்கள் மனைவி விக்டோரியா" என்றார். கதவு உடனே திறந்தது.

டயானா கொஞ்சம் கொஞ்சமாக தனது விருப்பங்களைச் சார்லஸ் மீது சுமத்த ஆரம்பித்தார். எங்கெல்லாம் தனது வாதங்கள் வெற்றி

பெறவில்லையோ அங்கெல்லாம் கத்துவது, கூச்சலிடுவது, கெஞ்சுவது என்று இளவரசரை எப்படியாவது வழிக்குக் கொண்டு வந்து விடுவது என்பதில் டயானா உறுதியாக இருந்தார். தாங்கள் மாற்றப்படுகிறோம்; அதிலும் மோசடியான முறையில் முற்ற முழுக்க மாற்றப்படுகிறோம் என்று ஆடவர்கள் அறிந்து கொண்டால் முடிந்த மட்டும் இம்மாதிரி மாறுதல்களை ஆண்கள் எதிர்பார்ப்பார்கள் என்பதை டயானா அறிந்து கொண்டிருக்கவில்லை.

சார்லஸ் தன்னை நேசிப்பது உண்மையானால் அவர் நாள் முழுவதும் தன்னுடனேயே இருக்க வேண்டும் என்று டயானா விரும்பினார். அவர் இளவரசர். அவரது முழு நேரத்தையும் தான் அபகரிப்பது என்பது அவரை கடமைகளிலிருந்து தவற வைப்பது என்பதெல்லாம் டயானாவுக்கு விளங்கவில்லை. இருபதே வயதான டயானாவுக்கு சார்லஸ் எப்போதும் தேவைப்பட்டார். ஆனால் வயது இடைவெளியால் இன்னமும் முதிர்ந்து விட்ட சார்லசுக்கு டயானாவின் தேவைகள், அதிலும், அதிக வயதுக்கான தேவைகள் என்னென்ன என்பது புலப்பட வில்லை. டயானாவுக்கு அவரது தனித்தன்மையை முழுமையாக்க, காதலைப் பற்றிய அவரது தேவதைக் கதைகளை வாழ்ந்து காட்ட, எப்போதும் அவரைக் கவனித்துக் கொள்ள, நடந்து போகிற ஒவ்வொரு மணி நேரமும் தொடர்ந்து கூட வருகிற ஒரு கணவர் தான் தேவைப்பட்டார்.

ஆனால் டயானா தேர்ந்தெடுத்த மனிதரோ உடலளவில் எவரும் உள்வாங்கிக் கொள்ள முடியாத ஒருவர். பாசம், இரக்கம், எல்லாம் உள்ளவர்தான். ஆனால், வேல்ஸ் இளவரசராக இருக்க வேண்டிய அவசியம் அவருக்கு உண்டு அல்லவா? ஆகவே இயல்பாகவே இளவரசர் கொஞ்சம் சுயநல வாதியாக இருக்க வேண்டிய அவசியம் இருந்தது. இளவரசர் தாம் விரும்புகிறபடியே செயலாற்றக் கூடியவர். மற்றவர்களின் சுகதுக்கங்கள் தனது சுகதுக்கங்களுக்கு உட்பட்டவைதான் என்று கருதுகிறவர்.

ஒரு முறை அட்லாண்டிக் சமுத்திரத்தில் ஆனந்தமாக 21 நாட்களைக் கழித்தார் இளவரசர். லண்டனுக்குத் திரும்பிய 21வது நாள் வேறொரு நாட்டுக்கும் புறப்பட வேண்டுமென்று "நீங்கள் எல்லாம் தயார்தானே?" என்று பணியாளர்களைப் பார்த்துக் கேட்டார். அவர்களது பதில்களுக்கே காத்திராமல் அனைவரையும் அள்ளிப் போட்டுக் கொண்டு அன்றைக்கே அடுத்த நாட்டுக்குப் புறப்பட்டு விட்டார். 21 நாட்களாகத் தன்னோடு கடலிலே கிடந்தவர்கள் வீடுகளுக்குப் போக விரும்புவார்களே, அவர்களுக்கும் மனைவி மக்கள் உண்டே

என்றெல்லாம் இளவரசருக்குப் படவே இல்லை. சார்லசைப் பொறுத்தவரை அவரது காதலிகளிலேயே அன்னவாலஸ் மாத்திரம்தான் அவரது போக்கிற்குச் சில வேளைகளில் எதிர்ப்புத் தெரிவித்திருக்கிறார். டயானாவோ திருமணம் ஆகிறவரை அமைதியாக இருந்து விட்டு, திருமண மோதிரம் விரலுக்குள் நுழைந்ததும், வேறு மாதிரி நடந்து கொள்கிறாரோ என்று சார்லஸ் நினைத்தார்.

மகாராணி எலிசபெத்தின் மருமகளைப் பற்றிய தீர்மானமான முடிவில் எந்தவித மாற்றமும் இல்லை. மருமகள் அவராக விழுந்து, எந்திரித்து அரண்மனைப் பாடங்களைப் படித்துக் கொள்ளட்டும் என்று டயானாவை எலிசபெத் விட்டு விட்டார். என்றாலும் நிலையில்லாதவரைப் போல தோன்றுகிற டயானாவின் வழியாக இங்கிலாந்தின் எதிர்கால மன்னர் வந்து விடக் கூடிய அபாயம்(!) இருக்கிறதே என்று மனம் கலங்கினார். இளவரசரை அங்குலம் அங்குலமாக மாற்றிப் போட வேண்டும் என்கிற டயானாவின் முயற்சிக்கு வெற்றியும் தோல்வியும் மாறி மாறிக் கிடைத்தன. ஒரு சந்தர்ப்பத்தில் தனது "போலோ" போன்ற விளையாட்டுகளைத் தவிர மற்றவற்றில் டயானா இனிமையான மேலாதிக்கம் செலுத்துவது தவறில்லை என்றே இளவரசர் நினைத்தார்.

சார்லஸ் உடை உடுத்திய விதம் டயானாவிற்குக் கட்டோடு பிடிக்கவில்லை. கொம்பு ஒன்றைச் சுற்றி துணி போர்த்தப்பட்டதைப் போல அவர் தோன்றுகிறார் என்று சார்லசிடமே டயானா சொல்லத் தொடங்கினார். சார்லஸ் தலைவாரிக் கொள்வது சரியில்லை என்று டயானா சொன்னதோடு மாத்திரம் அல்லாமல், அவராகவே சார்லசுக்குத் தலைவாரி விட ஆரம்பித்தார். இவ்வாறெல்லாம் சார்லசின் நடை, உடை பாவனைகளை மாற்றுவதற்கு எடுத்த எடுப்பிலே முயற்சிக்க வேண்டாம்; கொஞ்ச நாள் போகட்டும்; கணவன், மனைவி உறவு இன்னமும் பலப்படட்டும் என்றெல்லாம் காத்திருக்க டயானா விரும்பவில்லை. முதலாவதாக சார்லசின் முடி திருத்துகிற வரை டயானா மாற்றினார். கெலின் நேன்லி என்கிறவரை டயானா நியமித்தார். இளவரசருக்கு இதுவரை உடை தைக்கிறவரை மாற்றி ஆன்டர்சன், ஷெப்பர்ட் என்கிற தையற்காரர்கள்தான் இனி அவரது உடைகளைத் தைக்க வேண்டும் என்று ஏற்பாடு செய்தார். ஒவ்வொரு நாளும் இளவரசர் இன்ன இன்ன அணிவது என்பதைத் தேர்ந்தெடுப்பது இதுவரை ஸ்டீபன் பேரி என்பவரின் வேலையாக இருந்தது. இப்போது டயானா இந்த வேலையைச் செய்யத் தொடங்கியதால் ஸ்டீபன் பேரி தமது மேலை வட்டத்திற்குள் இளவரசியார் புகுந்து ஆக்கிரமிப்பு நடத்துகிறார்

என்று கருதத் தொடங்கினார். பல வழிகளில் ஸ்டீபன் பேரியை இளவரசரிடமிருந்து துண்டிப்பதை டயானா திட்டமிட்டு நடத்தினார். பேரியைப் பார்க்கிற போதெல்லாம் இளவரசரோடு கடந்த காலத்தில் பழகிய காதலிமார்கள் அவரது முதுகுப் புறத்தில் ஒளிந்திருப்பதுபோலவே டயானாவுக்குத் தோன்றியது. சார்லசை அடக்கி ஆளுகிற அதே நேரத்தில் கடந்த காலத்தில் இளவரசரின் ஆட்டபாட்டங்களுக்கெல்லாம் அடிப்படைக் காரணமான பேரியை இளவரசரின் உள் வட்டத்திலிருந்து அப்புறப்படுத்த வேண்டும் என்று டயானா காரியமாற்றினார். சார்லசின் கடந்த காலத்தை முழுவதுமாக அழித்து எழுத டயானா விரும்பினார். அவ்வாறு அழித்து எழுதுவது பேரியை இளவரசரிடமிருந்து துண்டிக்காத வரை சாத்தியமானது இல்லை என்கிற உறுதியான முடிவுக்கு டயானா வந்தாள்.

ஒரு வகை வயிற்று ரோகத்தால் பாதிக்கப்பட்ட டயானா பல பொது நிகழ்ச்சிகளுக்குச் சார்லசோடு போக இயலாமல் போனது. இம்மாதிரி பொது நிகழ்ச்சிகளுக்கு டயானா போகாமல் போனதற்குக் காரணம் வயிற்று நோயா இல்லை விருப்பமில்லாத மனமா என்றே சார்லசால் கண்டு கொள்ள இயலவில்லை. உண்மை இரண்டிலும் இருந்தது என்பதுதான் உண்மை! நிக்கோலா டேவிஸ் என்கிறவர் எழுதிய "ஒரு இளவரசியும் அவளது ஆடிப்போன திருமணமும்" (1992) என்கிற புத்தகத்தில் இளவரசி டயானா எவ்வாறு தனிமையில் விடப்பட்டார்; நேரத்தைச் செலவழிப்பதற்கு வேறு வழியே இல்லாமல், எப்படி சமையலறையே சதம் என்று இளவரசி கிடக்கத் தொடங்கினார் என்று பக்கம் பக்கமாக எழுதியிருந்தார்.

ஒன்றிரண்டு பொது நிகழ்ச்சிகளில் இளவரசி சார்லசுக்குப் பக்கத்தில் நிற்பதற்கே படாதபாடு பட்டார். புகைப்படக்காரர்களின் ஒளி வெள்ளத்தில் நீந்துவதற்கு அவருக்கு எளிதாக இருக்கவில்லை. கூட்டத்தைச் சமாளிப்பதும் அவருக்குப் போதும் போதும் என்றாகி விட்டது. எல்லாவற்றிற்கும் மேலாக மேடைகளில் பேசுவது என்பது அவருக்கு அறவே இயலாத ஒன்றாகப் போயிற்று. பள்ளி நாடகங்களிலேயே டயானா பேசாமலிருக்கிற பாத்திரங்களையே விரும்பி ஏற்பார்.

டயானாவின் முதல் அரசாங்க அலுவல் ரீஜென்ட் தெருவில் கிறிஸ்துமஸ் விளக்கேற்றி பேசுவதாக அமைந்தது. ஒரு சில நிமிடங்களே நீடித்த இந்தப் பேச்சை நிகழ்த்துவதற்கு டயானா படாதபாடு பட்டார். வெளியில் கேட்காமல் காதோடு காது வைத்த மாதிரி நடுங்கும் குரலில் பேசி விட்டு தமது இருக்கையில் ஓடி வந்து

அமர்ந்து கொண்டார். ஒரு தலை அசைப்பு, ஆமோதிக்கிற மாதிரியான சிரிப்பு, உற்சாகமான வார்த்தை இளவரசரிடமிருந்து வந்திருக்குமானால் டயானா எப்போதோ அரச குடும்பம் எதிர்பார்த்த முழு மலர்ச்சியைப் பெற்றிருப்பார். ஆனால் இம்மாதிரி உற்சாகப்படுத்துகிற ஒரு நிகழ்ச்சி கூட நடைபெறவில்லை. டயானா, மேகங்களில் கூடு கட்டுகிற மின்னல் பறவையாக இருக்க விரும்பாமல் தரையில் தாவித் திரிகிற மீன் கொத்திப் பறவையாகவே இருக்க விரும்பினார். மொனோக்காவைச் சேர்ந்த இளவரசி கிரேஸ், இந்தக் காலகட்டத்தில் மரணம் அடைந்தார். ஆகவே அவரது அடக்கத்திற்குப் போகப் போகிறேன் என்று மகாராணியாரின் அந்தரங்கச் செயலாளரிடம் டயானா சொன்னார். அவரோ, சொல்லிவிட்டால் மாத்திரம் போதாது; அரசியாரிடமிருந்து நேரடியாகவே உத்தரவைப் பெற வேண்டும் என்று ஒருபோடு போட்டார்.

இதற்கெல்லாம் சற்றும் சளைக்காத டயானா, மகாராணி யாரிடமே நேரடியாக உத்தரவினைப் பெற்று இந்த அடக்கத்தில், இறுதி சடங்குகளில் கலந்து கொள்வதற்காக வெளிநாடு பறந்தார். இங்கிலாந்து முழுவதும் டயானாவின் துணிகரமான முதற் செயலை வியப்புமிகுந்து கண்களால் பார்த்துப் பரவசமடைந்தது. இதன் பிறகு அரச குடும்பத்தின் பழக்க வழக்கங்களை எப்போது மீண்டும் முறியடிக்கலாம் என்று டயானா எதிர்பார்த்திருந்தார்.

இளவரசியாக இருந்தாலும் தன்னை ஒரு சாதாரணப் பெண்மணியாகவே பிறர் கருத வேண்டும் என்பதற்கான முயற்சிகளில் முழுக்க தன்னை ஈடுபடுத்திக் கொண்டார் டயானா. ஆயிரம் ஆண்டுகளாக நடைமுறையில் இருந்த அரச குடும்பத்துப் பழக்க வழக்கங்களை ஒரே நாளில் மாற்ற வந்த சதையில் நடமாடும் சரித்திர பயங்கரம் என்று டயானாவை அரண்மனைவாசிகள் நினைத்தார்கள். ஒருநாள் சார்லசே டயானாவிடம் மனம் திறந்து பேசினார்.

"தவறாகவே நினைக்காதே டயானா! பல்லாயிரம் ஆண்டுகளாக இருந்து வருகிற பழக்கத்தை தனியொரு மனுஷி மாற்றிவிட முடியும் என்று நினைக்கிறாயா?" என்று சார்லஸ் டயானாவைக் கேட்டார். டயானா உறுதியாக "இளவரசே! பலநூறு ஆண்டுகள் பூமியில் வேரடித்து நிலைத்து நிற்பதைப் போலத் தோன்றுகிற மரங்கள் பெருங் காற்றில் விழுந்து விடுகின்றன; புல் சின்னதுதான்; ஆனால் எப்போதாவது புயல் வந்து அதை பிடுங்கிப் போட்டு விட்டது என்று கேள்விப்பட்டிருக்கிறீர்களா?" என்று சார்லசைக் கேட்டார்.

இளவரசருக்கு ஏண்டா டயானாவைக் கேட்டோம் என்று ஆகிவிட்டது. வளைவும் சுளிவும், நீக்குப் போக்கும் உள்ளதாக இருப்பதால்தான் புல் எந்தப் புயலையும் பொருட்படுத்துவ தில்லை. ஆகவே அரச குடும்பம் அடையாறு ஆலமரம் போல என்று அழுத்திச் சொல்லிவிட்டார் டயானா. வேர்களால் இல்லாமல் விழுதுகளால் தாங்கப்படுகிற ஆலமரம்தான் அரச குடும்பம் என்பதை அழுத்தமாகச் சொல்லிவிட்டதால் அதிர்ச்சிக்கு ஆளானார் சார்லஸ்.

அரசனோ, ஆண்டியோ இளம் தம்பதிகளின் இல்வாழ்க்கையில் ஆயிரம் பிரச்சினைகள் இயல்பாகவே இருக்கும். இருவரும் சேர்ந்து ஹைகுரோவ் என்கிற இடத்தில் வீடு ஒன்றை ஏற்பாடு செய்தார்கள். வெளிப்புறம் எல்லாம் சார்லஸ் விரும்பியபடியும், உட்புறம் எல்லாம் டயானா விரும்பியபடியாகவும் அது அமைந்தது. உட்புறத்தை அழகுபடுத்துவதில் டயானா தனத்து தனித் தன்மையை நிலைநாட்டிய வெற்றிப் பெருமிதத்தில் மிதந்தார்.

அரச குடும்பம் ஆதலால் டயானா, சார்லஸ் தேனிலவு தொடர்ந்தது. ஸ்காட்லாண்டில் தேனிலவு நடந்தபோதே, டயானா கருவானார். அரச குடும்பத்தின் நடைமுறைகள், பழக்க வழக்கங்களால் உண்டான அழுத்தத்திலிருந்து தன்னை விடுவித்துக் கொள்ளுவதற்கான வாய்ப்பாக தனது தாய்மையைப் பயன்படுத்தினார் டயானா. திருமணமாகி மூன்று வருடம் வரைக்கும், தம்பதிகள் ஒருவரை ஒருவர் நன்றாக அறிந்து கொள்ளுகிற வரைக்கும் குழந்தை வேண்டாம் என்று இருவரும் ஒப்பந்தம் செய்து கொண்டிருந்தனர். அந்த ஒப்பந்தத்தை இப்போது டயானா மீறி விட்டார். சார்லசிற்கு மனதிற்குள்ளே வருத்தம். வெளிப்படுத்த முடியாமல் அவதிப்பட்டார்.

அரண்மனைவாசிகளில் சேவர்களும், பரிசாரகர்களுமான சில பேர் எப்போதும் சார்லசைச் சுற்றியே இருந்தார்கள். இதனால் டயானாவுக்கு நினைத்த நேரத்தில் இளவரசரிடம் பேசுவது கூட சிரமமாக இருந்தது. ஆகவே இளவரசரைச் சுற்றி இருந்த இந்த அவசியமில்லாத கவசத்தை உடைத்தெறிவது என்று தீர்மானித்தார் டயானா.

டயானா முதலில் குறி வைத்தது சார்லசின் உதவியாளர் ஸ்டீபன் பேரியைத்தான். இளவரசருக்கும், டயானாவுக்கும் மத்தியில் பெரிய இடைவெளியை உருவாக்குகிற செயற்கைச் சுவர் இந்த ஸ்டீபன் பேரிதான். திருமணம் ஆவதற்கும் முன்னர் சார்லசைச் சந்திக்க விடாமல் செய்த பேரியைத் தொலைத்துக் கட்ட ஆரம்பித்தார் டயானா. டயானாவின் கோபத்திற்கு முக்கியமான காரணம் பேரி

ஒருவனுக்குத்தான் சார்லசின் காதலிகள் அனைவரையும் பரிச்சயம். இவன் அருகிலே இருந்தால் திருமணமான பிறகும் இளவரசரின் அதிகப்படியான தினவைத் தீர்ப்பதற்காக அதே காதலிகளையோ, புதிய பூக்களையோ இளவரசருக்காகத் தருவித்து விடுவான் பேரி என்று டயானா உறுதியாக நம்பினார். தனது கணவரின் அன்பைச் சம்பந்தமில்லாத ஒருவன் பங்கு வைத்துக் கொள்வதா என்று குமுறினார் டயானா.

ஒரு வேலையாளை விரட்டிக் கூட வெளியே அனுப்பி விடலாம். ஆனால் டயானா அதை விட நேர்த்தியான வழி ஒன்றினைக் கண்டுபிடித்தாள். அதாவது வேலையாளருக்கு வேலை இல்லாமல் செய்துவிடுவது. பேரியின் முதல் வேலை ஒவ்வொரு நாளும் வெவ்வேறு ஆடைகள், அணி வகைகள், ஆகியவற்றைக் காலையிலேயே சார்லசுக்கு எடுத்து வைத்து விடுவது. நீண்ட காலமாக பேரி செய்து வந்த இந்த வேலைக்கு முற்றுப்புள்ளி வைத்தார் டயானா. கணவர் அணிய வேண்டிய ஆடை அணிகலன்கள் பற்றிய அக்கறை மனைவிக்குப் பிறகுதானே மற்றவர்களுக்கு என்பது டயானாவின் வாதம். பேரி துணிமணிகளை எடுத்து அடுக்குவதற்கும் முன்னரே டயானா அடுக்கி வைத்து விடுவாள். இறுதியில் பேரி தனது வேலை யிலிருந்து டயானாவால் கண்ணியமாக விலகிக் கொண்டான். இவ்வாறாக ஒன்றிரண்டு வேலையாட்களை டயானா காயப்படுத்தியே அனுப்பி வைத்து விட்டார்.

1982 ஜூன் 21 திங்கள் கிழமை இரவு 9.03 மணியளவில் டயானாவுக்கு ஒரு ஆண் குழந்தை பிறந்தது. பிரசவத்திற்காக டயானா தங்கியிருந்த செயின்ட் மேரீஸ் ஆஸ்பத்திரியில் ஒரு தளத்தில் உள்ள நோயாளிகளெல்லாம் அப்புறப்படுத்தப்பட்டார்கள். பன்னிரண்டாவது மாடியில் உள்ள அந்த அறையில்... இளவரசர் நினைத்த நேரம் டயானாவைப் பார்க்கத் தக்கதாக அந்த அரை அமைந்திருந்தது.

எதிர்கால இங்கிலாந்தின் அரசர் பிறந்து விட்டார் என்று இங்கிலாந்தே மகிழ்ந்தது. சார்லசுக்கும் தான் இறுதியாக, முறையாக அப்பாவானதிலே எல்லையில்லாத சந்தோஷம் உண்டானது. கணவன் மனைவி இருவருக்கும் இடையிலான கசப்பை, பிறந்த குழந்தை தனது மயக்க வைக்கும் புன்னகையால் மாற்றிப் போட்டது.

பத்திரிகையாளர் சந்திப்பில் தனது பிரசவத்தைப் பற்றிக் குறிப்பிட்ட டயானா. "இது ஒரு மகத்தான சம்பவம்" என்று சொன்னார். குழந்தைக்கு டயானா தாய்ப்பால் புகட்டினார் என்பது குறிப்பிடத்தக்கது. மறுநாள் குழந்தை இருந்த அறைக்குப் பக்கத்து அறை, வாழ்த்தி வந்த பூக்களால்

நந்தவனம் போல் ஆனது. மகாராணியே பேரனைப் பார்க்க வந்தார். டயானாவின் தந்தை ஸ்பென்சர் வந்திருந்தார். பேரனைப் பார்த்துத் திரும்புகிற போது பெருமிதத்தோடு வந்தார். 300 ஆண்டுகளுக்குப் பிறகு முதன் முறையாக ஸ்பென்சரின் ரத்தமும் இங்கிலாந்தின் எதிர்கால அரசனின் நாடி நரம்புகளில் பாய்ந்து ஓடுகிறது என்பது அவருக்கு பெருமையாக இருந்தது. தனது மூதாதைப் பெண்கள் 300 ஆண்டுகளுக்கு முன்னர் அரச வேசியாக நடத்தப்பட்ட கொடுமைக்குத் தனது மகள் டயானா முற்றுப் புள்ளி வைத்து விட்டதை ஸ்பென்சர் பெருமையாக நினைத்தார். டயானாவின் தயார் ஸ்காட்லாண்டிற்குத் திரும்பிப் போகிற போது விமானத்தில் இருந்த பணிப் பெண்கள், விமான ஓட்டிகள், பயணிகள் அனைவருக்கும் செம்பெயின் என்கிற உயர்தர மதுவைக் கொடுத்து தனது பேரனின் பிறப்பைக் கொண்டாடினார்.

அரண்மனையில் டயானாவின் மகன் விளையாடுவதற்கே இரண்டு பெரிய அறைகள் நிறைய பொங்கைகள் குவிக்கப்பட்டன. குழந்தையைப் பராமரிக்க 11 பணியாட்கள் நியமிக்கப்பட்டார்கள். குழந்தை பிறந்த மகிழ்ச்சியில் இளவரசர் டயானாவுக்கு ஒரு வைர நெக்லசைப் பரிசளித்தார். நெக்லசின் முடிச்சில் ஒரு இருதய வடிவில் வைரக் கற்கள் வண்ணமயமாக வடிவமைக்கப்பட்டிருந்தது. சவுதி அரேபியா, ஓமன் மற்றும் பல நாடுகளிலிருந்து குழந்தை பிறப்பைக் குறித்து டயானாவுக்கு நவரத்தினங்களும் கண்ணைப் பறிக்கும் நகை நட்டுகளும் வந்து சேர்ந்தன. முதல் மகனான வில்லியத்திற்கு ஞானத்தாய் ஞானத் தகப்பன் (ஞானஸ்தானத்தின் போது தலை தொடுகிறார்கள்) ஆக இருப்பது யார் என்பதே பெரும் பிரச்சினை ஆனது.

மகன் பிறந்த பிறகு சார்லஸ் பொது நிகழ்ச்சிகளுக்குப் போவதைப் பெரும்பாலும் குறைத்துக் கொண்டார். மகன் வில்லிம்ஸ், மனைவி டயானாவைச் சுற்றியே அதிக நேரத்தைச் செலவழித்தார். இளவரசர் குழந்தை வளர்ப்பைப் பற்றிய சிறந்த புத்தகங்களை எல்லாம் அட்டை முதல் அட்டை வரை ஊன்றிப் படித்தார். குழந்தையைச் சரிவரக் கவனிப்பதற்காக மாத்திரமே சார்லஸ் பொது நிகழ்ச்சிகளைப் புறக்கணிக்கவில்லை. பிரசவத்திற்குப் பிறகு உற்சாகம் குறைந்து காணப்பட்ட டயானாவுக்குச் சார்லசின் தனிப்பட்ட கவனமும், அன்பும் தேவைப்பட்டது.

டயானா ஒரு நேரம் இருப்பது போல மறு நேரம் இருக்க மாட்டார். இந்த வேகமான மனநிலை மாற்றங்களிலிருந்து டயானாவை மீட்பதற்காகச் சார்லஸ் போராடினார். சிறந்த மருத்துவர்களின் உதவியை நாடினார். ஆனால் டயானா தனக்கு இப்படி ஒரு நோய் இருப்பதையே ஒத்துக்

கொள்ள வில்லை. 1988ல் கார்லின் பிரைட் என்கிற டயானாவின் சிநேகிதி, மருத்துவ உதவியை நீ பெறாவிட்டால், உனக்கு இப்படி ஒரு மன நோய் உள்ளது என்பதைப் பத்திரிகைகளுக்குச் சொல்லிவிடுவேன் என்று மிரட்டும்படி ஆயிற்று. பிறகுதான் டயானா மருத்துவர்களை அனுமதித்தார். கொஞ்சம் கொஞ்சமாக மருத்துவர்களின் அறிவுரைப்படி தனது உணவு பழக்க வழக்கங்களை டயானா மாற்றிக் கொண்டார் என்றாலும் பூரணமாக டயானா குணமாகிவிடவில்லை.

அரச குடும்பத்தைப் பொறுத்தவரை கடவுளின் அருளாசியால் இங்கிலாந்தையும் அதன் அந்நாளைய காலனி நாடுகளையும் தூக்கிச் சுமந்ததாக, சுமப்பதாக அரசியார் நினைத்தார். ஆனால், டயானாவிற்கு அரசர், அரசிகள் அனைவருமே மனிதர்கள்தான் என்கிற எண்ணமே மேலோங்கி இருந்தது. அரசியாருக்கு தேவையற்ற பணிவோடு நடந்து கொள்ளுகிறவர்களைப் பார்த்தாலே டயானாவிற்குப் பிடிக்கவில்லை.

ஒருமுறை அரச வம்சத்தின் நினைவு தினம் வந்தது. அரச வம்சம் தன்னைச் சார்ந்தவர்கள் எல்லோரும் கண்டிப்பாகக் கலந்து கொள்ள வேண்டும் என்று எதிர்பார்க்கிற நாள் அது. டயானா, சார்லஸ் இருவருமே வருவார்கள் என்று மூன்று மாதங்களுக்கும் முன்னரே அறிவிக்கப்பட்டிருந்தது. ஆனால் அந்த நாளில் முதலில் இளவரசர் மாத்திரமே வந்திருந்தார். டயானா எதிர்பார்த்ததற்கு மாறாக தனது மகன் வில்லியம்சோடு விளையாடிக் கொண்டிருப்பது இந்த நிகழ்ச்சியை விட முக்கியமானது என்று முடிவெடுத்து அரண்மனை அறையிலேயே தங்கி விட்டார். கடைசி நேரத்தில் சார்லசே நேரடியாக வந்து ஒத்துக் கொண்டபடி நினைவு நாள் கூட்டத்திற்கு வரவேண்டும் என்று டயானாவை வற்புறுத்தினார். முடியவே முடியாது என்று டயானா சொன்ன பிறகு இளவரசர் ஏமாற்றத்தோடு திரும்பினார்.

ஆனால் கால் மணி நேரத்திற்குப்பிறகு அதுவும் அரசியார் நிகழ்ச்சிக்கு வந்த பிறகு டயானா அந்த மண்டபத்திற்கு வந்தார். இங்கிலாந்தின் வழக்கப்படி மகாராணியார் மண்டபத்திற்கு வருவதற்கு முன்னால் அனைவரும் வர வேண்டும்; மகாராணியார் மண்டபத்தை விட்டு வெளியேறிய பிறகுதான் அனைவரும் வெளியேற வேண்டும். டயானா மகாராணியார் வந்த பிறகு மண்டபத்திற்கு வந்தது எல்லோருக்கும் அதிர்ச்சியாக இருந்தது. குறிப்பாக அவரது கணவர் சார்லசுக்கு வேர்க்க ஆரம்பித்து விட்டது.

மகாராணியார் தன்னை டயானா அவமானப்படுத்து வதற்காக தேர்ந்தெடுத்த சம்பவம் இது என்றே நினைத்தார். ஒருமுறை

பனிச்சறுக்கு விளையாட பக்கத்து நாடு ஒன்றிற்கு டயானா, சார்லஸ் இருவருமே சென்றார்கள். அந்த நேரத்தில் படம் எடுப்பதற்காக நூற்றுக்கணக்கான புகைப்படக்காரர்கள் திரண்டனர். டயானாவைக் கெஞ்சி அவர்கள் கேட்ட பிறகும் டயானா போஸ் கொடுக்க மறுத்து விட்டார்.

சார்லஸ் எவ்வளவோ டயானாவை வேண்டிக் கேட்டுக் கொண்டார். அப்படி இருந்தும் டயானா முடிவாக மறுத்து விட்டார். இருவருக்கும் கருத்து வேறுபாடு உள்ளது என்று பத்திரிகைகள் எழுதுவதற்கு டயானாவின் இந்த போக்கு வழி செய்தது. ஐந்து நிமிடம் புகைப்படக்காரர்களோடு டயானா ஒத்துழைத்திருந்தால் பத்திரிகைகளின் வாய்களுக்கு ஆவல் ததும்பும் அவல் கிடைத்திருக்காது. டயானா அதைப் பற்றிக் கவலையே படவில்லை.

அடுத்து இருவரும் ஆஸ்திரேலியா, நியூசிலாந்து ஆகிய நாடுகளுக்குச் சுற்றுப் பயணமாகக் கிளம்பினார்கள். அரச தம்பதிகள் வேறு நாடுகளுக்குச் சுற்றுப்பயணம் போகிற போது குழந்தை பிள்ளைகளை இதுவரை அரண்மனையிலேதான் விட்டு விட்டுப் போவார்கள். டயானா, எவ்வளவோ எடுத்துச் சொன்ன பிறகும் கேட்கவில்லை. என் மகன் வில்லியம்ஸ் இல்லாமல் இந்தப் பயணமே வேண்டாம் என்று சொல்லி விட்டார். மகாராணி யாரிடம்தான் முடிவெடுக்கிற அதிகாரம் உள்ளது. இறுதியில் எலிசபெத் மகாராணிதான் திடமாக, உறுதியாக நிற்கிற மருமகள் டயானாவிற்காக விட்டுக் கொடுக்க வேண்டியது ஆயிற்று.

இதிலும் வில்லியம்ஸ் தான் வருகிற விமானத்திலேயே வரவேண்டும் என்று வற்புறுத்தினார் டயானா. இதுவும் அரச குடும்பத்தின் பழக்க வழக்கங்களுக்கு விரோதமானது. "அவள் விரும்புகிறபடியே செய்யட்டும்; இந்த முறை மகனை தன் கூடக் கொண்டு சென்றாள். ஆனால் அடுத்த முறை அந்த எண்ணமே அவளுக்கு வராது" என்று சொல்லிக் கொண்டார் மகாராணி எலிசபெத். மரபுகளைப் பின்பற்றுவதா? அல்லது மருமகளோடு ஒத்துப் போவதா என்பதால் இரண்டாவது சங்கதிதான் வெற்றி பெற்றது.

ஆஸ்திரேலியாவிற்குச் சென்ற பிறகு தான் மாமியார் சொன்னது மந்திரம் என்று டயானாவிற்குத் தெரிந்தது. பல நாட்கள் டயானாவால் மகன் வில்லியம்சைப் பார்க்கக் கூட முடியவில்லை. இருந்தலும் மகனை டயானா தேடிக் கொண்டே இருப்பார். டயானாவால் அடுத்தடுத்த நிகழ்ச்சிகளுக்கும், சம்பவங்களுக்கும் ஈடு கொடுக்க முடியவில்லை.

இத்தனை சூழ்நிலைகளுக்கும் ஆஸ்திரேலிய மக்கள் டயானாவின் நேரத்திற்கு நேரம் மாறிப் போகிற ஆடை அணிகலன்களைப் பற்றியே பேசினர். இளவரசரோ டயானாவின் நிமிடத்திற்கு நிமிடம் மாறிப் போகிற மனநிலை குறித்து கவலைப்பட்டார். டயானா இந்தச் சுற்றுப்பயணத்தில் களிமண்ணால் செய்யப்பட்ட கைவினைப் பொருட்களை வாங்கி அடுக்கினார். இளவரசரால் டயானாவின் விருப்பத்திற்கு குறுக்கே நிற்க முடியவில்லை.

ஓர் இரவு இளவரசர் டயானாவைப் படுக்கைக்கு வரும்படி அழைத்தார். டயானா வருகிறேன் என்று சொல்லி விட்டு 10 நாள் ஆஸ்திரேலிய பத்திரிகைகளை ஒருசேரப் புரட்டிக் கொண்டிருந்தார்.

எங்கெல்லாம் தன்னைப் பற்றிய செய்தி வந்ததோ அதை மாத்திரம் கத்தரித்து பத்திரப்படுத்திக் கொண்டிருந்தார்.

இளவரசருக்குத் தூக்கம் பிடிக்கவில்லை.

இளவரசர் எழுந்து டயானாவின் அருகில் வந்தார். டயானா சேர்த்து வைத்திருந்த பத்திரிகைச் செய்திகளைப் பார்வையிட்டார். எல்லாமே டயானா பற்றிய செய்திகளாகவே இருந்தன. தன்னைப் பற்றிய செய்திகள் முக்கியமானவையா இல்லையா என்பது போல இளவரசர் டயானாவைப் பார்த்தார். உங்களது செய்திகளைக் கத்தரித்து வைத்துக் காட்டுவதற்குத்தான் செயலாளருக்கு மேல் செயலாளர்கள் இருக்கிறார்களே என்பது போல டயானா இளவரசரைப் பார்த்தார்.

"இது நீ செய்ய வேண்டிய வேலை இல்லையே" என்றார் இளவரசர். "எந்த வேலையும் குறைவானது அல்ல" என்றார் டயானா. ஏதோ பொதுவாகக் கேட்டதற்கு புத்திமதி சொல்வது போல் டயானா பேசியது இளவரசருக்குப் பிடிக்கவில்லை. வராந்தாவில் முன்னும் பின்னுமாக சார்லஸ் நடக்க ஆரம்பித்தார். எவ்வளவு நேரம் நடந்தார் என்பது காலை விடிந்த பிறகுதான் அவருக்குத் தெரிந்தது. திரும்பி இளவரசர் படுக்கை அறைக்குள் வந்தபோது டயானா ஆழ்ந்த நித்திரையின் அணைப்பிலிருந்தார்.

ஆஸ்திரேலியாவில் இருந்தபோது டயானா அடிக்கடி நிலைக்கண்ணாடிக்கு முன்னாலேதான் நின்று கொண்டிருப்பார். ஒல்லியாக இருக்கிறோமா இல்லையா? தனது உயரத்திற்கு ஏற்றபடி உடை அமைந்திருக்கிறதா, இல்லையா? தலையில் தொப்பி முன்னால் சரிந்திருந்தால் நல்லதா, நெற்றியை மறைக்காமலிருந்தால் நல்லதா என்கிற ஆராய்ச்சியிலேயே டயானாவின் நேரம் போனது. ஒரு சினிமா

டைரக்டர் கதாநாயகி எப்படி எப்படித் தோன்ற வேண்டுமென்று சிரத்தை எடுத்துக் கொள்ளுவாரோ அப்படிப்பட்ட சிரத்தை எடுத்துக் கொண்டார் டயானா.

நிலைக் கண்ணாடிக்கு முன்னால் பெரும் பகுதி நேரத்தைச் செலவழித்த டயானாவிற்குப் படும்படியாக இளவரசர் சார்லஸ் ஒரு நாள் ஒரு சம்பவத்தைச் சொன்னார். "சீனாவில் அதுவரை கண்ணாடி என்றால் என்னவென்றே யாருக்கும் தெரியாது. முதன் முதலாக ஒரு கண்ணாடி சீனன் ஒருவன் கையில் கிடைத்தது. அது என்னவென்று தெரியாத நிலையில், அதை வைத்திருந்த சீனன் தனியாகப் போவான். கண்ணாடிக்குள் உற்றுப் பார்ப்பான். சொர்க்கத்திலிருந்து தன் அப்பா வந்திருக்கிறார் என்பான். கண்ணாடியில் காணப்படுவது தான்தான் என்பது அவனுக்குத் தெரியாது.

எங்கோ தனது கணவன் தனியாகப் போவதையும் ரகசியமாக எதையோ பேசுவதையும் கவனித்தாள் அவன் மனைவி. ஆகவே அவள் ஒளிந்திருந்து அவள் கணவனை ஒருநாள் கையும் மெய்யுமாகப் பிடித்து விட்டாள். அவன் கையிலிருந்த கண்ணாடியைப் பிடுங்கி அவள் பார்த்தாள். அவளுக்கு வந்ததே ஆத்திரம். "புத்தி கெட்ட மனிதனே! எத்தனை நாள் என்னை இப்படி ஏமாற்றுவாய்? வேறு ஒரு பெண்ணோடு அல்லவா நீ பேசிக் கொண்டிருக்கிறாய்" என்று அவள் சத்தம் போட்டாள். முதன் முறையாகக் கண்ணாடியில் பார்த்த அவனுக்கு அதில் தெரிந்தது அவள்தான் என்பது தெரியாது."

கணவனோ "பேதைப் பெண்ணே சொர்க்கத்திலிருந்து வந்த என் தந்தையாரோடு அல்லவா நான் பேசிக் கொண்டிருந்தேன்" என்றான். "கொண்டா இங்கே.." என்று அவள் மீண்டும் கண்ணாடியை வாங்கி உற்றுப் பார்த்து தன் கணவன் ஒரு பெண்ணோடுதான் பேசிக் கொண்டிருக்கிறான் என்று உறுதியாகச் சொன்னாள். இருவருக்கும் சண்டை வலுத்தது. பெரும் கூச்சல் குழப்பம். ஆகவே தெருவில் போய்க்கொண்டிருந்த ஒரு லாமா "என்ன சண்டை?" என்று கேட்டார். கணவன், மனைவி இருவருக்கும் நடந்ததையெல்லாம் சொன்னார்கள். புத்த பிட்சு கண்ணாடியை வாங்கி அதற்குள் உற்றுப் பார்த்தார். உடனே அவர் "கண்ணாடிக்குள் ஆணும் தெரியவில்லை; பெண்ணும் தெரியவில்லை. ஒரு புத்த பிட்சுதான் தெரிகிறான். என்னை அல்லாது எனக்கும் தெரியாமல் இந்த வட்டாரத்தில் புத்த பிட்சு எங்கே இருக்க இயலும்" என்று கேட்டு விட்டு கோபத்தோடு அந்தக் கண்ணாடியை விட்டெறிந்தார். கண்ணாடி உடைந்து சுக்கு நூறானது. பிறகு கணவனுக்கும் மனைவிக்கும் சண்டை நின்று போனது. தனக்குத்

தெரியாத லாமாவைத் தேடி புத்த பிட்சு புறப்பட்டுப் போனார்."

இதைச் சொல்லி முடித்ததும், டயானா இளவரசரைப் பார்த்து "இது கதையா? சம்பவமா?" என்று கேட்டார். இளவரசர் ""இரண்டும்தான்" என்றார்.

எதற்காக இந்தக் கதை சொல்லப்பட்டது என்பதை அறிந்து கொண்ட டயானா, பிறகு கண்ணாடி முன்னர் தான் செலவழிக்கிற நேரத்தை வெகுவாகக் குறைத்துக் கொண்டார். இருந்தாலும் கதை ஏற்படுத்திய காயம் வெகுநாள் வரை டயானாவின் மனதில் நீடித்தது.

ஆஸ்திரேலியாவிலிருந்து அரண்மனைக்குத் திரும்பி வந்த பிறகு அந்த நாட்டுப் பத்திரிகைகள் டயானாவின் மணிக்கு மணி மாற்றப்படும் உடைகளைப் பற்றியும் அதற்கு ஆகிற செலவினங்களைப் பற்றியுமே எழுதின.

வில்லியம்ஸ் பிறந்து இரண்டு வருடங்களே ஆகி இருந்தது. அதற்குள் வில்லியம்ஸ் துணையில்லாமல், வளருவதை விரும்பாத சார்லஸ், டயானா இருவருமே வேறொரு குழந்தை வேண்டும் என்கிற முடிவிற்கு வந்தார்கள். அவர்களது முயற்சிகள் பல மாதங்கள் தோல்வியைச் சந்தித்தன. இருந்தும் 1984ம் ஆண்டு செப்டம்பர் மாதம் 15ந் தேதி டயானாவிற்கு இரண்டாவது மகன் பிறந்தான்.

குழந்தைகளை வளர்ப்பதில் சார்லசுக்கும் டயானாவுக்கும் பிரச்சனைகள் வந்து போயின. வில்லியம்ஸ் கொஞ்சம் பிடிவாதமும், முரட்டுத்தனமும் உடையவனாக இருந்தான். இரண்டாவது மகன் ஹாரி மிகுந்த அடக்க ஒடுகுகத்தோடு காணப்பட்டான். இரண்டு மகன்களிலும் சின்னவனான ஹாரியின் மீது டயானாவுக்கு அதிகமான நேசம் இருந்தது.

மூத்தவன்தான் இளவரசனாக, அரசனாக வேண்டிய வாய்ப்பு உள்ளவன். இருந்தும் அரசுக் குழந்தை என்பதற்காக அவனைக் கொஞ்சுவது டயானாவின் அடிப்படைப் பண்புக்கே எதிரானது அல்லவா? தனது குணநலன்களை அதிகமாகக் கொண்டிருந்த ஹாரியைத்தான் டயானா அதிகமாக நேசித்தார். ஹாரியைப் பார்த்துக் கொள்வதற்காக பார்பாரா என்ற பெண்மணியை அரண்மனை தேர்ந்தெடுத்தது. கொஞ்ச நாளிலேயே சார்லசும், பார்பராவுமாக ஹாரியின் அன்பைப் பங்கு வைத்துக் கொள்ளுகிறார்கள் என்கிற வேகமான முடிவுக்கு வந்தார் டயானா. ஆகவே பார்பராவை எப்படியாவது விரட்டுவது என்று முடிவெடுத்துத் திட்டமிட்டு அந்தப் பெண்மணியை அரண்மனையை விட்டே டயானா தொலைத்து விட்டார்.

1983க்கும் 1986ம் ஆண்டுக்கும் இடையில் டயானா சார்லசின் திருமண வாழ்க்கையில் பல வெடிப்புகள் உருவாயின. சார்லசைப் பொறுத்தவரை டயானா மீது சலிப்பு உண்டாகி விட்டது. டயானாவுக்குக் குழந்தைகள், ஆடைகள் தவிர வேறு எதிலும் விருப்பம் இல்லாது போயிற்று.

இளவரசர் தனது குழந்தைகளை அரச குடும்பத்துக் குழந்தைகளாகவே வளர்க்க விரும்பினார். டயானாவோ, அதற்கு நேர்மாறாக தனது மகன்கள் சாதாரண மனிதர்களோடும், சராசரிகளோடும் பழகுவது தப்பில்லை என்று நினைத்தார். ஃப்ளாரிடாவில் உள்ள டிஸ்னி லேண்டிற்கு (குழந்தைகள் உலகம்) சென்றபோது உள்ளே நுழைவதற்காக அரச குடும்பத்துக் குழந்தைகளுக்கு வரவேற்பின் அறிகுறியாக சிவப்புக் கம்பளம் விரிக்கப்பட்டது. ஆனால் டயானா அத்தகைய ஆடம்பரமான வரவேற்பை விரும்பவில்லை. தனது குழந்தைகள் இருவரும் மற்ற குழந்தைகளைப் போலவே வரிசையில் நின்றுதான் போக வேண்டுமென்று சொல்லிவிட்டார் டயானா. பொதுமக்கள் எப்படிப்பட்டவர்கள், அவர்களுடைய உணர்ச்சிகள் எத்தகையது என்பவற்றைத் தனது மகன்கள் அறிந்து கொள்ள வேண்டும் என்று விரும்பினார் டயானா. வீடற்றவர்கள், நோயாளிகள் போன்றோரை டயானா சந்திக்கிற போதும் தனது மகன்களை உடன் அழைத்துச் சென்றார்.

சார்லஸ் பள்ளிக்குப் போவதற்கும் முன்னரே அரண்மனையில் அவருக்கு டியூஷன் நடந்தது. அதுபோலவே தனது மகன்களுக்கும் பிரத்தியோகமாகப் பாடம் நடத்தப்பட வேண்டுமென்று இளவரசர் விரும்பினார்.

ஆனால் டயானா, பூக்கள் பொதி சுமக்கக் கூடாது என்று அத்தகைய ஏற்பாட்டுக்கு மறுத்து விட்டார். குழந்தைகள் இருவரும் பிளேசர்ஸ், ட்வீட்ஸ் துணிகளில்தான் உடைகளைத் தைத்துக் கொள்ள வேண்டுமென்பது இளவரசரின் விருப்பம். சாதாரண ஜீன்ஸ் உடையில் குழந்தைகள் தோன்றுவதே தக்கது என்பது டயானாவின் எண்ணம். ஜீன்சிலும், பேஸ்பால் தொப்பிகளிலுமாக வெளியில் நடமாடிய முதல் அரச குமாரர்கள் என்கிற பெயரை வில்லியம்சும், ஹாரியும் எடுத்ததற்குக் காரணம் டயானாதான். இப்படிப்பட்ட நேர்மாறான டயானாவின் நடத்தை இளவரசருக்குக் கட்டோடு பிடிக்கவில்லை.

தன் மகன்களின் மீது அக்கறை காட்டுவது போல கொஞ்ச காலம் காணப்பட்ட இளவரசருக்கு ஒரு சோதனை வந்தது. ஒருமுறை வில்லியம்ஸ் பள்ளியில் விளையாட்டு மைதானத்தில் நின்றபோது,

வேறொரு மாணவன் வீசிய கோல்ஃப் மட்டை வில்லியம்ஸ் தலையில் பெரிய காயத்தை உண்டு பண்ணியது. தலையில் அவனுக்கு ஆபரேஷன் நடந்தபோது, பல நாட்கள் டயானா தன் மகனின் அருகிலேயே இருந்தார். சார்லசோ "ஒப்பரா" நடனத்திற்குச் சென்றுவிட்டார்.

மகன் வில்லியம்ஸ் ஒருவன்தான், அந்த அரண்மனையிலேயே தன்னைப் பாதுகாக்கிறவன் என்று டயானா வெளிப்படையாகவே சொன்னார்.

ஒருமுறை பிராணிகள் வதைத் தடுப்புச் சங்கத்திற்கு டயானா தலைவியாக வேண்டும் என்று அந்தச் சங்கத்தினர் கேட்டுக் கொண்டார்கள். மகன் வில்லியம்ஸ்தான் அம்மாவிடம் "அம்மாவாழ்க்கை முழுவதும் நான் வேட்டை ஆடவே முடியாமல் போய்விடும். எப்போதாவது ஒரு அணிலைப் பிடித்து நான் விளையாடினால் கூட உன்னைத்தான் அம்மா குறை சொல்வார்கள்" என்றான். டயானா உடனே மகன் சொல்லே மந்திரம் என்று சொல்லிவிட்டார்.

வேறொரு முறை தாங்க முடியாத மனவேதனை காரணமாக, டயானா, தனது அறைக் கதவைத் தாளிட்டுக் கொண்டு ஒருநாள் மழுக்க அழுதார். அப்போதும் வில்லியம்ஸ்தான் கதவைத் தட்டி தின்பண்டங்களை அம்மாவிற்குக் கொடுத்து அவளைத் தேற்றினான். கருத்து வேறுபாடுகளால் இளவரசருக்கும் டயானாவுக்கும் உண்டான இடைவெளி அதிகமானது.

டயானா அரண்மனையில் பிடியிலிருந்து கொஞ்சம் கொஞ்சமாக அகன்று விட வேண்டுமென்று முடிவெடுத்தார்.

அதன் விளைவாக பெரும்பாலும் அரச வம்சம் சம்பந்தப்பட்ட ஆண், பெண்களோடு நட்புக் கொள்ள விரும்பினார். இந்தக் காலகட்டத்தில்தான் பிலிப் டூனே என்பவருடன் நட்பு டயானாவுக்கு வாய்த்தது. முதலில் இளவரசரும், டயானாவும் வைத்த விருந்துகளில் பிலிப் கலந்து கொண்டான். இளவரசரும் தாராளமாகவே அவனோடு பழகினார். கொஞ்சம் நாளாக நாளாக வார விடுமுறை நாட்களில் டயானா பிலிப்பைச் சந்திக்க ஆரம்பித்தார். ஒருவாரம் அவனைச் சந்திக்க முடியாவிட்டால் கூட டயானா என்னவோ மாதிரி ஆகிவிடுவார்.

டயானாவின் மறைத்து விட முடியாத உணர்ச்சி அலைகளை இளவரசரும் அறிந்தே இருந்தார். டயானாவின் இந்தப் புதுப் பழக்கத்திற்கு அவர் ஒன்றும் எதிராக நிற்கவில்லை. ஆனால் பிலிப்பைச்

சந்திக்க முடியாத வாரங்களில் துடித்துப் போகிற டயானாவின் போக்குத்தான் இளவரசரைக் கவலைக் குள்ளாக்கியது. தனது மனைவியோடு பிலிப் பழகுவதை இளவரசர் தவறாக நினைக்கவில்லை என்பதை உறுதிப்படுத்திக் கொண்ட பிறகு, அதைச் சுற்று வட்டாரத்தில் செய்தி ஆக்கினான் பிலிப்.

சில ஆயிரம் வாய்களும், பல ஆயிரம் காதுகளும் கிசுகிசுக்க ஆரம்பித்தன. பிலிப்போடு வார விடுமுறை நாட்களில் டயானா தங்குகிறபோது எவரெல்லாம் இருந்தார்கள்; தனிமையில்தான் இருந்தார்களா; தனிமையில் என்ன நடந்திருக்கும் என்றெல்லாம் ஆங்கிலேயர்கள் அல்லாடினார்கள்.

ஒருமுறை பிலிப் டுனேவின் பெற்றோர்களின் வீட்டிற்கு டயானா போனார். போகிறேன் என்று கூட இளவரசரிடம் தெரிவிக்கவில்லை. வார விடுமுறை நாட்கள் கழிந்தும் டயானா வரவில்லை.

அரண்மனையே பரபரப்பானது. அரண்மனை வாசிகள் டயானாவைத் தேடியபோதுதான் டயானாவும் பிலிப்பும் தங்கிய வீட்டில் பிலிப்பின் பெற்றோர்கள் இருக்கவில்லை என்று தெரிந்தது. வேறு எவராவது இருந்தார்களா என்று அரண்மனை ஆவலோடும் கவலையோடும் விசாரித்தது.

இறுதியாக பிலிப் டுனேவும் டயானாவும் தனியாகத்தான் தங்கியிருந்தார்கள் என்பதை அரண்மனை வட்டாரங்கள் உறுதிப்படுத்திக் கொண்டன. இளவரசருக்கு இரும்பு சாப்பிட்ட பிறகு செரிப்பதற்கு இளநீர் குடித்தது மாதிரி ஆகிவிட்டது. பிலிப்பிற்கு அரண்மனையிலிருந்து போன் வந்தது. இனி நீ டயானாவை சந்திக்காதே என்கிற உத்தரவு கூட சாந்தமாகவே வந்தது. பத்திரிகைகள் கொஞ்ச நாள் கிசுகிசுத்தன. இதற்குள் பிலிப் ஒளிந்து கொண்டார். அவரை தோல் உரித்து, உப்பு மஞ்சள் தடவி வெயிலில் ஊர்வலம் விடுவதற்கு பத்திரிகைகள் செய்த முயற்சிகளெல்லாம் பாழாயின. எப்போதெல்லாம் பத்திரிகைகள் டயானாவின் தனிப்பட்ட வாழ்க்கையை விமர்சித்தனவோ அப்போதெல்லாம் பொதுமக்களிடமிருந்து கண்டனக் குரல்கள் எழுந்தன. ஆக மொத்தம் டயானாவின் கசந்து போன வாழ்க்கையைத் தங்களது சொந்த சோகமாகவே கருத ஆயிரம் ஆயிரம் மக்கள் தயாராகி விட்டார்கள்.

கமில்லா பார்க்கர் பெளல்ஸ் என்கிற இளவரசரின் இடைவிடாத காதலி ஏறத்தாழ டயானாவின் இருதயத்தையும் துண்டு துண்டாகக் கிழித்து விட்டாள். தனக்கும் சார்லசுக்கும் திருமணம் ஆன பிறகாவது

சுமில்லாவின் கவனம் வேறு பக்கம் திரும்பும், இளவரசரும் கடந்த காலத்தை மறந்து தன் பக்கமாக இருப்பார் என்று எதிர்பார்த்த டயானாவின் ஆசையில் மண் விழுந்தது. டயானாவும் சார்லசும் வெவ்வேறு திசைகளில் போக ஆரம்பித்ததை சுமில்லா நுட்பமாக அறிந்து கொண்டாள். ஆகவே டயானா சார்லஸ் திருமணத்திற்குப் பிறகு எப்போதாவது டெலிபோனில் இளவரசரோடு பேசி வந்த சுமில்லா, கடிதங்கள் எழுத ஆரம்பித்தாள். பிறகு வாழ்த்து அட்டைகள் வந்தன. பிறகு பரிசுப் பொருட்கள் பரிமாறப்பட்டன.

இளவரசருக்கும் சுமில்லாவிற்கும் உடல் சம்பந்தம் உள்ளது என்பதை டயானா உறுதிப்படுத்திக் கொண்டார் என்றாலும், உள்ளுக்குள் தான் எரிமலை குமுறிக் கொண்டிருந்ததே தவிர வெடித்துச் சிதறிவிடவில்லை. ஒவ்வொரு நாளும் நந்தவன பூக்களால் கூட தங்கள் ஆடைகளை மாற்றுவது இயலாது. ஆனால் தினமும் புத்தாடைகள் கற்பனைக்கெட்டாத விதத்தில், வடிவமைக்கிறவர்களே வியக்கும் வண்ணமாகப் புனைந்து கொண்ட டயானா இப்போதெல்லாம் கறுப்பு நிற ஆடையிலேயே காணப்பட்டார்.

இந்தக் காலகட்டத்தில் இளவரசர், சுமில்லாவோடு பேசிய பேச்சை பதிவு செய்த ஒரு நபரிடமிருந்து பத்திரிகை ஒன்று டேப்பை விலை கொடுத்து வாங்கியது. 1574 வார்த்தைகள் அடங்கிய இந்த உரையாடல் அப்படியே அந்த பத்திரிகையில் வெளிவந்தது. அதில் இளவரசர், "என் அன்பே, உன்னை நான் எப்போதும் நேசித்து வந்திருக்கிறேன். எனக்காக எவ்வளவோ அவமானத்தை நீ சகித்துக் கொள்கிறாய்' என்று பேசியிருந்தார். அதற்குப் பதிலாக சுமில்லா, "அதுதான் காதல் என்பது உங்களுக்காக உங்களை நான் நேசிக்கிறேன் என்பதற்கு அடையாளமாக எந்தக் கிண்டலுக்கும், கேலிக்கும், அவமானத்திற்கும் நான் ஆட்படுத்தப்பட்டாலும் கவலைப்படப் போவதில்லை' என்று பேசியிருந்தார். இந்த உரையாடல் முடிகிற இடத்தில் இளவரசர் "இப்போது தான் தொலைபேசியை வைத்து விடுகிறேன்' என்கிற பொருளில் பட்டனை அழுத்துகிறேன் என்று சொல்லுகிறார். அதற்கு சுமில்லா, "நான் என் பட்டனை அழுத்துவதாகச் சொல்கிறீர்கள் என்று நினைத்தேன்' என்று சொல்லியிருக்கிறார்.

இந்த உன்னதமான காதல் உரையாடல் பல பத்திரிகைகளில் வெளிவந்தது. இந்த உரையாடலுக்கும் எங்களுக்கும் சம்பந்தம் இல்லை என்று சுமில்லாவோ, சார்லசோ மறுப்பே வெளியிடவில்லை. பத்திரிகைகள் பரபரத்தபோது, அரச குடும்பம் ஆடித்தான் போனது. டயானா பத்திரிகைகளைப் பார்த்து விட்டு அவமானப்படுத்தப்பட்டு

விட்டோம் என்று சுற்றிலும் நெருப்பு எரிகிற காட்டில் எங்கே ஓடுவது என்று தெரியாமல் திணறுகிற மான் குட்டியின் நிலைக்கு ஆளானாள். சந்தேகித்தது சரியாகி விட்டது. நாளாக நாளாக டயானாவின் கவலை கோப அக்கினியாகப் பிறவியெடுத்தது. அரச கிரீடம் தன் கரத்திலிருந்து நழுவி விடுகிற வாய்ப்பு இருந்ததை சார்லஸ் உணர்ந்தார். ஒரு இங்கிலாந்து அமைச்சர் இளவரசர் சுமில்லாவோடு உள்ள உறவை அறவே துண்டித்துவிட்டு புதிய வாழ்க்கையை டயானாவோடு தொடங்க வேண்டும்; இல்லாவிட்டால் இங்கிலாந்து கடுமையான அரசியல் பிரச்சனைகளை எதிர் கொள்ள வேண்டியது வரும்" என்றார்.

யார்க் நகரத்தில் தலைமை குருவானவர், "நாளை மகாராணி இறந்து போனால், சார்லஸ் டயானாவை விவாகரத்து செய்துவிட்டு வேறொரு பெண்ணை விவாகம் செய்தால் பல பிரச்சனைகள் தோன்றும்" என்று எச்சரித்தார். வேறு சில மத குருக்களோ, சார்லஸ் எதிர்காலத்தில் இங்கிலாந்தின் அரசராகிற தகுதியை இப்போதே இழந்து விட்டார் என்று பேசினார்கள். அதைப் போலவே ராணுவத் தளகர்த்தராக இப்படிப்பட்ட சார்லஸ் எப்படி நீடிக்க இயலும் என்கிற வாக்கு வாதத்தில் அதிகாரிகள் சிலர் ஈடுபட்டனர்.

பத்திரிகைகளில் வெளிவந்த சுமில்லா, சார்லஸ் உச்சக்கட்ட உணர்ச்சி உரையாடலுக்கு பின்னணியே டயானாதான் என்று சிலர் பேச ஆரம்பித்தார்கள். சுமில்லாவும் சார்லசும் தொலைபேசியிலே படுக்கையைப் பகிர்ந்து கொண்டது ஒரு குளிர் இரவில். அது டிசம்பர் 18, 1989. இந்த சம்பவம் வெளிச்சத்திற்கு வந்த பிறகு அரண்மனையில் டயானாவுக்கும் சார்லசுக்கும் தனித்தனி படுக்கைகள் போடப்பட்டன. ஏறத்தாழ இருவரும் பிரிந்து போனது போலவே ஆனார்கள். ஆனால் இதற்கும் மூன்று ஆண்டுகளுக்கு முன்னரே டயானாவின் வாழ்க்கையில் திருப்புமுனையான ஒரு நிகழ்ச்சி நடந்தது. 1986ம் ஆண்டு கோடை காலத்தில் டயானா ஒரு கண்காட்சிக்குப் போனார். அங்கே ஏராளமான பிரபுக்களும் அவர்களின் பெண்களுமாக இருந்தார்கள். டயானா என்று தெரிந்த பிறகும் அவர்கள் சர்வ சாதாரணமாக நடந்து கொண்டார்கள். அந்தக் கூட்டத்தில் டயானாவை பணிந்து வணங்கினான் ஒருவன். இவன்தான் ஜேம்ஸ் ஹிவிட். வாலிபம் வரை பெண்ணையே பார்த்திராத நம் நாட்டு ரிஷ்ய சிருங்கனைப்போல இருந்தான் ஹிவிட். டயானா அமர்ந்த மேசை எதிரே நாற்காலியை இழுத்துப் போட்டு அமர்ந்து கொண்டான்.

அரண்மனைச் சுவர்களுக்குப்பால் கொடி வீசிப் படர வேண்டும் என்று நினைத்த டயானாவிடம் ஹிவிட் பேச்சுக் கொடுத்தான். அளந்து அளந்து

பேசினான். டயானாவுக்கு பார்வைப் பரிமாற்றத்திலேயே பழக்கமாகிப் போன பக்குவமான மனிதன் இவன்தான். இவனது அம்மா குதிரைப் பண்ணை ஒன்றிற்குச் சொந்தக்காரி. அவனது வாழ்நாளில் அப்படி இப்படி இருந்தவன். அப்பாவுக்குக் கப்பலில் வேலை. அவளுக்கு எப்போதும் கட்டிலில் வேலை.

"குதிரை ஏறும் பழக்கம் உண்டா?" என்று பேச்சை ஆரம்பித்தான் ஹிவிட். "எனக்கு குதிரைகள் என்றாலே பயம்" என்றார் டயானா. "பயந்தால் ஆகாது; குதிரைச் சவாரியில் வெற்றி பெறுவது நான்தான் என்று முடிவெடுத்தால் நான்தான்" என்றான் ஹிவிட். டயானாவுக்கு ஹிவிட்டின் பேச்சு மிகவும் பிடித்திருந்தது.

"டயானா, நீங்கள் கவலையை விடுங்கள்; குதிரை ஏற சவாரி செய்ய நான் உங்களுக்குக் கற்றுத் தருகிறேன்" என்றான்.

"நான் யோசித்து முடிவு சொல்கிறேன்" என்று சொல்லிவிட்டு டயானா பறந்தார். தன்னை டயானா என்று ஹிவிட் சர்வ சாதாரணமாக பெயர் சொல்லி அழைத்தது டயானாவிடமிருந்து பிடித்திருந்தது.

ஹிவிட், டயானாவிடமிருந்து போன் வரும் வரும் என்று எதிர்பார்த்திருந்தான். இறுதியாக ஏறத்தாழ ஒரு மாதம் கழித்து, ஒருநாள் "நான் எங்கே வரவேண்டும்?" என்று டயானா போனில் கேட்டார். ஹிவிட்டிற்கு மகிழ்ச்சி தாளவில்லை. கோடை மழை குடத்திற்குள் குடித்தனம் நடத்த வந்திருக்கிறேன் என்று குடிசையின் கதவைத் தட்டியது போல ஆயிற்று. "நாளையே வருக" என்று இடத்தைக் குறித்து விட்டான் ஹிவிட். அன்று பிற்பகல் 2 மணிக்கு டயானாவும் அவரது தோழியுமாக வந்தார்கள். டயானா அணிந்திருந்த நீல வண்ண உடையில் வானகத்திற்கும் வையகத்திற்கும் வளைகாப்பு நடப்பது போல ஹிவிட் உணர்ந்தான்.

குதிரை பயிற்சிக்கான உடையாக அது இல்லையே என்று குழம்பிப் போன ஹிவிட்டிற்கு அதுவே ஒரு வாய்ப்பாக உருவெடுத்தது. மறந்து வைத்து விட்டதாகச் சொல்லி குதிரை ஏற்றத்திற்கான உடுப்பை எடுத்துவரச் சொல்லி டயானா தனது தோழியை அவசரப்படுத்தினார். அவளோ நிதானத்திலும் நிதானமாக பனி விரிப்பில் காலை வெயிலில் காலாற நடந்து வரும் பெங்குயின் போல மெல்லவே போனாள்.

"அவள் வருவதற்குள் உங்களுக்கான குதிரையைத் தேர்ந்தெடுத்து விடலாம்" என்றான் ஹிவிட். டயானா ஹிவிட்டோடு நடந்தாள். இப்போதெல்லாம் டயானாவேடு தற்காப்பு, உளவு அதிகாரி உடன்

வருவது இல்லை என்பது ஹிவிட்டிற்கு ஆறுதலாக இருந்தது. அவர்கள் இருவரும் குதிரைப் பண்ணைக்கு வந்தார்கள். அங்கே கறுப்பு, கறுஞ்சிவப்பு, பிரௌன் கலரில் ஏராளமான சிறிதும் பெரிதுமான குதிரைகள் நின்று கொண்டிருந்தன. சிறந்த குதிரையைத் தேர்ந்தெடுக்கப்போன இடத்தில் எதிர்புறத்தில் அடர்த்தியான மரங்களின் அரவணைப்பில் ஆணும் பெண்ணுமாக இரண்டு குதிரைகள் ஒன்றுக்கொன்று பாலுறவு பாடம் நடத்திக் கொண்டிருந்தன. டயானா முகத்தைத் திருப்பிக் கொள்ளாமல் அவற்றின் நேர்த்தியான சேர்க்கையை ஆழமாக ரசித்தார். பலர் முகத்தைத் திருப்பிக் கொள்ளுவார்கள்; "அசிங்கம், அசிங்கம்" என்பார்கள். பிறகு கண்டுவிட்டு வந்த கண்கொள்ளாக் காட்சியை ஆழ மனதிலே கொண்டு வந்து அசைபோடுவதில் அகமகிழ்ச்சி அடைவார்கள். டயானா அப்படி இல்லை.

டயானாவின் திறந்த போக்கு, ஒளிவு மறைவு அற்ற தன்மை எல்லாமே ஹிவிட்டிற்குப் பிடித்திருந்தது. குதிரை ஏறுவதற்கான உடை இன்னமும் வந்து சேரவில்லை. தனிமையில் அதிலும் பச்சைப் பசேலென்ற மரங்களின் தொகுப்பும், எதிரில் புல்வெளி மைதானமுமாக இருந்த இடத்தில் மாலைத் தென்றல் ஆறத் தழுவுகிற அற்புதச் சூழலில் அவர்கள் இருவரும் தனிமையில் விடப்பட்டார்கள்.

ஏதாவது பேசித்தான் ஆக வேண்டும் என்கிற சூழலில், டயானாதான் ஹிவிட்டிடம் அவனது அம்மா, அப்பா, மனைவி, மக்கள் பற்றி விசாரித்தார். இந்த விசாரிப்பு கொஞ்ச நேரத்தில் ஹிவிட்டின் இளமைக் காலத்துக்கு இறக்கை கட்டி பறந்தது. "உனக்கு இளம் பருவத்தில் காதலிகள் இருந்தார்களா?" என்று டயானா கேட்டார். எந்தத் தயக்கமும் இல்லாமல் ஹிவிட் "ஆம்" என்றான். பிறகு விலாவாரியாக விவரிக்கத் தொடங்கினான். டயானாவுக்கு ஹிவிட்டின் காதல் சாகசங்களைக் கேட்க கேட்க ஆசையாக இருந்தது. அதே நேரத்தில் டயானா இதுவரை சந்தித்தே இருக்காத ஹிவிட்டின் காதலிகள் மீது டயானாவுக்குப் பொறாமையே வந்தது.

டயானா ஹிவிட்டின் உடல் நேர்த்தியை ஒரு நிமிடம் நோட்டம் விட்டார். தினப்படி உடற்பயிற்சியால் செழித்து செம்மாந்த உடல். எந்த பெண்ணும் ஆவலோடு தழுவ வேண்டும் என்று ஆசைப்படுகிற மார்பு மைதானம். நடு உச்சி, சுருள் கேசம், இருகிய இடுப்பு என்று டயானாவின் கண்கள் ஹிவிட்டை அளவெடுத்தன.

ஒருவரை ஒருவர் ஆழமாக அறிந்து கொள்ளத் தொடங்கிய அந்த மாலை

நேரத்தில் எதிர்பாராத விதமாக குதிரை ஏற்ற உடுப்போடு தோழி வந்து சேர்ந்து விட்டாள்.

குதிரை ஏற்றம் தொடங்கியது. குதிரையில் டயானாவை ஏற்றும்போதும், இறக்கும்போதும் ஹிவிட்டின் மென்மையான தொடுதல்களை விட, இறுக்கமான பிடிப்புகளே டயானாவுக்குப் பெரிதும் பிடித்திருந்தன. ஒருமுறை குதிரையில் ஏறிவிட்டால் பயிற்சியைத் தொடங்கி நடத்த வேண்டும். ஆனால் குதிரையின் மீது ஏறி இறங்குகிற பயிற்சியைப் பெறுவதிலேயே டயானா அப்போதைக்கு அக்கறை காட்டினார்.

இளவரசி என்பதால் அல்ல, தனது அன்புக்கு உரியவர் என்பதால் டயானாவை மாணவியாக, பயிற்சியாளராக நடத்துவதற்குப் பதிலாக அவரை ஆசிரியர் போலவே ஏற்றுக் கொள்ள ஆரம்பித்தான் ஹிவிட். மாணவியை ஆசிரியையாகப் பார்ப்பதில் ஒரு பரவசமே இருக்கிறது.

குதிரையில் ஏறவும், இறங்கவுமாக இருந்த நிலையில் கை தொட்டதும், பட்டதுமாக பலவிதமான உணர்ச்சிப் பரிமாற்றங்கள் இருவருக்குள்ளும் அரங்கேறின. எப்போது டயானா மைதானத்திற்கு வருவாரென்று ஹிவிட்டும், எப்போது தன்னை குதிரையில் இறுகத் தொட்டு அமர வைப்பார் ஹிவிட் என்று டயானாவும் எதிர்பார்க்க ஆரம்பித்தார்கள்.

இதற்கிடையில் "சன்" பத்திரிகையில் டயானா கார் ஃபோனில் ஒரு ஆண் நண்பருக்கு பேசிய பேச்சு வெளிவந்தது. அதில் தனது வாழ்க்கை எப்படி நரகமாகிப் போனது என்றும், சார்லசோடு இனி சேர்ந்திருப்பது சாத்தியமே இல்லை என்று டயானா பேசியிருந்தார். இதில் மீண்டும் டயானா கருவுற்றிருப்பதாக அவரே தெரிவித்திருந்தார். யாரால் கருவானார்? என்பது காணப்படவில்லை. "சார்லஸ் ஒரு செலவழிக்கப்பட்ட சக்தி; அரண்மனை குஷ்ட ரோகியின் கூடாரம். அரசு மரபு உளுத்துப் போன பரண் சட்டம்" என்பன போன்ற டயானாவின் வாக்கியங்கள் வலிமையாக வந்து விழுந்தன.

அரண்மனை முதல் சர்வ சாதாரணங்கள் வரை எல்லோருக்கும் இந்தப் பேச்சுகள் அதிர்ச்சியை அளித்தன. டயானாவோ இந்த உரையாடலை மறுக்கவே இல்லை.

"அரண்மனையிலிருந்து வெளியேறப் போகிறேன். உலகத்தையே ஒருநாள் வென்று காட்டப் போகிறேன் என்கிற டயானாவின் சொற்கள் அழுத்தமாக விழுந்திருந்தன. ஹிவிட் இப்போது டயானாவுக்கு தான் தேவைப்படுகிறவன் என்று உணர்ந்து கொள்ள ஆரம்பித்து விட்டான். ஆகவே நெருக்கம் இறுக்கமானது. அப்போது ஒரு மே மாதம் தூறலில்

டயானா அளித்த விருந்தில் ஹிவிட் கலந்து கொண்டான். மதுவை ஊற்றிக் கொடுத்தபோது டயானாவின் விரல்கள் ஹிவிட்டின் விரல்களை விசாரிக்கத் தொடங்கின.

டயானாவும் ஜேம்ஸ் ஹிவிட்டும் இருவருமே உருகவும், உறையவுமாக இருந்தார்கள். எவராவது பார்த்தால் நல்லது என்று ஹிவிட் நினைத்தான். எவராவது பார்த்துவிடக் கூடாதே என்று டயானா நினைத்தார். எந்த நாட்டிலும் பெண் பெண்தானே! டயானா தனது வாழ்க்கையின் அடித்தளக் கற்கள் எவ்வாறு ஒவ்வொன்றாக உடைந்து தகர்ந்து விட்டன என்று ஹிவிட்டிடம் விவரித்தார். பேசிக் கொண்டிருந்த போதே டயானாவின் கண் மதகுகளில் இருந்து உப்பு நீர் வீழ்ச்சி உற்பத்தியாயிற்று. ஹிவிட் தனது கைக்குட்டையை எடுத்து டயானாவின் கண்களை, கன்னத்தை துடைத்து விட்டான்.

தன்னை ஆழமாகக் காயப்படுத்தி அழவைப்பதற்கு ஒருவரும், கவலை கட்டிய கண்ணீர்க் கூடுகளை அகற்றுவதற்கு வேறு ஒருவருமாக இறைவன் அமைந்து விட்டானே என்று டயானா நினைத்தார். ஒரு கணவன் தான் வேண்டுமென்று நினைத்தேன். நான் கண் மூடுகிற காலம் வரைக்கும் அவர் எனது சுக துக்கங்களைப் பகிர்ந்துகொள்ள வேண்டும் என்று ஆசைப்பட்டேன். ஆனால் நான் கொடுத்து வைக்காதவன்' என்றார் டயானா. "நீங்கள் நினைப்பது தவறு. இளவரசரே கணவராக இருப்பதால் ஏற்படுகிற இடர்பாடு இது" என்றான் ஹிவிட். டயானா தனது கணவனின் போக்கை "எதிர்பாராத நேரத்தில் எல்லோரது முன்னிலையிலும் கன்னத்தில் விழுந்த கடினமான அடி' என்று வருணித்தார். ஹிவிட் பொறுமையாக டயானா சொன்னவற்றைக் கேட்டுக் கொண்டிருந்தான்.

தனது இளமைக் காலத்து வாழ்க்கை மேகத்திலே கூடு கட்டும் மின்னல் பறவையாகத்தான் ஆகிப் போனது. எல்லாவற்றையும் டயானா சொன்னபோது ஹிவிட்டிற்கு அவள் மீது பச்சாதாபம் உண்டானது. காதலிக்கிற வயதில் கணவன் வந்து விட்டான். கணவன் வந்த பிறகு அவன் அவளைக் காதலிப்பதைக் கைவிட்டு விட்டான் என்பது வார்த்தைகளில் வடித்து விடுகிற சோகமா? இப்போது ஹிவிட்டின் மனதில் இவள் எப்போதாவது வெளிப்படும் தேவதை; அரண்மனைக்குள் புகுந்து விட்டால் தனக்கும் அவளுக்கும் தொடர்பு துண்டிக்கப்பட்டு விடுமே என்கிற எண்ண அலைகள் அவனுக்குள் விழுந்து புரண்டன.

டயானா உலகத்தில் பேரழகிகளிலே ஒருத்தியாக இருந்தும், உலகமே

அவளது காலடிகளிலே விழுந்து கிடந்தும் அவளது வாழ்க்கை; கண்ணீர் எழுதிய காவியமாகவே இருக்கிறதே என்று ஹிவிட் வருந்தினான். "உங்களுக்கு எல்லாம் உண்டு; அப்படி ஏதேனும் உதவி தேவைப்பட்டால் எந்த உதவியாக இருந்தாலும் தயங்காமல் சொல்லுங்கள்" என்றான் ஹெலிட். டயானா அவனது கைகளைப் பற்றிக் கொண்டு ஆவல் ததும்பப் பார்த்தார். இரவு வெகு நேரம் ஆனது. இந்தச் சந்தர்ப்பத்தை விட்டு விடக் கூடாது என்று நினைத்தான் ஹிவிட். அவசரப்பட்டு காரியம் கெட்டுவிடக் கூடாது என்கிற எண்ணமும் அவனுக்குள் இருந்தது.

ஒவ்வொரு நாள் அதிகாலையிலும் குதிரைப் பயிற்சியை சாக்காக வைத்துக் கொண்டு அவர்கள் இருவரும் சந்திக்க ஆரம்பித்தார்கள். ஒருநாள் களைத்துப் போன இருவரும் காப்பி சாப்பிடுவதற்காக புல் வெளியில் அமர்ந்தபோதுதான் டயானா தனது மனதில் இருந்தவற்றை ஹிவிட்டிடம் மறைக்காமல் பேசினார். ஏறத்தாழ நானும் எனது கணவரும் வெவ்வேறு வாழ்க்கையைத்தான் வாழ்ந்து கொண்டிருக்கிறோம் என்றும் தங்கள் திருமண வாழ்க்கை பற்றி பத்திரிகைகள் எழுதுவதெல்லாம் சரிதான் என்றும் டயானா குறிப்பிட்டார்.

"நான் எல்லோராலும் சூழப்பட்டிருக்கிறேன். ஆனாலும் தனிமையில் இருக்கிறேன்" என்று அடிக்கடி டயானா சொன்னது ஹிவிட்டின் இருதயத்தை ஊடுருவியது. அன்று இருவரும் பிரிந்தபோது, "டயானா நீ தனியாக இருப்பதாக நினைப்பது தவறு" என்றான் ஹிவிட். குடை சாயப் போகிற வண்டியை ஒரு கூழாங்கல் பலங் கொண்ட மட்டும் தடுத்து நிறுத்துவது போல இருந்தது டயானாவுக்கு.

ஒருநாள் குதிரையேற்றம் முடிந்து டயானாவும், ஹிவிட்டும் குளிக்கப் போனார்கள். அங்கே அதிகாலை நேரத்தில் இளஞ்சூடான வெந்நீரில் டயானாவின் தேவை நிறைவேறுகிற தேவ வேளை வந்தது. காதலர்களுக்கு அதுவே காமஸ்நானம் ஆனது. அவர்கள் ஈர உடைகளோடு வெளிப்பட்டபோது ஹிவிட்டை எதிர்கொள்ள ஏராளமான நண்பர்கள் வந்தார்கள். அவர்களின் கரங்களில் பூங்கொத்துகள். டயானாவிற்கு ஒன்றும் பிடிபடவில்லை.

ஹிவிட், வந்த நண்பர்களை வேகமாக அனுப்புவதிலேயே கவனமாக இருந்தான். அவர்கள் சென்றதும், இருவரும் உடம்பைத் துவட்டிக் கொள்ளாமல், சாய்வு நாற்காலிகளிலே அமர்ந்தார்கள். "என்ன இன்றைக்கு?" என்று டயானா கேட்டார். "இன்றைக்கு எனது பிறந்த

நாள்' என்றான் ஹிவிட். "ஏன் என்னிடம் முன்பே சொல்லவில்லை?" என்று கேட்டார் டயானா. "நீ கேட்கவே இல்லையே" என்றான் ஹிவிட். டயானா மன்னிப்புக் கேட்டார்.

ஹிவிட் தொடர்ந்தான். "கடந்த முறை என் பிறந்த நாள் வந்தபோது நான்கு பேர் வந்தார்கள். இப்போது 3 மடங்கு நண்பர்கள் அதிகமாக வந்திருக்கிறார்கள். எல்லாம் உன்னால்தான்" என்றான். டயானா சிரித்துக் கொண்டார். செம்புக்கு (கலசம்) ஒன்றும் முக்கியத்துவம் இல்லை. உள்ளே இருக்கிற தண்ணீருக்குத்தான் சிறப்பு. ஆனால் குங்குமத்தைத் தண்ணீரில் வைக்க முடியாதே! ஆகவே உன் கலசம் குங்குமப் பொட்டோடு அழகு காட்டுகிறது. அதுபோல ஆனது ஹிவிட்டின் நிலைமை. அன்று ஓய்வு விடுதியில் பகலே இருவருக்கும் இரவானது. ஹேவிட் இருட்டு; வேறு எவருமில்லை. வேறு எந்த ஆணிடமும் பெறாத சுகத்தை ஹிவிட்டிடம் டயானா பெற்றாள். இருதயம் அடித்துக் கொண்டது. ஆனால், மூளை முன்னேறு; முடி என்று டயானாவுக்குச் சொல்லிக் கொண்டேயிருந்தது. அன்று இரவு ஹிவிட்டிற்கு டயானா பிறந்த நாள் விருந்தளித்தார்.

மறுநாள் செய்திப் பத்திரிகைகளில் தலைப்புச் செய்தியே விருந்து பற்றியதாகத்தான் இருந்தது. "நியூஸ் ஆஃப் தி வோர்ல்ட்" பத்திரிகை டயானா ஹிவிட் காதல் பற்றி விமரிசையாக எழுதியது.

அப்போது பிரதமராக இருந்த ஜான் மேஜர் வரைக்கும் செய்தி சென்று சேர்ந்தது. அந்த ஆண்டில் அரச குடும்பம் சந்திக்க நேர்ந்த சவால்களிலேயே இந்தக் காதல் கிளிகளின் ஆட்டபாட்டமே பெரிதானது என்று ஜான் மேஜர் கருதினார். ஹிவிட்டைத் திருமணம் பண்ணிக் கொள்கிற நிலைமைக்கு டயானா தள்ளப்பட்டார்.

நனைந்து போனது நாட்டுக்கே தெரிந்து விட்டது. குளித்து விட்டால் என்ன என்று குறிபார்த்து எறிந்தான் ஹிவிட் டயானாவிற்கு முடிவெடுக்க இயலவில்லை. சார்லசை விவாகரத்து செய்து விட்டு வேறொருவரைத் திருமணம் செய்த கொண்டால் தனது குழந்தைகளின் எதிர்காலம் என்ன ஆகும் என்று டயானா தவித்தார்.

ஹிவிட் டயானாவின் குழந்தைகளை தனது குழந்தைகள் என்று ஒப்புக்காகப் பேசினான். காதலி டயானா இதை ஆமோதித்தார். தாய் டயானா இதை அணுகவே அச்சப்பட்டார். இறுதி முடிவெடுப்பதற்கு தனக்கு அவகாசம் வேண்டுமென்கிற நிலையில் டயானா நேப்பாளத்திற்குச் சென்றார். வயிற்றிலே வளர்பிறை ஒன்று தன் எதிர்காலத்தைப் பற்றிய கவலை எப்போதும் இல்லாத அளவிற்கு

டயானாவுக்கு பீடித்தது.

இப்போது வேறு ஒரு கவலை டயானாவைத் தொற்றிக் கொண்டது. நாம் நேப்பாளத்திலிருக்கிறபோது ஹிவிட், அரச குடும்பத்தின் வற்புறுத்தலால் பத்திரிகைகளுக்கு பேட்டி அளித்துவிட்டான். டயானாவிற்கு சுவாசமே நெருப்பு நீச்சலடித்தது. நேப்பாளத்திலிருந்து டயானா திரும்பி வருவதற்குள் ஹிவிட் டயானாவுக்கும் தனக்கும் உடலுறவு பல தடவை நடந்தது என்று வெட்கமில்லாமல் பத்திரிகை நிருபர்களிடம் சொல்லிவிட்டான். இந்தச் செய்தியை டயானா மறுத்துப் பயனில்லை. டயானாவின் வயிற்றில் வளர்ந்த சிசு வாழ்வை இழந்தது அடிக்கு மேல் அடி.

காதலர்கள் இருவரும் வசிய மை பூசிய வார்த்தைகளைப் பதிவு செய்து வைத்திருந்தான். ஹிவிட் டயானா இதை அறிய வந்தபோது இவை எவர்கைக்குள் போகாது என்று சத்தியம் செய்திருந்த ஹிவிட், இறுதியாக வானுக்கும் பூமிக்குமான தான் செய்த சத்தியத்தை மீறி இந்த டேப்புகளை எல்லாம் நல்ல விலைக்கு விற்று விட்டானே என்று கலங்கினார்.

இந்தக் காலகட்டத்தில் இளவரசர் சார்லஸ் ஒரு டெலிவிஷன் பேட்டியில் தனது களியாட்டங்களை விவரமாக விளக்கினார். தனது வேசித்தனத்திற்கு அவர் வெளிச்சம் போட்டுவிட்டார் என்றதும் தன்னை விவாகரத்து செய்வதற்கு அரண்மனை அவசரப்படுகிறது என்பதை டயானா உணர்ந்து கொண்டார்.

ஆகவே டயானாவும் விடுதலை நாள் வேகமாக வரட்டும் என்று விரும்பினார். ஆகவே விவாகரத்தைத் துரிதப்படுத்துவதற்காக பத்திரிகை, டெலிவிஷன் முதலான செய்தித் தொடர்புகளில் தனக்கும் ஹிவிட்டிற்கும் உள்ள காதலை, உடல் உறவை டயானா பகிரங்கப்படுத்தினார். இங்கிலாந்து மாத்திரம் இல்லாமல் உலகமே இந்த அவலத்தை அசைபோட்டது.

எந்தக் காரணத்தைச் சொல்லி விவாகரத்துக் கோருவது என்று இளவரசர் முடிவெடுப்பதற்கே ஆறு மாதங்கள் ஆயின. விபச்சாரத்தைக் காரணம் காட்டி டயானா வழக்குத் தொடரலாம். ஆனால் அவர் தொடர மாட்டார். ஏன்? இளவரசர் எதற்காகத் தனது வாழ்க்கையை விபச்சார விடுதிதான் என்று அவராகவே டெலிவிஷனில் சொன்னார்?

மகாத்மா காந்தி தனது சுயசரிதையில், "அப்பா நோய்வாய்ப்பட்டுக் கிடந்த போது கால்களை அழுக்கச் சொன்னார்; ஆனால் நானோ காம

வெறியால் எனது மனைவியின் கால்களை அழுக்கிக் கொண்டிருந்தேன்" என்பது போல எழுதினார். அவர் சத்தியவந்தன். உண்மையைத் தவிர வேறு ஒன்றையும் உரைத்து அறியாத உத்தமர்! சார்லஸ் அப்படியா?

இவராக ஏன் முன்வந்து என் வாழ்க்கை இப்படித்தான் என்று ஏன் சொல்ல வேண்டும்? இப்படிச் சொன்னால் இப்போது வேறொரு மரத்திற்குத் தாவி விட்ட கிளியான டயானா விபச்சாரக் குற்றம் சாட்டி இளவரசர் மீது விவாகரத்து கோரலாம்.

தப்பித் தவறி அப்படிக் கோரினால், விவாகரத்தோடு டயானாவுக்குச் சேர வேண்டிய பெரிய தொகை பெயராது. டயானாவின் மீது விபச்சாரக் குற்றம் சாட்டி இளவரசர் வழக்குத் தொடரலாம். "அது" உண்மை என்று தீர்ப்பு வந்துவிட்டால் வில்லியம்ஸ் என்கிற எதிர்கால இங்கிலாந்தின் அரசருடைய அம்மா களங்கப்படுத்தப்படுகிறார்.

டயானா, சார்லஸ் இருவருமே சம்மதித்தால் நல்லது. யார் இவர்களைச் சம்மதிக்க வைப்பது? இப்படியே ஆறு மாதங்கள் காலாறின. சார்லஸ் தனது இருதயத்தில் குத்தியது ஒருபுறம் இருக்க, ஜேம்ஸ் ஹிவிட் முதுகில் குத்தி விட்டான். கத்தரிக்கப்பட்ட சிறகுகள் கண் எதிரில். வானம் தலைக்கு மேலே எப்படிப் பறப்பது என்றே டயானா என்கிற அமர பட்சிக்கு விளங்கவில்லை.

இந்த நேரத்தில் துரதிர்ஷ்டம் தொடர்கதையான ஆண்டை முடிவுக்குக் கொண்டு வருவதற்காக மகாராணி எலிசபெத் முயற்சிகளை மேற்கொண்டார். ஒருநாள் இளவரசரையும், டயானாவையும் அழைத்தார். நீங்கள் இருவரும் பிரிந்து விடுவதுதான் இருவருக்கும், உங்கள் குழந்தைகளுக்கும் நல்லது என்றார். அதே நேரத்தில் செட்டில்மென்ட் என்று வருகிற போது தேவைக்கு அதிகமான, கொடுக்க முடியாத பணத்தைக் கேட்காதே என்றும் தாழ்மையோடு டயானாவிடம் கேட்டுக் கொண்டார் மகாராணி. எல்லாவற்றையும் கேட்டுக் கொண்ட டயானா முடிவெடுப்பதற்கு மூன்று மாதங்கள் வேண்டும் என்றார்.

தனிமையிலும், துயரத்திலும் விடப்பட்ட டயானா, ஹிவிட்டின் எதிர்பாராத நடவடிக்கைகளுக்கு எவர் காரணம் என்று அறிந்து கொள்ள ஆசைப்பட்டார்.

ஒருநாள் குதிரை ஏறுகிற மைதானத்திற்கே சென்றார். அங்கே ஹிவிட் என்கிற பொய்க்கால் கழுதை வேறொரு பெண்ணுக்குப் பயிற்சி கொடுத்துக் கொண்டிருந்தது.

குதித்து குதிரையில் ஏறுகிற பெண்ணை ஹிவிட் வைக்கக் கூடாத

இடத்தில் கை வைத்துத் தூக்கி விடுவதை டயானா பார்த்தார். பச்சைப் புல்லுக்குள் பக்குவமாகப் பதுங்கியிருந்து நேரம் பார்த்துக் கொத்தி விடுகிற பச்சைப் பாம்பிடம் பேசுவதற்கே டயானாவுக்கு அருவருப்பாக இருந்தது.

நீண்ட நேரம் டயானா கேட்டுப் பார்த்தார். ஹிவிட் சொல்ல மறுத்துவிட்டான். சார்லஸ்தான் இந்த நாடகத்தின் பின்னணியில் இருக்கிறார் என்பதை டயானா புரிந்து கொண்டார்.

சாதாரண வெட்டுக்கிளி ஆணும் பெண்ணும் சேருகிற போது மூன்று விதமான பாடல்களைப் பாடுகிறது. முதல் பாடல் காதலனை அல்லது காதலியை அழைக்க. இரண்டாவது பாடல் களியாட்டம் தொடங்கி விட்டது; ஆகவே மற்றவர்கள் எல்லை மீறிவிட வேண்டாம் என்று எச்சரிக்க மூன்றாவது பாடல் எங்கள் தேவ வேலை முடிந்து விட்டது; அடுத்த காட்சிக்காக ஒரு இடைவெளிக்குப் பிறகு முதற் பாடல் முழங்கும் என்று அறிவிக்க "சயின்ஸ் மானிட்டரில்" தான் படித்த இந்தச் செய்தியை அசைபோட்டுக் கொண்டே போன டயானா, வெட்டுக் கிளிகளுக்கு இருக்கிற கட்டுப்பாடுகள் கூட மனித ஜாதிக்கு இல்லையே என்று மனம் வருந்தினார்.

டயானா சார்லஸ் விவாகரத்து இன்றோ, நாளையோ என்று நெருங்கி வந்தது.

இளவரசருக்கு டயானாவோடு எங்கும் வெளியில் வர இயலாத சூழ்நிலை வந்தது. ஆண்டுக்கு ஆண்டு சார்லசை விட டயானாவுக்குத்தான் அதிகமான நிகழ்ச்சிகள் இருந்தன. தப்பித் தவறி இருவரும் வெளியில் தோன்றுகிற போதெல்லாம் டயானாவை நோக்கித்தான் கூட்டம். அதிலும் குறிப்பாக இளைய வயதினர் கரங்களை அசைத்தார்கள். இம்மாதிரி நடவடிக்கை சார்லசின் பொறாமைத் தீயை வளர்த்தது.

1991ஆம் ஆண்டு டயானாவிற்கு 30 வயதானது. இளவரசர் டயானாவின் பிறந்த நாளைக் கொண்டாட விமரிசையான ஏற்பாடுகளைச் செய்தார். ஆனால் இந்தப் பிறந்த நாள் விழாவில் கலந்து கொள்ளாமல் டயானா வேறொரு விருந்திலே கலந்து கொண்டார்.

வாழ்க்கை கசந்துப் போகப் போக டயானா, எயிட்ஸ் நோயால் பாதிக்கப்பட்டவர்கள், வீடற்றவர்கள், ஆகியோரது கண்ணீரைத் துடைக்க, கவலைகளை மாற்ற தன்னை அர்ப்பணித்துக் கொண்டார்.

1992ல் மார்ட்டன் எழுதிய "டயானா உண்மைக் கதை" வெளிவந்து

ஐரோப்பாவையே குலுக்கியது. டயானா தகவல்களைத் தராமல் இந்தப் புத்தகத்தை மார்ட்டன் எழுதியிருக்கவே முடியாது என்று அரண்மனை நம்பியது. அந்த ஆண்டு நவம்பரில் தென்கொரியாவில் டயானா, சார்லஸ் இருவரும் சுற்றுப்பயணம் செய்தார்கள். இந்தச் சுற்றுப் பயணத்தில் ஒருவர் பக்கத்தில் ஒருவர் உட்கார்ந்திருப்பது கூட இருவருக்குமே பிடிக்கவில்லை என்பதை எல்லோரும் கண்டறிந்தார்கள்.

இந்த மோசமான சுற்றுப் பயணம் முடிந்த பிறகு இங்கிலாந்து பிரதமர், டயானா சார்லஸ் இருவரும் பிரிந்து விட்டார்கள் என்று பாராளுமன்றத்தில் அறிவித்தார். "மாட்சிமை தங்கிய இளவரசி" என்கிற பட்டத்தை இழந்த டயானா, இப்போது வேல்ஸ் இளவரசி என்று மாத்திரமே அழைக்கப்பட்டார். பிரிந்ததற்கான தொகை 265 மில்லியன் டாலர்களும் அவரது அலுவலக ஊழியர்களுக்காக ஒரு வருடத்திற்கு 6 லட்சம் டாலர்களும் கென்சிஸ்டன் மாளிகையில் தங்குமிடமும் டயானாவுக்கு ஒதுக்கப்பட்டன.

இறுதியாக டயானா என்கிற அற்புதப் பறவையைப் பிணைத் திருந்த சங்கிலிகள் இற்று விழுந்தன. டயானாவின் வானம் அகலமாகியது.

டயானாவின் வாழ்வில் இறுதி ஆண்டு வந்தது. அந்த ஆண்டில் உலகம் முழுவதும் மக்களின் இளவரசி என்கிற வாழ்த்தும் வர வேற்பும் டயானாவுக்கு கிடைத்தன. உலகம் முழுவதிலும் என்னதான் வாழ்க்கையில் அப்படி இப்படி இருந்தாலும், தனது குழந்தை களை நேசித்து வளர்த்த அற்புதமான அம்மா என்கிற இடம் டயானாவுக்கு கிடைத்தது.

இமாட்(டோடி) என்கிற எகிப்து நாட்டைச் சார்ந்த நண்பரின் நட்பை டயானா பெரிதாக மதித்தார். இந்த டோடிக்கு எவ்வளவோ முயன்றும் இங்கிலாந்து குடி உரிமை கிடைக்கவில்லை. அந்த நாட்டில் நடைபெறும் உலகப் புகழ்பெற்ற குதிரைகளின் கண்காட்சியை அவர்தான் நடத்தி வந்தார் என்றாலும் அவரைத் தன் நாட்டுக் குடிமகனாக ஏற்றுக் கொள்ள இங்கிலாந்து அரசாங்கம் தயக்கம் காட்டியது. இந்த நேரத்தில் ஸ்பென்சர் பிரபு குடும்பத்தைச் சார்ந்த ஒருவர் டயானாவைப் பார்த்துக் கொள்ள வேண்டுமென்று டோடியைக் கேட்டுக் கொண்டார்.

டோடி டயானா இருவரும் சேர்ந்து பழகியதைச் சாக்காக வைத்துக் கொண்டு இங்கிலாந்து அரசாங்கம் டோடியை ஒரு பொது எதிரியைப் போலவே நடத்தியது. இந்தச் சூழ்நிலையில் அவருக்கு எங்கிருந்து குடி உரிமை கிடைக்கும்? ஆனால் டோடிக்கு ஒன்று தோன்றியது. தன்னை

மாதிரியே டயானாவையும் இங்கிலாந்து அரசாங்கம் பழிவாங்குகிறது என்று டோடி நினைத்தார். அதையே பத்திரிகைகளுக்குப் பிரஸ்தாபித்தார். இந்த வருடம் ஜூலை மாத தொடக்கத்தில் டோடியின் கப்பல் தளத்தில் டயானாவின் தோள்கள் மீது தனது வலது கரம் வருடிக் கொண்டிருக்கிற நேரத்தில் புகைப்படக்காரர்கள் அரிய இந்தக் காட்சியைக் களவாடி விட்டார்கள். எல்லாக் கிளிகளின் அழகும் தூரத்திலேயே தொலைந்து போகிறது என்பது போல டயானாவின் அழகு காமிராவிற்குள் சிறை வைக்கப்பட்ட ஆயித்தோராவது தடவை அது.

ஃபேஷன் டிசைனர் ரியானி வெர்சாக் இறந்து போனார். அவரது இறுதிச் சடங்கிற்காக டயானா சென்ற இடத்தில்தான் டோடியை மீண்டும் சந்தித்தார். இங்கே இருவரும் நீண்ட நேரம் எடுத்துக் கொண்டு சிட்டுக் குருவிகளைப் போல ஆலிங்கனம் செய்து முத்தம் கொடுத்ததை ஒரு பத்திரிகையாளர் படம் பிடித்தார். பத்திரிகைகள் முதல் பக்கச் செய்திகளுக்காக அலைய வேண்டிய அவசியமில்லாமல் டயானா டோடி காதல் தொடர்ந்தது.

பத்திரிகைகளில் இந்தப் புகைப்படங்கள் வெளியான போது, போஸ்னியாவில் கண்ணி வெடிகளுக்கு எதிரான இயக்கத்தை டயானா நடத்திக் கொண்டிருந்தார். ஊனமுற்ற குழந்தைகளை டயானா தழுவினார். அவர்களின் அம்மாக்களோடு டயானா அழுதார். இப்போது தனிமையை உணர்ந்த டயானா மீண்டும் சாட்டெலைட் ஃபோனில் டோடியோடு தொடர்பு கொண்டார்.

இலண்டனில் டயானா டோடி திருமணம் பற்றிய செய்திகள் வெளிவந்தன. "நான் ஒன்றும் முட்டாள் அல்ல; ஏற்கனவே எவ்வளவோ நினைத்து, யோசித்துச் செய்த திருமணமே குலைந்து போயிற்று; அதற்குள் வேறொரு திருமணத்தை எப்படிப் பண்ணிக் கொள்வேன்" என்று பத்திரிகையாளர்களை எதிர்க்கேள்வி கேட்டார் டயானா.

டோடி ஒன்றும் இளவரசி டயானாவிற்கு ஏற்றவர் இல்லை. ஹாலிவுட்டில் படத் தயாரிப்பாளர். "மான்களை விடாது விரட்டுகிற மாப்பிள்ளை" என்று பெயரெடுத்தவர் டோடி.

ஆகஸ்டு மாத மத்தியில் கெல்லிஃபிஷர் என்ற சிறு பருவத்து நடிகை ஒருத்தி கண்ணீரோடு பத்திரிகையாளருக்குப் பேட்டி ஒன்று அளித்தார். அதில் "டோடி என்னைத் திருமணம் செய்வதாக வாக்களித்துள்ளார்" என்றாள். அதற்கு ஆதாரமாக டோடி அளித்ததாகச் சொல்லி ஒரு மோதிரத்தையும் பத்திரிகையாளரிடம் காண்பித்தாள். "டயானாவோடு

டோடி பழகுவதற்கு முன்பே பலமுறை இனிய இரவுகளை டோடியோடு செலவழித்திருக்கிறேன்" என்றும் அவள் தெரிவித்தாள்.

டோடி உடனே "கெல்லிஃபிஷரை எனக்குத் தெரியும்; ஆனால் அவளை மணப்பதாக எனக்கு உத்தேசம் இல்லை" என்று மறுத்துவிட்டார்.

ஆகஸ்ட் 30ஆம் தேதி தங்களது மத்திய தரைக் கடல் பயணத்தைப் பாதியிலேயே நிறுத்தி விட்டு டயானாவும் டோடியும் பாரீசுக்கு வந்தார்கள். தனது மகன்கள் இருவரையும் பார்ப்பதற்காக மறுநாள் டயானா லண்டனுக்குப் புறப்பட்டிருக்க வேண்டும்.

பாரீசுக்குப் புறப்படுவதற்கு முன்னர் தனது தந்தை ஸ்பென்சர் மரணப் படுக்கையில் தனக்கு அளித்த தங்கக் காப்புகள் இரண்டை டயானா டோடிக்குக் கொடுத்தார். டோடி 2 லட்சத்து 54 ஆயிரம் டாலர்களுக்கு வாங்கிய வைர மோதிரத்தை டயானாவுக்குப் பரிசாக அளித்தார்.

பாரீசில் அவர்கள் இருவரும் தங்க விரும்பிய இடத்தில் தங்குவதற்கு பத்திரிகையாளர்கள் விடவில்லை. ஆகவே "ரிட்ஸ்" என்கிற டோடியின் தந்தையாரின் ஓட்டலில் அவர்கள் தங்கினார்கள்.

அந்த இரவினை முடித்துக் கொண்டு டயானா காலையில் கண் விழித்தபோது அவரது தலையணையின் கீழே வெள்ளித் தட்டில் எழுதப்பட்ட காதல் கவிதை கண் விழித்துக் கொண்டிருந்ததைப் பார்த்தார். எல்லாம் டோடியின் வேலை! ஒரு நாள் உதிர்த்தது. அன்று இருவருக்கும் இரவு பகலானது.

நடுநிசிக்குப் பிறகு வாடகை மெர்சிடிஸ் வண்டி ஒன்றில் பயணப்பட்டனர். காரில் டயானாவின் கழுத்தைச் சுற்றி டோடியின் கை எதையோ தேடியது. பத்திரிகையாளர்கள் விரட்டினார்கள். கார் தறிகெட்டு ஓடியது. சுரங்கப் பாதையின் தூண் ஒன்றில் மோதியது. நொறுங்கியது. ஒரு மகத்தான வாழ்க்கை முடிந்தது. பழுத்து வயதாகி மெல்லத் திரை விழ வேண்டிய வாழ்க்கை நாடகம் எதிர்பாராத விதமாக ஆயிரங்கால் மண்டபமும் நொறுங்கி விழுந்ததைப் போல எரிந்து தணிந்தது.

பத்திரிகையாளர்கள் விரட்டினார்கள் என்றார்கள். வெள்ளைக் கார் ஒன்று பின் தொடர்ந்தது. இதுவே விபத்திற்குக் காரணம் என்றார்கள். அளவுக்கு அதிகமாகக் குடித்து விட்டு ஓட்டிய டிரைவரே காரணம் என்றார்கள். மருத்துவமனைக்குக் கொண்டு போகிற வரை டயானாவின் உடலில் உயிர் இருந்தது. காப்பாற்றி விடலாம் என்று பாரீஸ் மருத்துவர்கள் பிரம்ம பிரயத்தனம் செய்தார்கள்.

இருதயத்திற்கு இரத்தம் அள்ளிச் செல்லுகிற நரம்பு சிதைந்து, இரத்தத் தடாகம் உள்ளேயே உருவாகி இருந்தது. இருதயம் இயங்கவில்லை. உலகில் எங்கெங்கோ ஏழைப்பட்டவர்களுக்காக, அநாதை களுக்காக, ஆதரவற்றவர்களுக்காக இடைவிடாமல் துடித்துக் கொண்டிருந்த டயானாவின் இருதயம் இளைப்பாறி விட்டது.

15 வயதான வில்லியம்சும், 12 வயதான ஹாரியும் அழுது துடித்தார்கள். இங்கிலாந்தின் எழுதப்பட்ட வரலாற்றில் வேறு எந்த மரணமும் இப்படி ஒரு சோக அலையை உருவாக்கவில்லை. கோடை காலத்தில் தங்கள் வீட்டுக் கூடாரத்திற்குள் உட்கார்ந்து கொண்டு எஸ்கிமோக்களின் குளிர் ஒன்றும் பெரிதானது இல்லை என்று வாதிடுவது எளிதானது.

அந்தந்த நாட்டில் நடக்கிறவைகளை அந்தந்த நாட்டின் பழக்க வழக்கங்களோடு பார்த்துப் பழக வேண்டும். டயானாவை ஒரு அரண்மனை வேசி என்று வருணிப்பது இதயமற்றவர்களின் பொழுதுபோக்காக இருக்கலாம். 600 ஆண்டு கால இங்கிலாந்தின் வரலாற்றை அறிந்தவர்களுக்கு டயானாவின் முடிவு இதயத்தை இடம் பெயரச் செய்கிற தாங்க முடியாத சோகம் ஆகும்.

மன்னராட்சியை இங்கிலாந்தில் முடிவுக்குக் கொண்டுவர கடந்த காலத்தில் வன்முறை, பிரச்சாரம் எல்லாம்தான் நடந்தேறி உள்ளன. ஆனால் டயானாவின் வாழ்வில் மரணமும் இங்கிலாந்து மன்னராட்சியை ஏறத்தாழ தொலைத்தே விட்டது. இனி அது சிதறிப் போன துண்டுகளை ஒட்ட வைத்து ஒரு மண் பானையை உருவாக்குவதற்கு ஒப்பாகும்.

டயானாவைக் கொன்றது யார்? எப்படி இந்தச் சோகம் சம்பவித்தது? என்பது உலகம் உள்ளளவும் பேசப்படுகிற பொருளாக இருக்கும். டைம், நியூஸ் வீக் போன்ற உலகப் புகழ் பெற்ற பத்திரிகைகள் வாரா வாரம் டயானாவின் கோரமான முடிவின் பின்னணியில் இருப்பவர்கள் யார் என்பதை ஆராய்ந்து இன்றும் எழுதி வருகின்றன.

இன்றுவரை நடந்து வந்திருக்கிற துப்பறிகிற பத்திரிகையாளர்களிடமிருந்து நமக்குத் தெரிவது இதுதான். இங்கிலாந்து திருச்சபையைச் சார்ந்தவர் கள் தங்கள் பக்கத்தில் உள்ள அயர் லாந்து கத்தோலிக்கர்களையே அன்னியர்களாகக் கருதுகிறவர்கள். இங்கிலாந்திற்கும், அயர்லாந்திற்கும் இன்றுவரை இடைவிடாது நடக்கிற சண்டைகளே இதற்குச் சான்று.

நிலைமை இவ்வாறு இருக்கையில், டோடி என்கிற ஒரு முஸ்லீம்

டயானாவின் கணவன் ஆவதை இங்கிலாந்து அரண்மனை ஏற்றுக் கொண்டிருக்க இயலுமா என்பதுதான் கேள்வி. காரணம், டயானாவைச் சார்லசிடமிருந்து பிரித்துவிடலாம். ஆனால், வில்லியம், ஹாரி என்கிற குழந்தைகளிடமிருந்து பிரித்து விட முடியாதே! ஆக இங்கிலாந்தின் எதிர்கால அரசரின் அம்மா ஒரு முஸ்லிமீன் மனைவி என்பது இங்கிலாந்துக் கிறிஸ்தவர்கள் எளிதாக செரித்து விடுகிற சமாச்சாரமா என்ன?

கிறிஸ்தவர்களும், முஸ்லீம்களும் தீர்க்கதரிசி ஆபிரகாமின் பேரப்பிள்ளைகள். ஆனால் மேற்கு நாடுகளில் ஒருவரை ஒருவர் வீழ்த்துவதில் இவர்களை முன்நிற்கிறார்கள். நூற்றாண்டுகளாக நடந்து வரும் இந்தக் கசப்பான போராட்டத்தை டயானாவின் காதல் முடிவுக்குக் கொண்டுவர முடியாதுதான்.

உன்னதமான ஒரு வாழ்க்கை உலர்ந்து போயிற்று. பேராசிரியர் ஹாஸ் லிட் என்கிற இலக்கிய கர்த்தா ஒருமுறை சொன்னதைப் போல "1946க்கு முன்னர் நீ இருந்ததில்லை. நீ இல்லை என்பதற்காக 1946க்கு முன் நீயோ மற்றவர்களோ வருந்தினார்களா? 2037ல் நீ இருக்க மாட்டாய். பிறகு எதற்காக நீ... முன்பு இல்லாதபோது வருந்தாத நீ... பின்பு இல்லாமல் போவதற்காக வருந்துகிறாய்?"

"உலகம் முழுவதிலுமான மக்களின் ஆதரவு மாத்திரம் இல்லாதிருந்தால் நான் உயிர் வாழ்ந்திருக்கவே இயலாது" என்பதுதான் டயானா பத்திரிகைகளுக்குச் சொன்ன இறுதி வாசகம்.

டயானா! இப்போது இல்லை. ஆனால் உலக மக்களில் பலரின் இதயத்தில் அவர் மகுடபதியாகவே விளங்குகிறார். சாதாரண மனிதர்களுக்கு மரணம் முற்றுப்புள்ளி. ஆனால் டயானாவுக்கோ அது இடைவேளை மாத்திரமே.

ஜோசப்பின்-நெப்போலியன்

நெப்போலியனின் காலடியில் பிரான்ஸ் தேசம் விழுந்து கிடந்தது. ஆனால் நெப்போலியனோ ஜோசப்பின் என்கிற அவளது காதலியின் குதிகால்களுக்குக் கீழே கூடாரம் அமைக்க இடம் பார்த்துக் கொண்டிருந்தான்.

"ஒத்துக் கொள்ளப்பட்ட மோசடிதான் உலக வரலாறு' என்றான் நெப்போலியன். தனக்குச் சற்றும் சம்பந்தம் இல்லாத பிரெஞ்சு சிம்மாசனத்தைத் தனது உள்ளங்கையில் உருட்டி விளையாடுகிற அளவுக்கு அவன் வியர்வையால் தனது விதியை எழுதியவன்.

நெப்போலியன் போர் முகத்தில் குதிரையில் அமர்ந்தே தூங்குகிற, கலையைக் கற்றவன். குதிரையை விடக் குள்ளமானவன். ஆதலால் கூடாரத்திற்குள் பிரவேசித்துத் தன்னை எவரும் தரிசிப்பதைக் கூடத் தாங்கிக் கொள்ளாதவனாக இருந்தான். பெரும்பாலும் படைத் தளகர்த்தர்களே கூட அவனைக் குதிரையில் அமர்ந்திருந்த வண்ணமே கண்டிருக்கிறார்கள்.

நெப்போலியன் ஜோசப்பினுக்கு எழுதிய காதல் கடிதங்கள் எல்லாம் உலக இலக்கியத் தரத்திற்கு உயர்ந்தவை. அப்படிப்பட்ட ஆற்றலின் ஆயிரங்கால் மண்டபமாக விளங்கிய நெப்போலியன், ஜோசப்பின் என்கிற இளம் விதவையின் தோள்களை ஆல்ப்ஸ் மலையின் அதிசயத்தக்க சிகரங்களை விட அழகுள்ளவை என்று வர்ணித்தான்.

ஜோசப்பின், பல அணில்கள் பருவத்திலேயே பதம் பார்த்த ஒரு கொய்யாப்பழம். இருந்தும், இது தெரிந்தும் அவளைத்தான் நெப்போலியன் தன் இதய ராணியாக்கினான்.

ஜோசப்பின் ஒரு பிரெஞ்சுப் பிரபுவுக்கும், பணிவிடைப் பெண் ஒருத்திக்கும் பிறந்தவள். ஆனால் உலகத்து அழகெல்லாம் ஒரு வில்லையாய் இறுகினால் எப்படி இருக்குமோ அப்படி இருந்தாள். வெள்ளை முயலின் கண்கள், நீர் நாயின் நாக்கைப் போன்ற வளவளப்பான பாதங்கள். சீல் வால்ரஸ் உடம்பு, பெங்குயின் போன்ற நடை. பிரான்ஸ் தேசத்தில் அழகி என்றால் அவள்தான்.

அவளது பருவம் கடை விரித்தபோது பிரெஞ்சுப் பிரபு ஒருவருக்கு அவள் மனைவியானாள். அவனுக்கோ தோகை விரிக்காத மயில்களுக்கு தூது அனுப்புவதே வேலையாக

இருந்தது. பல்லாங்குழி ஆட்டத்தில் புளிய முத்துக் களுக்கு நடுவுவே கடற்கோழி ஒன்று எதிர்பாராமல் விழுந்ததைப்போல ஜோசப்பின் அவனுக்குக் கிடைத்தாள்.

படுக்கை அறை ஒத்திகைகளால் இரண்டு குழந்தை களுக்கு ஜோசப்பின் தாயானாள். மற்றப் பெண்களுக்குக் குழந்தை பிறந்து விட்டாலே அவைகள் அழகை உறிஞ்சிக் கொள்ளுகின்றன. ஜோசப்பினோ அழகை இழந்திருக்க வேண்டிய வயதில் வசீகரத்தை வரவு வைத்துக் கொண்டாள். குழந்தைகள் பிறந்ததால் பெண்களின் அடி வயிற்றில் இயற்கையாகத் தோன்றுகிற கோடுகள் மாற்ற மார்க்கம் தேடி அந்த நாளில் அலைந்த மன்தமக் கிளி இவள்.

பிரெஞ்சுப் புரட்சி முடிந்தது. பாஸ்டில் சிறை விழுந்தது. புரட்சிக்காரர்கள் அரண்மனைவாசிகளை வீழ்த்தினார்கள். "சுதந்திரம், சமத்துவம், சகோதரத்துவம்" என்கிற தாரக மந்திரத்தை முழங்காலில் நின்று கொண்டு நடுக்கத்துடன் பிரபுக்கள் உச்சரித்த காலம் அது. ஜோசப்பினின் தற்காலிக கணவனான பிரபு புரட்சியாளன் ஒருவனால் வாளுக்கு இரையானான்.

ஜோசப்பின் சிறை பிடிக்கப்பட்டாள். அங்கே ஒரு தளகர்த்தன் அவன் பெயர் பரார். பிரம்மன் படைத்தபோதே அவனை மயக்கி விட்ட ஜோசப்பினுக்கு பராரை தனது கண்களுக்குக் கட்டிப் போடுவது ஒன்றும் சிரமமாக இருக்கவில்லை. அவளோ கைதி. அவளது கண்கள் பரப்பிய காந்த வலையில் பரார் கைதி ஆனான். மாதரசிக்கு விடுதலை மறுநிமிடமே கிடைத்தது.

பராரின் மற்றொரு மனைவியாக ஜோசப்பின் வாழ்ந்தபோதே, பல பிரபுக்களிடம் தனது படுக்கையைப் பகிர்ந்து கொண்டாள். பிரபலமான ஒருவனின் தோள்களில் தொற்றிக் கொள்ள வேண்டுமென்று ஜோசப்பின் துடித்தாள். எண்ணம் வலிமையானதாக இருந்தால் என்றைக்காவது அது ஈடேறி விடுகிறது அல்லவா?

அந்த நாள் பிரான்சில் மேல்தட்டு பெண்களுக்கு விருந்துகளுக்குப் போவது தான் பெரிய பொழுதுபோக்கு. ஜோசப்பின் மாலை நேரமானால், தன்னை வானத்தால் உடுத்திக் கொள்ளுவாள். நிலவைப் பறித்து சூடிக் கொள்ளுவாள். அரபு நாட்டின் வாசனை திரவியங்களாலே

ஒரு குளிப்பையே முடித்து விடுவாள். ஒரு விருந்தில்தான் முதன் முதலாக அவள் நெப்போலியனைப் பார்த்தாள். தளகர்த்தனாக அப்போது உயர்ந்து வருகிற நெப்போலியனை அன்று அவள் மனதில் சிறை வைத்தாள். அடைந்தால் மகாதேவன், இல்லையேல் மரண தேவன் என்கிற மனப்பான்மை வந்து விட்டது அவளுக்கு.

நெப்போலியனை அடைந்தே தீருவது என்று முடிவெடுத்தாள். காத்திருந்தாள்... காத்திருந்தாள்... அதற்குள் காலம் தன் அழகையே களவாடி விடக் கூடாதே என்று கலங்கினாள். நெப்போலியனை பார்க்கிற போதெல்லாம் ஜோசப்பின் பெருமூச்செறிவாள். பெருமூச்சில் ஏறி இறங்குகிற தனது மார்புக் கமலைகளையாவது நெப்போலியன் பார்த்து விட மாட்டானா என்று அவள் ஏங்கினாள்.

நெப்போலியன், ஜோசப்பின் அறியாமலே அவளை தனது கற்பனையில் உரித்துப் பார்த்திருக்கிறான். மன வலிமையாலேயே ஜோசப்பினை அவன் அடைந்து ஆனந்தித்து வந்தான் என்பது இவளுக்குத் தெரியாது. ஒருநாள் தனது சோகங்களை சுட்டெரிப்பது என்கிற முடிவுக்கு வந்தாள் ஜோசப்பின். ஆகவே துணிந்து நெப்போலியனுக்கு ஒரு கடிதம் எழுதினாள். உங்களையே எதிர்பார்த்து உங்களுக்காகவே உயிர்ப் பறவை சிறகடித்து விடாமல் பார்த்துக் கொண்டிருக்கிற ஒரு இளம் விதவையை நீங்கள் இப்படியா சோதிப்பது? என்று எழுதினாள். கடிதத்தை பணியாள் ஒருவன் மூலமாக நெப்போலியனிடத்திலே அவன் சேர்த்தான்.

மறுநாள் காலை குதிரைகளின் குளம்பொலி சத்தம் கேட்டு வாசல் கதவைத் திறந்தாள். வீரன் ஒருவன் அவளை வணங்கி ஒரு கடிதத்தைத் தந்தான். அவளது கண்களை அவளால் நம்ப முடியவில்லை. அந்த பதில் கடிதம் நெப்போலியனிடமிருந்தே வந்திருந்தது. நெப்போலியன் அந்த உலக மகா காதல் கடிதத்தில் தனது அன்பையெல்லாம் கொட்டியிருந்தான். ஒவ்வொரு வார்த்தையிலும் ரத்தமும், சதையுமாக அவனே இருந்தான். "ஜோசப்பின் உன் காதலுக்காக என் அளவுக்கு எவரேனும் ஏங்கிக் கிடக்கிறார்களா என்பது எனக்குத் தெரியாது. நான் பிரான்ஸ் நாட்டின் தளகர்த்தன். அரசாங்க கௌரவம் மாத்திரம் குறுக்கிடாமல் இருந்திருந்தால், இந்தக் கடிதத்தை நானே எடுத்துக் கொண்டு உன் வாசலுக்கே வந்திருப்பேன்" என்று நெப்போலியன் எழுதியிருந்தான். ஒற்றைப் பூவைத் தேடி போன இளம் விதவையை நோக்கி நந்தவனமே நகர்ந்து வந்தது போல ஆயிற்று.

இரண்டு வாரங்கள் நகர்ந்தன. ஜோசப்பின் தனது இல்லத்தில் ஏற்பாடு

செய்திருந்த விருந்துக்கு நெப்போலியன் வந்தான். விருந்து முடிந்ததும் நெப்போலியன் அவளது தாழம்பூ உடலைத் தழுவினான். அவளது மார்புப் பள்ளத்தாக்குகளில் குழந்தையாய் ஒடுங்கினான். பரிசுப் பொருட்களால் அவளுக்குப் பாதாபிஷேகம் செய்தான். பரார், நெப்போலியனுக்கு புத்திமதி சொன்னான். "இவை உமக்குப் பரிசுப் பொருட்கள், ஜோசப்பினை அறிந்தவன் நான். அவள் இவற்றைத் திருமண மழைக்கான வானிலை அறிவிப்பாக எடுத்துக் கொள்வாள்" என்றான். நெப்போலியன் பராரிடம் "நீ சொல்வது எனக்கும் விளங்காமல் இல்லை. நீ ஏற்கனவே அவளோடு வாழ முயற்சி செய்தவன்தான். வாழ்ந்து விடவில்லை. அப்படி வாழ்ந்திருந்தால், வேறொருத்தியை நீ நினைத்துக் கூடப் பார்த்திருக்க மாட்டாய். மரப்பல்லியின் சேர்க்கைக்கும், மதயானையின் போகத்திற்கும் வேறுபாடு தெரியாதவன் நீ" என்றான்.

நெப்போலியனின் உதட்டுத் துறைமுகத்திலிருந்து இறங்கிவந்த வார்த்தைகள் பராரின் இதயத்தையே இடப் பெயர்ச்சி செய்தன. பரார் நேரம் பார்த்து தனிமையில் ஜோசப்பினைச் சந்தித்தான். அப்போது அவள் ""பரார், பதட்டப்படாதே. நெப்போலியனின் உருவத்தில் நான் உன்னை மாத்திரமே பார்க்கிறேன். நீ என்றைக்குக் கண் அசைத்தாலும் உன் கட்டிலுக்கே வந்து விடுகிறேன்" என்றாள். பரார் விடவில்லை. ஜோசப்பினின் காதலர்கள் பெயர்களை ஒவ்வொன்றாகச் சொல்லி "இவர்கள் ஒவ்வொருவர் உருவத்திலும் யார் யாரைப் பார்த்தாய் என் அன்பே?" என்று அவளிடமே பரார் கேட்டான். அவளது பொய்க் கோபம் கூட பொழுது புலருவதைப் போல அழகாக இருந்தது.

நெப்போலியனுக்கும் ஜோசப்பினுக்கும் திருமண நாள் குறிக்கப்பட்டது. அது 1795 மார்ச் 9. திருமண நாள் அன்று வானத்து நட்சத்திரங்களையெல்லாம் தனது கூந்தல் வீட்டில் குடியேற்றிய வளைப்போல ஜோசப்பின் வன தேவதையாகக் காட்சியளித்தாள். நெப்போலியன் குறித்த நேரத்திற்கு வரவில்லை. கூடியிருந்தவர்கள் சிலருக்குக் குதூகலம். ஆசை காட்டி மோசம் செய்கிற ஆரவல்லி ஜோசப்பின் என்பதை நெப்போலியன் கண்டு கொண்டான் என்று அவர்கள் பேசினார்கள். அவர்களெல்லாம் கலைந்து போகப் போன நேரத்தில் நெப்போலியன் வந்து சேர்ந்தான். கலையப் போனவர்கள் தங்கள் ஆசைகளைச் சலவைக்குப் போட்டு சத்தமில்லாமல் அந்தத் திருமணத்தில் பங்கேற்றார்கள். விழியின் விரல் இடுக்கில் நெப்போலியன் விளையாட்டுப் பிள்ளை யானான்.

கோடைமழை பெய்த அன்று குடியானவன் ஆர்வத்தோடு உழுவதைப்

போல நெப்போலியன் அன்று இரவு அந்த விதவை நிலத்தில் வியர்வை சிந்தினான். சில நாட்களில் நெப்போலியன் இத்தாலிய நாட்டின் போர்முனைக்குப் புறப்பட்டான். ஜோசப்பினோ தனிமையில் விடப்பட்டான். நெப்போலியன் மாபெரும் தளகர்த்தன் என்றாலும், தனது மடிக்கு வந்துவிட்டால், அவனொரு அணிற் பிள்ளைதான் என்பதை அவள் அறிந்து வைத்திருந்தாள். ஆகவே நெப்போலியன் இல்லாதிருந்த நேரத்தில் ஜோசப்பின் பாரீஸ் நகரத்தில் இரவைப் பகலாக்கிக் கொண்டிருந்தாள். மதுக் குடங்களை உடைத்துக் கொண்டிருந்த இந்த மங்கை சார்லஸ் என்கிற சின்ன வயதுக்காரனுக்கு வாட்சாயனம் போதிக்கிற வாத்திச்சி ஆனாள்.

போர் முனையிலிருந்து நெப்போலியன் ஜோசப்பினுக்குக் கடிதங்கள் எழுதினான். கல்யாணத்திலேதான் காதல் தொடங்குகிறது என்று நம்பினான் நெப்போலியன். ஒவ்வொரு நாளும் கடிதம் எழுத ஆரம்பித்தான் நெப்போலியன். ஆனால் அவளோ வேண்டா வெறுப்பாக ஒன்றிரண்டு பதில் கடிதங்களைத்தான் எழுதினாள்.

"இத்தாலியப் போர் முனைக்கு என் இனியவளே வா!" என் பணியாள் ஜுனொட் வருகிறான். இதற்காகவே வருகிறான். நீ இல்லாமல் அவன் திரும்ப மாட்டான். நீ இங்கே விளையாடப் புல்வெளிகள் உண்டு. நாய்க் குட்டிகள் உனக்காகவே வளர்க்கப்படுகின்றன. காற்றை விட வேகமாக வா. உனக்காகவே காத்திருக்கிறேன்" என்று நெப்போலியன் எழுதினான். அடுத்து ஜெனரல் முராட் என்பவனைக் கொண்டு வா அந்தக் கோதையை! என்று அனுப்பினான். அவனிடம் ""கர்ப்பமாக இருக்கிறேன். கடும் பயணம் ஆகாது" என்று தெரிவித்து விட்டாள்.

அவள் வராத நிலையில் நெப்போலியன் உருக் குலைந்தான். உள்ளம் உடைந்தான். போகிற இடமெல்லாம் அவளது உருவப் படத்தைத் தனது சட்டைப் பைக்குள் சுமந்து போனான் நெப்போலியன். ஒருநாள் அந்தப் படத்தைப் பாதுகாத்த கண்ணாடி உடைந்தது. அதற்கே அவன் பதறி விட்டான். உடனே ஒன்று ஜோசப்பின் சுகமில்லாமல் இருக்கவேண்டும். அல்லது இந்நேரம் எனக்குத் துரோகம் இழைத்துக் கொண்டிருக்க வேண்டும் என்று நெப்போலியன் புலம்பினான்.

என்றாலும் அவள் வயிற்றுக்குள் இன்னொரு நெப்போலியன் வளருகிறான் என்கிற பொய்த் தகவலே அவனைத் தேற்றுவதற்குப் போதுமானதாக இருந்தது. ஜோசப்பின் அருகில் இல்லாத ஏக்கத்தில் படைகளை விட்டுவிட்டு அவளைப் பார்ப்பதற்காக நெப்போலியன் பாரிசுக்குப் புறப்பட்டு விடுவானோ என்று பரார் பயப்பட்டான். ஆகவே

நீ உடனே புறப்பட்டு இங்கே வா; இது ராணுவ உத்தரவு என்று பரார் ஜோசப்பினுக்கு எழுதினான். ராணுவ உத்தரவை மீறுவது இஸ்பேட் ராணிக்கு இயலுகிற காரியமா இல்லை. உடனே புறப்பட்டாள். ஆனால் தனிமையில் வருவது... தகாது என்று ஆண் துணையோடு புறப்பட்டாள். உரசிக் கொண்டே... உடன் வந்தவன் அவளது உயிர்க் காதலன் இளைஞன் சார்லஸ். போர் முனையிலிருந்து அவளை வரவேற்க நெப்போலியன் ஓடோடி வந்தான். சார்லஸ் அங்குதான் நின்றான். இவன் எதற்காக சட்டைபோல அவளை ஒட்டிக் கொண்டு நிற்கிறான் என்றெல்லாம் நெப்போலியனுக்குத் தோன்றக் கூட இல்லை. அவனுக்கு எதிரில் ஜோசப்பின் மாத்திரமே தெரிந்தாள். கூடாரத்திலேயே அவளைக் கொஞ்சினான் நெப்போலியன். அவர்கள் இருவரும் உள்ளே எரிந்தார்கள். வெளியில் புரண்டு கொண்டிருந்த சார்லஸ் எரியாமலே காமத் தீயில் சாம்பல் ஆனான்.

கோட்டை ஒன்றைப் பிடிப்பதற்காக நெப்போலியன் புறப்பட்டான். தனது உடற் பசியைத் தகுந்த முறையில் தணிப்பதும் செல்வச் செழிப்பில் தன்னைப் புரள விடுவதுமே நெப்போலியனின் வேலை என்று ஜோசப்பின் அவனிடம் தெளிவாகவே சொல்லி விட்டாள். நெப்போலியன் கோட்டையைப் பிடிக்கப் போன நேரம் பார்த்து தனது ஆசை நாயகன் சார்லசோடு ஜோசப்பின் பாரிசிற்குத் தப்பிச் சென்றாள். திரும்பி வந்த நெப்போலியன் திடுக்கிட்டுப் போனான். கோட்டை கிடைத்தது. ஆனால் அவனது கூடாரம் வெறுமையாகிவிட்டது. ஓவென்று அழுதான். கூட வந்தவனைக் கூறுபோடத் தேடினான். இவன் தேடியபோது சார்லஸ் பாரீஸில் ஜோசப்பினிடம் எதையோ தேடிக் கொண்டிருந்தான். தனக்கு ஜோசபின் விசுவாசமாக இல்லாவிட்டாலும், அவள்தான் தனக்கு வேண்டும் என்பதில் நெப்போலியன் உறுதியாக இருந்தான்.

மகத்தான இத்தாலிய வெற்றிக்குப் பிறகு நெப்போலியன் எகிப்து தேசத்தின் மீது படை நடத்தினான். அங்கேதான் ஜோசப்பின் பாரீசில் சார்லஸ் என்கிற காதலனோடு வாழ்க்கை நடத்துகிறாள் என்பது நெப்போலியனுக்கு உறுதியாகத் தெரிந்தது. மனைவி என்று வந்தவள் மனதறிந்து செய்த துரோகத்தால் உலகத்தின் மாவீரர்களில் ஒருவன் எகிப்திய மண்ணைத் தன் கண்ணீரால் கழுவினான். விவாகரத்து எழுதிக் கொடு என்று அவளுக்கு நெப்போலியன் கடிதம் எழுதினான்.

ஏறத்தாழ ஒரு வருடத்திற்குப் பிறகு நெப்போலியன் பிரான்ஸ் நாட்டின் சக்கரவர்த்தி ஆனான். அப்போது கூட தன்னை வஞ்சித்த வனிதையை அவன் முற்றிலுமாக விட்டு விடச் சித்தமாக இல்லை. போப்பாண்டவர்

வந்திருந்து நெப்போலியனுக்கு முடிசூட்டினார். நெப்போலியன் சக்கரவர்த்தி ஆனான். எவரும் எதிர்பாராத வகையில் ஜோசப்பினுக்கு அவனே முடிசூட்டி பிரான்ஸ் தேசத்தின் பேரரசி என்று பிரகடனப்படுத்தினான். பத்து பேர்களோடு படுத்துக் கிடந்தவளிடம் அப்படி என்னத்தைக் கண்டான் நெப்போலியன். இப்படி அவள் கால்களில் விழுந்துக் கிடக்கிறானே என்று பிரெஞ்சு மக்கள் பேசாமல் இல்லை.

ஆனால் தான் ஒரு பெண்ணோடு மாத்திரம் வாழாதபோது, வேறு ஆண்களோடு வாழ்ந்த ஒரு பெண்ணை மாத்திரம் குறைத்து மதிப்பிடுவதும், குத்திக் காட்டுவதும் தவறு என்பது நெப்போலியனின் வாதம். கட்டிய மனைவி மாத்திரம் உடலால் இவனோடு இருந்தாலும், உள்ளத்தால் வேறொருவனோடு வாழலாமே! செய்கைக்குத்தானே தண்டனை? எண்ணத்திற்கு விலங்கு மாட்டினால் உலகமே இரும்பாக இருந்தாலும் போதாதே என்று எண்ணினான் நெப்போலியன்.

மீண்டும் ஜோசப்பின் மடியில் தலை வைத்துப் படுப்பதே சொர்க்கத்தின் திறப்பு விழா என்று நெப்போலியன் நினைத்தான். தனக்கு ஒரு வாரிசு வேண்டும் என்று அவன் அவளிடம் கெஞ்சினான். அவளோ அவளிடம் ஆகட்டும் பார்க்கலாம் என்று சொன்னாள். அவளது எல்லையில்லாத விளையாட்டால் வயிற்றில் அவனுக்கு வாரிசை வளர்க்கிற தகுதியை அவள் எப்போதோ இழந்திருந்தாள் என்பதை நெப்போலியன் அப்போது அறிந்திருக்கவில்லை. அவளோ அரண்மனை முழுவதும் நெப்போலியன் ஆண்மை இல்லாதவன் என்கிற அபவாதத்தைப் பரப்பி விட்டிருந்தாள்.

செயின்ட் கிளவுட் என்கிற இடத்தில் தனது வைப்புகளில் ஒருத்தியான டச்சட்டல் என்பவனோடு நெப்போலியன் இரவைக் கழித்தான். இன்ப விளையாடல் முடிந்ததும் அவள் இடியாய்ச் சிரித்தாள். ஏன் என்று கேட்டான் நெப்போலியன். அதற்கு அவள் "பேரரசி ஜோசப்பின் உங்களது சேர்க்கை சிறுநீர் பெய்வது போல இருக்கிறது என்றல்லவா சொல்லித் திரிகிறார்கள்" என்றாள். நெப்போலியனின் கண்கள் இறுதியாகத் திறந்தன; அவளை வேகமாக விவாகரத்து செய்தான். மங்கை வடிவில் நடமாடிய மலைப்பாம்பான ஜோசப்பினின் மகுடத்தையும் கழற்றி எறிந்தான். ஆனாலும் அவள் பேரரசியாக இருந்தபோது வழங்கப்பட்ட விலை உயர்ந்த நவரத்தினங்கள், அணிகலன்கள் மற்றும் 30 லட்சம் பிராங்குகள் பணம் ஆகியவற்றை அவளுக்குத் தந்துதான் நெப்போலியன் அனுப்பினான்.

விதியின் கரம் நெப்போலியனை வேறு திசைக்குத் திருப்பியது. சிம்மாசனத்திலிருந்து அகற்றப்பட்ட நெப்போலியன் எல்பா என்கிற தீவில் சிறை வைக்கப்பட்டான். அங்கிருந்து தப்பி பிரான்சிற்கு வந்ததும் முதல் முதலாக சென்ற இடம் ஜோசப்பின் வீடுதான். அவள் அங்கு இல்லை. அவளது வாழ்வு முடிந்து ஆறு மாதங்கள் ஆகியிருந்தன. தனது காதல் வானத்தில் வெளிச்சத்தைப் பொழிந்த மஞ்சள் நிலவு இனி உதிக்க முடியாதபடி உதிர்ந்து போனதை நினைத்து அவன் அழுதான். பல மணிநேரங்கள் அவள் இறந்துபோன இடத்திலேயே விழுந்து கிடந்தான்.

இரண்டாவது முறையாக தீவுவொன்றில் நெப்போலியன் சிறை வைக்கப்பட்டான். எட்டிப் பார்த்தால் எங்கும் நீலக் கடல். எப்போதாவது எட்டிப் பார்க்கிற வெள்ளை நுரையிலெல்லாம் நெப்போலியன் ஜோசப்பினையே பார்த்தான். சிறையிலிருந்தாலும் நெப்போலியன் சிங்கம் அல்லவா? இரவெல்லாம் விழித்திருப்பான். என்றாவது ஜோசப்பின் தன்னைத் தேடி வந்து விடுவாள் என்றே அவன் நம்பினான். மரணம் அவனைப் பொறுத்தவரை ஒரு இடைவேளைதான் என்று நம்பினான். வந்து விடுவாள் அந்த வரலாற்று வனிதை என்கிற நெப்போலியனின் நம்பிக்கைக்கும் நரை விழுந்தது. அவள் வராவிட்டால் என்ன... நாமாவது தேடிப் போவோம்" என்று நெப்போலியன் அவளைத் தேடப் போனான்.

நெப்போலியன் மரணமடைந்தபோது உச்சரித்த இறுதி வார்த்தைகள் "பிரான்ஸ், ராணுவம், ஜோசப்பின்'. அந்தத் தீவின் கரையோரத்து மணலைச் சுத்தப்படுத்துவதற்காக ஓய்வின்றி அடிக்கிற அலைகளுக்கு உள்ளாக இருந்து நெப்போலியன் "ஜோசப்பின் ஜோசப்பின்' என்று இன்றைக்கும் உச்சரித்துக் கொண்டேதான் இருக்கிறான்.

ஹிட்லர்-ஈவாபிரான்

ஹிட்லர் நடப்பான். அவன் நிழல் மாத்திரம் நின்று கொண்டிருக்கும்; அந்த மனிதனைப் பின்பற்றிப் போவதற்கு அவனது நிழலே அச்சப்பட்டது. இப்படிப்பட்ட ஹிட்லருக்கும் இன்ப வல்லிகள் இருந்தார்கள். முத்தமிட்டே உதட்டைக் காயப்படுத்தி விடுகிற மூர்க்கர்கள் உண்டு. அதைப் போலவே மங்கையரின் மயில் கழுத்தைத் தடவியே குரல் வளையை நெரித்துவிட்ட கொடுமைக்காரர்களும் உண்டு.

பிரிஜிட், ஹிட்லரின் ஆசை நாயகிகளில் ஒருத்தி. ஒரு முறை அவள் ஹிட்லரைப் பார்த்து "நீ ஏன், திருமணமே செய்து கொள்ளவில்லை?" என்று கேட்டாள். அப்போது ஹிட்லர் "புள்ளியியல் புரிந்திருந்தால் நீ இந்தக் கேள்வியையே கேட்டிருக்க மாட்டாய்! ஜெர்மனியில் இப்போது ஏறத்தாழ 2 கோடிப் பெண்கள் வாழ்ந்து கொண்டிருக்கிறார்கள். இன்னமும் 2 கோடிப் பெண்கள் எனது கன்னியர் படையில் அங்கம் வகிக்கிறார்கள். அவர்கள் எல்லோருமே என்னைக் காதலிக்கிறார்கள். என்னையே கல்யாணம் செய்து கொள்ள விரும்புகிறார்கள். நான் எவளாவது ஒருத்தியைக் கட்டிக் கொண்டால், ஏறத்தாழ 1 கோடியே 99 லட்சத்து 99 ஆயிரத்து 999 பெண்களின் கண்ணீருக்கு நான் காரணமாகி விடுவேன். ஆகவேதான் நான் இதுவரை திருமணத்தைப் பற்றியே நினைக்காமலிருக்கிறேன்" என்றான்.

ஹிட்லரின் அரசியல் முன்னேற்றத்திற்குப் பெரும்பாலும் பெண்களே காரணமாக இருந்தார்கள். பிரம்மச்சாரி என்றால் ஹிட்லர் மாதிரி இருக்க வேண்டும் என்று பெண்கள் அந்த நாட்டில் பேசிக் கொள்வார்கள். ஹிட்லருக்குப் பிள்ளையா? குட்டியா? நாட்டைப் பற்றிய கவலையில் அவர் மாதிரி வருமா? சாதாரண மனிதன் கல்யாணம் கட்டிக் கொள்வான்; சரித்திர மனிதன் ஹிட்லர் நாட்டையே கட்டிக் கொண்டிருக்கிறார் என்று நாடு முழுவதும் பொது இடங்களில் பொதுவாக மக்கள் குறிப்பாக பெண்கள் ஜெர்மனியில் பேசிய காலம் அது.

வெளித் தோற்றத்திற்குப் பிரம்மச்சாரியாக இருந்த ஹிட்லர் வக்கிரமான

பால் உணர்வு கொண்டவன். பெண்களை நிர்வாணமாக்கிப் பார்ப்பதே அவனுக்குப் பொழுது போக்காக இருந்தது. தனது பால் உணர்வைத் தூண்டுவதற்காக பெண்களைப் பாடாதபாடுபடுத்தி வந்தான் ஹிட்லர். பெண்களை நிர்வாணமாக்கி குந்த வைப்பது; பிறகு மல்லாந்து படுத்துக் கொண்டு அவர்களின் மதன பீடத்தையே மணிக் கணக்கில் பார்த்துக் கொண்டிருப்பது அவனது வழக்கமாக இருந்தது. இந்தப் பெண்களில் சிலரைத் தன் மீது சிறுநீர் பெய்யச் சொல்லி ஹிட்லர் வற்புறுத்துவான். பெண்கள் அவன் மீது சிறுநீர் பெய்தால் உணர்ச்சியின் உச்சத்திற்குப் போய்விடுவான். ஆராய்ச்சியாளர்களால் கண்டுபிடிக்க முடியாத அளவிற்கு மனவிகாரம் படைத்தவன் ஹிட்லர்.

இவனிடம் பழகிய ஒரு நடிகை ஒருமுறை விட்டால் போதும் என்று ஜெர்மனியிலிருந்து பிரான்சிற்கு ஓடி விட்டாள். அங்கே கண்டதும் காதல், ஒரு இளைஞனைக் கட்டித் தழுவி முத்தமிட்டாள். இந்த முத்தக் காட்சியை நாஜி கூலிப் படையாள் ஒருவன் தனது காமிராவில் களவாடி விட்டான்.

அந்த நடிகை ஜெர்மனிக்குத் திரும்பியதும், ஹிட்லர் அந்த நடிகையை அழைத்தான். ஒரு இரவுதானே என்று அவளும் அலட்டிக் கொள்ளாமல் போனாள்.

முதலில் நல்ல மாதிரிப் பேசிவிட்டு, பிறகு அந்தப் புகை படத்தை எடுத்து நடிகைக்கு எதிராக நீட்டினான். அவளுக்குப் பெருத்த அவமானமாகப் போயிற்று. நிர்வாணமாக இருந்த நடிகையை அப்படியே வெளியேறுமாறு ஹிட்லர் உத்தரவிட்டான். பாவம் அந்த இளம் நடிகைக்கு இருட்டே ஆடையாயிற்று. அவள் தற்கொலை செய்து கொள்ளுகிற நாள் வரை அவளை ஹிட்லர் படாதபாடு படுத்தினான். ஒரு நாள் வெளிநாட்டுப் பத்திரிகையாளர்கள் ஹிட்லரைச் சந்திக்க வந்தார்கள். தனது அதிகாரத்தைப் பத்திரிகையாளர்களுக்கு காட்ட வேண்டுமென்று முடிவெடுத்தான் ஹிட்லர். ஆகவே மேல் தளத்தில், பத்திரிகை நிருபர்கள் சந்திப்பு நடந்த இடத்திற்கு ஒரு படை வீரனை வரச் சொன்னான். எல்லோரும் பார்த்துக் கொண்டிருக்கும்போது மூன்றாவது மாடியிலிருந்து அந்த வீரனை கீழே குதி என்றான். அவன் சற்றும் தயங்காமல் ஒரே நிமிடத்தில் கீழே குதித்து உடல் சிதறிப் பிணமானான். உடனே ஹிட்லர் அடுத்த வீரனை அழைத்தான்.

"குதி" என்று ஹிட்லர் சொல்லி முடிப்பதற்குள் அந்த வீரன் குதிக்க ஆரம்பித்தான். உடனே பத்திரிகையாளர்கள் அலறி அடித்துக் கொண்டு கீழே விழுந்து, உடல் சிதறி பிணமாக ஆக இருந்தவனைக்

காப்பாற்றினார்கள். உடனே அந்த வீரன் காப்பாற்றியவர்களைப் பார்த்து "என்னை ஏன் காப்பாற்றினீர்கள்? இந்தக் கொடுங்கோலனின் ஆட்சியில் உயிர் வாழ்வதை விட சாவது மேல் என்றல்லவா விழப்போனேன்" என்றான்.

இப்படிப்பட்ட கொடுமைகளின் கொடு முடியாக இருந்த ஹிட்லருக்கு நினைத்த நேரம் எடுத்து எறிந்து விடக் கூடியவளாக இல்லாமல் வாழ்க்கை முழுவதும், ஏன் மரணம் வரைக்கும் கூட வருகிறவளாக ஒரு கோமேதகம் இருந்தாள். அவள் தான் ஈவாபிரான். ஜெலி, லெனி, மகதா மற்றும் ஹிட்லர் பழக்கம் வைத்திருந்த பெண்களிலேயே ஈவாபிரான்தான் நெடுநாள் நீடித்தாள். அதுவரை ஹிட்லர் பார்த்த, பழகிய பெண்களிலேயே ஈவா பிரான் முற்றிலும் வேறுபட்டவளாக இருந்தாள். ஹிட்லர் இழுத்த இழுப்புக்கெல்லாம் இணைந்து வரத்தக்கவளாக மட்டு மீறிய காம வெள்ளம் தீரங்களை உடைத்து திமிறிப் பாய்கிற ஈர நிலமுமாக அவள் இருந்தாள்.

மியூனிச் நகரத்தில் ஹிட்லரின் கையாள் ஒருவன் ஸ்டுடியோ ஒன்றை நடத்தி வந்தான். இவன்தான் ஹிட்லரின் உடல் இச்சை தீரு வதற்காகப் பருவப் பூக்களைப் பறித்து வருகிறவன். ஹிட்லர் தன் அந்தரங்க ஆசை களைக் கூச்ச நாச்ச மில்லாமல் உடைத்துச் சொல்லுகிற மாதிரி இவன் ஒருவன்தான் இருந்தான். இவன்தான் ஹிட்லரின் ஆட்சியில் அரசாங்க புகைப்படக் கலைஞனாக அங்கீ காரம் பெற்றான். இவனது கடையில் பல பெண்கள் வேலை பார்த்தார்கள். கடை யெல்லாம் பெண்கள். கதவெல்லாம் கண்கள் என்பது இவனது கடைக்கே பொருந்தும். இப்பெண்களில் பவேரிய இளம் பெண் ஒருத்தி சில்லறை வேலைகளைச் செய்து வந்தாள் இவள் பெயர் தான் ஈவாபிரான்.

இவள் பார்ப்பதற்கு ஒயிலாகவும் ஒல்லியாக வும் இருந்தாள். இவளது மதர்த்த மார்பகங்கள் எந்த வாலிபனையும் வசப் படுத்தி விடக் கூடியதாக இருந்தன. இவள் தனது கால்களில் அணிவகுத்து நின்ற மயிர்க் கால்களை அறவே மழித்துவிட்டதால் இந்த வாழைத் தண்டுக் கால்களுக்கு வரலாற்றிலே எந்த பெண்ணின் கால்களும் ஈடாகாது என்று சுட்டித்தனமான இளைஞர்கள் பேசிக் கொள்வார்கள். பார்த்தவர்கள் பல் போனவர்களாக இருந்தாலும் எட்ட இருந்தே அவர்களைச் சூடேற்றி விடுகிற சூட்சுமத்திற்கு இன்னொரு பெயர்தான் ஈவா பிரான்.

ஒருநாள் ஹிட்லர் தனது நண்பனின் போட்டோ கடைக்கு வந்தான். அப்போது ஹிட்லர் ஜெர்மானிய நாட்டின் சர்வாதிகாரியாக

ஆகிவிடவில்லை. ஜெர்மன் நாட்டின் தலைசிறந்த பேச்சாளன். கட்சித் தலைவன் என்றே அறியப்பட்டிருந்தான். ஹிட்லரைப் பார்த்த அந்தப் புள்ளிமான் கொஞ்சம் கூட அலட்டிக் கொள்ளாமல் அலட்சியமாக அங்கேயே நின்றது. சரிந்த நிலையில் நீட்டி வைக்கப்பட்ட ஈவாபிரானின் கால்களிலேயே ஹிட்லர் மனதைப் பறிகொடுத்தான். அவளது முகத்தை அவனால் நேருக்கு நேர் பார்க்கவே முடியவில்லை. அவ்வளவு வெளிச்சம் அந்த மாடப்புறாவின் முக மைதானத்தில் கரை இறங்கியிருந்தது.

"ஹலோ" என்று ஹிட்லர்தான் கை நீட்டினான். அவளும் கம்பீரமான "ஹலோ" என்று கையை நீட்டினாள். தன்னை அறியாமலே தான் கொள்ளையடிக்கப்படுகிறோம் என்பதை ஈவாபிரான் உணர்ந்து கொள்ள அதிக நேரம் ஆகவில்லை.

வாரா வாரம் ஹிட்லர் ஈவா பிரானைத் தேடி வரத் தொடங்கினார். வரும்போது அவளுக்கு மலர்கள், இனிப்புகள் எல்லாம் வாங்கி வருவான். பருவத்தின் தலைவாசலில் பறக்கத் தொடங்கி விட்டிருந்த ஈவாபிரானுக்கு அப்போது வயது 17. ஹிட்லருக்கோ வயது 40. 23 வயது இடைவெளியிலும் உலகப் புகழ் பெற்ற காதல் பூக்கத்தான் செய்தது. காதல், நீர்க்குமிழிகளை வைத்து நிரந்தரமான காதல் மாளிகை எழுப்புகிற ரசவாதம் அல்லவா? பிரானை ஹிட்லர் உடனே ஏற்றுக் கொண்டுவிடவில்லை. பலமான சோதனை களுக்குப் பிறகே ஏற்றுக் கொண்டான். அவளோடு அவன் சினிமா, டிராமா என்றெல்லாம் சுற்றினான். இவர்களது நெருக்கத்தைப் பார்த்த ஹிட்லரின் காதலிகளில் ஒருத்தியான ஜெலி பொறாமைப்பட்டு தற்கொலை செய்து கொண்டாள். தாய் மாமன் ஹிட்லரின் தகாத செயலால்தான் ஜெலி தற்கொலை செய்து கொண்டாள் என்று ஜெர்மனியே பேசியது. ஹிட்லர் கவலைப்படவில்லை.

1932ஆம் ஆண்டில் ஹிட்லர் அரசியல் மேலாதிக்கம் பெறுவதற்காக அல்லும் பகலும் உழைத்தான். பொதுத் தேர்தலுக்காக வேறு பம்பரமாகச் சுழன்றான். வேறு எந்தப் பெண்ணாக இருந்தாலும், தண்ணீரின் ஈரத்தையும், தளிர்களின் மென்மையையும் அறவே அறியாத ஹிட்லரோடு, இருந்தது போதும் என்று அவனை விட்டுப் பறந்திருப்பாள். ஆனால் அரசியல் சிகரத்தை அடைகிற முயற்சியிலேதான் தன்னை ஹிட்லர் அதிகம் கவனிக்க முடியவில்லை என்பதை உணர்ந்த ஈவாபிரான் பொறுமையாக இருந்தாள். என்றைக்காவது ஹிட்லர் தன்னைத் தேடி வருவான் என்று அமைதி காத்தாள்.

ஹிட்லர் விரும்பியது விரும்பாதது ஆகிய எல்லா வகை இன்பங்களையும் தன் ஒருத்தியாலேதான் வாரி வழங்க இயலும் என்று ஈவா பிரான் உறுதியாக இருந்தாள். எத்தனையோ நாள் காத்திருந்தும் ஹிட்லர் வரவில்லை. அன்று காலைப் பத்திரிகையில் ஹிட்லரைச் சூழ்ந்து அரசியல் பெண்கள் அணிவகுத்திருப்பது போன்ற புகைப்படம் வெளியாகி இருந்தது. அதைப் பார்த்து ஈவா பிரானின் இளகிய நெஞ்சம் உருகியது. அவள் கவலைப்பட்டாள்; கலங்கினாள். தனக்குக் கிடைக்காத ஹிட்லருக்குப் பக்கத்தில் இந்தப் பெண்களெல்லாம் இவ்வளவு நெருக்கமாக இருக்கிறார்களே என்று துடியாய்த் துடித்தாள். ஹிட்லரின் பிரிவைத் தாங்கிக் கொள்ள தன்னால் இயலவில்லை என்று ஒரு கடிதம் எழுதினாள். தற்கொலை செய்து கொள்வதைத் தவிர தனக்கு வேறு வழியில்லை என்று அந்தக் கடிதத்திலேயே குறிப்பிட்டிருந்தாள். கடிதம் ஹிட்லரைச் சேருவதற்குக் கால தாமதம் ஆனது. கடிதத்தைப் படித்த பிறகும் அரசியல் வாழ்க்கையை அவளுக்காக ஒரு மணி நேரம் கூட ஒதுக்கி வைக்க, அவன் தயாராக இல்லை என்று நினைத்தாள். மறு நிமிடமே ஈவாபிரான் தன்னைச் சுட்டுக் கொண்டாள். நல்ல வேளை பிழைத்துக் கொண்டாள்.

கடிதம் கிடைத்ததுமே ஹிட்லர் ஓடோடி வந்தான். ஹிட்லர் தன் காதலியின் படுக்கையைக் கண்ணீரால் கழுவினான். அவள் உடல் தேறுகிற வரை அவளை அடிக்கடிப் பார்த்துக் கொண்டான். ஹிட்லர் ஜெர்மானிய தேசத்தின் சான்சலர் (அதிபர்) ஆனான். இதன் பிறகு தன்னை ஒருவேளை மறந்து விடுவானோ என்று அச்சப்பட்டாள் ஈவாபிரான். ஆனால் அவள் நினைத்ததற்கு நேர் மாறாக ஹிட்லர், ஈவா பிரானுக்கு ஆள் சொல்லிவிட்டான். தன் மேல் மையல் கொண்ட மாதவனைப் பார்க்கப் போகிறோம் என்கிற ஆவல், மிதப்பில் சொர்க்கத்துச் சுந்தரியைப் போல ஈவா தன்னை அலங்கரித்துக் கொண்டாள். ஹிட்லரின் மாளிகைக்குள் ஆசை நாயகிகள் தலை வாசல் வழியாக நுழையக் கூடாது என்று விதி இருந்தது. ஆகவே காவலாளி ஒருவன் அவளை மாற்று வழியாக அழைத்துப் போனான். தளம் மாற்றி, தளம் மாறி, ஒரு இருட்டுப் பகுதிக்கு அவளை காவலாளி கொண்டு வந்தான். கும்மிருட்டில் கண்களே குருடாயின. காவலாளி கைத்தாங்கலாகவே ஈவாபிரானை அழைத்து வந்தான். அதற்கப்பால் ஹிட்லரின் முகப்பு அறை. வரவேற்பு அறை எல்லாம் தாண்டி, வெள்ளி தங்கம் மின்னுகிற அவனது படுக்கை அறை. ஹிட்லர் அவளை ஆலிங்கனம் செய்தான். அவளது உதட்டு நிலத்தில் முத்த மழை பொழிந்தான். வகை வகையான உணவுகளைப் பரிமாறினான். பிறகுதான் மதுப் புட்டிகளைத் திறந்தான். அவள் மதுவால் நீச்சல்

நாடகம் நடத்தினாள். அவளது கண்களை கிளிகள் பார்த்திருந்தால் பசிக்குக் கிடைத்த கோவாப் பழம் என்று கொத்திச் சென்றிருக்கும். அவள் படுக்கையில் சாய்ந்தாள்.

ஹிட்லர் அங்கிருந்த மாமிச உணவையோ, மதுபானத்தையோ தொடவே இல்லை. இத்தனை நேரமும் காபிதான் அருந்திக் கொண்டிருந்தான். ஹிட்லர் கொடுமைக்காரன்தான். ஆனால் குடிக்க மாட்டான். மாமிசம் தொட மாட்டான். இதெல்லாம் அவனது இந்த சங்கல்பங்களில் ஹிட்லர் இறுதிவரை உறுதியாக இருந்தான். ஹிட்லர் ஈவாபிரானைப் படுத்த நிலையிலேயே துச்சாதனம் செய்தான். வேண்டாம் விட்டு விடுங்கள் என்று முன்குவதற்குக் கூட முடியவில்லை ஈவாபிரானுக்கு. அவளது மேனி அழகை வெறி கொண்ட மட்டும் ஹிட்லர் கண்களால் மேய்ந்தன. பிறகு மோக பாடம் தொடங்கியது. எத்தனை முறை புணர்ந்தாலும் இன்னமும் அவளிடத்தில் என்னவோ பாக்கி இருக்கிறது என்று ஹிட்லர் சொன்னதாக தனது டைரியில் ஈவா எழுதி வைக்கிற அளவுக்குச் சுகம் கண்டான். அவளோ பெறுகிறவளாக மாத்திரம் இல்லாமல் கொடுக்கிற... வரையாவது இன்பத்தை வழங்குகிற பேரின்பப் பேடையாக இருந்தாள்.

எப்போதோ ஒருமுறைதான் ஈவா ஹிட்லரைச் சந்திக்க முடிந்தது. சந்தித்த நேரத்தில் ஆறு மாதங்கள் ஹிட்லர் அடங்கிப் போகிறபடியாக மன்மத வெள்ளத்தில் அவனை ஈவா மூழ்கடித்து விடுவாள். அவள் மேல் கொண்ட வெறியால் தனது காதலியை எவரும் பார்த்துவிடக் கூடாது என்று முடிவெடுத்தான் ஹிட்லர். நெருங்கிய நண்பர்கள் தன்னுடன் இருக்கும் போதுதான் அவள் வரலாம் என்று விதித்தான். அவள் எங்கு சென்றாலும் ஒற்றர்கள் ஈவாவைப் பின் தொடர்ந்தார்கள்.

பெர்காம் என்கிற மாளிகையில் ஈவா அரசியைப்போல வாழ்ந்தாள். தன்னை ஹிட்லர் ஏறத்தாழ சிறை வைத்து விட்டான் என்று அறிந்த ஈவாபிரான், அவனை வெறுக்கவில்லை. மாறாக அந்த அசோக வனமே அவளுக்கு அமரர் உலவும் அற்புதப் பூங்கா ஆயிற்று. தன் மேல் உள்ள வரைகடந்த காதல் காரணமாகத்தான் ஹிட்லர் தன் சிறகுகளையும் கோதி விடுகிறான்; கூண்டையும் அகலமாக்க மறுக்கிறான் என்பதை அவள் அறிந்தே இருந்தாள்.

ஒருநாள் அரண்மனை ஜோதிடர் ஹிட்லரைப் பார்க்க வந்தார். ஹிட்லருக்குச் சோதிடம் என்றால் உயிர். ஈவா பிரானோடு இருந்ததால் அவரை நாளைவாரும் நண்பரே என்று அனுப்பி வைத்துவிட்டான். ஈவா நிர்வாணமாக ஹிட்லர் முன்னால் உடற்பயிற்சி செய்ய வேண்டும். அந்த

ஆரணங்கின் வளைவு நெளிவுகளை ஒரு ராணுவ தளகர்த்தன் எதிரி நாட்டின் தேச வரைபடத்தைப் பார்ப்பதுபோல ஹிட்லர் உன்னிப்பாகப் பார்ப்பான். தனது ஆழ்ந்த அன்பின் அடையாளமாக ஹிட்லர் ஈவாவக்கு ஒரு பிளாட்டினம் மோதிரத்தைப் பரிசாக கொடுத்தான். அந்த மோதிரத்தில், "சாவைத் தவிர வேறு ஒன்றும் நம்மைப் பிரிக்க இயலாது" என்று எழுதப்பட்டிருந்தது.

போர்முனையில் ஹிட்லர் இருந்தபோது ஈவா சுதந்திரமாக வெளியில் சுற்றித் திரிந்தாள். குர்த்து என்கிற ஓவியன் ஒருவன் அவளது வாழ்க்கையில் புகுந்தான். முத்தமிடவா என்றான். மோகனாங்கி இடம் தரவில்லை. ஹிட்லர் போர் முனையில் இருக்கிறான். ஆனால், அதே நேரத்தில் அவனால் எல்லா இடத்திலும் இருக்க முடியும் என்றான் ஈவா. ஈவாவை நிர்வாணமாக்கி அவளை ஓவியம் தீட்டவேண்டும் என்று குர்த்து கேட்டான். செய்தி ஹிட்லருக்கு எட்டியது. ஈவாவைப் போர் முனைக்கு வரச் சொன்னான். ஹிட்லர் "ஒழுங்காக இரு" என்று எச்சரித்தான். அன்று இரவே அவளோடு குர்த்துவின் வீட்டுக்குப் போனான். அவனையும் அவனது குடும்பத்தாரையும் தன் கைகளாலேயே ஹிட்லர் கொன்றான். ஈவாவின் ரத்தம் உறைத்தது.

இரண்டாவது உலகப் பெரும்போர் உச்சமாக நடந்து கொண்டிருந்தது. நேச நாடுகளின் குண்டு மழையில் ஜெர்மானிய தேசம் தவிடு பொடியானது. பழிக்குப் பழி என்று தன்னிடம் வாலாட்டிய ஹிட்லரைப் பந்தாடுவது என்று ரஷ்ய விமானங்கள் ஆகாயத் தாக்குதலில் ஈடுபட்டன. ஹிட்லர் தோல்வியை உணர்ந்தான். வேறு வழியில்லை. ஈவாபிரானோடு அவனது அரண்மனையின் பாதாளக் குகைக்குள் புகுந்தான். அங்கேதான் அவனது இறுதி நிமிடங்களில் அவளை மணந்தான். ஈவா பிரான், ஈவா பிரான் ஹிட்லர் ஆனாள். விழுகின்ற வெடிகுண்டுகளின் சப்தமும், மக்களின் ஓலமும் போட்டி போட்டுக் கொண்டே இருந்தன. இறுதி வேளை வந்தது. ஹிட்லர் தனது மனைவியை முத்தமிட்டான். ஏற்கனவே சொன்னபடி ஈவாவை முதலில் சுட்டான். அவள் ரத்தத் தடாகத்தில் சந்தன விக்கிரமாகச் சாய்ந்தாள். அடுத்து தன்னைத்தானே சுட்டுக் கொண்டான். நெற்றியில் சுட்டு கொண்டதால் உடனே அவன் பிணமானான். அதற்குள் அரண்மனையில் விழுந்த குண்டுகளால் தீ பரவியது. இருவரது உடல்களும் புதைக்கப்படுவதற்குப் பதிலாக எரிந்து சாம்பலாயின. ஹிட்லர் கொடுங்கோலன் தான்; ஆனால் ஈவாபிரானைப் பொறுத்தவரை அவனுக்குள்ளும் ஒரு மனிதன் இருக்கவே செய்தான்!

ஷிரின்-பர்ஹத்

அந்த நாளில் பாரசீக நாட்டை குஸ்ரூ என்ற மன்னன் ஆண்டு வந்தான். அவனுக்கு ஆயிரக்கணக்கான மனைவிகள். பெயர் சொல்லி மனைவிமார்களை அழைப்பதற்கே பெரும்பாடுபட்டான். ஒருநாள் அவனுடைய அரண்மனைக்கு ஆர்மீனிய நாட்டைச் சார்ந்த வியாபாரி ஒருவன் வந்தான். வெளிநாட்டு வியாபாரி. ஆதலால் தான் கொண்டு வந்த பொருட்களை முதலில் அரசன் குஸ்ரூவிடம் காட்டினான். அவ்வாறு காட்டும்போது வேண்டுமென்றே ஒரு படத்தை அவனாக எடுத்து ஒளித்து வைத்தான். எதையோ ஒளிக்கிறானே என்கிற இயல்பான ஆர்வத்தில் மன்னன் குஸ்ரூ அது என்ன என்று கேட்டான். வியாபாரி மிகுந்த தயக்கத்தோடு அந்தப் படத்தைக் காட்டினான். அது ஒரு பெண்ணின் படம். பெண் என்றால் சொர்க்கலோகத்துச் சுந்தரி மாதிரி அவள் இருந்தாள். மன்னன் "இவள் யார்" என்று கேட்டான். வியாபாரி அடக்கத்தோடு "ஆர்மீனிய நாட்டு இளவரசி, அழகி ஷிரின்" என்றான்.

படத்தைப் பார்த்ததும் அரசன் மௌனமானான். அவளது ஆயிரம் மனைவிமார்களும் சுடுகாட்டுப் பேய்களைப் போல அவன் மனக் கண்ணில் சுழன்று ஆடினார்கள். இப்படி ஒரு அழகி, படத்தில் இருக்கிறபோதே நம்மைப் படாதபாடுபடுத்துகிறாளே, நேரில் வந்து நின்றால் நிலைகுலைந்து விடுவோமே என்று பெருமூச்சு விட்டான். இந்தப் படத்தைப் பெறுவதற்கே நாட்டைத் தரலாம்; படத்தில் உள்ளவனைப் பெறுவதற்கே நாட்டைத் தரலாம்; படத்தில் உள்ளவனைப் பெறுவதற்கு என்னென்னதரலாம் என்று குஸ்ரூ சிந்தனையில் ஆழ்ந்தான். வியாபாரிக்கு அவன் கேட்ட பணத்திற்குப் பத்து மடங்கு அதிகமான பணத்தைத் தந்தான்.

அடுத்த நாளிலிருந்து அரசாட்சியே அவனுக்கு அலுத்தது. நாளாக நாளாக ஷிரின் நினைப்பால் உடல் சோர்ந்தான். மந்திரி பார்த்தார். என்ன வென்று கேட்டார். அரசன் மனம் திறந்து பேசினான். "அரசே நீங்கள் கவலைப்பட வேண்டாம். நான் இருப்பது எதற்காக? என்னிடம் விட்டு விடுங்கள்." வேஷம் தரித்துக் கொண்டு ஆர்மீனிய நாட்டுக்குச்

சென்றார். ஷிரின் இருந்த அந்தப்புரத்தை அடைந்தார். பொருட்களில் ஒன்றான தனது அரசனின் ஓவியத்தை அவளிடம் காட்டினார். அவள் "தேவ குமாரனைப் பார்க்கிறேன்" என்றாள். வேறு ஒரு பெண் இந்தப் படத்தை விலைக்குக் கேட்டிருக்கிறாள் என்று பிகு பண்ணினார். இளவரசி கெஞ்சிக் கூத்தாடி வியாபாரி கேட்ட விலைக்கு மேலாகத் தந்து அந்தப் படித்தை வாங்கிக் கொண்டாள். அந்த நிமிடத்திலிருந்து எதைப் பார்த்தாலும் இளவரசிக்கு குஸ்ரு மன்னரின் முகமே தெரிந்தது. படத்தில் சந்தனம் கடைந்தெடுத்த சாதனம் போல இருக்கிற மன்னவனை நேரிலே பார்க்க வேண்டுமென்று இளவரசி உள்ளத்தில் ஆசையை வளர்த்தாள்.

அப்பாவிடம் கேட்டாள். ஒரே மகள் மறுக்க இயல வில்லை. பரிவாரங்கள் புடை சூழ ஆர்மீனிய நாட்டிலி ருந்து இளவரசி ஷீரின் பாரசீகத்திற்கு புறப்பட்டாள். இளவரசியே தன்னைப் பார்க்க வருகிறாள் என்று அறிந்ததும் குஸ்ரு அரண்மனை வாயிலுக்கே ஓடி வந்தான். "நெல்லிலே உமி நீரிலே பாசி; நிலவிலே களங்கம்; இவளிடத்திலோ அழகின் அதிசயிக்கத்தக்க ஆட்சியைத் தவிர துளி கூட குறைவில்லையே" என்று வாய்விட்டுச் சொன்னான். வந்த இளவரசி தந்தையை மறந்தாள், தாய்நாட்டை மறந்தாள். அரசனின் அழகில் மயங்கி அங்கேயே இருந்தாள். இளவரசியைத் திருமணம் செய்துக் கொள்ள வேண்டும் என்று அரசன் ஆசைப்பட்டான். இளவரசி மறுப்பேதும் சொல்லவில்லை. ஆனால் ஒரே ஒரு கோரிக்கை மாத்திரம் வைத்தாள். ஆர்மீனிய நாட்டு மக்கள் பாலோ, பால் பண்டங்களோ இல்லாமல், வாழ இயலாது. ஆனால், பாரசீக நாடோ காய்ந்த பூமி; கந்தக பூமி; புல்வெளிகள் தலை நீட்டாத பாழ் நிலம். ஆகவே கால்நடைகளே அந்த நாட்டில் அந்த நாளில் பெரும் பாலும் காணப்படவில்லை. எனக்கும் என் பரிவாரத்திற்கும் பாலும் பால் பண்டங்களும் தட்டின்றிக் கிடைக்க அரசர் மனமிரங்க வேண்டும் என்கிற இளவரசியின் கோரிக்கையைக் கேட்டு செய்வதறியாது திகைத்தான் மன்னன்.

இப்போதும் மந்திரிதான் வந்து நின்றார். "சரி என்று சொல்லிவிடுங்கள் மன்னா மற்றவற்றை நான் பார்த்துக் கொள்கிறேன்" என்றார் மந்திரி. மந்திரி சொன்னதைக் கேட்டு அரசனும் இளவரசியிடம் சரி என்று சொல்லிவிட்டான். குஸ்ருவுக்கும் ஷிரினுக்கும் திருமணம் கோலாலமாக நடைபெற்றது. தேசியத் திருவிழாவாகக் கொண்டாடப்பட்ட இந்த திருமண விழா அன்றே பாரசீக நாட்டில் மாபெரும் கால்வாய் வெட்டுகிற பணி தொடங்கியது. அந்த நாட்டில் பர்ஹத் என்கிற கட்டடக்

கலைஞன் ஒருவன் இருந்தான். இவன் கைதேர்ந்த சிற்பியும் ஆவான். நூறு மைல்களுக்கு மேலாக நீளுகிற கால்வாயை வெட்டுகிற பொறுப்பு பர்ஹத்திடம் ஒப்படைக்கப்பட்டது. இரவுபகலாக வேலை நடந்து வந்தது.

ஒருநாள் மாலைக் காலம். வாசத் தென்றல் பூமியின் உடலை ஆறத் தழுவுகிற அற்புதமான நேரம். அரசி ஷிரின் தனது பரிவாரங்களோடு கால்வாய் வெட்டுகிற வேலை எவ்வளவு தூரம் நடந்திருக்கிறது என்று பார்த்து வருவதற்காகப் புறப்பட்டாள். எட்ட இருந்து ஆயிரக்கணக்கானவர்கள் வேலை செய்வதைப் பார்த்தாள். இனிமையாக, மைக்காத் தகட்டில் மயிலிறகு நடனம் போல் அவர்களை வலிக்காமல் சலிக்காமல் வேலை வாங்கிக் கொண்டிருந்த பர்ஹத்தின் மீது அரசியின் கண்கள் விழுந்தன. கந்தருவர்கள் செய்த சிற்பத்தை விடக் கன கச்சிதமாக தோன்றுகிற பர்ஹத்தின் அருகில் அரசி வந்தார்.

"எப்போது வேலை முடியும்?" அரசி. "முடிந்து விட்டது" பர்ஹத். அரசிக்கு அந்த நொடியில் முடியாத நிலையில் உள்ள வேலையை முடித்து விட்டது என்கிறானே பர்ஹத் என்றுதான் தோன்றியது. அடுத்த நொடியில் தன் அழகில் சொக்கிப் போன சுந்தரன் பர்ஹத், எதற்காக முடியாத வேலையை முடிந்து விட்டது என்று சொன்னான் என்பதும் விளங்கி விட்டது. "ஷிரின் நீ மாத்திரம் இங்கேயே நின்றால் இன்றைக்கே இந்த வேலை முடிந்து விடும். உலகத்து அழகெல்லாம் உன் ஒருத்தியிடம்தான் ஊர்வலம் போகிறது. உன்னைப் பார்க்கிற போது ஆகாயம் கூட கவிழ்ந்து வைக்கப்பட்ட கலர்க் கிண்ணம் போலவே எனக்குத் தோன்றுகிறது" என்றான் பர்ஹத்.

அரசி என்றும் பாராமல் பல நாள் பழகிய பள்ளித் தோழியை அழைப்பது போல் "ஷிரின்" என்று பெயர் சொல்லி அழைத்து விட்டானே என்று அரசி கலங்கிடவில்லை. அவள் பெயரை அவன் உச்சரித்த விதமே அவளுக்கும் பிடித்திருந்தது. பர்ஹத் தன் கையை அரசியை நோக்கி நீட்டினான். புகழ் பெற்ற சிற்பியின் நீட்டப்பட்ட கரத்தை மறுப்பது அரசிக்கு சரியென்று படவில்லை. ஆகவே அவளும் அவன் கரத்தைப் பற்றினாள். அவளது உடலில் மின்னல் வந்து மின்சாரம் எடுப்பதைப் போல இருந்தது.

கால்வாய் வெட்டுகிற வேலை விரைவாக முடிந்தது. அரசனே ஆச்சரியப்பட்டான். இப்படிப்பட்ட கடினமான வேலையைக் கச்சிதமாகச் செய்து முடித்திருக்கிற கலைஞனைப் பாராட்ட வேண்டாமா என்று கேட்டாள் ஷிரின். அரசனும் ஆம் என்றான். தனது

காதல் கிளிக்கும் அவளது பரிவாரங்களுக்கும் பாலும் பால்
பண்டங்களும் எப்போதும் கிடைக்க வழி செய்தவனை வாழ்த்த,
வரவேற்க நாட்டு மக்களுக்கெல்லாம் அழைப்பு விடுத்தான். அந்த
விழாவில் பர்ஹத் பல பாராட்டுகளைப் பெற்றான். விழாவுக்கு மந்திரி
பிரதானிகளும் வேற்று நாட்டு அரசர்களும் அரசிகளும் சேடிகளுமாக
எண்ணற்றவர்கள் வந்திருந்தார்கள். ஆனால் பர்ஹத்தின் கண்கள்
ஷிரினைத் தான் தேடின. அழகின் ஆலயமான அவளைத் தன்னைத்
தவிர மற்றவர்கள் பார்த்துவிடக் கூடாது என்று கண்டிப்பாக இருந்தான்
குஸ்ரு. அவனது வேண்டுகோளை அறவே புறக்கணிக்க
இயலாமல்தான் எப்போதாவது அந்தக் கிளியைக் கூண்டுக்கு வெளியே
அவள் பறக்க விடுவான். மற்றவர்கள் பார்க்க இயலாமலும், ஆனால்
அவள் மற்றவர்களைப் பார்ப்பது போலவுமான இடத்தில் அவள்
அமர்ந்து பர்ஹத்திற்கு நடைபெற்ற பாராட்டைப் பார்த்துக்
கொண்டிருந்தாள். வைத்த விழி வாங்காமல் பர்ஹத்தையே உள்வாங்கிக்
கொண்டிருந்தாள். அவள் தான் பார்க்க முடிகிறதே தன்னை அவன்
பார்க்க முடியவில்லை என்பது ஷீரினை வாட்டி வதைத்தது.

விழா முடிந்தது. ஒருநாள் இரவு நிலவு பூக்கடை மேகத்திற்குள் புகுந்து
விளையாடிக் கொண்டிருந்தது. ஷிரின் அரசனைத் தேடி வந்தாள்.
மஞ்சம் தேடி வந்த மயிலை அரசன் மார்போடு அணைத்துக்
கொண்டான். உதட்டோடு உதடு சேர்த்து அவன் உறவாடப் போகிற
போது கயல் விழி "ஒரு காரியமாக வந்தேன்" என்றாள். ""என்ன
கேட்டாலும் தருகிறேன்" என்றான் மன்னவன். ""எது கேட்டாலுமா?"
என்றான். "நிலவைப் பெயர்த்து உன் நெற்றிக்குப் பொட்டாக
வைப்பேன். சூரியனைப் பெயர்த்துப் பூவாக உன் கூந்தல் வீட்டில்
குடியேற்றுவேன். நீலக் கடலை எடுத்து உனக்கு ஆடையாகப்
புனைவேன்" என்றான் குஸ்ரு.

"எந்தக் காதலன்தான் இதுவரை இப்படிப் பேசவில்லை?" என்றாள்
ஷிரின். "பேசியிருக்கலாம். அவைகள் எல்லாம் சாயம்போன சரிகைச்
சொற்கள். எனது வார்த்தைகளோ பாத்திரத்திற்குத் தகுந்தபடி வடிவம்
எடுக்கிற நீரைப் போன்றவை அல்ல; கைவிலங்கிட முடியாத காற்றைப்
போன்றவை" என்றான் குஸ்ரு. இதுதான் சமயம் என்று ஷிரின் தனது
கோரிக்கையை முன் வைத்தாள். "என்னைப் போலவே ஒரு பளிங்குச்
சிலையைச் செய்துதர இயலுமா?" என்றுகேட்டாள் ஷிரின். "இதென்ன
பிரமாதம், ஆறு மாதம் அவகாசம் கொடு; உன்னையே உரித்து வைத்த
மாதிரி சிலை செய்து விடுகிறேன்" என்றான் குஸ்ரு. இரவுப் பாடம்
நடந்தது. காலை கண்களைக் கசக்கிக் கொண்டு எழுந்தது. அரசன்

படுக்கையில் கிடந்தவாறே சிந்தனையில் ஆழ்ந்தான். இவள் மாதிரியே சிலை வடிப்பதென்றால் தேர்ந்த கலைஞனால் மாத்திரமே அது இயலும். அந்தக் கலைஞன் பர்ஹத் ஒருவன்தான். எவரும் பார்க்கக் கூடாததென்று ஒளித்து ஒளித்து வைக்கிற அழகியை நீ நின்று கொண்டே இருந்தால் தான் சிலையாக உன்னை வடிக்க முடியும் என்று பர்ஹத் சொல்லிவிட்டால் என்ன செய்வது? என்று அரசன் அங்கலாய்த்தான்.

அரசி எதற்காகச் சிலை வடிக்கச் சொல்லித் தனக்குச் சிரமம் தருகிறாள் என்பதையே அரசன் அறிந்து கொள்ளவில்லை. பர்ஹத்தை பல நாள் பக்கத்திலிருந்தே பார்க்க வேண்டும் என்பது தானே அரசியின் அந்தரங்க ஆசை! அரசனுக்கு இருப்புக் கொள்ளவில்லை. ஆலோசனை கலந்தான். மந்திரி வழக்கம் போல் ""அரசே! என்னிடம் இதைவிட்டு விடுங்கள்; சிலைக்கு நான் பொறுப்பு" என்றான். வரும் பொருள் உரைக்கும் வல்லமை பெற்ற மந்திரி அல்லவா? பர்ஹத்தை அரசன் அழைத்தான். மந்திரியின் எண்ணப்படி முதலில் ஷிரினை ஓவியமாக வரைவது; பிறகு ஓவியத்தை வைத்துக் கொண்டு சிலை வடிவப்பது என்கிற திட்டத்தை அரசன் பர்ஹத்தின் முன் வைத்தான். பர்ஹத் என்கிற மகத்தான கலைஞனிடத்தில் அறிவும், உணர்ச்சியும் சம அளவில் கைகுலுக்கிக் கொண்டன.

ஆகவே பர்ஹத் அரசனைப் பார்த்து "நான் ஓவியன் இல்லை; ஆகவே ஷிரினைப் பார்த்துப் பார்த்து வரைவதற்கு எனக்கு ஒரு வருடம் ஆகும். சிலை வடிப்பது என்றால் ஷிரின் பக்கத்திலிருந்தால் ஆறு மாதமே அதிக நாள்' என்றான். உடனே அரசன் வேறொரு ஓவியனை வைத்துப் படம் எழுதித் தந்து விடுகிறேன். அதைப் பார்த்து நீ சிலை செய்து விடலாம் இல்லையா?" என்றான். அதற்கு பர்ஹத் "நீ அரசன். நான் கலைஞன். இன்னொருவனின் கண்கள் வழியாக நான் ஷிரினைச் சிலை வடித்தால் அது சரிவர அமையாது" என்றான்.

அரசன் மந்திரியை ஆலோசனை மண்டபத்துக்கு அழைத்தான். ஒருவரும் பார்க்கக் கூடாது என்று நீங்கள் ஒளித்து மறைத்து வைக்கிற ஷிரினை ஒரு ஓவியனும் ஒரு சிற்பியுமாக மாறி மாறிப் பார்ப்பதற்கு... சிற்பியே பார்த்து சிலை வடித்து விடுவதுதான் சிறந்தது" என்றான். அரசன் வேறு வழியில்லாமல் சிற்ப வேலைக்காக ஷிரினைப் பர்ஹத்திடம் அனுப்பச் சம்மதித்தான். இதை அரசன் ஷிரினிடம் சொன்னபோது அவள் அவனை உச்சி முதல் உள்ளங்கால் வரை முத்தமிட்டாள். என்றாலும் பிறிதொரு ஆடவன் முன் எப்படி போய் நிற்பேன் என்று ஒரு ஓரங்க நாடத்தை அரங்கேற்றானாள். அரசன் அசந்து விட்டான்.

ஷிரின் பர்ஹத்தை அடைந்தாள். ஊருக்கு அப்பால் ஈச்சமரக் காட்டில் ஊடாரமொன்றில் அவள் நிற்பாள். பர்ஹத்தின் உளி சிலையில் ஆடும். கண்களோ அவளது பட்டு விரிப்புப் பவள மேனியைக் கொத்திக் கிளறும். நாட்கள் நகர்ந்தன. தோள் வரைக்கும் அவளைச் சிலையாகச் செய்த பர்ஹத் அதற்கப்பால் ஓய்வு கொண்டான். அப்போதும் ஷிரின் வந்து கொண்டே இருந்தாள். ஏன் வேலையில் தயக்கம்?" என்று கேட்டாள். "இதற்குக் கீழே உனது ஒத்துழைப்பு இருந்தால் ஒழிய சிலை வடிவம் பெறுவது இயலாது கண்ணே" என்றான். அவள் தயங்கினாள். எத்தனையோ நாட்கள் இப்படி ஒரு சந்தர்ப்பத்திற்காக அவள் ஏங்கியிருந்தாள் என்பதை பர்ஹத் புரிந்து கொண்டான். கல்லைப் பார்க்கிறவன் மனிதன், கல்லுக்குள் சிலையைப் பார்ப்பவன் சிற்பி. பர்ஹத்திற்கு ஷிரினின் அந்தரங்கத்தை அகழ்வது ஒன்றும் கடினமான காரியமாகப் படவில்லை.

மேலாடை இறங்கியது. மலைகளின் கருக்கெழுத்தான மார்பகங்கள் விம்மி நின்றன. சதைக் கோளங்கள் நடத்திக் காட்டுகிற சவாலைப் புரிந்து கொண்டான் பர்ஹத். உளி தானாகவே ஒதுங்கிக் கொண்டது. ஏழைச் செம்படவன் காலமெல்லாம் ஆசைப்பட்ட தங்கமீன் தாவி அவன் கைக்கு வந்தால் அவன் எவ்வளவு மகிழ்ச்சி அடைவானோ அவ்வளவு மகிழ்ந்தான். அவளை அணைத்தான். ஆலிங்கனம் செய்தான். அவளது ஆடையில்லாத பால் குடங்களில் குழந்தையாய் விழுந்து புரண்டான். மூன்றாவது ஜாமம் வரை மோகப் பாடம் நடந்தது. ஆயிரம் மனைவிகளுக்குத் தனது உடலைப் பிழிந்து தந்துவிட்ட வயோதிகனையே வாலிபனாக்கியவள் ஷிரின். ஆனால் ஒரு முரட்டுக் கிழவனின் இறுக்கத் திற்கும், ஒரு வைர உடம்பு வாலிபனின் வனப்புக்கும் இருக்கிற வேறுபாட்டை அவள் அன்றுதான் தெரிந்தாள். அந்த இன்ப நாடகத்தின் இறுதிக் கட்டத்தில் ஷிரின் "பர்ஹத்" என்று முனங்கினாள். அவனோ "ஷிரின்" "ஷிரின்" என்று அந்த மன்மதக் கிளியின் பெயரை மந்திரம் போல் உச்சரித்துக் கொண்டிருந்தான்.

பருவப் பாடம் இளவேனில், முதுவேனில் எல்லாம் நடந்தது. இப்போது வயோதிக அரசனுக்கு அவள் வேண்டுமென்கிற அவசியம் இல்லை. உணர்ச்சி நதி உள்வாங்கிக் கொண்ட வயது கூட்டுகள் மாத்திரமே அந்த நத்தை குறுகுறுப்புக் காட்டியது. இருந்தும் இரவின் இரத்தத்திற்காக ஷிரின் அந்த அரசனின் பக்கத்தில் படுத்திருக்க வேண்டிய அவசியம் வந்தது. அப்போதெல்லாம் ஷிரின் அருகில் படுத்திருப்பவன் பர்ஹத் என்றே நினைத்துக் கொள்வாள்.

ஆறு மாதங்கள் ஆயின. பளிங்குச் சிலை ஒன்று உயிர் பெற்று எழுந்தது.

அரசன் வந்து பார்த்தான். அதிசயித்தான். சிலையில் சிரித்தபடி இருந்த அரசி, அரசிக்கு உரிய ஆடையில்தான் இருந்தாள். எனினும் அந்தப் பளிங்குச் சிலையில் தொப்புளின் கீழே இடது பக்கமாக ஒரு கறுப்பு மச்சம் வலது கைப் பெருவிரல் அளவில் காணப்பட்டது. மெல்லிய ஆடையில் வெளிப்பட்டுத் தெரிகிற தனக்கு மாத்திரமே இதுவரை தரிசனம் கொடுத்து வந்த கறுப்பு மச்சத்தைச் சிற்பி எப்படிப் பார்த்தான் என்று கலங்கினான் அரசன்.

பர்ஹத்திற்கு மீண்டும் ஒரு பாராட்டுவிழா நடைபெற்றது. அந்த விழாவில் அரசன் ஒப்புக்காக "பர்ஹத், உலகமே புகழுகிற சிற்பியே, என்ன வேண்டும் கேள்" என்றான். பர்ஹத் ஒருநொடி கூடத் தாமதிக்காமல் "ஷிரின் வேண்டும்" என்றான். கோபத்தின் கொதி நிலைக்குப் போனான் அரசன். வாளை உருவி பர்ஹத்தை இரண்டு துண்டுகளாக்கப் பாய்ந்தான். மதிநலம் படைத்த மந்திரி வந்து தடுத்தான். மாபெரும் கலைஞனை ஆர்மீனிய நாட்டு ஆரணங்கை அரசன் மணப்பதற்குக் காரணமாக இருந்தவனை அந்த அரசனே வாளுக்கு இரையாக்கினான் என்கிற வசைச் சொல் வந்துவிடக் கூடாது என்று மந்திரி படபடத்தான். வாள் அரசனின் உறைக்குள் உறங்கப் போனது.

மந்திரிதான் மறுபடியும் அரசனிடம் பேசினான். ஹிவ்தா மலையைக் குடைந்து பர்ஹத் தனி ஒருவனாக தானே நின்று பாதை சமைத்தால் ஷிரின் உனக்குத்தான் என்று அறிவித்து விடுமாறு உபாயம் சொன்னான். அரசனும் அதை ஆமோதித்தான். ஹிவ்தா மலையைத் தனி ஒரு மனிதன் குடைவதாவது, பாதை அமைப்பதாவது. இந்த முயற்சியிலேயே பர்ஹத்தின் உயிர் போய்விடும் என்று அரசனும் அமைச்சனும் எதிர்பார்த்தார்கள்.

அறிவிப்பைக் கேட்டு பர்ஹத் பதறிவிடவில்லை. கடப்பாறையோடு புறப்பட்டான். மலையைப் பிளக்கத் தொடங்கினான். "ஷிரின்" "ஷிரின்" என்று உச்சரித்துக் கொண்டே உடைத்தான். நாட்கள் வாரங்களாக நகர்ந்தன. உச்சிச் சூரியன் அவன் தலைக்கு மேலே பயணப்படுவதற்கே தயங்கினான். வெறி கொண்ட மட்டும் சம்மட்டியால் மலையை உடைத்தான். பர்ஹத் ஷிரினைப் பெறப் போகிறோம் என்கிற எண்ணம் வந்தபோது மாமலை கூட பர்ஹத்திற்கு ஒரு கூழாங்கல்லைப் போல குறுகிப் போனது.

ஷிரினுக்குக் கட்டும் காவலும் அதிகமானது. அவளால் பர்ஹத்தைப் பார்க்காமல் இருக்க இயலவில்லை. இருந்தும் அவள் நாட்களை எண்ணி

எண்ணி நகர்த்தினாள். ஒரு வருடம் ஆகிப் போனது. அப்போது மலைப்பாதை முடிவடையப் போகிற தறுவாயில் இருக்கிறது என்கிற தகவல் அரசனை எட்டியது. அரசன் இருக்காது; இருக்கக் கூடாது, என்றான். நாட்டு மக்கள் திரண்டனர். வாழ்த்தொலிகள் விண்ணைப் பிளந்தன.

வயோகத்திலிருந்து வாலிபதற்கு மாறுதல் கிடைக்கப் போகிறது என்று ஷிரின் புத்தாடைகளைப் புனைந்தாள். அவளது அணு ஒவ்வொன்றும் "பர்ஹத்" "பர்ஹத்" என்றே உச்சரித்தது. மந்திரி வந்தார். மலைத்துப் போனார். இன்னமும் ஒருநாள் தான் பாக்கி. தனி மனிதனாய் பர்ஹத் உருவாக்கிய மலையை பிளந்து செல்லும் பாதை முடிவடைய என்று அரசனிடம் அறிவித்தார். அரசன் நிலைகுலைந்தான். மந்திரி ஆலோசனை சொன்னான்.

அவரது ஆலோசனைப்படி மறுநாள் அதிகாலை ஒரு கிழவி பர்ஹத்தைச் சந்தித்தாள். உளியைக் கூட மயிலிறகைப்போலப் பிடிக்கிற பர்ஹத் தனது கைகளில் கடப்பாறைகள் உருவாக்கிய காயங்களைப் பார்த்துக் கொண்டிருந்தான். அப்போதும் அவன் வேலை செய்து கொண்டிருந்தான். இன்னமும் இரண்டு மணி நேரத்தில் மலைப் பாதை வேலை முழுக்கவே முடிந்துவிடப் போகிறது. கிழவி பேசினாள். "பைத்தியக்காரனே! பர்ஹத்! ஷிரின், ஷிரின் என்று புலம்புகிறாயே! போய் விட்டவளுக்காக எவனாவது இப்படிப் புலம்புவானா? என்றாள். என்ன சொல்கிறாய்? கேட்டான் பர்ஹத். "ஷிரின் மரித்து மாதம் ஒன்றாகிறது' என்றாள் கிழவி.

அவ்வளவுதான்! உலகம் அவனுக்கு உடைத்து சிதறியது. எங்கோ வானத்தில் வண்ண வண்ண பலூகளைப் போலத் தொங்கிக் கொண்டிருந்த கோள்கள் நொறுங்கிச் சிதறின. கடப்பாறையால் தன் தலையில் தானே அடித்துக் கொண்டான். ரத்தம் பீறிட்டது. தான் சமைத்த மலைப் பாதையில் மாபெரும் கலைஞர் பர்ஹத் விழுந்து கிடந்தான். ரத்தம் சொட்டிக் கொண்டே இருந்தது.

நாடே திரண்டது. காவலை மீறி ஷிரின் காற்றைப் போல் கடுகி வந்தாள். "அன்பே! ஆருயிரே!" என்றாள். மடி மீது தன் உண்மையான மணவாளனின் உடலை எடுத்து வைத்து அழுதாள். அரற்றினாள். சற்றைக்கெல்லாம் ஷிரினும் பர்ஹத் சென்ற சொர்க்கத் தீவுக்கே சொந்தம் தேடிப் புறப்பட்டாள். மலைப்பாதையில் இரண்டு பிணங்களும் மல்லாந்து கிடந்தன. ஹிவ்தா மலைப் பாதையின் மேலே பறக்கிற புல்புல் பறவைகள் இன்றைக்கும் பர்ஹத், ஷிரின் என்று பாடியபடியே

சொல்லிமாளாத சோகத்திற்குச் சொந்தம் கொண்டாடுகின்றன.

சசி-புன்னு

நிலத்தைக் கிழித்துக் கொண்டு கடல் போல பிரவகித்தன பஞ்சநதிகள். அதில் நுரைப் பூக்களின் நூதனமாக சங்கீதத்தோடு உட்கார்ந்து கொண்டே ஓடிக் கொண்டிருந்தது சிந்து நதி. உப்பு கரிக்காத கடலைப் போல வெள்ளம். ஆனாலும் வளைந்து கொடுக்கத் தெரிந்த நாணல்கள் பூத வெள்ளத்தின் புயல் போக்கை பார்த்து புன்னகைப் பூத்தன. சின்னதாக ஒரு பெப்டி. அதோ நதிக் கரையோரமாக மிதந்து வருகிறது. முழு நிலவு தண்ணீரில் முகம் பார்த்துக் கொள்கிற முன்னிரவு. அவனும் அவளும் இன்னமும் துணிகளைத் துவைத்துக் கொண்டேயிருக்கிறார்கள். அவள்தான் அசைந்து வரும் அந்தப் பெட்டியை முதன் முதலாக பார்த்தாள். அவன் ஓடினான்; அந்தப் பெட்டியை கைப்பற்றினான். இருவரும் பெட்டியோடு கரைக்கு வந்து சேர்ந்தனர்.

அவன் பெட்டியை அவசரமாக திறந்தான். உள்ளே ஒரு பெண் குழந்தை. விரல்களை விரித்தால் காற்றுக்கும் காயம் உண்டாகும் என்று பிஞ்சுக் கரங்களை அது விரிக்காமலேயே சிரித்தது. தாய்மை அடையாத அவளுக்கே தாய்ப்பால் சுரந்தது. இருவரும் அந்தக் குழந்தையை மாறி மாறி அணைத்தனர். அதைத் தூக்கிக் கொண்டு தங்கள் குடிசைக்குள் ஓடினர். ""என்ன பெயர் வைக்கலாம்" அவன் கேட்டான். அவன் எட்டி வெளியே பார்த்தான். அந்த ஊமை இருட்டை அடித்து துவைத்துக் கொண்டிருந்தது பெளர்ணமி. "சசி" என்றாள். (சசி நிலவு) சசி வளர்ந்தாள். பல வருடத்துக்கு பஞ்சாபிய கோதுமை அவள் உடலை ஒட்டு மொத்தமாக குத்தகைக்கு எடுத்துக் கொண்டதைப்போல அவள் வளர்ந்தாள். அக்கம் பக்கம், சுற்றம் சூழல் எல்லோரும் அவளது அழகுக்கு உதாரணம் தேடி உதடுகளை இழந்தார்கள்.

பஞ்சாப் நாட்டில் பாம்போர் என்பது ஒரு மாநிலம். இதை மன்னன் ஒருவன் ஆண்டு வந்தான். மனைவி நல்லாள் என்னும் வாரிசு பெற்றுத் தராத வனிதை அவள். வாரிசு இல்லையே என்றும் வருத்தம் கொண்டான் மன்னவன். சசியின் அழகு அந்த நாட்டு வாலிபர்களின் கண்களை வாடகைக்கு எடுத்துக் கொண்டிருந்தது.

அரசன் ஒருநாள் இந்த அரும்பு முல்லையின் அழகைப் பற்றி அறிந்தான். இருப்புக் கொள்ளவில்லை அவனுக்கு. சசியைப் பார்த்து வரசரியான தருணத்தை எதிர்பார்த்திருந்தான்.

ஒரு வசந்த பஞ்ச பூமியில் பரிவாரங்களோடு அந்த நதிக் கரைக்கு; அதிலும் சலவை தொழிலாளியின் குடிசைக்கு அரசன் புறப்பட்டான்.

அவளையே கைப்பிடித்து விட்டால், வாரிசும் வந்துவிடும்; மாநிலத்து அழகியை மன்னவனால் மணக்க முடியவில்லை என்கிற பழிச் சொல்லும் பறந்து போகும் என்று நினைத்தான். காற்றை விட கடுகிச் செல்லும் குதிரைகள் அவனுக்குப் பொய்க்கால் கழுதைகளாக போக்கு காட்டின. அரசன் குடிசை முற்றத்தில் வந்து நின்றபோது சசி, குளிக்கப் போயிருந்தாள். அவளது வளர்ப்புத் தாயும் தந்தையும் வணங்கிய வண்ணமே நின்றிருந்தார்கள். சற்றைக்கெல்லாம் சசி, நீர் சொட்டச் சொட்ட பளிங்கு உடலில் நழுவும் ஈர ஆடையோடு அரசனின் எதிரில் வந்தாள். அவள் வந்தது எரிந்து கொண்டிருக்கும் மெழுகுவர்த்தி ஒன்று நகர்ந்து நடந்து வந்ததைப் போல இருந்தது. அரசன் அவர்கள் மூவரையும் அரண்மனைக்கு அழைத்தான். அவர்களுக்கோ அச்சமாக இருந்தது. அரசனின் ஆணை நிழல்களைப் போல அரச பரிவாரங்களைப் பின் தொடர்ந்து அவர்கள் போனார்கள்.

சசி ஒருநாள் தனியாயிருந்தபோது அரசன் அவளை நெருங்கினான். உள்ளத்து ஆசைகளை உதட்டோரம் உலவ விட்டான். சசி சொன்னாள், "அரசே! நீ எல்லாம் அறிந்தவன்! கோட்டைகள் வீரத்தின் வெளிப்பாடுகள் என்று அரசர்கள் பேசலாம். ஆனால், அதே கோட்டைகள் அச்சத்தின் அடையாளங்கள் என்று எதிரிகள் கருதலாம்! ஒவ்வொருவரும் அவரவர் கண்களால் பார்க்கிறார்கள். நீ என்னை மணப்பது சரி என்று நினைக்கிறாய். நான் நீ என்னை மறப்பதுதான் சரி என்று நினைக்கிறேன்" என்றாள்.

அரசன் மயங்கிப் பார்த்தான்; மன்றாடிப் பார்த்தான். அவள் சொன்னாள், "அரசே நான் பறவையின் முட்டைக்குள் பயந்து கொண்டே இருக்கிற மஞ்சள்கரு. எனது அலகும் நகமும் இன்னமும் நீரில் விழுந்த நித்தில விதைகளாகவே இருக்கின்றன. நான் வளர்ந்திருக்கலாம்; வசீகரமாக இருக்கலாம்; ஆனாலும் வாழ்க்கை புரியாதவள். ஆகவே உன் வேண்டுகோளை ஏற்க முடியாதவளாக இருக்கிறேன். மன்னா என்னை மன்னித்து விடு" என்றாள் சசி.

அப்போதுதான் அரசனது கண்கள் அந்த மயில் கழுத்திற்கு மணிச்சரம் கோர்க்க அளவெடுத்துக் கொண்டிருந்தன. தாயத்து ஒன்று அவன்

கண்ணில் வைத்தது. பொறி கலங்கிப் போனான். உனக்கொரு பெண் குழந்தை பிறக்கும். அதுவோ ஒரு இஸ்லாமியனைத் திருமணம் செய்துக் கொள்ளும் என்று அரண்மனை சோதிடர் சொன்னதைக் கேட்டு பல வருடங்களுக்கு முன்னர் பெற்ற பெண்ணை பெட்டியில் அடைத்து நதியில் விட்டது அரசனுக்கு நினைவில் வந்தது. அப்போது அவன் கட்டிய தாயத்து சசியின் கழுத்தில் அப்படியே கிடந்தது. அரசியிடம் ஓடினான்; நிலை கொள்ளாமல் தவித்தான்.

தவறை... அல்ல அல்ல, பாதகத்தை செய்திருந்தாலும், பால் சுரந்த மார்பு பதறியது. அரசனும், அரசியுமாக ஓடோடி வந்தார்கள். சசியிடத்தில் மன்னிப்புக் கேட்டனர்; மடிப்பிச்சை ஏந்தினர். அரண்மனையிலேயே தங்கிவிடு என்று மன்றாடிப் பார்த்தனர். சசியோ மனம் இரங்கவில்லை. சலவைத் தொழிலாளிகளான தனது வளர்ப்பு பெற்றோர்களைப் பிரிவதற்கு இயலாது என்று இறுதியாகச் சொல்லி விட்டாள். சசி சலவைக்கல் மாளிகையின் போக போக்கியங்கள், சலவைத் தொழிலாளிகள் வளர்த்த பெண்ணுக்கு சாதாரணங்களாக தெரிந்தன. வேறு வழியின்றி அரசன் சசிக்கு வ டை கொடுத்தான். அரசி மாத்திரம் அழுது கொண்டேயிருந்தாள். சசி மீண்டும் தனது வளர்ப்புத் தாயோடும் தந்தையோடும் நதிக்கரைக்கே நடந்தாள்.

கட்ச் என்கிற நாட்டின் (குஜராத்) இளவரசனான புன்னு ஆண்களிலே அழகன். இறைவன் நேரம் எடுத்துக் கொண்டு வரைந்த ஓவியம் போல நேர்த்தியாக இருப்பான். சசியின் பேரழகு அவனது செவிகளில் மாத்திரம் சேராமல் இருக்குமா; சேர்ந்தது. அவனும் பரிவாரங்கள் சகிதம் பாவையின் தரிசனத்திற்காக புறப்பட்டான். பாம்போர் என்ற ஊருக்கு இளவரசன் புறப்பட்டான். ஊரிலே திருவிழா. தாமே நடக்கும் தளிர் நாற்றுக்களைப் போல இளம் பெண்கள் கடைகளில் பண்டங்கள் வாங்கிக் கொண்டிருந் தார்கள். காதல் கிளிகளின் தாருகாவனமாக பாம்போர் காட்சி அளித்தது. இளவரசன் ஒரு வியாபாரியாக தன்னை உருமாற்றிக் கொண்டான். அவனது வளையல் கடைக்கு சசி வந்தாள். நானாவிதமான வளையல்களையும் பார்த்து சசி விழித்தான். எதை விடுப்பது, எதை எடுப்பது எதை கரங்களில் தொடுப்பது ஒன்றும் விளங்கவில்லை அவளுக்கு.

இறுதியாக புன்னுவே அவளது கரத்தில் வளையல்களை அடுக்கினான்; பணம் தந்தான். வாங்குவதற்கு மறுத்தான் வாலிபன். பணம் வேண்டாமென்றால் வளையல்களை வைத்துக் கொள் என்று அவள் கழற்றப் போனாள். புன்னுவுக்கு அவனது ஈரல்களை எவரோ கழற்றி ஈச்ச மரத்தில்காய வைப்பது போல் இருந்தது.

விலை குறைவாக வாங்கிக் கொண்டான். வளையல்களை அவளுக்கு அணிவிக்கிற போது அவனது விரல்கள் அவளது மேனியில் ஜலதரங்கம் வாசித்தன். கண்கள் மாத்திரம் அந்த ஓவியத்தை அவனுக்கு உள்ளே வரைந்துக் கொண்டிருந்தன. வியாபாரியாக தன்னை மாற்றிக் கொண்ட புன்னு ஒருநாள் சசியின் வளர்ப்பு பெற்றோரை சந்தித்தான். அவர்களிடத்தில் சசியை மணக்க வேண்டும் என்று கேட்டான். சலவைத் தொழிலாளியோ, "சலவைத் தொழிலாளி ஒருவனுக்குத்தான் சசி" என்றார். மாறு வேடத்தில் இருந்த இளவரசன் தானே ஒரு சலவைத் தொழிலாளி என்றான்.

அன்றிலிருந்து சசியோடு சேர்ந்து அவனும் நதிப் படுகையில் அழுக்குத் துணிகளை அடித்துத் துவைத்தான். "அடித்துத் துவைக்கலாம் அடிக்கடி பிழியலாம்; அழுக்கை போக்குகிற முயற்சியில் கிழித்து விடக் கூடாதில்லையா?" என்று பாடுவான். அவளோ பார்வை பரிமாற்றத்தால் பதில் சொல்லுவாள். சசிக்கும் புன்னுவுக்கும் ஒரு பொருத்தமான நாளில் திருமணம் நடந்தேறியது. மலரும், மணமும் போல அவர்களது வாழ்க்கை தொடங்கியது.

கட்ச் நாட்டில் இளவரசனைக் காணவில்லை என்று அறிந்தார்கள் மக்கள். சில நாட்களில் சசி என்கிற பேரழகியின் காதலுக்காக கட்ச் இளவரசனே சலவைத் தொழிலாளியாகி விட்டான் என்பது நாட்டுக்கே தெரிந்தது. அரண்மனை வாசிகளுக்கு இது மானப் பிரச்சினையாகத் தோன்றியது. என்ன செய்வது என்று அவர்கள் பலநாளும் விழித்தார்கள். இறுதியாக புன்னுவின் சகோதரர்கள் இளவரசனை பார்த்து வருவதற்காக புறப்பட்டார்கள். பாம்போர் நகரத்தின் நதி தீரத்தில், ஒதுக்குப்புறமான ஓரிடத்தில் சசியும் புன்னுவும் துணிகளை வெளுத்துக் கொண்டிருப்பதைக் கண்டார்கள். இளவரசனால் தனது சகோதரர்களை அடையாளம் கண்டு கொள்ள இயலவில்லை. ஆட்களே உருமாரியிருந்தார்கள். வந்திருந்தவர்களும் சலவைத் தொழிலாளிகள் என்று அறிந்தே சசியின் வளர்ப்புத் தந்தை வாஞ்சையோடு அவர்களை வரவேற்றார்.

மற்ற நாடுகளில் சலவைத் தொழிலாளிகளே சந்திர குலத்து சந்ததிகளைப் போல அழகுள்ளவர்களாக இருக்கிறார்களே என்று சலவைத் தொழிலாளி வியந்தான். அன்று இரவு விரிவான விருந்துக்கு அவன் ஏற்பாடு செய்தான். இரவு வெகுநேரம் ஆகியது. உண்ட பிறகு மதுபானம் பரிமாறப்பட்டது. உண்ட பிறகு குடிப்பதே அப்போதெல்லாம் வழக்கம். அந்த மதுபானத்தில் புன்னுவின் சகோதரர்கள் மயக்க மருந்தை கலந்தனர். இரவில் எல்லோரும் மயங்கிக்

கிடந்தார்கள். சசி இன்னமும் மயக்கத்திலேயே இருந்தாள். அவளைப் பார்ப்பதற்கு நிலவு இடம் பெயர்ந்து நிலத்திற்கு வந்து விட்டதைப் போல இருந்தது. எல்லோரும் மயங்கிக் கிடந்தபோது அவர்களுக்கு மருந்து வைத்த சகோதரர்கள் மாத்திரம் விழித்துக் கொண்டிருந்தார்கள். அவசர அவசரமாக புன்னுவை அப்படியே தூக்கி ஒட்டகத்தில் வைத்து பிடித்துக் கொண்டனர்.

ஆழ்ந்த நித்திரையிலிருந்த புன்னுவுக்கு ஒன்றுமே புலப்பட வில்லை. சசி இன்னமும் கண்ணயர்ந்துக் கொண்டிருந்தாள். ஒட்டகங்கள் கட்ச் நாட்டுக்குப் புறப்பட்டன. அந்தப் பாலைவனக் கப்பல்கள் வேக வேகமாக செலுத்தப்பட்டன.

காலை விடிந்தது. வெற்றிலைக்குள் ஒளிந்து கிடந்த சிவப்பு, சுண்ணாம்பின் சேர்க்கையில் ரத்தமாக வெளிவருவது போல அடிவானத்து நீலத்தில் அடக்கமாயிருந்த சூரியன், சிந்து நதியின் மஞ்சள் சேர்க்கையாலே சிவந்து தோன்றினான். சசி கண்ணைக் கசக்கிக் கொண்டு எழுந்தாள். அவளுக்கு தலையெல்லாம் வலிப்பதுபோல் இருந்தது. எழுந்ததும் சுற்றும் முற்றும் பார்த்தாள். அவளுக்குத் திக்கென்றது. புன்னுவைக் காணவில்லை. என்ன நடந்தது என்று ஊகிப்பதற்கு அவளுக்கு அதிக நேரம் ஆகவில்லை. சலவைத் தொழிலாளர்கள் என்று வந்தவர்கள் அழுக்காகிப் போன மோசமான மனிதர்கள் என்பதை அவள் அறிந்து கொண்டாள்.

சசி ஓலமிட்டாள். உறைந்து போன அவளது உடலை அவளே தூக்கிக் கொண்டு பாலைவனத்தின் ஊடாக ஓடினாள். ஒட்டகங்கள் நடந்து போன தடங்கள் கிடந்தன. அவற்றை உற்று நோக்கிக் கொண்டே ஓடினாள். எப்படியும் புன்னுவைக் கண்டுபிடித்து விடலாம் என்று கால் வலிக்க ஓடினாள். அந்தப் பாலைவனத்தில் முள்ளம் பன்றிகள் பலாமரங்களில் தொங்கின. பலா மரங்கள் தரையில் தவழ்ந்தன. காற்று மணலில் வரிக்கவிதைகளை வரைந்து கொண்டிருந்தது. நிரந்தரமான மயானத்தைப்போல காணப்பட்ட தார் பாலைவனத்தில் சசி தன் காதலனை தேடி ஓடிக் கொண்டேயிருந்தாள். ஒரு குறிப்பிட்ட இடத்துக்குப் பிறகு ஒட்டகத்தின் தடங்கள் தென்படவில்லை. நா வறண்டது. பின்னங்கால்கள் அவளை பின்னுக்கு இழுத்தன.

வழியில் பாலைவனத்தில் ஒரு நீர்நூற்று. சின்னதான செடி கொடிகளின் சேர்க்கை. அங்கே ஒரு ஆடு மேய்க்கிற இளைஞன். அவனைப் பார்த்ததும் சசிக்கு ஆறுதல். அங்க அடையாளங்களைச் சொல்லி,

பார்த்தாயா? பார்த்தாயா? என்று பலமுறை அந்த ஆயர்குல இளைஞனை சசி கேட்டாள். அவனோ வாய் பேச முடியாத ஊமை. ஆனால் அவளை என்னைப் பின்பற்று என்று "ஜாடை" காட்டி விட்டு அந்த இடை இளைஞன் நடந்தான். சசி அவனைப் பின்பற்றி ஓடினாள். அதிக தூரம் அவளால் ஓட முடியவில்லை. ஆகவே இடையன் அவளை தன் அம்மாவின் பாதுகாப்பில் விட்டுவிட்டு தான் மாத்திரம் புன்னுவைத் தேடிப் போனான்.

இதற்குள் மயக்கம் தெளிந்த புன்னு, தனது சகோதரர்கள் தனது விருப்பத்திற்கு விரோதமாக தன்னை மயக்கி கடத்திக் கொண்டு வந்துவிட்டார்கள் என்று உணர்ந்தான். சகோதரர்களை அடி அடியென்று அடித்தான். அவன் விட்டால் போதும் என்று அவர்களுக்கு ஆனது. அந்த சூழ்நிலையில் புன்னு பாலைவனத்தின் வழியாக கால் கடுக்க ஓடி வந்தான். வெறிபிடித்தவனைப் போல் பாலை நிலம் முழுதும் "சசி.. சசி.." என்று அவன் கத்திக் கொண்டே வந்தான். தார் பாலைவனத்தில் ஒவ்வொரு துகள் மணலிலும் சசியின் முகமே அவனுக்குத் தெரிந்தது.

ஆயர்பாடியில் அடைக்கலம் தரப்பட்ட சசி உண்ணவும் இல்லை; குடிக்கவும் இல்லை. எப்போது பார்த்தாலும் "புன்னு... புன்னு.." என்று புலம்பிக் கொண்டேயிருந்தான். புன்னுவை தேடிப் போன ஆயர்பாடி இளைஞன் "சசி.. சசி.." என்று ஒரு இளைஞன் அரற்றிக் கொண்டு வருவதைப் பார்த்தான். அவனது முக சௌந்தர்யத்தில் இருந்து அவன்தான் புன்னு என்று அந்த இளைஞன் புரிந்து கொண்டான். ஓடோடிச் சென்று அவனை ஆரத் தழுவினான். சசியைத் தன் தாயோடு தங்க வைத்திருக்கிற சமாச்சாரத்தை அந்த இடை இளைஞன் பரபரப்போடு தனது பாஷையில் புன்னுவிடம் சொன்னான். அவ்வளவுதான் புன்னுவுக்கு இருப்பு கொள்ளவில்லை. இடை இளைஞனை புன்னு தனது ஓட்டகத்தில் ஏற்றிக் கொண்டான். இருவரும் ஓட்டமும் நடையுமாக ஓடோடி வந்தனர்.

இதற்குள் சசி படாதபாடு பட்டாள். உண்ணாமல், உறங்காமல் மெலிந்து எலும்பும் தோலும் ஆனாள். இனி எங்கே வரப் போகிறான் புன்னு என்று அவள் அழுது கொண்டே இருந்தாள். ஒருவாய் அவளை சாப்பிட வைப்பதற்காக இடைக்குல மடந்தை செய்த முயற்சிகளெல்லாம் பலனளிக்கவில்லை. அவளின் இறுதி நேரம் வந்தது. அவள் சோர்ந்து கிடந்தாள். பலவீனமான அவளது உடலிலிருந்து மாத்திரம் "புன்னு" "புன்னு" என்கிற சொற்கள் வெளிவந்து கொண்டிருந்தன.

இறுதியாக புன்னு வந்துவிட்டான். ஒட்டகத்திலிருந்து ஒரே தாவாக தாவி, கீழே இறங்கினான். குடிசைக்குள் நுழைவதற்குக் கூட அவனுக்குப் பொறுமையில்லை. கூட வந்த இடைச் சிறுவன் தடுத்திராவிட்டால், குடிசையையும் குப்புறக் கவிழ்த்திருப்பான். இறுதியாக புன்னுவைக் கண்ட சசி கண்களை மெல்லத் திறந்தாள், "புன்னு" "புன்னு" என்றாள். புன்னு அவளை தன் மடி மீது கிடத்தினான். கண்ணீரால் அவள் உடலை கழுவினான். அவளால்பேச முடியவில்லை. சில நிமிடங்கள்.. எதையோ அவள் பேச நினைத்தாள். ஆனால் அவளால் முடியவில்லை. அவன் அவளையே உற்றுப் பார்த்துக் கொண்டிருந்தான். சிறிது நேரத்தில் புன்னு பார்த்துக் கொண்டிருந்தபோதே சசியின் உயிர்ப் பறவை சிறகடித்தது.

"அன்பே, என் ஆருயிரே' என்று புன்னு புலம்பினான். எதிரே இருந்த கற்பாறையில் தன் தலையை மோதினான். உலர்ந்து கொண்டிருந்த வெள்ளைத் துணிகளில் அவனது ரத்தம் விழுந்து பூமியில் அதுவரை இல்லாத புதிய நாடுகளை உண்டாக்கின. அவளுக்கு புதைகுழி தயாரானது. அவளது பொன் உடலை பூமிக்குள் புதைத்தபோது, புன்னு அந்த புதை குழிக்குள் குதித்தான். அப்போது சசி மரணத்திலிருந்து எழுந்து புன்னுவோடு நடமாடினாள். பிறகு மீண்டும் மீளாத் துயரில் துயில் கொண்டாள். (இது நடைபெற முடியாதது; நம்பிக்கையாக இருந்து வருகிறது) எனக்கு எதற்கு தனியாக ஒரு துயிலிடம் என்று கேட்டான் புன்னு. எல்லோரும் வெளியில் வந்துவிடு, உன் காயங்களுக்குக் கட்டுப் போடுவோம் என்றார்கள். "ஆறுகிற காயத்திற்குத்தான் உங்கள் மருந்தெல்லாம், என் காயம் உலகத்தின் எந்த மூலிகையாலும் குணப்படுத்த முடியாதது' என்று புன்னு பேசினான்.

அவனது சகோதரர்கள் வந்து சேர்ந்தார்கள். அவர்களைக் கொன்றுபோட வேண்டுமென்று அவன் துடித்தான்; அதற்குள் அதிகமான ரத்தம் அவனது உடலிலிருந்து வெளிப்பட்டு விட்டதால், அவன் கீழே சாய்ந்து பிணமானான். அவனது இறுதி விருப்பத்தின்படியே புன்னுவை சசியோடு புதைத்தார்கள். அந்தப் பகுதியில் சலவைத் தொழிலாளிகள் சதா சர்வ காலமும் வழிபடும் அரச வம்சமாக சசி, புன்னு இருவரும் ஆனார்கள்.

சிந்து நதி தீரத்தில் காட்டு மைனாக்கள், பறவைகள் பாடித் திரிகிற நிலாக் காலங்களில் தங்கள் கல்லறைகளின் மீது சசியும், புன்னுவும் பாடி ஆடுவதாக கிராமத்து மனிதர்கள் இன்னமும் பேசிக் கொண்டிருக்கிறார்கள். இதுதான் உண்மை!

சோகினி-மகிவால்

பஞ்சாபில் செகாப் நதி. கோடைக் காலத்திலும் வற்றாமல் ஓடிக் கொண்டிருக்கும் குளிர் நதி. ஆயிரம் வருடங்களைத் தாண்டிய மரங்களெல்லாம் அந்த நதியின் கரையோரத்தில் முனிபுங்கவர் களைப்போல மௌன தவம் செய்து கொண்டிருக்கும். அந்த நதிக் கரை நாணல்களை பார்ப்பதற்கே மருத மரங்களைப்போல இருக்கும். இந்த நதிக்கரை ஓரத்தில் ஒரு நகரம். அந்த நகரத்தின் ஒதுக்குப்புறத்தில் ஒரு குயவன் வசித்து வந்தான். துலா என்பது இவனது பெயர். இவனுக்கு ஒரு மகள் பிறந்தாள். கொள்ளை அழகை குவித்துக் கொண்ட இவளை சோகினி (அழகி) என்றே அவளை பெற்றவர்கள் அழைத்தார்கள்.

இதே நதிக்க கரையில் புக்கரா என்கிற நகரத்தில் மிர்சா அலி என்கிற முஸ்லீம் வியாபாரிக்கு, மன்மதனைப் போன்ற ஒரு மகன் பிறந்து வளர்ந்தான். இசாட்பெக் என்கிற இந்த வாலிபனுக்கும் சோகினி என்கிற வனிதைக்கும் எந்தச் சம்பந்தமுமில்லை. ஆனால் இயற்கை நடத்துகிற இனிய விளையாட்டு சாதாரணமானது இல்லையே! கீழ்த் திசையில் எங்கோ ஒரு மீனவன் மூச்சடக்கி, முத்துக்குளித்து எடுத்த முத்து எங்கோ வாழ்ந்த கிளியோபாத்ராவின் மார்பில் புரளவில்லையா? அதைப்போல இயற்கை, தொடர்பே இல்லாத ஆணுக்கும், பெண்ணுக்கும் முடிச்சப் போட்டு பார்ப்பதில் தனது வல்லமை வெளிப்படுத்துகிறது. எங்கெங்கோ பிறந்த இந்த இருவருக்குள்ளும் மலர்ந்த நேசம் நித்தியத்திற்கும் வாழ்ந்திருக்கிற காதல் மகா காவியமாக நிலைத்து விட்டது.

அப்போது இந்தியாவில் மொகலாயர்களின் ஆட்சி நடைபெற்று வந்தது. தலைநகரான டில்லியின் புகழ் நாலா பக்கங்களிலும் நகர்ந்தது. இந்தத் தலைநகரத்தை ஒரு முறையாவது தனது கண்களால் அள்ளிக் கொள்ள வேண்டும் என்று இசாட் பெக்கிற்கு ஆசை வந்தது. அத்தோடு அங்கே வியாபாரம் வேர் பிடித்தது. அவன், அம்மா, அப்பாவிடம் உத்தரவு கேட்டான். அவர்கள் முதலில் மறுத்தனர். பிறகு வேறு வழியே இல்லாமல் தங்களது ஒரே மகளின் ஆசையை நிறைவேற்ற வேண்டிய நிர்பந்தத்திற்கு ஆளானார்கள்.

வெளி மாநிலத்தில் வியாபாரம் செய்வதற்காக ஏராளமான பொருட்கள் செலவு செய்வதற்குத் தங்க நாணயங்கள், பாதுகாப்புக்கும் பணிவிடை செய்வதற்குமாக அடிமைகள் சகிதமாக இசாட்பெக், டில்லியை அடைந்தான். அவனுக்கு வயது அப்போது பதினான்குதான். கனவுகளோடும், கற்பனைகளோடும் டில்லிக்கு வந்த பெக்கிற்கு, விரைவிலேயே அந்த இடம் அலுப்பைத் தந்தது. ஆகவே அங்கிருந்து புறப்பட்டு லாகூரை அடைந்தான். லாகூரும் விரைவிலேயே பெக்கிற்கு சலித்தது. ஆகவே அவன் தனது சொந்த இடத்தை நோக்கிப் பயணப்பட்டான். போகிற வழியில் குஜராத் பிரதேசத்தில் மீதமான பொருட்களை விற்பனை செய்வதற்காக ஒரு இடத்தில் பெக் தங்கினான். அவன் தங்கியிருந்த சத்திரத்தின் பொறுப்பாளராக இருந்தவன் ஒரு பெண். அவளிடத்தில் அந்த நகரத்தில் கிடைக்கிற முக்கியமான பொருட்கள் என்னவென்று பெக் கேட்டான். அவளோ துலா என்கிற குயவன் களி மண்ணைக் கொண்டு அழகிய பாண்டங்கள் செய்கிறான். வெளி மாநிலத்தவர் அனைவருமே அவற்றை வாங்கிச் செல்லுகிறார்கள் என்று குறிப்பிட்டாள்.

களிமண் பாண்டங்களை வாங்கிச் செல்ல வேண்டும் என்கிற எண்ணம் பெக்கிற்கு எழவேயில்லை. சத்திரத்து பொறுப்பாளியான பெண்ணுக்கும் பெக்கை போல அங்கே தங்க வருகிறவர்கள் மண் பாண்டங்களை வாங்கி மகிழ்ச்சி பெற வேண்டும் என்கிற எதிர்பார்ப்பெல்லாம் இல்லை. அதற்கு மாறாக, துலாவின் மகளான தும்பைப் பூவைப் போன்ற சோகினியை கண்டு அனைவரும் சொக்கிப் போக வேண்டுமென்றே அவள் கருதினாள்; என்றாலும் பெக் தனது அடிமைகளில் ஒருவனை அனுப்பி குயவனின் இடத்தைப் பார்த்து வரவும், அவனது மண் பாண்டங்களை கண்டு வரவுமாக அனுப்பி வைத்தாள்.

அந்த அடிமையானவன் துலாவின் வீட்டுக்கு வந்தபோது, எழிலோவியமான சோகினி நூல் நூற்பதில் ஈடுபட்டிருந்தாள். சிலையா? சிங்காரியா? என்று தெரிய இயலாமல் அடிமை அப்படியே நின்றான். கைமேலே எழுவதும், கீழே வருவதுமாக அவள் நூல் நூற்பதைக் கவனித்த பிறகுதான், தான் பார்ப்பது சிலையல்ல, பெண்தான் என்கிற முடிவுக்கு அவன் வந்தான். என்றாலும் வைத்த விழி வாங்காமல் அவளையே அந்த அடிமை பார்த்துக் கொண்டு நின்றான்.

அதன்பிறகு களிமண் பாத்திரங்களைக் காண்பதிலே ஆர்வம் காட்டினான். அடிமை துலா தன்னால் முடிந்த மட்டும் களிமண் பாத்திரங்களை ஒன்று விடாமல் காட்டினான். அடிமை ஒப்புக்கு ஒரேயொரு பாண்டத்தை வாங்கினான். வேகமாக திரும்பிய அடிமை

தனது எஜமானன் பெக்கிடம் "துலாவிடம் உள்ள அதிசயிக்கத்தக்க பாண்டம் அவனுடைய மகள்தான், என் வாழ்நாளில் இப்படி ஒரு பேரழகியை நான் எங்குமே பார்த்தில்லை' என்றான்.

மறுநாளே பெக் குயவனின் வீட்டுக்குப் புறப்பட்டான். துலாவைப் பார்த்ததும் "நான் சில களிமண் பாண்டங்களை வாங்குவதற்கு ஆசைப்படுகிறேன்' என்றான். அவனது கண்கள் நாலாபக்கமும் சோகினியை தேடிய வண்ணமே இருந்தன. துலாவின் கைகள் அப்போது களி மண்ணை பிசைந்துக் கொண்டிருந்தன. தனது கைகள் அழுக்கடைந்து இருந்ததால், தன்னால் பாத்திரங்களை காண்பிக்க முடியாது என்றான். பெக் விடவில்லை. "நான் தொலைதூரம் போக வேண்டியவன்; ஆகவே பண்ட பாத்திரங்கள் நன்றாக இருந்து எனக்கும் பிடித்திருந்தால் வாங்கிப் போகவே வந்துள்ளேன்' என்றான். துலா தனது மகளை பண்ட பாத்திரங்களை காட்டு என்று சொல்லி விட்டு, தனது வேலையில் கவனமானான். "சட்டி சட்ட சக்கரத்தில் சாட்டை வந்து ஆடாது; பெட்டி மட்டும் எழுந்து வந்து பேசுவது நடக்காது' என்று துலா பாடிக் கொண்டேயிருந்தான்.

சோகினி புதிதாக வந்த வியாபாரியான பெக்கிற்கு பண்ட பாத்திரங்களை எடுத்தெடுத்து காண்பித்தாள். அவள் அவ்வாறு பாத்திர விற்பனையில் கவனமாக இருந்தபோது பெக் அவளையேப் பார்த்துக் கொண்டிருந்தான். அவள் குனிவதும், நிமிர்வதும் மின்னல் பறவை ஒன்று மேக வானத்தில் கூடு கட்டுவதைப் போல இருந்தது. அவன் அவளது அழகிலேயே சொக்கிப் போனான். எத்தனையோ பாத்திரங்களை எடுத்துக் காண்பித்த பிறகும் பெக், பாத்திரங்களை பாராமல் ரோகினியையே வைத்த கண் வாங்காமல் பார்த்துக் கொண்டிருந்தான்.

அவளது சிவந்த முகத்தில் கோபம் லாந்தர் விளக்குகளை ஏற்றியது. கோபத்தில் அவளது அழகு பல மடங்கு கூடிப் போனது. "வியாபாரியே ஒரு மணி நேரத்திற்கும் மேலாக, பாத்திரங்களை எடுத்துக் காட்டிக் கொகண்டே இருக்கிறேன். நீயோ என்னையே பார்த்துக் கொண்டிருக்கிறாய். நான் விற்பனைக்கு உரிய பாத்திரம் அல்ல" என்றாள் அவள். பெக் பேசவில்லை; அப்போதும் கடல் சோழிகளை போன்ற அவளது கண்களை வைத்து அவள் மனதிற்குள் தாயம் விளையாடிக் கொண்டிருந்தான். அவளுக்கு எரிச்சல் இன்னமும் அதிகமானது. "இங்கே உள்ள பாத்திரங்கள் உனக்குப் பிடிக்காவிட்டால், வேறு எங்காவது சென்று வாங்கிக் கொள்" என்றாள். இறுதியாக பெக் பூமிக்கு திரும்பினான்; பொறி கலங்கிப் போன உணர்வுகள், கல்லெறிந்த

குளத்தின் அலைகளைப் போல தங்கள் ஆரவாரத்தை அடக்கிக் கொண்டான். இறுதியாகச் சில பாத்திரங்களை மாத்திரம் வாங்கிக் கொண்டு தனது சத்திரத்திற்கு திரும்பினான். படுக்கையில் கிடந்து "மாலை வந்தது தோழி; மாலை வந்தது; மானமற்ற விளக்கு கட்டுச் சேலை தந்தது; மாலை வந்தது தோழி மாலை வந்தது; மல்லிகை மலர் மணக்க நேரம் வந்தது" என்று பாடிக் கொண்டே இருந்தான். தூக்கம் அவனிடமிருந்து விடை பெற்றது.

சோகினியை என்ன செய்தால் பிடிக்கலாம்; எப்படி நடந்து கொண்டால் கவரலாம் என்பதிலேயே பெக் இரவையும், பகலையும் செலவழித்தான். ஆளே, உருமாறிப் போனான். இறுதியாக களிமண் பாத்திரங்களை விற்கிற கடை ஒன்றை திறப்பது என்கிற முடிவுக்கு வந்தான். அப்படியாவது சோகினியை சந்திக்கலாமே என்கிற எண்ணம்தான். கடை வைப்பதற்கே காரணமாக அமைந்தது. ஒவ்வொரு நாளும் சோகினியை சந்தித்து பாத்திரங்களை வாங்குவான். ஒருநாளாவது அவளது மெல்லிய விரல்களைத் தொட்டுவிட வேண்டும் என்று பெக் நினைப்பான். ஆனால் சோகினி அதற்கு இடம் தந்தால்தானே! பாத்திர வியாபாரத்தில் சோகினி கைதேர்ந்தவள்; அன்றைக்கு வாங்குவதை அன்றைக்கே விற்று விடுகிறாள் என்று சோகினியின் தந்தை நினைத்தான். ஆகவே அவன் பாத்திரங்களின் விலையைக் கூட்டினான். பெக் விலையேற்றத்தைப் பற்றிக் கவலைப்பட வில்லை. விலைமதிப்பில்லாத சோகினியை விழிகளால் தான் தழுவினால் போதும் என்று தினமும் அவளைத் தரிசித்து வந்தான்.

அவனது பாத்திரக் கடையில் எப்போதாவதுதான் மண் பாத்திரங்கள் விற்கும். ஆனாலும் விற்று விட்டதுபோல, புதிய பாத்திரங்களை வாங்குகிற சாக்கில் சோகினியை அவன் சந்திப்பதையே குறிக்கோளாகக் கொண்டிருந்தான். பாத்திரங்களுக்கு தந்த அதிக விலையாலும், விற்பனை பாதிக்கப்பட்டாலும் "பெக்" பெருத்த நஷ்டத்திற்கு ஆளானான். அவனது அடிமைகள் அனைவரும் தங்கள் மாநிலத்திற்குத் திரும்பினார்கள்.

ஒருநாள் பெக், ஒவ்வொரு நாளும் தான் பாத்திரம் வாங்குகிற துலாவிடம் வந்தான். அன்று அவனிடம் பாத்திரம் வாங்க பணம் இல்லை. "அய்யா, எனது கடையில் பெரிய திருட்டு நடைபெற்று விட்டது. மேற்கொண்டு வியாபாரம் செய்வதற்குப் பணம் இல்லை. ஆகவே உங்களுக்கு ஒத்தாசை செய்கிற கூலி ஆளாக என்னை அமர்த்திக் கொள்ள வேண்டும்" என்று மன்றாடினான். கல்லுக் குள்ளும் ஈரம் எப்போதாவது கசிவது உண்டே! அதுபோல துலாவின் பாறை இதயத்திலும் பாசம்

துளிர்ந்தது. கொக்கு சுடுகிறவன் கொக்கின் அலகு வனப்பு மிகுந்தது என்று கவிதை வரைவது போல, நடவடிக்கைகளும் அவனுக்குள் எப்போதாவது ஊற்றெடுக்கும். இரக்க உணர்ச்சிக்கும் சம்பந்தமே இல்லாமல் இருந்தது.

"உனக்கு என்ன சம்பளம் வேண்டும்?" என்று கேட்டான் துலா. "இரண்டு ரொட்டி துண்டுகள் போதும்" என்றான் பெக். துலாவுக்கு அளவில்லாத மகிழ்ச்சி. அன்றிலிருந்து பெக், கிராமத்துக்குச் சென்று களிமண் தோண்டுவது, துலாவின் எருமைகளை மேய்ப்பது ஆகிய வேலைகளில் தன்னை ஈடுபடுத்திக் கொண்டான். பெரும்பாலும் எருமை மாடுகளை பெக் கவனித்துக் கொண்டதால் பஞ்சாபிய மொழியில் அவன் எல்லோரும் "மகிவால்" என்று அழைத்தார்கள். (எருமைகளைக் கவனிக்கிறவன்) இப்படித்தான் பெக் மகிவால் ஆனான். மற்றவர்கள் தன்னை என்ன சொல்லி அழைக்கிறார்கள் என்பது பற்றியெல்லாம் மகிவால் கவலைப் படவில்லை. இரண்டு ரொட்டி துண்டுகளுக்காக அவன் வேலைக்காரனாக ஆகிவிட்ட போதிலும், உலகமே அவனைத் தள்ளி வைத்த போதிலும் அவனால் சோகினியை தள்ளி வைத்துவிட முடியவில்லை.

மகிவால் துலாவின் எருமைகளை ஓட்டிக் கொண்டு ஒவ்வொரு நாள் அதிகாலையிலும், செனாப் நதிக் கரைக்கு நடப்பான். மாலையில் கதிரவன் தனது கால் சலங்கைகளை கழற்றி வைத்து, நதிக்குள் இறங்குகிற நேரத்தில் எருமைகளை ஓட்டிக் கொண்டே அவன் வீடு திரும்புவான். ஒரு நாள் ஒரு பெண் எருமைக்கு மகிவால் பிரசவம் பார்த்தான். வயதான தனது அப்பாவுக்கு வேலையே வைக்காமல் மகிவால், தான் ஒருவனே பிரசவம் பார்த்தது சோகினிக்கு வியப்பை உண்டாக்கியது. பாத்திர வியாபாரி எருமை மாடுகளை மேயக்க எப்படி அறிந்து கொண்டான் என்று அவளுக்கு சந்தேகம் வந்தது; வலுத்தது. அவள் அவனோடு முதன் முதலாகப் பேசினாள். மகிவாலுக்கு தலைகால் புரியவில்லை. வானத்துக்கும் பூமிக்கும் நடந்த வளைகாப்புபோல அந்தச் சம்பவம் இருந்தது.

"உனக்கு எருமை மேய்த்து முன்பே பழக்கம் உண்டா?" என்றாள் சோகினி. "இல்லை! நான் வியாபாரி" என்றான்.

"பிறகு எப்படி எருமைகளை இப்படி பூ மாதிரி நடத்துகிற கலையைக் கற்றுக் கொண்டாய்?" என்று கேட்டாள் சோகினி. அதற்கு மகிவால் "குறிக்கோள் நிறைவேறுவதற்காக எதை வேண்டுமென்றாலும் கற்றுக் கொள்ளலாம்" என்றான். "உன் குறிக்கோள்தான் என்ன?" என்று அவள்

கேட்டாள். மகிவால், சோகினியை வைத்த கண் வாங்காமல் பார்த்தான். மசூதியை இடித்துக் கட்டுகிற போது பறந்து போன புறாக்கள், திறப்பு விழா அன்றைக்கே திரும்பி வந்துவிடுவதைப் போல மகிவாலின் மனம் மகிழ்ச்சியால் துள்ளியது. "உனக்கு சொந்த ஊர்?" அவள் கேட்டாள். அவன் சொன்னான்! பெற்றோர் தொழில் எல்லாம் கேட்டாள். வயது ஒன்றைக் கேட்பது தவிர. நேர் முகத் தேர்வு ஒன்றினையே நடத்தி முடித்து விட்டாள் சோகினி. தனது சொந்த ஊரிலிருந்து புறப்பட்டது; ஊருக்குத் திரும்புகிற போது தனது அடிமையின் வழியாக சோகினியைப் பற்றி அறிந்தது; அவளுக்காகவே அவளை சந்திப்பதற்காகவே பாத்திரக் கடை வைத்து, அவளது தந்தை கேட்ட விலை கொடுத்து வாங்கியது, இழப்புக்கு ஆளானது, இறுதியாக அவளுக்காகவே எருமைகளை மேய்த்தது எல்லாவற்றையும் மகிவால் விளக்கினான். சோகினி முகத்தில் சோகம் படர்ந்தது.

கடலை சேர்ந்தாக வேண்டும் என்கிற கருத்தோடு பொங்கி பிரவாகிக்கிறது நதி கல்லோ, முள்ளோ, கற்பாறையோ கருதுவதில்லை. கடலில் குளிக்க வேண்டுமென்பதற்காக நதி எவ்வளவு உயரத்தில் இருந்து குதிக்கிறது! கால் கடுக்க நடக்கிறது! அந்த நதியைப்போல ஆகிவிட்ட மகிவாவைப் பார்த்ததும் சோகினிக்கு இரக்கம் துளிர் விட்டது. கார்த்திகை நாள் கண்ணளந்த கதைப்பாட்டாய் சோகினி மகிவாவை அளவெடுத்தாள். சரவிளக்குகள் காடெல்லாம் பூத்ததுபோல அவனது மனவானத்தில் ஒருகோடி நட்சத்திரங்கள் வெளிச்சத்தை விதைத்தன். அன்றிலிருந்து அவர்கள் ஒருவரை ஒருவர் களவாடிக் கொள்ள ஆரம்பித்தனர். நிலவு மிதப்பதும், சூரியன் சுற்றுவதும், தங்களுக்காகவே என்று நினைத்தார்கள்.

ஒருநாள் குயில் ஒன்று மரக் கிளையில் அமர்ந்து கூவியது அந்த ஒற்றைக் குயிலின் ஓவியப் பாடலுக்கு அம்மண சிறுவன் ஒருவன் அந்த குயில் மாதிரியே எதிர்க் குரல் கொடுத்தான். தேடித் தேடி காணாத தன் துணைதான் தன் பாடலுக்கு இசைவாக குரல் எழுப்புகிறது என்று அந்த குயில் மீண்டும் குரல் எழுப்பியது. சிறுவனின் குரல், குயிலைப் போலவே இருந்தாலும், ஆரோகண, அவரோகண வேறுபாடுகளைக் கவனித்த குயில் கூவுவதை நிறுத்திக் கொண்டது. குயிலைப் போல கூவி, காதல் குயிலைக் காயப்படுத்திய சிறுவனை மகிவால் செல்லமாகக் கண்டித்தான். இதைப் பார்த்துக் கொண்டிருந்தாள் சோகினி. ஒரு குயில் புண்படுவதைக் கூட மகிவால் விரும்பவில்லையே என்று நினைத்தாள். எருமைகளின் சகவாசம் கூட மகிவாவை முரடாக்கவில்லையே என்றும் அவள் வியந்தாள்.

அதற்கப்பால் அடிக்கடி அவர்கள் இருவரும் சந்தித்துக் கொண்டார்கள். தாழை மடல்களில் சந்தனக் குழம்பு கொண்டு பிதத்திகை அரும்புகளால் நிலா எழுதும் பின்னிராப் பொழுதுகளில் அவர்கள் பேசிக் கொண்டே இருந்தார்கள். ஒருநாள் அவர்களின் பார்வைப் பரிமாற்றத்தை பார்த்துவிட்டார் சோகினியின் தாயார். பிறகு ஒருநாள் இருவரும் ஆலிங்கனம் செய்து கொண்டதை வேறு பார்த்து விட்டாள்; எரிமலையானாள். "எருமை மேய்க்கிறவன்" என்றாள்.

"அந்தப் பால்தான் நம் உடம்பெல்லாம் ஓடுகிறது" என்றாள். இருந்தாலும்,

"களிமண் சேற்றில் கைகால் புதைய உழைக்கிற கூலி" என்றாள் அம்மா.

""நேற்றுவரை அப்பா செய்த வேலைதான்" என்றாள் சோகினி.

""இருந்தாலும் இவன் கூலியாள்" என்றாள்.

"இல்லை அவன் வியாபாரி" என்றாள்.

"வேற்று சாதி" என்றாள்.

"காற்றுக்கும் மழைக்கும் என்னென்ன சாதி?" என்றாள் சோகினி.

"மறந்துவிடு" என்றாள் அம்மா.

"அவனை நான் மறப்பதானால் என் பிணத்தைக் கூட நீ பார்க்க முடியாது" என்றாள் சோகினி.

""உனக்கு உடனே திருமணம்" என்றாள் அம்மா.

"அம்மா நீயும் ஒரு பெண் தானே! என் நிலையை நினைத்துப் பார். என் மனதை ஒருவரிடம் பறி கொடுத்து விட்டேன். அதை எடுத்து வேறொருவனுக்கு தந்தால் நகம் கிழிந்த சதையாவேன்" என்றாள் சோகினி.

அம்மாவின் அதட்டலுக்குப் பிறகும், அவர்கள் இருவரும் சந்திப்பதை நிறுத்திக் கொள்ளவில்லை. அன்னியன் ஒருவனோடு பழகுகிறாள் சோகினி என்கிற அபவாதம் வந்து விடுமே என்று பதறினாள் அம்மா. துலாவிடம் அவள் நடந்தவற்றை சொன்னாள். ""எருமைகள் மேயக்க மகிவாலை வேலைக்கு வைத்திருந்தாய்; அவனோ இப்போது உன் மகளை மேய்த்துக் கொண்டிருக்கிறான்" என்றாள். அப்பாவுக்கு ஆத்திரம் வந்தது. மகிவாலைக் கண்டபடி திட்டினார். மகிவால் அழுதான்.

"சோகினி உனக்காக ஷாவாக இருந்த நான் மகிவால் ஆனேன். இன்று

எல்லாவற்றையும் இழந்து நடுத் தெருவில் நிற்கிறேன்; இரக்கம் காட்ட மாட்டாயா?" என்று அரற்றினான். சோகினியை சோக வெள்ளம் சூழ்ந்தது.

இதற்கப்பால் விரட்டப்பட்ட மகிவாலுக்கு காடே கூடானது. பசி அவனை வாட்டியது. "சோகினி சோகினி' என்கிற மந்திரத்தை உச்சரித்துக் கொண்டு அவன் உள்ளே இறக்கிய உமிழ் நீரிலேயே உயிர் வாழ்ந்து கொண்டிருந்தான். அதற்குள் சோகினிக்கும் அவள் பெற்றோர் பார்த்த மாப்பிள்ளைக்கும் கட்டாயத் திருமணம் நடந்தேறியது. முதல் இரவில் இந்தத் திராட்சை குலையை தினவோடு தின்னப் போனான் மாலையிட்ட மணாளன். சோகினி அவனைப் பார்த்து "'சற்றுப் பொறு, என் பிரார்த்தனையை முடித்துக் கொள்கிறேன்" என்றாள். பிறகு அவள் நன்றாக கேட்கிற வண்ணமாக "ஆண்டவனே! எனக்கு அருள் செய்வாயாக! என் மனதை மகிவாலுக்கு ஒப்படைத்த பிறகு, என் உடலை இவருக்கு காணிக்கையாக்குகிற வேசியாக என்னை மாற்றி விடாதே! பத்தினி பெண்களை பரத்தைகளாக்குவதா உன் வேலை?" என்று உரக்கப் பேசினாள். சோகினியின் எதிர்பாராத புதுவிதமான பிரார்த்தனையை கேட்ட மணாளன் மயக்கமடைந்தான். அவனை அவள் நெருங்கினாள். அவன் கற்சிலையைப் போல் அசையாதிருந்தான். அவளது முயற்சிகளில் எந்த முன்னேற்றமும் இல்லை. விடிவதற்குள்ளாகவே அவன் ஆண்மை இல்லாதவன் என்பதை ரோகினி அறிந்து கொண்டாள்.

காட்டிலிருந்து மகிவால் தனது ரத்தத்தால் ரோகினிக்கு ஒரு கடிதம் எழுதினான். "வாழ்க மணக்கள்' என்கிற மகிவாலின் இறுதி வரியைப் படித்ததும் ரோகினி தென்னை இலையாய் கிழிந்தாள். எப்படியாவது அவனைச் சந்திக்க வேண்டுமென்று ஆவல் கொண்டாள். காட்டில் அலைந்த மகிபால், இப்போது சன்னியாசியானான். செனாப் நதிக்கரை சன்னியாசியை தேடி ஏராளமான பக்தர்கள் குவிந்தார்கள். பூ, பழம் கொண்டு பார்க்கப் போகிறேன் என்று சோகினியும் புறப்பட்டாள். மாறு வேடத்தில் இருந்தாலும் சோகினியால் அவனக் கண்டு கொள்ள முடிந்தது.

சோகினி, மகிவாலை தனிமையில் சந்தித்தாள். அவளோ அவனை தனிமையில் இருந்தபோது, தொட்டுவிட துடித்தாள். "நீ வேறொருத்தர் மனைவி!" என்றார் சன்னியாசி. "இல்லை.. இல்லை! மகிவால்.. என் கணவன் ஆண்மை அற்றவன். சத்தியமாக அவன் என்னைத் தொட்டது இல்லை. அவனது விரல் நகம் கூட விலகியே இருந்தது" என்றாள். மகிவால் மகிழ்ச்சியடைந்தான். இருவரும் கட்டி அணைத்தனர்.

காமச்சுகம் கொண்டனர்.

அதற்கப்பால் எப்போதோ ஒருமுறை மகிவாலை அவள் சந்தித்து வந்தாள். சன்னியாசியை (மகிவால்) அந்த நதிப்புறத்து மீனவர்கள் தெய்வமாகவே போற்றி வந்தனர். ஒருநாள் ஒரு செம்படவன் சோகினியை சந்தித்தான். மகிவால் கீழே விழுந்து காலை உடைத்துக் கொண்டதாகச் சொன்னான். சோகினிக்கு இருதயமே இரண்டானது. இரவோடு இரவாக தன் காதல் தெய்வத்தை பார்த்துவிட வேண்டும் என்று துடித்தாள். அதற்காக பரி (நதியைக் கடக்கும் ஓடம்) ஒன்றில் தானே ஏறி அவனது இடத்திற்குச் சென்று சேர்ந்தாள். அவன் பட்ட பாட்டைப் பார்த்தான் சோகினி. தனது காலை முறித்துக் கொள்ளப் போனாள். மகிவால் தடுத்திருக்காவிட்டால் அவளது கால் முறிந்து போயிருக்கும்.

ஒவ்வொரு நாளும் அவனைச் சந்திக்க ஆசை. ஆனால் பெற்றோர் விட வேண்டுமே! சன்னியாசி உருவத்தில் செனாப் நதிக் கரையில் இருக்கிறவன் மகிவால்தான் என்பதை சோகினியின் அண்ணி ஒருத்தி தெரிந்து கொண்டாள். அப்பொதெல்லாம் களிமண் பரிசுகளை சுட்டு, சிறு படகுபோல பயன்படுத்துவார்கள். அன்று புதருக்கு அருகில் ஒளித்து வைக்கப்பட்டது. புதிய பரி என்பதை சோகினி பார்த்ததுமே தெரிந்து கொண்டாள். சுடப்படாத பரி எந்நேரமும் தண்ணீரில் கவிழ்ந்து விடலாம்தான். என்றாலும் காதலனைக் காணாமல் அவளால் இருக்க இயலவில்லை. அவளது அண்ணி மாற்றி வைத்துவிட்ட சுடப்படாத பச்சை பரியில் சோகினி ஏறினாள். ஆற்றில் பெருவெள்ளம் சற்றைக்கெல்லாம் பரி அமிழ்ந்தது; சோகினியின் பிணம் மிதந்தது.

இன்னமும் வந்துசேரவில்லையே என்று கவலைப்பட்ட மகிவால், காலையில் நதிக்கரைக்கு வந்தான். சற்றைக்கெல்லாம் சோகினியின் பிணம் மிதந்து வருவதை மகிவால் பார்த்தான். மாபெரும் கடல், ஒற்றைக் கல் உப்பாக உருக்குலைந்து போனதை உணர்ந்தான். இப்போது இரண்டு பிணங்கள் மிதந்தன. மீனவர்கள் கண்ணீரோடு அவர்களது பிணங்களை கரைக்கு கொண்டு வந்தனர். அவர்கள் எவ்வளவோ முயன்றும் பிணமாகிப் போன காதலர்களின் சடலங்களை அவர்களால் பிரிக்க முடியவில்லை. ஆகவே ஒரே கல்லறையில் அவர்கள் இருவரையும் அடக்கம் செய்தார்கள்.

இன்றும் அந்த நதிக்கரை மீனவர்கள் "தங்க மீன் கனவுகள், தாழம்பூ தேவதைகள்" என்கிற பாடலை அந்த காதலர்களின் நினைவாகவே பாடி வருகின்றார்கள்.

ஹீரா-ரஞ்சா

மஞ்சு சர்தார் என்பவர் ஹசாரா மாநிலத்தின் தலைவராக இருந்தவர். அவரது பிள்ளைகளில் ரஞ்சா குறிப்பிடத்தக்கவன். மஞ்சு சர்தார் மறைந்தபோது ரஞ்சாவுக்கு வயது 12 தான். ஆனால் அவனிடத்தில் வயதுக்கு மீறிய வளர்ச்சி காணப்பட்டது. ஒருநாள் ரஞ்சா கனவிலே ஒரு பெண்ணைக் கண்டான். அன்றிலிருந்து சோகமயமாகக் காணப்பட்டான். அவனது அண்ணிமார்கள் அவனைக் கிண்டல் செய்யத் தொடங்கினார்கள். அப்பாவை இழந்த சோகத்தில்தான் ரஞ்சா இப்படி ஆளே உருக்குலைந்து விட்டான் என்று அவர்களிலே சிலர் பேச ஆரம்பித்தார்கள். ஆனால் ரஞ்சாவின் கனவில் தோன்றிய காரிகை தான் அவனது கவலைக்கே காரணமாக இருந்தாள் என்பதை அவர்கள் மறந்துவிட்டார்கள்.

கனவில் வந்த பெண் யாராக இருக்கும், எந்த ஊராக இருக்கும் என்று ரஞ்சா கலங்கினான். வீட்டோடு இதுவரை விழுந்து கிடந்த ரஞ்சா காலையில் புறப்பட்டால் மாலையில்தான் வருவான். எங்கே போகிறான், என்ன செய்கிறான் என்று அவனது அண்ணிமார்களில் சிலர் அவனைத் தோண்டி எடுத்து துவைத்தார்கள்.

அவனோ மௌனமாகவே இருந்தான். காலை முதல் மாலை வரை ரஞ்சா அந்த நகரத்தின் தெருக்களில் கால் கடுக்க நடப்பான். கனவில் தான் கண்ட பெண் எங்காவது காணப்படுகிறாளா என்பதுதான் அவனது கவலையாக இருந்தது. பல நாள் அலைந்தும் அந்தப் பாவை தென்படவில்லை. அவனது, முற்றிலும் வேறுபட்ட போக்கைப் பார்த்த அண்ணிமார் சிலரின் அலட்டல் அதிகமாகியது. தன்னைத் தன்னோடு விடாமல் எப்போதும் எல்லை மீறிக் கேலி செய்கிறவர்களிடமிருந்து ஒதுங்கி விட வேண்டுமென்ற உறுதியான முடிவுக்கு வந்தான் ரஞ்சா. ஆகவே கூட்டுக் குடும்பத்திலிருந்து என்னைப் பிரித்து விடுங்கள் என்று பஞ்சாயத்தாரிடம் ரஞ்சா முறையிட்டான். அவர்களும் அவனது வழக்கைக் கேட்ட பிறகு அவனது அண்ணன்மாரிடமிருந்து அவனைப் பிரித்து வைத்தார்கள்.

ரஞ்சா இப்போது தனிமையில் இருந்தான். ஆகவே பக்கத்தில் உள்ள

காடு ஒன்றில் கால் போன போக்கில் பயணமானான். அங்கே ஒருநாள் சாயங்காலம் ஒரு முனிவரை பார்த்தான். வணங்கினான். அவர் உட்கார் என்று கையமர்த்தி விட்டு "ஏன் நீ வருத்தமாய் இருக்கிறாய், மகனே" என்று கேட்டார்.

ரஞ்சா அந்த முனிவரிடம் கனவில் தான் கண்ட பெண்ணைக் குறித்து விவரித்தான். பிறகு அந்த கனவுக் கன்னிக்காகத்தான் இயற்றியகவிதைகளை அவரிடம் பாடிக் காண்பித்தான். தனது புல்லாங்குழலில் அந்தப் பாடல்களை வாசித்துக் காண்பித்தான். புல்லாங்குழலின் துவாரங்களை அவனது விரல்கள் மூடுகிறபோது உலகத்திற்குள் இருட்டு வந்து விடுவதுபோலவும், ஒவ்வொரு விரலாகத் திறக்கிற போது வெளிச்ச வெள்ளம் சிதறுவது போலவும் அவனாகக் கற்பனை செய்து கொள்வான். அவன் புல்லாங்குழல் வாசிக்கிற போது கன்று காலிகள் மயங்குவது போலவே, இடைச் சிறுமிகளும் சொக்கிப் போவார்கள். அவனது புல்லாங்குழல் நாதத்தில் முனிவர் ஒடுங்கினார். கண்ணபிரானே தன் எதிரில் வந்து வாசிப்பதாக எண்ணினார்.

ஒருநாள் முனிவர் நெடுநேரம் கண்களை மூடித் தியானத்தில் இருந்தார். கண் விழித்துப் பார்த்தபோது தன்எதிரில் புல்லாங் குழலோடு ரஞ்சா ஆவல் ததும்ப உட்கார்ந்திருப்பதைப் பார்த்தார். உடனே அவனைப் பார்த்து "மகனே! நீ கனவில் கண்டது வேறு யாரும் அல்ல. நதிக் கரைக்குப் போனால் கண்டிப்பாக நீ அவளைக் காண்பாய்" என்றார். குதிரைக்குச் சிறகுகள் முளைத்தால் அக் குதிரை எவ்வளவு விரைந்து செல்லுமோ, அவ்வளவு விரைவாகச் சென்றான் ரஞ்சா. மாலைக் காலம் ஆனது. இருட்டு மெதுவாகப் பூமியை போர்த்தி விடுகிற நேரம். அங்கே நதி சலங்கை கட்டிச் சதிராடுவதுபோல கரையில் மெல்லிய ஒலி எழுப்பிக் கொண்டிருந்தது. அங்கே சின்ன நந்தவனத்தைப் போலச் சிங்காரிக்கப்பட்ட படகு ஒன்று மிதந்து கொண்டிருந்தது. வட்டங்களிடும், குளம் அகலாத மணிப் பெரும் தெப்பத்தைப் போல அது காட்சி தந்தது. பக்கத்தில் ஒரு படகோட்டி முட்டளவு தண்ணீரில் நின்று கொண்டிருந்தான். எதிரே இருந்த புல்வெளியில் படுக்கை ஒன்று காணப்பட்டது.

ரஞ்சா படகோட்டியைப் பார்த்து "இவ்வளவு அழகு வாய்ந்த அன்னப் பறவை போன்ற படகினை என் வாழ்நாளில் எங்குமே நான் பார்த்ததில்லை. இது யாருடையது?" என்று கேட்டான். படகோட்டி பதிலாக, "இது ஹீராவுடையது" என்றான். அவ்வளவுதான் ஒரே நொடியில் தன் மனமாடத்திலிருந்து ஆயிரம் புறாக்கள் ஒருசேரப் பறப்பதைப் போல ரஞ்சா உணர்ந்தான். பாதரசப் பனித்துளிகளால்

பச்சைப் புல்லுக்கு உண்டாகிற ஆனந்தம் அவனது அணு ஒவ்வொன்றிலும் ஆட்சி நடத்தத் தொடங்கியது. உடனே ரஞ்சா தனது புல்லாங்குழலை எடுத்து வாசிக்க ஆரம்பித்துவிட்டான். காற்றிலே கலந்து கந்தவர்களையே மயக்குகிற அந்தக் கானத்தை பறவைகளே வாய் திறந்து கேட்டபோது படகோட்டியின் நிலைமை என்னவாக இருந்திருக்கும்? நீண்ட நேரம் வாசித்த பிறகு, "நான் தூங்கி நாளாகிறது; இந்த படுக்கையில் கொஞ்சம் தூங்கிக் கொள்கிறேன்" என்றான். படகோட்டியோ "இது ஹீராவுடைய படுக்கை; தப்பித் தவறிஎவராவது இதிலே படுத்தால் ஹீரா சவுக்காலேயே அடிப்பாள்" என்றான். "எப்போது வருவாள்?" என்று ரஞ்சா கேட்டான். "அதிகாலையில் தனது தோழிமார்கள் புடைசூழ வருவாள்" என்றான் படகோட்டி. "அதிகாலையில்தானே! அதற்குள் எழுந்து விடுவேன்; நான்தான் படுத்தேன் என்பதற்கு படுக்கையில் அடையாளமா இருக்கப் போகிறது?" என்று விளையாட்டாய்க் கேட்டான் ரஞ்சா.

மறுத்துப் பேசிய படகோட்டியை மடக்குவதற்கு ரஞ்சா ஒரு வழி கண்டுபிடித்தான். அதன்படி தனது கணையாழி ஒன்றைக் கழற்றி படகோட்டியிடம் கொடுத்தான் ரஞ்சா. மோதிரத்தைப் பெற்றதும் படகோட்டியின் துருப்பிடித்த மூளை துரிதமாக வேலை செய்யத்தொடங்கியது. "ரஞ்சா படுத்துக் கொள்! ஆனால் அதிகாலையிலேயே எழுந்துவிடு! இல்லாவிட்டால் சவுக்கடி பட்டு நான் சாகமுடியாது" என்று படகோட்டி சொன்னான். ரஞ்சா படுக்கையை எடுத்துக் கொண்டு படகுக்குப் போனான். படகோட்டி அவன் கொடுத்த மோதிரத்திலேயே மூழ்கிப் போனான். நட்சத்திரங்கள் இப்போது அவனுக்கு மின் மினிகளாகத் தெரிந்தன. படகில் படுக்கையைப் போட்டு ரஞ்சா படுத்துக் கொண்டான். வானத்தில் சித்திரை நிலவு வெளிச்சப் பாலை வேண்டிய மட்டும் சிந்திக் கொண்டிருந்தது. படகோட்டியைத் துளைத்தெடுக்க ஆரம்பித்து விட்டான் ரஞ்சா.

ஹீரா எவ்வளவு உயரம், எவ்வளவு பருமன், என்னநிறம், மூக்கு, நாக்கு என்று புள்ளி விபரங்களைக் கேட்டான் ரஞ்சா. எல்லா வற்றிற்கும் பொறுமையாகப் பதில் சொன்னான் படகோட்டி. தகத்தகாயமாக நதியின் வெள்ளம் மின்னலடித்தது. அன்னப் படகு ஆடி ஆடி அவனைத் தூங்க வைத்தது. படகோட்டியிடம் ஹீராவைப் பற்றியே ரஞ்சா பேசிக் கொண்டிருந்ததால் நேரம் நகர்ந்ததே இருவருக்கும் தெரியவில்லை. ரஞ்சா, ஹீரா படுத்திருந்த படுக்கையை அணைத்துக் கொண்டான். அந்த ஈரத்திலும் ஒரு வெப்பம் இழையோடிக் கொண்டிருந்தது.

வெகு நேரம் வரை அவர்கள் பேசிக் கொண்டே பொழுதைக் கழித்ததால்

தூங்கிப் போவதற்கு நேரமாகி விட்டது. காலைச் சூரியன் கரங்களை நீட்டி அவர்களைத் தொட்டான். விழித்து அவர்கள் பார்த்தபோது, நீர்ப் பறவைகளின் பேச்சுச் சத்தம் உச்சமாக இருந்தது. வெளிச்சப் புள்ளிகள் நீர்ப்பரப்பில் விழுந்து விளையாடிக் கொண்டிருந்தன. வாரிச் சுருட்டிக் கொண்டு அவர்கள் எழுதுவதற்கும், ஹீராவும் அவள் தோழிகளும் வருவதற்கும் சரியாக இருந்தது. முதலில் படகோட்டிதான் எழுந்து நின்றான். ஹீரா கண்ணைக் காட்டினாள். அவனுக்குச் சவுக்கடி விழுந்தது. அவன் அலறிய சப்தத்தில் அரைகுறையாகத் திறந்தகண்களை, ரஞ்சா முற்றிலுமாக திறந்தான். தனதுபடுக்கையில் வேறொருவன் படுத்திருப்பதா என்கிற கோபத்தில் அந்தி வானத்தைப்போல் ஹீராவின் கண்கள் சிவந்து போயின.

இப்போது ரஞ்சா எழுந்து நின்றான். ஹீரா அவனைப் பார்த்தாள்.

இன்றுவரை இப்படி ஒரு வைரம் போன்ற வாலிபனைப் பார்த்ததே இல்லையே என்று அவளாக மனதிற்குள்ளே சொல்லிக் கொண்டாள். தன் படுக்கையில் வேறொருவர் படுத்ததற்காக உண்டான கோபம் ஒருபுறம், இவ்வளவு வனப்பான வாலிபன் தொடர்ந்து தூங்கியிருக்கலாமே என்கிற எண்ணம் மறுபுறம்.

ரஞ்சா அவளையே பார்த்தான். கனவில் கண்ட அதே கருநீல விழிகள், பெருமூச்சு விடும் நீர் வீழ்ச்சி போன்ற அடர்ந்த பெருத்த அழகுக் கூந்தல், பாரசீக மாதுகளைப் போன்ற பருத்தத் தனங்கள். தலைகீழாக வைக்கப்பட்ட தான்சேனின் தம்புராவைப் போல இடை, தொடை எல்லாம் தேனெடுக்கும் வண்டுக்கு மறுமொழி சொல்லாத, பூவைப் போல ஹீரா நின்று கொண்டிருந்தாள். ரஞ்சா கனவில் தான்கண்டது இந்தக் கன்னி நிலவைத்தான் என்று உறுதிப் படுத்திக் கொண்டான். பிறகு கனவில் அவளைக் கண்டநாள் முதலாய் தான் பட்ட பாட்டையும், பல நூறு சம்பவங்களையும் ஒன்று கூட விடாமல் ரஞ்சா ஹீராவிடம் ஒப்பித்தான். கேட்டுக் கேட்டுக் கிறுகிறுத்துப் போன அவள், அன்னியனான இளைஞன் ஒருவன் சொல்லுவதை அப்படியே நம்புவதா, வேண்டாமா என்ற சோதனை நெருப்பில் குதிக்கவே நினைக்கவில்லை. மாசில்லாத ஒரு இளைஞன் எதற்காகப் பொய் உரைக்க வேண்டும்! என்றுதான் எண்ணினாள். ஆகவே தான் தனிமையில் விடப்படுவதை விரும்புகிறேன் என்று தோழிகளிடம் ஜாடை காட்டினாள். அவர்களோ நந்தவனத்திற்குள் பூப்பறிக்கப் போனார்கள். படகோட்டியோ பட்டது போதும் என்று பாதுகாப்பான இடத்தைத் தேடிப் போனான்.

இருவரும் படகில் அமர்ந்தார்கள். ரஞ்சா தனது கையில் புல்லாங்குழலை எடுத்தான். கானப் பிரவாகம் பெருகிற்று. சலசலத்த பறவைகளும் சற்றே அடங்கின. ரஞ்சாவின் புல்லாங்குழலில் ஹீரா பத்தாவது துவாரம் ஆனாள். இதுபோல் ஒரு இசையை எப்போதும் கேட்டதில்லையே என்று வியந்தாள். கனவில் கண்டதைக் காட்சி மாறாமல் விவரிப்பதும், பிறகு புல்லாங்குழலில் அவளுக்காக அவன் இயற்றிய காதல் பாடல்களை இசைப்பதுமாக உச்சி வெயில் உரைக்கிற வரைக்கும் இருவரும் பொழுதைக் கழித்தனர். பிரிகிற நேரம் வந்தது. ""கலர்ப்படமாக உன்னை என் கண்களுக்குள் எடுத்து வைத்திருக்கிறேன். கடைசி வரைக்கும் அதைக் கழுவுவதாகவே உத்தேசம் இல்லை" என்று ரஞ்சா ஒரு பாடல் இயற்றினான். தோழிகள் எல்லோரும் வந்தனர். எப்போதும் ஏன் இவர்கள் வந்தனர் என்றே இருந்தது அவளுக்கு.

அவனை விட்டுப் பிரிய மனமில்லாமல் ரஞ்சாவை அழைத்துக் கொண்டே ஹீரா ஊருக்குச் சென்றாள். வழியில் அவள் ஒரு உபாயம் செய்தாள். அதன்படி அவளது தந்தையாரிடம் வேற்றுநாட்டைச் சேர்ந்த சிறுவன் இவன்; ஆடு மேய்ப்பதில் அசுரன்; சாப்பாடு போட்டால் போதும்; வேலை பார்க்கச் சித்தமாக இருக்கிறான் என்று ஹீரா சொல்லி முடித்தாள். மகளின் வேண்டுகோளை தந்தையால் மறுக்க முடியவில்லை.

ஆடுகளை மேய்க்கிற சாக்கில் ரஞ்சா ஒவ்வொரு நாளும் நதிக் கரைக்குப் போவான். தோழிகளோடு போவதாகச் சொல்லி ஹீரா தவறாமல் அங்கிருப்பாள். தோழிகள் இப்போதெல்லாம் சொல்லாமலே நந்தவனத்திற்குள் புகுந்து விடுவார்கள். தனிமையில் விடப்பட்ட காதலர்கள் இருவரும் ஆலிங்கனம் செய்வதும், முத்தமிடுவதும், ஒருவர் உடலை ஒருவர் இடைவெளிக்கே இடம் கொடுக்காமல் நெருங்கிச் சேருவதுமாக இருந்தார்கள்.

சில நாள் ரஞ்சா ஹீராவின் கால்களை அழுக்கி விடுவான். அவள் எவ்வளவோ மறுப்பாள். ரஞ்சா கேட்கவே மாட்டான். காலைப் பிடித்து கணுக்காலைப்பிடித்து தொடைக்கு வருவான். அவள் அப்போதெல்லாம் தூங்குவது போலப் பாசாங்கு செய்வாள். பிறகு வெப்பக் காற்றின் வெதுவெதுப்பில் இருவருமே ஈரமாகிப் போவார்கள். இவர்களின் இன்ப நாடகம் அரங்கேறிய சில நாட்களிலேயே அக்கம் பக்கத்திற்குத் தெரிந்து விட்டது. ஆகவே ஹீராவின் தந்தை ஆடு மேய்க்கிற சிறுவனைக் கூட்டிக் கொண்டு வந்த தனது மகள் பருவத்தில் தலைவாசலிலே நிற்கிறாள் என்பதை அறிந்து கொண்டான். ரஞ்சாவை

உடனே வேலையிலிருந்து நீக்கினான். பிறகு ஓரிரு மாதங்களில் ஹீராவுக்கும் சௌத்ரி என்கிறவனுக்கும் திருமணம் நடைபெற்றது.

ஹீரா வேறு ஒரு ஊரில் குடியேறினாள். அவளுக்குப் பழக்கமான தோழி ஒருத்தி தான் ஹீராவின் சொந்த ஊருக்குப் போவதாகவும் அவளது பெற்றோர்களுக்குச் செய்தி ஏதேனும் உண்டா என்றும் கேட்டாள். ஹீராவே "பெற்றோர்களுக்கு எந்தச் செய்தியும் இல்லை; ஆனால் ரஞ்சாவுக்கு ஒரு கடிதம் உண்டு" என்றாள்.

அவள் எழுதிய கடிதத்தைப் படித்ததும் ரஞ்சா உடைந்து போன தனது காதல் படகு ஒட்ட வைக்கப்பட்டு மீண்டும் நதியில் மிதப்பதாக உணர்ந்தாள். ஆகவே துறவி ஒருவனைப் போல வேடம் போட்டுக் கொண்டு ராத்திரி காலத்தில் பிச்சைஎடுப்பதற்கு ஹீராவின் தெருவுக்கு அவன் வந்தான். துறவியின் குரலிலிருந்து வந்திருப்பவன் ரஞ்சாதான் என்பதை ஹீரா சந்தேகத்திற்கு இடமில்லாமல் தெரிந்து கொண்டாள். நீண்ட நேரம் ஒருவரை ஒருவர் பார்த்துப்பார்த்து மகிழ்ந்தனர். துறவி மறுநாளும் வந்தார்; அடுத்த நாளும் வந்தார். இருவரும் அன்று எவருக்கும் தெரியாமல் கட்டி அணைத்து முத்தங்களைப் பரிமாறிக் கொண்டனர். நாள் தவறாமல் ஹீராவின் வாயில் படியில் ரஞ்சா நிற்பதை ஹீராவின் உறவுக்காரி ஒருத்தி பார்த்து விட்டாள்.

அவள் ரஞ்சாவைப் பார்த்து "என்ன சன்னியாசியே! இந்தத் தெருவில் எத்தனையோ வீடுகளிருந்தும் அங்கெல்லாம் பிச்சை கேட்க வேண்டும் என்று உனக்குத் தோன்றவில்லையோ" என்று கேட்டாள். இந்தத் தெருவில் எந்த வீட்டிலும் இல்லாத ஹீரா உங்கள் வீட்டில்தானே இருக்கிறாள் என்று துறவி சொல்ல நினைத்தார். வாய் வந்தது;வார்த்தைகள் வரவில்லை.

இதன் பிறகு தன்னால் ஹீராவின் வாழ்க்கையில் பிரச்சனைகள் வரவேண்டாம் என்று கருதிய ரஞ்சா ஊருக்கப்பால் வெள்ளி நெருப்பை மூட்டி வேத பாராயணம் செய்யத்தொடங்கினான். அவளது கீர்த்தி நதிக் கரையைத்தாண்டி நடந்தது. ரஞ்சாவைப் பார்க்காத ஹீரா உடைந்தாள்; உருக்குலைந்தாள். எலும்பும் தோலுமானாள். நதிக்கரைப் பேய் நன்றாகவே பிடித்திருக்கிறது என்றார்கள் உறவினர்கள். பெற்றோருக்கு செய்தி பறந்தது. அவளது தந்தை புகழ் வாய்ந்த துறவியிடம் வந்தார்.அந்தத் துறவி ரஞ்சாதான் என்பது ஹீராவின் அப்பாவுக்குத் தெரியாது. "மகானே! எனது மகள் சாகக் கிடக்கிறாள்! என்வாழ்க்கையில் ஒளி அணைந்து விடப் போகிறது! மகானே! நீங்கள் தான் இந்த அகல்விளக்கைக் காப்பாற்ற வேண்டும்" என்றார்.

துறவியோ வாய் பேசாமலிருந்தார். ஹீராவைப் பிரிந்த துயரத்தில் ஹீராவைப் பற்றிய பேச்சுக் கூட அவரது செவிகளில் சிந்தவில்லை.

இறுதியாக "ஹீரா" "ஹீரா" என்கிற மந்திரச் சொற்களைக் கேட்டதும் துறவியாரின் கண்கள் பனித்தன. என்னவென்று கேட்டார்.. "ஒரு நிமிடம் தாமதம் செய்தாலும், ஓடிவிடும் உயிர்" என்றார் ஹீராவின் தந்தை துறவியின் கால்களிலே விழுந்து வணங்கினார். துறவி ஹீராவின் வீட்டுக்குப் புறப்பட்டார். கண் விழிக்காமல் மயக்க நிலையிலே கிடந்த ஹீராவின் நெற்றியில் துறவி கை வைத்து "ஹீரா" என்றார்.

அடிக் கிணற்றின் ஆழத்திலிருந்து குரல் கொடுப்பது போல, ஹீராவின் குரல் சன்னமாகக் கேட்டது. "பிரபு" என்றான். அன்றிரவு நிலவு உறங்குகிற நேரம். இருவரும் ஊரை விட்டே ஓடி விடுவது என்று தீர்மானித்தார்கள். அந்த இரவில் விதி மாத்திரம் விழித்தே இருந்தது. அவர்கள் இருவரும் தப்பி ஓடுகிற நேரத்தில் உறவினர்களால் பிடிக்கப்பட்டார்கள். ஹீரா வீட்டுக் காவலில் வெம்பினான். ரஞ்சாவை ஊரார் உதைத்தனர். அவன் தப்பி ஓடுகிற வழியில் அந்த நாட்டு அரசனின் காவலர்கள் அவனைத் திருடன் என்று தீர்மானித்துப் பிடித்தார்கள். அரசனின் முன்பாக ரஞ்சா உண்மை நிலவரத்தை உணர்த்தினான். நேர்மை நெறி நின்ற அந்த அரசன் ஹீராவின் பெற்றோரை அழைத்தான்.

ஹீராவை ரஞ்சாவிற்குத் திருமணம் பண்ணி வைப்பதே தக்கது என்று ஆணையிட்டான். அரச கட்டளையை மீற முடியாமல் ஆம் என்று தலையை அசைத்து விட்டான் தந்தை. திருமண ஏற்பாடுகள் மும்முரமாக நடந்தன. ஹீராவின் கணவன் அரசுக் கட்டளையால் நாட்டை விட்டே ஓடினான் என்று ரஞ்சாவின் கரங்களில் தன்னை ஒப்படைப்பதும் என்று காலக் கடிகாரத்தின் கைகாட்டி முட்களை நிமிடம் தோறும் எதிர்பார்த்து நாட்களை நகர்த்தினான் ஹீரா.

ரஞ்சா இந்தத் திருமணத்திற்குத் தனது அண்ணிமாரை அழைக்க வேண்டுமென்று ஆசைப்பட்டுப் பயணமானான். என்னைக் கேலி செய்தீர்களே! கனவிலே கண்டனைக் கைப்பிடிப்பது என்பது கதைகளில்தானே நடக்கும்? என்வாழ்விலேயே கனவை நான் நனவாக்கப் போகிறேன் என்று சொல்லி எல்லா சொந்த பந்தங்களையும் புறப்பட வைத்தான் ரஞ்சா.

ஹீராவுக்கு விடிந்தால் திருமணம். சிட்டுக் குருவிகளைப் போன்ற அவர்களின் இன்ப விளையாட்டை மனத் திரையில் படமாய் ஓட்டிப் பரவசப்பட்டாள் ஹீரா. இரவு கதவு தட்டப்படும் சப்தம்கேட்டது.

திறந்தாள். தந்தை தந்தையா அவன்! கொடுமனக் கூனியை வெட்கப்பட வைக்கிற விஷப் பாம்பு! அரசனிடத்தில் ரஞ்சாவிற்கும் ஹீராவுக்கும் திருமணம் என்று ஆமோதித்து வந்தவன், உதட்டளவில்தான் அவ்வாறு பேசினானே தவிர, உள்ளத்து அளவில் அவ்வாறு பேசவில்லை. ஆகவே தனது உறவினர்களில் உள்ளன்பே இல்லாதவர்களைத் தேர்ந்தெடுத்து ஹீராவைக் கழுத்தை நெரித்து அந்த இரவில் இருளில் அவன் கொலைசெய்தான்.

அன்னப் பறவை ஒன்று வேடனின் அம்புகளால் சல்லடையாக்கப்பட்டதைப்போல ஹீரா சாய்ந்து போனாள். திருமணத்திற்காக எண்ணற்ற கனவுகளைச்சுமந்து கொண்டு வந்த ரஞ்சாவிற்கு ஊரின் எல்லையில் இந்த சொல்லில் வடியாத சோகம் எடுத்துச் சொல்லப்பட்டது. "ஹீரா" "ஹீரா" என்று ரஞ்சா கத்தினான். கொஞ்ச நேரத்தில் ரத்தம் கக்கி அவன் இறந்து விழுந்தான். ரத்தத் தடாகத்திற்கு மத்தியில் ரஞ்சா என்கிற கனவுக் காதலன் கண் மூடிக் கிடந்தான். சிறகுகளைக் கத்தரிப்பவர்கள் இருக்கிறார்கள் என்பதற்காக பறவைகளுக்குச் சிறகுகள் பாரமாகி விட இயலுமா? விதை விழுந்தால் விருட்சம்; கல் புதைந்தால் கட்டடம்; காதலர்கள் புதைந்தால் காதல் எழும்! எப்போதும் வாழும் என்பதற்கு வரலாற்று உதாரணங்களாக சேனாப் நதிக் கரையில் ஹீராவும் ரஞ்சாவும் அடக்கம் செய்யப்பட்டார்கள்.

ஆஸ்யா-அலெக்சி

இந்த நூற்றாண்டின் தொடக்கத்தில் அலெக்சி என்ற இளைஞன் லெனின் கிராட் என்கிற நகரத்திலிருந்து ஐரோப்பாவுக்கு பல இளைஞர்களும் வெளிநாடுகளுக்குப் போன காலத்தில் அலெக்சி வெளி உலகத்தைப் பார்க்க வேண்டும் என்கிற வேட்கை கொண்டவனாக ஜெர்மானிய தேசத்திற்கு பயணமானான். அங்கே ரைன் நதி பாய்கிற செழிப்பான பிரதேசத்திற்கு அவன் வந்தான். சில பேருக்கு சிறையிலிருந்தாலும் சேர்ந்தே இருக்கவேண்டும். அலெக்சிக்கு அப்படியில்லை. தனிமையிலே இனிமை காண்கிறவன். அவன் ரைன் நதியையே வெகு நேரம் உற்றுப் பார்த்தவனாக நின்றான். தாளகதி தப்பாமல் குதித்தும், கொந்தளித்தும் எல்லையில்லாத விளையாட்டில் தன்னை ஈடுபடுத்திக் கொள்ளுகிற ரைன் ஆழமான நதி. அதன் அருகே நின்று தங்களை மறந்தவர்களையே தன்னோடு சேர்த்துக் கொள்ளுகிற நதி. ஒடிந்த மரங்கள், பழுப்பு இலைகள், சில நேரங்களில் ஆடு, மாடுகளின் பிணங்கள், எப்போதாவது மனித சடலங்கள் என்று எதுவும் எனக்கு விதிவிலக்கு இல்லை என்று எல்லாவற்றையும் வாரி சுருட்டிக் கொண்டு போவது ரைன். எப்போதோ பூகோள வரைபடத்தில் பார்த்த வளைந்த நெளிந்த கோடா இப்படி பொங்கிப் பெருக்கெடுத்து புனல் காடாக பிரவகிக்கிறது என்று அலெக்சி ஆச்சரியம் அடைந்தான்.

அந்த நதிப் பகுதிக்கு வந்து போகிறவர்களில் பேச்சு சத்தத்தில் அலெக்சி திரும்பினான். அங்கே மகோகனி, தேவதாரு போன்ற மரங்களின் அவ்வப்போது ஆடி அசைந்த நிழல்களுக்கு அடியில் ஒரு பெண் பீர் விற்றுக் கொண்டிருந்தாள். வெயில் ஏற, ஏற அவளது வியாபாரமும் ஏறியது. அலெக்சி ஒரு பீர் சாப்பிட வேண்டுமென்று அங்கே போனான். எல்லாம் ஜெர்மானியர்களாக இருந்தார்கள். பீரை குடித்துவிட்டு அவளது கையில் காசு வைக்கப்போனான் அலெக்சி. அப்போது எதிர்பாராத விதமாக ஆணும் பெண்ணுமாகஇரண்டு ரஷ்யர்களைச் சந்தித்தான். எதிர்பாராத தொலை தூரமான இடத்தில் தனது தேசத்தைச் சார்ந்தவர்களை சந்தித்ததில் அவனுக்கு அதிக மகிழ்ச்சி உண்டானது. இருவரும் காதலர்களாகத்தான் இருக்க வேண்டும் என்று நினைத்தான். இருவரும் அவனைப் பார்த்து புன்னகை பூத்தார்கள்.

குரோட்டன்ஸ் செடியை போல அதிக ஆடம்பரமில்லாமல், அதேநேரத்தில் கிராமத்துமண்ணில் செழிப்போடு, முதல் நாள் வந்த நிலவைப் போல் அவள் இருந்தாள். அவள் பெயர் ஆஸ்யா. சிரிப்பதற்குக் கூட காசு கேட்பவள் போல அவள் தெரிந்தாள். கூட வந்தவன் நேர்த்தியான இளைஞன். கலகலவென்று பேசுகிற சுபாவம் உள்ளவன். மூவரம் ஒரே இடத்தில் உட்கார்ந்தார்கள். "தனிமைதான் எனக்கு இனிமை" என்றான். அலெக்சி ஆஸ்யாவின் கூட வந்த இளைஞன் அது எப்படி? உலகத்தில் எல்லாமே இரட்டைதான். தலைமுடியைக் கூட இரண்டாக பிரித்து வாரினால் தானே அழகு என்றான். அலெக்சிக்கு அவனுடைய பேச்சு பிடித்திருந்தது. ஆனாலும் அவ்வளவு எளிதாக அவனால் இறங்கி வந்து விடமுடியவில்லை. ஆஸ்யாவின் கூட வந்தவன் ஓவியன். அவன், கவிதையைவிட ஓவியமே சிறந்தது என்று பேச்சோடு பேச்சாக சொன்னான். அலெக்சிக்கு உள்ளே இருந்த கவிஞன் சோம்பல் முறித்து கண் விழித்துக் கொண்டான். கவிதைதானே கலைகளின் தலைவி என்றான் அலெக்சி. அதற்கு அந்த இளைஞன் ஒரு நீண்ட விளக்கத்தையே தந்தான்.

சுருட்டி வைக்கப்பட்டிருந்த தனது ஓவியம் ஒன்றை தனது தொங்கு பையிலிருந்து அவன் வெளியே எடுத்து விரித்தான். அதில் பழைய காலத்து பீரங்கி ஒன்றின் வாயில் ஒருபுறா சர்வ அலட்சியமாக கூடுகட்டிக் கொண்டிருந்தது. ஒரு போரின் முடிவை அறிவிக்க ஓவியனுக்கு இதுபோதும். கவிஞனுக்கு அறுநூறு வரிகளாவது தேவைப்படும் என்றான் அந்த இளைஞன்.

அலெக்சி, நான் ஒரு கவிஞன் என்பதால் கவிஞர்களுக்கு வக்காலத்து வாங்குகிறேன் என்று நினைக்காதே! அறுநூறு வரிகளில் ஒரு செய்தியை சொல்லுகிறவன் கவிஞனே அல்ல! கவிதைக்கும் அவனுக்கும் வெகு தூரம் என்று சொல்லி விட்டு, தனது கவிதைகளில் சிலவற்றை சொல்லிக் காட்டத் தொடங்கினான். "நீ எனக்கு இறக்கைகள் ஆனபோது நான் கடலில் கிடந்தேன்; துடுப்புகள் ஆன போது வானத்தை அளந்தேன்" என்ற வரிகளை அவன் சொன்னபோது ஆஸ்யா வாய்விட்டு பாராட்டினாள். "ஏன் உன்னால் சிக்கெடுக்க முடியவில்லை என்று எப்போதாவது நினைத்தாயா? நான் அல்லவா முடிச்சாக விழுந்து கிடக்கிறேன்" என்று அலெக்சி வாசித்தபோது ஆஸ்யா தனது கூந்தலை தொட்டுப் பார்த்துக் கொண்டாள். அவளுடைய கண்ணாடி மனதுக்குள் ஒரு தங்க மீன் துள்ளியது. மூவரும் நண்பர்கள் ஆனார்கள்.

தங்கள் முகவரியைக் கொடுத்து, தாங்கள் நதியின் அக்கரையில்

இருப்பதாகவும், மறுநாள் அலெக்சியை காலைப் பொழுதிலேயே எதிர்பார்ப்பதாகவும் அவர்கள் இருவரும் சொல்லிவிட்டு போனார்கள். அலெக்சி தனது தங்கும் இடத்திற்கு வந்தான். இரவுவெகு நேரம் வரை உறக்கம் பிடிக்கவில்லை. பனி பெய்த கண்ணாடி சன்னல் வழியாக நிலவு இன்னமும் வெளுக்கப்படாத பழுப்பு அறை வட்டஆடை போல தோன்றியது. எழுதிக் கொண்டிருந்தான். இரவு12 மணியை நெருங்கிக் கொண்டிருந்தது. "ஏ, வானம்பாடி! உன்னால் எப்படி மரத்திற்குள்ளே நெளிகிற புழுக்களை வெளியிலிருந்தே குறி பார்த்து கொத்திவிட முடிகிறது' என்று எழுதினான். பிறகு ஆஸ்யா கூட வந்த இளைஞனிடம்தான் சொன்னது நினைவுக்கு வரவே, அதைவிட இறுக்கமான வரியை எழுத வேண்டும் என்று உட்கார்ந்தான். காலையில் அந்த நண்பர்களைச் சந்திக்கப் போகிற போது முகம் தூக்கமின்மை காரணமாக விகாரமாக இருக்கக் கூடாதே என்று நினைத்தான். எழுதுவதை நிறுத்தி விட்டு தூங்குவதற்கு முயற்சித்தான்; தூக்கம் வந்தால்தானே!

ஊரில் தன்னை ஏமாற்றிய விதவை ஒருத்தியின் ஞாபகம் வந்தது. அந்த விதவையின் உடலில் ஆஸ்யாவின் முகத்தை ஒட்ட வைத்துப் பார்த்தான். இவர்கள் இருவரும் காதலர்கள். நமக்கு இவளிடத்தில் என்னவேலை இருக்க இயலும் என்று அவனாக தன்னைச் சமாதானப்படுத்திக் கொண்டான். காலை, தனது வரவை அறிவித்தது. "கிங் பிஷர்' பறவைகள், மீனவர்களுக்கு முன்னரே எழுந்து நதிக் கரைக்கு வந்து சின்னஞ்சிறு மீன்களை வேட்டை யாடத் தொடங்கின. அந்தக் கூச்சலில் அலெக்சி விழித்துக் கொண்டான்.

அவசர அவசரமாக உடை மாற்றிக் கொண்டு, அலெக்சி படகில் ஏறி பறந்தான். நதியின் வேகத்தோடுபோன படகு மத்தியில் நிதானித்து கரைக்குப் போய் சேர்ந்தது. கொடுத்த முகவரியை வைத்துக் கொண்டு ஆஸ்யாவின் வீட்டை அலெக்சி தேடினான். முன்புறம் நந்தவனத்தைப்போல ஆனால் காட்டுச் செடிகள் மலர்களை சூடிக் கொண்டிருந்ததைப் பார்த்தான். உள்ளே நோட்டமிட்டான். ஆஸ்யா துணியில் பூவேலை பார்த்துக் கொண்டிருந்தாள். அந்த இளைஞன்தான் வந்து கதவைத் திறந்து வணக்கம் சொன்னான்.

"அன்று நான் இவளை முறையாக அறிமுகப் படுத்தவில்லை. இவள் எனது தங்கை; கட்டடக் கலை படித்தவள். கொஞ்சம் கட்டுப் பெட்டி. நான்தான் அவளுக்கு எல்லாம்" என்றான். வெகு நேரம் இருவரும் பேசிக் கொண்டிருந்தார்கள். ஆஸ்யா அவர் பேசுவதைக் கேட்டுக் கொண்டிருந்தாளே தவிர, அந்த உரையாடலில் பங்கெடுத்துக்

கொள்ளவில்லை. சற்றைக்கெல்லாம் பூவேலை செய்வதற்கு ஓய்வுகொடுத்துவிட்டு, எழுந்து வந்து சாப்பாட்டு மேசையின் ஓரத்தில் இருந்த நாற்காலியை இழுத்துப் போட்டு அதில் உட்கார்ந்து கொண்டாள். அவ்வப்பொழுது, அலெக்சின் மனதில் இவள் அவன் மனைவியோ, காதலியோ இல்லை; தங்கைதான் என்பது ஈசான மூலையில் ஈர மின்னலைப் போல பளிச்சிட்டுக் கொண்டிருந்தது.

எப்போது இவள் என் தங்கை என்று அந்த இளைஞன் சொன்னானோ, அப்போதே அலெக்சி துணிச்சலை வரவழைத்துக் கொண்டு, ஆஸ்யாவை களவாடத் தொடங்கினாள். ஏதோ ஒரு ரஷ்ய பாடலை அவள் முணுமுணுத்துக் கொண்டிருந்தாள். இரு நண்பர்களும் விடை பெற்றனர். திரும்பி வருகிற பொழுது பெரு வெள்ளம் இரைந்த நதியின் முதுகில் நிலவு சூடு போட்டுக் கொண்டிருந்தது. ஏன், ஆஸ்யா தன்னிடம் ஒரு வார்த்தைகூட பேசவில்லை என்று நினைத்தான் அலெக்சி. வெகு நேரம் சிந்தித்த பிறகும் ஒரு காரணத்தையும் அவனால் கண்டுபிடிக்க முடியவில்லை.

"இவள் என் தங்கை' என்று அந்த இளைஞன் சொன்னது அவனுக்கு வைகறை வாசல் திறப்பதைப்போல இருந்தது. "நான்தான் இவளுக்கு எல்லாம்' என்று அவன் சொன்னது திறந்த வாசலை திடுமென அடித்து அடைப்பதாக இருந்தது.

மறுநாள் அவர்கள் இருவரையும் தேவதாரு தோட்டத்தில் அலெக்சி பார்த்தான். இன்று ஆஸ்யா அலெக்சியை பார்த்தவுடன் சிரித்தாள். மரமெல்லாம் பூத்துக் குலுங்கியதுபோல இருந்தது. அவளது சிரிப்பு, அலெக்சியிடம் நேராக வந்து அவனது காதை பிடித்து அவள் இழுத்தாள். இரண்டொரு நாளில் இருபது ஆண்டுகளாக ஒட்டிக் கொண்டிருந்த நாணத்தை ஆஸ்யா எப்படி உதறினாள் என்பதே அலெக்சிக்கு ஆச்சரியமாக இருந்தது. அவள் தொட்ட காதுகளில் பைன் மர பூக்களின் மணம் நாள் முழுவதும் படர்ந்தது.

நாடு சுற்றிப் பார்க்க வேண்டுமென்கிற ஆசையில் வந்த அலெக்சி ஆஸ்யாவையே ஒவ்வொரு நாளும் சுற்ற ஆரம்பித்தான். ஒருநாள் அவளைத் தேடிக் கொண்டு அலெக்சி அவள் வீட்டுக்கு வந்தான். அவனும் இல்லை; அவளும் இல்லை. அவர்கள் இருவரையும் தேடிக்கொண்டு அலெக்சி காட்டுப் பகுதிக்கு வந்தபோது, ஒரு பாறையில் அந்த இளைஞன் ஓவியம் வரைவதில் ஈடுபட்டிருந்தான். ஆஸ்யாவோ உடைந்து தகர்ந்த பழங்கால கோட்டையின் சிதிலமான வார்ப்பு ஒன்றில் ஏறி உட்கார்ந்து இருந்தாள். அவள் உட்கார்ந்திருந்த

பாவனையில் எப்போது வேண்டுமென்றாலும் விழுந்து விடக்கூடும் என்ற நிலையாக இருந்தது. அலெக்சி பயந்தாள். அந்த ஓவியன் அவளைச் சமாதானப்படுத்தினான். "அவள் போக்கே விசித்திரமானது என்றான். அந்த உயரத்தில் நீள் சுரைக்காய் கால்களை ஆட்டிக் கொண்டு அவள் ஒரு ரஷ்யப் பாடலை முணுமுணுத்துக் கொண்டிருந்தாள். இன்று அவள் வரமாட்டாள் என்றுதான் அலெக்சி நினைத்தான். நினைவு முட்டை துணிக்காற்றில் உடைவதற்கு முன்னாலே ஓவியம்போல அவன் எதிரிலே வந்து நின்றான். "எனக்கு என்ன கொண்டு வந்தாய்?" என்று கேட்டாள் அவள்.

"என்னையே கொண்டு வந்தேன்" என்று சொல்லுவதற்கு அவனுக்கு வாய் வந்தது. ஓவியனின் பிரசன்னம் அவனைப் பேசவிடவில்லை. அவளது கைகளை பின்னால் கட்டியிருந்தாள். மலர்ந்த முகத்தோடு, "இதோ" என்று ஆஸ்யா அவனிடம் பூங்கொத்து ஒன்றை நீட்டினாள்.

அலெக்சி அதை வாங்கிக் கொள்கிற போது அவளது கை விரல்களை வருடினான். கன்னி நிலத்தில் முளைத்த ஜின்செங் கிழங்குகளைப் போல அவை இருந்தன. அவளை அள்ளி அணைத்துக் கொள்ள வேண்டும் போல இருந்தது. ஓவியன் இருந்தான்; ஒன்றும் முடியவில்லை. சொர்க்கத் தீவுகளை போல சுடர் விட்ட கண்களால் ஆஸ்யா அவனை அள்ளிக் கொண்டாள். கண்களை மூடிய பிறகும் நினைவில் நிற்கிற மாதிரி அவனும் கண்களால் அவளை உள்ளத்திற்குள் எழுதிக் கொண்டான். பக்கத்தில் ஓடிய ரைன் நதி எல்லாவற்றையும் பதிவு செய்து கொண்டிருந்தது.

அன்று தனது இருப்பிடத்திற்கு திரும்பிய அலெக்சிக்கு ஒரே குழப்பமாக இருந்தது. ஒவ்வொரு நாளும் ஒவ்வொரு மாதிரி ஆஸ்யா நடந்து கொள்கிறாளே ஏன்? இதுதான் அவனுக்குப் புரியாத புதிராக இருந்தது. இனி ஒரு வாரம் கழித்துத்தான் அவளைப் பார்க்க வேண்டும் என்று முடிவெடுத்துக் கொண்டான். ஆகவே மறுநாள் விடிந்ததும், அலெக்சி பைன் மர காடுகளுக்கு போனான். இன்று எப்படியாவது ஆஸ்யாவைப் பற்றி சில கவிதைகளையாவது எழுதிட வேண்டுமென்று தீர்மானமாக இருந்தான். ஆஸ்யாதான் மனக் கண்ணில் வந்து மகிழும் பூவாய் சிரித்தாளே தவிர கவிதை வரவில்லை. காலாற நடந்தான். புதரின் மறைவில் இருவர் பேசுகிற பேச்சுச் சத்தம் கேட்டது. அலெக்சி உற்றுக் கேட்டான். கண்டிப்பாக அது ஆஸ்யாவின் குரல்தான். அந்த இளைஞனோடுதான் பேசிக் கொண்டிருந்தாள். "நான் உன்னையே நேசிக்கிறேன். என்வாழ் நாள் முழுவதும் உன் ஒருவனைத் தவிர வேறு எவனையும் நான் நேசிக்கப் போவதில்லை" என்று அவள் சொன்னது

அலெக்சியின் காதுகளில் விழுந்தது.

"கண்கள் பறிப்பது என்னவோ நட்சத்திரப்பூக்களை; விரல்கள் வருடுவது என்னவோ சன்னல் கம்பிகளை" என்கிற கவிதையை சொல்லிக் கொண்டான். அவன் குறுக்கிட விரும்பவில்லை; வெகு தூரம் நடந்தான். இன்னமும் ஒரு வாரம் அவர்கள் இருவரையும் பார்க்கக்கூடாது என்று அவன் முடிவெடுத்தான். மறுநாள் காலையிலேயே அலெக்சி எதிர்பாராதவிதமாக ஆஸ்யாவும், அந்த வாலிபனும் அவன் முன்னால் வந்து நின்றார்கள். குழந்தையைப் போல் ஆஸ்யா பட்டாம் பூச்சிகளை பிடிக்கப் போனாள். "வான் பிறந்த காற்றுக்கே வியர்க்குமென்றா வளர் சிறகால் அடிக்கடி நீ விசிறுகின்றாய்" என்று எப்போதோ படித்த பட்டுப் பூச்சி பாடலை அலெக்சியின் உதடுகள் பாட முடியாமல் ஈரமாயின. அட்டா எவ்வளவு அழகு? இருந்தும் கண்கள் களவாடுகிற அழகில் கால்பங்கு அனுப்பிரமாணம் கூட எனக்கு சொந்தம்இல்லையே என்று அவன் மனம் ஏங்கியது.

"என் தங்கையை பற்றி முழுமையாக உன்னிடம் சொல்ல வேண்டும். இவள் என் தங்கைதான்' என்றான் அந்த இளைஞன். "புதருக்குப்பின்" என்று அலெக்சி வாயெடுத்தான். இருந்தும் தன்னை அடக்கிக் கொண்டான். "என் தந்தையாருக்கும் அவரது பணிப் பெண்ணுக்கும் பிறந்த மகள் இவள். அவளது தாயார் இறந்த பிறகு எனது தந்தையின் கடைசி ஆசையை நிறைவேற்றுகிற எனது கடமைக்காகவே இவளைக் கூடவே வைத்திருக்கிறேன்" என்று அந்தஇளைஞன் முடித்தான். கருமேக கூந்தலிலிருந்து நிலாப்பூ மீண்டும் சிரிக்கத் தொடங்கியது. பறவைகளின் மகிழ்ச்சி குரல் வானத்தை ஜலதரங்க மேடையாக்கியது.

சற்றைக்கெல்லாம் ஓவியம் வரைவதில் ஈடுபட்டான். அந்த இளைஞன். அவன் அலெக்சியின் பக்கத்தில் வந்தாள். அவனது கைகளைப் பற்றினாள். ரைன் நதி மாத்திரம்தான் அவளது தீண்டுதல் சுகத்திற்கு சாட்சியமாக இருந்தது. "அண்ணா இவரோடு நான் சுற்றிவிட்டுவருகிறேன்" என்று அவள் குழந்தைத்தனமாக கத்தினாள். அந்த இளைஞன் தலையை அசைத்தான். இருவரும் காடு, மேடு, குன்றெல்லாம் கை கோர்த்து திரிந்தார்கள். ஒரு குன்றின் அடிவாரத்தில் ஸ்டெப்பிஸ் புல்வெளியில் அவள் மல்லாந்து கிடந்தாள். கவிஞனின் உணர்ச்சி கடல் அளவானது. உள்ளூர மனசாட்சியின் உதறல். ஒருவேளை இவளை வாழ்நாள் முழுவதும் வைத்துக் கொள்ள முடியாமல் போனாள். அவன் தயங்கினான். ஆனாலும் ஆஸ்யா விடவில்லை. உருண்ட புரண்ட அவளின் தீயின் திமிறலை அணைப்பதற்காக அலெக்சி புறப்பட்டான். அவர்கள் இன்ப நாடகத்தின் இறுதிக்

கட்டத்திற்கு வரப் போனபோது தூரத்தில் அவள் அண்ணனின் குரல்கேட்டது. இருவரும் ஒதுங்கிக் கொண்டார்கள். ஓவியன் ஒன்றுமே நடக்காதது போல இருவரோடும் பேசினான். இருவரும் அன்றைக்கும் பிரிந்தார்கள். அலெக்சியின் இரவு தன்னை பல்லால் இழுத்துபல மைல்கள் நீட்டியது.

காலை விடிந்தபோது ஒருசிறுவன் அலெக்சியிடம் கடிதத்தோடு வந்தான். அதில் ஒரு இடத்தை குறிப்பிட்டு அங்கே மாலை 5 மணிக்கு சந்திக்கலாம் என்று ஆஸ்யா எழுதியிருந்தாள். அவன் மாலை 3 மணிக்கே புறப்பட்டான். அன்றைக்கு பார்த்து படகோட்டிகள் எவரும் இல்லை. ஆற்றைக் கடந்தான். இடுப்பளவு தண்ணீர்; மூழ்கினான். இருந்தும் நீச்சலடித்தான். ஈர உடைகளை உலர்த்திப் போடுகிற அளவுக்கு காதல் வெப்பம் கை கொடுத்தது. அவன் அந்த இடத்தை சேர்ந்தபோதுஇரவு 8 மணி. அங்கே இருட்டில் ஒரு கிழவி "அவள் உனக்காகக் காத்திருந்தாள்; இப்போதுதான் மருந்து வாங்கிக் கொண்டு போகிறாள்' என்றாள். அவள் "எதற்காக மருந்து?" என்றுகேட்டான் அலெக்சி. "உனக்குத் தெரியாதா? அவளுக்கு சித்த பிரமை. ஒருநாள் சாதாரணமாக இருப்பாள், மறுநாள் அசாதாரணமாக இருப்பாள்" என்றாள். அலெக்சிக்கு இதயமே இரக்கம் ஆனது. ""எங்கே அவள்?" என்றான்.

தனக்காகக் காத்திருந்து ஏமாற்றமடைந்து திரும்பி விட்டாள் ஆஸ்யா என்பதை அலெக்சி உணர்ந்தான். "ஆஸ்யா, ஆஸ்யா' என்று கூவினான். அவனது கூக்குரல், குன்றுகளில் எதிரொலித்தது. ரைன் நதி எதற்கும் கவலைப்படாமல் ஓடிக் கொண்டிருந்தது. இறுதியாக அவளது அண்ணனை அலெக்சி கண்டுபிடித்தான். குற்றம் நம்முடையதா என்று அவன் அச்சத்திற்கு ஆளான நேரத்தில், ஆஸ்யா வந்து சேர்ந்தாள். வந்ததிலிருந்தே அவள் சிரித்துக் கொண்டேயிருந்தாள். "நான் உன்னைத்தான் காதலித்தேன்; மலருக்கும், நிலவுக்கும் என்மேல் கோபம்' என்று ரஷ்ய பாடலை பாடினாள். சித்த பிரமை கொண்டவளாக அலெக்சிக்குப் படவில்லை.

அதன்பிறகு அவள் அவனோடுபேசவில்லை. எப்போதும் சிரிப்புத்தான். அவள் பைத்தியமாகவே ஆகிவிட்டாள். ஒரு நாளாவது "நான் உன்னைக் காதலிக்கிறேன்' என்று உள்ளத்து உணர்வுகளை வெளிப்படுத்தியிருந்தால் ஒருவேளை ஆஸ்யா இப்படி ஆகியிருக்க மாட்டாளோ என்று அலெக்சி வருந்தினான். பல வசந்தங்கள் பற்பல கோடைகள் ரைன் நதி ஓடிக் கொண்டேயிருந்தது. ஓவியன் உதிர்ந்து விட்டான். அலெக்சிக்கு தள்ளாடுகிற முதுமை இளமையில் ஒருநாள்

தன்னை விரும்பிய அந்த ஆஸ்யாவுக்காக, அவளுக்குத்தெரிந்து
திருமணம் பண்ணிக் கொள்ளுவதற்காக அலெக்சி இன்னமும் அவளுக்கு
பணிவிடை செய்து கொண்டிருக்கிறான். ரைன் ஓடிக்
கொண்டேயிருக்கிறது. உள்ளிருந்து எப்போதாவது முகம் காட்டும்
கூழாங்கற்கள் அவர்களின் வித்தியாசமானகாதலை மீன்களுக்குச்
சொல்லி மகிழுகின்றன. ரைன் இன்னமும் ஓடிக் கொண்டிருக்கிறது.

சில்வியா-ராபர்ட்ஸ்

அது கனவுக்கு நகலெடுக்கும் கற்பூர ராத்திரி. பாரீஸ் நகரத்தில் கசிந்த மின் விளக்குகள் தெருக்களில் ஆடு புலி ஆட்டம் நடத்திக் கொண்டிருந்தன. ராபர்ட்ஸ் தூக்கத்தை தொலைத்து ஏழு நாட்கள் ஆகியிருந்தன. அதி தேவதை சிலைக்கு முன்னாலே ஒரு வாரத்திற்கும் முன்பு புத்தகத்தில் ஆழ்ந்துகிடந்த அவளை அவனால் அவ்வளவு எளிதாக மறக்க முடியவில்லை. அவளது செழிப்பான மேனியின் மேடு பள்ளங்களை, செம்பருத்தி பூவாக சிவந்த உதடுகளை, சுக்கில பட்சத்து சுடர் நிலவை போன்ற நெற்றியை, நீலக் கடல்களை உள்வாங்கிக் கொண்ட கண்களை மீண்டும் மீண்டும் ராபர்ட்ஸ் தனது மனத் திரையில் எழுதி எழுதி பார்த்தான். மூக்கு வந்துவிடும், முகம் வந்து சேராது. கால்கள் வந்துவிடும், நகங்கள் நகர்ந்து வந்து சேராது.

"எப்போதும் இருக்க வேண்டும் என்று நினைத்த இயற்கை உன்னை மாத்திரம் சிருஷ்டித்தால் போதும் என்று நினைத்தது. உடலாக வடிவெடுப்பதற்கு முன்பாக நீ பனியாக இருந்தாயா? இல்லை மகரந்தமாக திரிந்தாயா? எல்லா நதிகளும் கடலுக்கு நடக்கிறபோது மலை உச்சிக்கே திரும்புகிற மனித நதி நீ ஒருத்திதான். உன்னைப் பார்த்த பிறகு மரங்கள் இலைகளை உதிர்ப்பதை நிறுத்திக் கொண்டன. மனிதர்கள் காதலிப்பதையே கைவிட்டு விட்டார்கள். உன் பெயரை நான் அறிவேன் என்றாலும், அதை நான் உச்சரிக்காததற்குக் காரணம் உனது அற்புதமான அந்த பெயரை எச்சிலில் எழுதுவதை நான் விரும்பவில்லை" என்று தான் எழுதிய கடிதத்தை ஒருமுறை நோட்டம் விட்டான் ராபர்ட்ஸ்.

ஒரே கடிதத்தின் வெவ்வேறு பிரதிகளுக்கு 16 இளம் பெண்கள், தங்கள் இதயங்களை பறி கொடுத்திருக்கிறார்கள் என்பதை நினைக்கிற போது அவனுக்கே அவனைப் பற்றிய மலைப்பு தோன்றியது. ஒரே கடிதம், ஒரே மாதிரி வரிகள், 16 பெண்களை அவனிடத்தில் கட்டி இழுத்து வருகிற காந்தமாக இருந்திருக்கிறது என்றால் ராபர்ட்சின் பலம் என்று இதனை சொல்லுவதா? இல்லை அந்தப் பெண்களின் பலவீனம் என்று இதை நினைப்பதா?

அதெல்லாம் இருக்கட்டும். ஒரு வருடத்திற்குப் பிறகு டிசம்பர் மாதம் 25ஆம் தேதி காலையில் என்ன சாப்பிடப் போகிறோம் என்பதைப் பற்றி இப்போது என்ன கவலை? எவன் இதுமாதிரி எதிர்கால திட்டங்களையெல்லாம் நாள் முழுவதும் சுமந்து கொண்டிருப்பான்? அதி தேவதை சிலைக்கு முன்னாலே பார்த்தவனை அதற்குப் பிறகு ஏழு நாட்களாக காணவில்லையே? அந்த கவலைதான் ராபர்ட்சை கசக்கிப் பிழிந்தது.

அன்று காலையிலேயே எழுந்து, அவன் அந்த நகரத்தில் உள்ள நூலகத்திற்கு போனான். குடிப்பதற்கு ஒரு சொட்டு நீரில்லாமல் பாலைவனத்தில் திரிந்தவனை பிரவகிக்கிற நதி ஒன்று கைகாட்டி தடுத்ததைப்போல அவள் அங்கே எதிர்ப்பட்டாள். அன்று புத்தகம் படித்துக் கொண்டிருந்தவள் ஒருவேளை நூலகத்திற்கு வந்து போகிறவளாக இருக்கலாம் என்று அவன் எதிர்பார்த்தது வீணாகி விடவில்லை.

அவள் பதிலாக அங்கே புத்தகம் எடுக்கிறவளாம். நூலகரை பிடித்தான். பேச்சிலேயே அவரை வளைத்து விட்டாள். அவளது பெயர் லொரெட்டா என்று அறிந்து கொண்டான். முழு முகவரியும் கிடைத்து விட்டது. ராபர்ட்ஸ் ஒரு நிமிடம் கூட தாமதிக்கவில்லை. உடனே வழக்கமாக இளம் பெண்களுக்கு தான் எழுதுகிற அதே காதல் கடிதத்தை அழகாக எழுதி தபாலில் சேர்த்தான். இரண்டு நாட்கள் தனது வேட்டைக்காக நகரத்திற்குள் நடமாடியது இந்த கிழட்டுப் புலி.

ராபர்ட்சிற்கு அப்போது வயது 52. தலையோ வழுக்கை. குறுந்தாடி ஒன்று உண்டு. இவனை எப்படி பெண்கள் விரும்பினார்கள் என்பதே விடை காண முடியாத விவகாரம். ஆனால் குறி வைத்து குமரிப் பெண்களை வீழ்த்தி விடுவதையே குறிக்கோளாக கொண்டிருந்த ராபர்ட்சிற்கு உருவம்தான் ஒத்துழைக்கவில்லையே தவிர, காதலிப்பது எப்படி என்று உலக காதலர் களெல்லாம் அவன் முன்னால்தான் உட்கார்ந்து பாடம் படித்துக் கொள்ள வேண்டும்.

இளம் பெண்கள் அவனது கடிதத்தைப் படித்ததும், இவனை சந்திக்காமலிருக்கவே கூடாது என்கிற முடிவுக்கு வந்து விடுவார்கள். காரணம், ராபர்ட்ஸ் கடிதங்களை விலாசம் இருக்கிற பெண்களுக்கெல்லாம் அனுப்பி விட மாட்டான். ஒரு பெண்ணை அடைவது என்ற முடிவு எடுத்துவிட்டால், அந்த பெண்ணின் குணங்களை அறிந்து கொண்டு இது படியும், இது படியாது என்று முடிவெடுத்து விடுவான். சுவற்றில் ஆணி அடிப்பதற்கே எவ்வளவு

நுட்பமும், நுணுக்கமும் வேண்டியிருக்கிறது! ஆணியை எடுத்து
சுவற்றிலே வைத்து இறங்குகிற மாதிரி சுவர்தானா என்று பார்த்து,
இறங்கும் என்று தெரிந்தால் இரண்டு தட்டு தட்டிப் பிறகு ஓங்கி அடித்து
ஆணியை உள்ளே இறக்க வேண்டும். ஆணியே நுழையாத சுவரானால்
துளை போட்டு இறக்க வேண்டும். ராபர்ட்சும் அப்படித்தான். இவள்
அகப்பட்டு விடுவாள் என்று அவனுக்கே தோன்றி விடும். அவனது
கணக்கு கடந்த ஒரு ஆண்டில் ஒருமுறை கூட தப்பியதே இல்லை.

இன்றும் அப்படித்தான். புத்தக சாலையில் அவன் பார்த்த பட்டாம் பூச்சி
"புத்தகம்போல் பலருக்கும் நான் திறந்து கிடக்கிறேன்; போதும், போதும்
எனும் வரைக்கும் விருந்து கொடுக்கிறேன்" என்கிற மாதிரியான
பெண்தான் என்பதை ராபர்ட்ஸ் உறுதி செய்து கொண்டதாலேயே
அவளுக்கு கடிதம் எழுதினான்.

ராபர்ட்சுக்கு ஒரு பழக்கம் உண்டு. கடிதம் எழுதுவான். கன்னிப்
பெண்களை கடிதங்களே கொண்டு வரபோதுமானதாக இருந்தன. ஒரு
பெண்ணை ஒரே ஒருமுறைதான் ஆழம் பார்ப்பான். அவளது காமத்
தோட்டத்தில் புயல்காற்றாகப் புகுந்து ஆணிவேர் வரைக்கும் அவளை
அசைப்பான். பிறகு கழுத்தை நெறித்து அவளை கொண்டு போடுவான்.
அந்த உயிரற்ற பிணத்தின் மீது காமக் களியாட்டம் நடத்துவான்.
உயிரோடிருக்கிற பெண்களை புணருவதில் உள்ள புல்லரிப்பை விட
சாகடிக்கப்பட்ட பெண்களோடு சேருவதையே ராபர்ட்ஸ் பெரிதாக
நினைத்தான். ஒவ்வொரு பெண் பிணத்தோடும் சேருகிறபோது,
ஒலிம்பிக் பந்தயத்தில் முதலில் ஓடி வந்து விட்டவனைப்போல்
அக்களிப்பான். பிணத்தோடு எவனாவது சேர்ந்து மகிழ்ந்து செழிப்போடு
இருப்பானா என்று நினைக்கலாம். ஆனால் உலகத்தில் எத்தனையோ
மன விகாரங்கள்; வக்கிரங்கள் அதில் ராபட்சினுடையது ஒரு ரகம்;
அவ்வளவுதான்.

கடிதம் கிடைத்த அன்றைக்கே லொரேட்டாவுக்கு இருப்புக்
கொள்ளவில்லை. அவள் உடனடியாக புறப்பட்டாள். சில மணி
நேரத்தில் ராபர்ட்ஸ் குறிப்பிட்டிருந்த இடத்துக்கு வந்து விட்டாள்.
ஒதுக்குப்புறமான தோட்டம் ஒன்றில் இடது ஓரமாக அமைந்திருந்தது
அவனது வீடு. வழுக்கையான வயதேறிய ராபர்ட்சை பார்த்தபோது
லொரேட்டாவுக்கு இயற்கையாகவே விரக்தி வந்து விரலைக் காட்டியது.
எல்லா பெண்களுக்கும் ராபர்ட்சை பார்த்தவுடன் ஏற்படுகிற முதல்
எண்ணத்துக்கு லொரேட்டா மற்றும் விதி விலக்கா? கருணையோடு
அவளது பெற்றோர், உடன் பிறப்புகள், திருமணம் ஆனவளா?
இல்லையா? என்பதையெல்லாம் ராபர்ட்ஸ் வழக்கம்போல தெரிந்து

கொண்டான். பிறகு லொரேட்டாவை உட்கார வைத்து அவளை வீழ்த்துகிற முயற்சியில் ஈடுபட்டான். பார்ப்பதற்கு முரட்டுத்தனமாக தோன்றுகிற ராபர்ட்ஸ், லொரேட்டாவை மலரை விட மென்மையாக அணைத்தான். அவளது காது மடல்களில் பின்புறம் தனது ஆள் காட்டி விரலால் தேய்த்து விட்டான். பிறகு மூக்கின் நுனி வரை அதே விரலால் அவன் கோடு போட்டான். பெண்ணின் உடலில் எங்கோ ஒரு இடத்திலேதான் உணர்ச்சி நதியின் ஊற்று இருக்கிறது என்று அவன் நம்பினான். மார்பகத்திலும், மதன பீடத்திலும் மாத்திரமே உணர்ச்சி உறைந்திருக்கிறது என்று அவன் நம்புவதற்கு சாதாரண காழுகன் இல்லை.

கொஞ்ச நேரத்தில் மயக்கம் வந்தவளைப்போல அவள் கிடந்தாள். அப்போதுதான் ராபர்ட்ஸுக்கு நினைவுக்கு வந்தது. 16 பெண்களுக்கும் கடந்த காலத்தில் அவன் எழுதிய காதல் கடிதங்களை தன்னை சந்திக்கிற போது திருப்பித் தர வேண்டும் என்பதிலேயே ராபர்ட்ஸ் உறுதியாக இருந்தான். இந்த ஆடிப் பெருக்கில் லொரேட்டாவுக்கு எழுதிய கடிதத்தை அவள் கொண்டு வராதது அவனுக்கு மறந்து போனது. ஆகவே, "எங்கே கடிதம்" என்று கேட்டான். லொரேட்டா "அதைப் படித்து முகவரியை மட்டும் எழுதி வைத்துக் கொண்டு கிழித்து விட்டேன்" என்றாள். ராபர்ட்சால் அவளை நம்பாமல் இருக்க முடியவில்லை. அதேநேரத்தில் எங்கே 16 பெண்களை ஏமாற்றி, அவர்களை, அவர்களது பிணங்களை ஆழம் பார்த்துவிட்டு அத்தனை பேர்களையுமே கொன்று விட்டான் ராபர்ட்ஸ் என்கிற செய்தி வெளிவந்து விடுமோ என்று ராபர்ட்ஸ் கலங்கினான். ஆனாலும் சுதாரித்துக் கொண்டு "நீ ஏன் கடிதத்தைக் கிழித்தாய்?" என்று கேட்டான். "நான் உன்னிடம் வந்ததற்கான அடையாளம் எவரிடத்திலும் கிடைத்து விடக் கூடாது என்றுதான்" என்று அவள் சொன்னாள். ஒரு ஆணுக்குரிய முரட்டுத்தனம் இவளுக்குப் பிடிக்குமா? ஒரு பெண்ணுக்குரிய நளினம் இவளுக்கு விருப்பமா? என்று ஒரு நிமிடத்தில் ஊகித்து அறிந்தான். மென்மை, முரட்டுத்தனம் இரண்டடையும் கலந்து அவளை அணுகினான். இப்படி ஒரு இன்பத்தை இதற்கு முன் லொரேட்டா நினைத்துக் கூடப் பார்த்தது இல்லை.

இன்பத்தின் எல்லையில் வெளித் தோற்றத்தில் முரட்டுத் தனமாகத் தோன்றுகிற தன்னை விட அதிகம் வயதான ஒரு ஆணால் மூன்று முறை தன்னை திருப்திப் படுத்த இயலுமா? என்று லொரேட்டா நினைத்தாள். அவளது இன்ப முனகல் இறுதியாக வில்லை. அதற்குள் லொரேட்டாவின் கழுத்தை அவன் நெரித்தான். குஞ்சுக் கோழி

துடிதுடித்து சாவதைப்போல லொரேட்டா மரணத்தை முத்தமிட்டாள்.

பிறகு ராபர்ட்ஸ் தனது வழக்கத்தின்படி லொரேட்டாவின் கால்களை விலக்கத் தொடங்கினான். எல்லாம் முடிந்து தன் கைவசம் உள்ள ரசாயன பொருளை அந்தப் பிணத்தின் மீது ராபர்ட்ஸ் தெளித்தான். ஒரு மணி நேரத்திற்குள்ளாக லொரேட்டாவின் எலும்புகள் கூட உருகி தண்ணீராய் ஓடின. முதற் பெண்ணை உருத்தெரியாமல் தனது ரசாயனத்தால் அழிக்கிற போது ராபர்ட்ஸுக்கு அது பெரிய வேலையாக இருந்தது. ஆனால் ஒன்று, இரண்டு என்று பதினேழாவது பெண்ணை அழிக்கிறபோது அந்த படுகொலை ராபர்ட்ஸுக்கு ஏதோ நகம் வெட்டுவதுபோல இருந்தது.

கடிதத்தை அவள் கொண்டு வராதது ராபர்ட்ஸை குழப்பியது.

"தொடர்ந்து 16 பெண்களை காணவில்லை. மனித உருவில் ராட்சதன்' என்றெல்லாம் செய்தி தாள்கள் அலறின. ஆனாலும் இவற்றை வாசித்த ராபர்ட்ஸ் அழகான பெண்களின் படம் எங்காவது அச்சிடப்பட்டிருக்கிறதா என்றுதான் பார்த்து வந்தான். அடுத்த பெண்ணின் பிணத்துக்கு அவன் அடிபோட்டுக் கொண்டிருந்தபோதுதான் அந்த எதிர்பாராத சம்பவம் நடைபெற்றது.

ஒருநாள் மாலை வெள்ளை வெளேர் என்று ஒரு கார் அடர்ந்த ஒதுக்குப்புறமான தோட்டத்து பங்களாவில் வந்து நின்றது. வெள்ளை குழி முயலை போன்ற ஒரு பெண் வந்து இறங்கினாள். ஏதோ பல ஆண்டுகள் பழக்கம் உள்ளவளைப் போல் நேரே, ராபர்ட்சிடம் அவள் போனாள். "ஹலோ ராபர்ட்ஸ் ஹௌ ஆர் யூ' என்று கேட்டாள். ராபர்ட்சிற்கு ரத்தமே உறைந்து விட்டது. இதுவரை அவன்தான் பெண்களுக்குக் குறிவைத்திருக்கிறான். சில பறவைகளை வீழ்த்துவதற்கு வலை விரித்து காத்திருந்தே அவனுக்கு வயதாகி விட்டது. இன்றோ அழகின் இறுதி வடிவம் அதுவாக வந்து விழுகிறதே என்று அவன் ஆச்சரியப்பட்டுக் கொண்டிருந்த போதே, "ஐயாம் சில்வியா" என்றாள் அவள். உட்கார் என்று அவன் கை காட்டினான். அவள் உட்கார்ந்த அவசரத்தில் அவளது குட்டைப் பாவாடை இறங்க முடியாத உயரத்திற்கு ஏறிக் கொண்டது. திகிலின் பிடியில் இருந்த ராபர்ட்சால் அவளை அங்குலம் அங்குலமாக அளவெடுக்க முடியவில்லை.

"எனது முகவரி?" என்று இழுத்தான் ராபர்ட்ஸ். "லொரேட்டா என் தோழி. ஒரு வாரமாக அவளைக் காணவில்லை. அவளது கைப் பையில் உங்களது முகவரி காணப்பட்டது" என்றாள். "என் முகவரி நீங்கள்

சொல்லுகிற லொரேட்டாவிற்கு எப்படிக் கிடைத்தது?" என்றான் ராபர்ட்ஸ். "நீங்கள் கைப்பட எழுதிய காதல் கடிதமே இருந்ததே" என்றாள் சில்லியா. ராபர்ட்ஸ் உமிழ் நீரை உள்ளே இறக்கினான்.

"நான் சிறந்த காதல் கடிதங்களை சேகரித்து வருகிறவன். சின்ன வயதில் தபால் தலைகளை சேகரித்தேன். பருவத்திற்கு வந்ததி லிருந்து எனது சேகரிப்பை மாற்றிக் கொண்டேன்" என்று சிரித்தாள் சில்லியா. அவளது மலர்ச் சிரிப்பில் ஆயிரம் மின் விளக்குகள் வெளிச்சத்தை இறைத்தன.

"உங்கள் காதல் கடிதத்தைபோல ஒரு கடிதத்தை நெப்போலியன் கூட ஜோசப்பினுக்கு எழுதியது இல்லை" என்றாள் சில்லியா. கடிதம் சேகரிக்க வந்தாளா? இல்லை இவள் அந்த கடிதத்தை படித்து ஈரமாகி விட வேண்டும் என்கிற துடிப்பில் வந்தாளா? என்று ராபர்ட்ஸ் திகைத்தான். அந்த காமாந்தகனுக்கு இதுவா அதுவா என்கிற ஊசலாட்டம்தான் இருந்ததே தவிர, எதற்கும் ஒரு மூன்றாவது டைமன்ஷன் உண்டு என்பது அத்துப்படியாகவில்லை. அதிக முயற்சியில்லாமலே தனது எல்லைக்குள் வந்துவிட்ட புள்ளி மாணை புலி புசிப்பதுண்டு; என்றாலும் அது போராடி பிடிக்கிற காட்டெருமையை சாப்பிடுகிற போது இருக்கிற மகிழ்ச்சி; தானே விழுந்த மாணை கடித்துக் குதறுகிற போது இருக்காது. ஆனால் ராபர்ட்ஸ் வேறு மாதிரி மிருகம். இவள் பதினெட்டாவது என்று அவனது மூளை முறை வைத்தது. இதயம் பேசவில்லை. அவனுக்கு அது இருந்தால்தானே?

அவன் அவளையே உற்றுப் பார்த்தான். அவனது கண்கள் நாகத்தின் நாகக்கைப்போல வெளியில் வந்து உள்ளே போவதாக அவள் உணர்ந்தாள். "என்னிடம் நிரம்ப காதல் கடிதங்கள் உண்டு. தேடி எடுக்க வேண்டும். பின்னால் தருகிறேன்" என்றான். "எத்தனைக் கடிதங்கள்" அவள் ஆவல் பொங்கக் கேட்டாள். "ஒரு நூறாவது தேறும்" என்றான், ராபர்ட்ஸ். "எல்லாமே நீங்கள் எழுதியதா?" என்றாள். "நான் எழுதியதும்.. எனக்கு எழுதப்பட்டதும்" என்றான்.

சில்லியாவுக்கு ஆச்சரியத்தால் உதடுகள் பலாச் சுளைகளாக விரிந்தன. "இந்த வயதில் உங்களுக்கு.." என்றாள் சில்லியா. அவன் சிரித்தான். "இப்போதெல்லாம் பெண்கள் சின்னவர்களை விரும்புவதில்லை. வழக்கையான தாடி வைத்த, அதிலும் வயதானவர்களையே விரும்புகிறார்கள்" என்றான் ராபர்ட்ஸ்.

"ஏன்?" என்றாள். உடனே ராபர்ட்ஸ், "இதை நான் சொல்லித்தர முடியாது; ஆனால் நீ படித்துக் கொள்ளலாம்" என்றான். "நீ சொல்லித்தர முடியாததை நான் எப்படிப் படித்துக் கொள்ள முடியும்?" என்று

கேட்டாள் சில்வியா. "எனக்கும் ஒருவரும் சொல்லித் தரவில்லை. நான் உணர்ந்துதான், உணர்ந்ததை எப்படி உணர்த்துவது?" என்றான். சில்வியாவுக்கு ஒரு கோடி பணிப் பூக்கள். அவளது உடலை முத்தமிட்டதுபோல மகிழ்ச்சி உண்டானது.

"நான் கற்றுக் கொள்ள விரும்புகிறேன்" என்றாள் சில்வியா. "உன்னை மாணவியாக ஏற்பதில் மகிழ்ச்சி எனக்குத்தான்" என்றான் அவன். "லொரேட்டா இங்கு வந்தாளா?" கேட்டாள். "வந்திருந்தாள்; என்னிடம் அவளும் பாடம் கேட்டாள். செய்முறை பயிற்சியெல்லாம் முடித்து பிறகு சென்று விட்டாள்!" என்றான் ராபர்ட்ஸ். "யார் அவளை அழைத்துப் போனது?" கேட்டாள் சில்வியா. "ஒரு உயரமான ஒல்லியான தாடி வளர்ந்த வாலிபன்" ராபர்ட்ஸ் சொன்னான். வேறு பதில் இல்லை. ஆகவே அவன் அப்படிச் சொன்னான்.

சில்வியாவிற்கு ஆத்திரம் ஆத்திரமாக வந்தது. "பெண்களை நம்ப முடியாது" என்றாள். "லொரேட்டா அவனோடு அதிக காலம் இருக்க மாட்டள்" என்றான் ராபர்ட்ஸ். "ஏன்?" என்றாள் சில்வியா. "கடலையே பார்த்தவளுக்கு நதி எம்மாத்திரம்?" என்றான் ராபர்ட்ஸ்.

"விளங்கவில்லை" என்றாள் சில்வியா. "சிறு நீரிலும் நுரை உண்டு; அதற்காக அது கடலாகி விடுமா?" என்றான் ராபர்ட்ஸ். "ஆகா எப்படிப்பட்ட உவமை?" சப்புக் கொட்டினாள் சில்வியா. "இப்போதே பாடம் தொடங்கலாமா?" என்றான். "உன்னை மறக்க முடியாமல் போய்விட்டால்" சில்வியா. "நீ எப்போது வேண்டுமானாலும் வரலாம்" ராபர்ட்ஸ். "ஆண்களில் நீ ஒருவன்தான் பெண்களின் உச்ச சுகத்தைப் பற்றிக் கவலைப்படுகிறவன்" என்றாள் சில்வியா. "என்ன செய்வது? உலகத்தில் உச்ச சுகத்தை உணராத பெண்களுக்கெல்லாம் அந்தப் பிரம்ம தேசத்தை ஒருமுறையாவது காட்டி விட, வேண்டுமென்பதுதான் கடவுள் எனக்கு இட்ட கட்டளை" என்றான் ராபர்ட்ஸ்.

என்ன நினைத்தாளோ.. "என் வீட்டில் என்னைத் தேடுவார்கள். இங்குதான் வருகிறேன் என்று சொல்லி விட்டு வந்திருக்கிறேன்" என்று சில்வியா புறப்பட்டாள். "என்று வருவாய் தேனே" என்று கேட்டான் ராபர்ட்ஸ். சொல்லிவிட்டு வந்தேன் என்று அவள் சொன்னது அவனைச் சுட்டது. விரைவில் என்றாள். "உனக்குத் தெரிந்து எனக்கு மாணவிகளாகிற தகுதி உள்ள பெண்களையும் அறிமுகப்படுத்து. ஆனால் ஒவ்வொருவராக..'" என்றான் ராபர்ட்ஸ். அவள் காருக்குச் சென்று விட்டாள். அப்போதுதான் தனது கைப்பையை அங்கேயே விட்டு விட்ட ஞாபகம் அவளுக்கு வந்தது. எடுப்பதற்காக ராபர்ட்சின் வீட்டுக்குள் அவள் போனாள்.

அங்கே ராபர்ட்ஸ் ஒரு கரும்பலகையில் 18 என்று அப்போதுதான் எழுதி முடித்திருந்தான். "இது என்ன பதினெட்டு?" என்று சில்வியா கேட்டாள். "உன் வயது இதுவாகத்தான் இருக்கும் என்கிற அனுமானம்" என்றான் ராபர்ட்ஸ். கார் விரைந்தது.

சில்வியாவுக்கு லொரேட்டாவின் நினைவு வந்தது. போலீசுக்குப் போன லொரேட்டாவின் பெற்றோருக்கு அவள் தாடிக்கார இளைஞனோடு தாவி விட்டாள் என்கிற செய்தியைச் சில்வியா சொன்னாள். செய்தியின் மூலத்தைத் தெரிந்து கொள்ள புலனாய்வுத் துறை துடித்தது. ராபர்ட்சின் தோட்டம் முற்றுகையிடப்பட்டது. 18 என்று எழுதி வைக்கப்பட்ட எண் எல்லா முடிச்சுகளையும் அவிழ்த்தது. கடந்த ஒரு வருடத்தில் 16 பெண்களைக் காணவில்லை என்று போலீஸ் பதிவு செய்திருந்தது. இப்போது லொரேட்டாவோடு 17. சில்வியாவும் ராபர்ட்சை சந்தித்திருக்கிறாள். இவள் பதினெட்டாவது.

போலீஸ் சோதனையிட்டபோது ஒரே மாதிரியான காதல் கடிதத்தின் பல பிரதிகள் கிடைத்தன. அரிதான உயிர்க் கொல்லி ரசாயனமும் கிடைத்தது. பல சித்திரவதைகளுக்குப் பிறகு பிரம்ம ராட்சஸன் ராபர்ட்ஸ் உண்மையை ஒத்துக் கொண்டான். பத்திரிகைகளில் வேறு செய்திகளே வரவில்லை.

ராபர்ட்சிற்கு தூக்குத் தண்டனை கிடைத்தது. எல்லோரும் பார்க்கிற மாதிரி தூக்கு. தூக்கில் தொங்கப்படுவதற்கு முந்திய நாள் ராபர்ட்சின் குறுந்தாடி மழிக்கப்பட்டது. தூக்கு மேடைக்கு வர முடியாது என்று மறுத்தான் ராபர்ட்ஸ். அவன் சொன்னான்: "நாளை என்னைத் தூக்கிலிடுகிற போது எத்தனைப் பெண்கள் ஆசை ஆசையாக என்னைப் பார்க்க வருவார்கள்; குறுந்தாடியோடு நான் இல்லாவிட்டால், நான் படத்தில் பார்த்த அழகன் இவனில்லை என்று நினைத்து விடுவார்களே" என்று எதிர்ப்புத் தெரிவித்தான். "நீலத்தாடி" என்று ராபர்ட்சை பத்திரிகைகள் விவரித்தன. "விஷத் தாடி" என்பதை கவித்துவமாக பத்திரிகைகள் "நீலத்தாடி" என்றன.

அவனது தாடி வளருகிற வரை மரண தண்டனை ஒத்தி வைக்கப்பட்டது. ஒரு மாதம் கழித்து அவனுக்கு தூக்கு. ஏராளமான பெண்கள் கூடியிருந்தார்கள். அந்தக் கூட்டத்தில் ஒரே ஒரு இளம் பெண் மாத்திரம் முகமூடி அணிந்து நின்றாள்.

அவளைப் பார்த்து "சில்வியா" என்றான் ராபர்ட்ஸ். இறுதி வரைக்கும் அவனது குறி, குணம் தப்பவே இல்லை. அவள் முகமூடியைக் கழற்றினாள். "உனக்கு மாத்திரம்தான் நான் பாடம் நடத்த

முடியவில்லை. காரணம் எனக்கு ஆசிரியையாக இருக்கிற தகுதி உன் ஒருத்திக்கே உண்டு' என்றான் ராபர்ட்ஸ்.

சில்வியாவிற்கு அழ வரவில்லை. ஆனாலும் கூடியிருந்த பெண்கள் குழறிக் குழறி அழுதார்கள்.

காமராட்சசனுக்காக அழுவதற்கும் பெண்கள் இருக்கவே செய்கிறார்கள். இரக்கத்திற்கு கை கால் முளைத்தது; அதற்குப் பெண் என்று பெயர் வந்தது!

தெரசி-டெரிநெட்டார்

ஊருக்கு வருகிறதே கடல் என்று எங்காவது அதற்கு பாறாங்கல்லைப் போட்டு அணை எழுப்பினால், ஊரை அடுத்த காட்டுப் பகுதியில் கண்டிப்பாக கடல் உள்ளே வந்து விடுகிறது. இதுதான் இயற்கையில் இன்று வரை அரங்கேறி வருகிற இயல்பான நாடகமே. பெண்ணை நாடுவதும், நாடாதிருப்பதும் அவரவர் விருப்பம். ஆனால் தொட்டால் தீட்டு, பட்டால் திருநீலகண்டம் என்று பெண்ணை விட்டு விடுவது இயற்கைக்கு எதிரான நடவடிக்கையே ஆகும்.

டெரிநெட்டார் என்று ஒரு கத்தோலிக்கப் பாதிரியார் அமெரிக்காவில் ஜார்ஜ் டவுனில் வாழ்ந்து வந்தவர். பார்ப்பதற்கு செயற்கையான பூங்காவைப் போலவே, இயற்கையான காட்டைப் போலவே அல்லாமல் இயற்கையும் செயற்கையும் கைகுலுக்கிக் கொள்ளுகிற இனிய முகமாக அவரது தோற்றம் அமைந்திருந்தது. மூக்குக்குக் கீழே மேல் உதட்டுக்கும் மேலே அளவெடுத்து அமைத்தது போன்ற சதைப் பகுதி அவரது சிலையில் வடித்த சித்திரமூக்குக்கு அழகு சேர்த்தது. நல்ல உயரம். எளிமையான உடை. இயற்கையான வாளிப்பு.

டெரி நெட்டார் குறிப்பிடத்தகுந்த பேச்சாளர். அவரது சபையைச் சேர்ந்த மற்ற பாதிரியார்களைப் போலவே இவரும் தரித்திரம், கற்பு, கீழ்ப்படிதல் என்ற மூன்று வாக்குறுதிகளை அவரது தலைமைக்குக் கொடுத்திருந்தார். பல்கலைக்கழகத்தில் கிறிஸ்தவ சமயத்தை அதன் பல அம்சங்களிலும் சொல்லித் தருகிற ரேபாசிரியராக அவர் இருந்தார். அவரது வகுப்பில் ஒரு மாணவி. பெயர் தெரசி. அவளது தேர்வுத்தாளைத் திருத்தியபோதுதான் அவளது பெயர் நெட்டாருக்கு அறிமுகமானது. சோளப் பொறி போல மலர்ந்த எழுத்துகள். அழகு குன்றாமல், அதிலும் பக்கம் பக்கமாக அவளால் எழுத முடிந்திருந்தது. முதல் வரியில் காணப்பட்ட அதே அழகான, அழுத்தமான எழுத்து கடைசி வரைக்கும் காணப்பட்டது. அந்த எழுத்துக்கு உரிமையானவனைக் கண்டுபிடிக்க வேண்டுமென்று நெட்டார் ஆசைப்பட்டார்.

மறுநாள் வகுப்புக்கு நெட்டார் வந்தபோது ஒரே பேச்சும் கலகலப்புமாக

இருந்தது. பேராசிரியர் நுழைந்தது கூடத் தெரியாமல் மாணவர்களும், மாணவிகளும் பேசிக் கொண்டிருந்தார்கள். உள்ளே நுழைந்த நெட்டார் பார்த்தபோது ஒரு பெண் மாத்திரம் அந்த இரைச்சலிலும் படிப்பில் கவனமாக இருந்தாள். "இவ்வளவு பேர் பேசிக் கொண்டிருக்கிறபோது நீ மாத்திரம் விழுந்து விழுந்து படித்துக் கொண்டிருக்கிறாயே?" என்று நெட்டார் கொஞ்சம் ஆச்சரியத்தோடு கேட்டார். அவள் எழுந்து நின்றாள். பதிலொன்றும் சொல்லவில்லை. அவளுடைய உதடுகளை ஊடறுத்து மாத்திரம் ஒரு புன்னகை மின்னல் புரண்டது. "உட்கார்" என்று நெட்டார் கைகாட்டினார்.

அவள் உட்கார்ந்தாள். அன்னம் பஞ்சு விரிப்பில் அமர்ந்தது போல அவ்வளவு நளினமாக அவள் உட்கார்ந்தாள். எல்லோரும் கப்சிப் என்று ஆனார்கள். நெட்டார் பாடம் நடத்தினார். எல்லோரும் கவனித்துக் கொண்டிருந்தார்கள். தெரேசி மாத்திரம் நெட்டார் பேசப் பேச குறிப்பெழுதிக் கொண்டிருந்தாள். மஞ்சள் நிறமான கோழிக் குஞ்சைப்போல அவ்வளவு அழகாக இருந்தாள் தெரேசி. தெரேசியின் பர்தா போட்ட மார்பகங்கள் காற்று வாங்குவதற்காக வெளியே எட்டிப் பார்த்தன. பாதிரியார் கண்களாலேயே அவள் உடலுக்கு முக்காடு போட்டுவிட்டார். ஒரு நிமிட நேரம்தான். ஆனால் ஏதோ நடந்து விட்டது. தனது தோட்டம் நோட்டம் விடப்படுவதை அவள் அறிந்தாளில்லை. ஆடவர்களைக் கவருவதற்காக மார்புத் துணியோடு மல்லாட்டம் நடத்துகிறவளும் அவள் அல்ல. தெரேசி இயல்பாக இருக்கிறாள்; இயற்கையாக நடந்து கொள்கிறாள்; அவ்வளவுதான்!

வகுப்பு முடிந்தது. தெரேசி இன்னமும் புறப்படவில்லை. ஏதோ எழுதிக் கொண்டிருந்தாள். பாதிரியார் அருகில் வந்தார். "உன் பெயர்" கேட்டார். "தெரேசி" என்றாள் அவள். அப்போதுதான் மாணவர்களுக்குத் திருத்தப்பட்ட தேர்வுத் தாள்களைக் கொடுக்கவில்லை என்கிற எண்ணம் அவருக்கு வந்தது. என்ன செய்வது? எல்லோரும் போய்விட்டார்கள். அவசர அவசரமாகப் பாதிரியார் தெரேசியின் தேர்வுத் தாளை எடுத்தார். அந்த முத்து முத்தான கையெழுத்துக்குச் சொந்தக்காரி தெரேசிதான் என்பதை உறுதிப்படுத்திக் கொண்டார். அவள் ஆவலோடு தேர்வுத்தாளை வாங்கப் போனாள். அவரோ, மார்க்கை மட்டும் காட்டினார். "முதல் மார்க்" என்றார். அவள் குடைப்பிடித்து நடக்கிற மழையைப் போல குளிர்ந்தாள்.

நெட்டார் சொன்னார். "தெரேசி இந்த தேர்வுத்தாள் இன்று ஒருநாள் மாத்திரம் என்னிடம் இருக்கட்டுமே" என்றார். அந்த மான் மறுப்பேதும் சொல்லவில்லை. "ஃபாதர் எனக்குப் படிப்பதற்குப் புத்தகங்கள்

வேண்டுமே' என்று அவள் இழுத்தாள். "அதற்கென்ன தருகிறேனே' என்றார் பாதிரியார். "என்ன வகைப் புத்தகங்கள்?" என்று பாதிரியார் கேட்டார். சோமர்செட் மாமின் "மூன் அன் தி சிக்ஸ் பென்ஸ்' சிட்னி ஷெல்டனின் "சேன்ட்ஸ் ஆஃப் டைம்' அல்டஸ் ஹக்ஸ்லியின் "என்ட்ஸ் அன் மீன்ஸ்' அவள் அடுக்கிக் கொண்டே போனாள்.

"எல்லாம் உன்னதமான புத்தகங்கள். சிட்னி ஷெல்டனின் "சேன்ட்ஸ் ஆஃப் டைம்' படித்துவிட்டு உன் கருத்தை எனக்குச் சொல்லு' என்றார் பாதிரியார். "நான் ஏற்கனவே படித்திருக்கிறேன் ஃபாதர். புத்தகம் தொலைந்து விட்டது. மீண்டும் படிக்க வேண்டும் என்றுதான் கேட்கிறேன்' என்றாள். "அப்படியா அதில் கன்னியாஸ்திரிகள் பற்றி ஒரு மாதிரி சித்திரித்திருக்கிறாரே' என்று வார்த்தைகளுக்கு வர்ணம் பூசினார் பாதிரியார். "அந்த நாவலை எடுத்தால் கீழே வைக்க முடியாது ஃபாதர்' என்றாள். "அது உனக்குப் பிடித்திருக்கிறதா' என்று கேட்டார் பாதிரியார். "பிடிக்காமல்' என்றாள் தெரேசி. "அப்படிக்கூட நடக்கலாம்' என்று அடுத்துச் சொன்னாள். "நாளைக்கே வா! காலையில்' என்று சொல்லிவிட்டுப் பாதிரியார் நடந்தார்.

அன்று மாலை ஆறு மணிக்கு ஜெப புத்தகத்தை எடுத்துக் கொண்டு அங்குமிங்குமாக நெட்டார் நடந்தார். ஒரு மணி நேரம் ஆன பிறகு அவர் முதல் பக்கத்திலேயே நின்றார். எல்லாம் அவள் ஞாபகம்தான். ஷட்னி ஷெல்டனின் இந்த நாவலில் பல விஷயங்கள் பச்சையாகவே எழுதப்பட்டுள்ளன. இது பிடிக்கிற தாமே இவளுக்கு என்று நினைத்தார் பாதிரியார். தெரேசியின் வெளித் தோற்றத்திற்கும் அவள் மனதிற்குள்ளே அணை உடைத்து அடிக்கிற வெள்ளத்திற்கும் தொடர்பே இல்லை என்று பாதிரியார் எண்ணினார்.

வழக்கமாக பத்து நிமிடத்தில் சாப்பிட்டு முடிக்கிற பாதிரியாருக்கு அன்று அரை மணி ஆனது. தெரேசி எதிரிலே நிற்பது போல ஒரு உணர்வு. நல்ல வேளை தானே பேசி, பக்கத்திலிருந்த பாதிரியார்களிடம் மாட்டிக் கொள்ளவில்லை. இரவு கட்டிலில் அவள் உட்கார்ந்திருப்பது போல ஒரு பிரமை. பாதிரியார் எழுந்தார். அவசரம் அவசரமாகக் குளித்தார். பிறகுதான் உடலைக் கழுவுகிற தண்ணீரால் மனசைக் கழுவ இயலாது என்பதைப் பாதிரியார் தெரிந்து கொண்டார். இரவோடு இரவாக அவள் கேட்ட புத்தகங்களைத் தேடி எடுத்தார். சிட்னி ஷெல்டன் புத்தகத்தில் மாத்திரம் முதல் பக்கத்தில் "தெரேசிக்கு அன்புடன் டெரிநெட்டார்' என்று எழுதி வைத்தார்.

அதிகாலை 4 மணிக்கே எங்கே போனான் இந்தச் சூரியன் என்று

சூரியனுக்கே பாதிரியார் சூடு போட விரும்பினார். இரண்டு மணி நேரம் அவருக்கு ஒரு நூற்றாண்டைப்போல் இருந்தது. இறுதியாக விடிந்தது. காலை ஜெபத்திற்காக பாதிரியார் முழங்கால் படியிட்டார். அவள்தான் வந்து எதிரே நின்றாள். அவர் அழுதார். புயல் எச்சரிக்கைச் சின்னம் ஏற்றப்பட்டு ஆள் அரவமற்ற துறைமுகத்தைப்போலக் காணப்பட்டது பாதிரியாரின் அறை.

சற்றைக்கெல்லாம் தெரேசி வந்தாள். அமரச் சொன்னார். அவளின் உதடுகளில் நந்தவனம் நடந்து போனது. புத்தகங்களைக் கொடுத்தார். அவர் சேகரித்து வைத்திருந்த நூல்களைப் பார்த்து தெரேசி பிரமித்துப் போனாள். "பார்க்கலாமா?" என்றாள். "இது உனது அறை; நீ என்ன வேண்டுமானாலும் செய்யலாம்" என்றார். பிறகுதான் பாதிரியார், நானா இப்படிப் பேசினேன் என்று நாக்கைக் கடித்துக் கொண்டார். தெரேசி புத்தகங்களை எடுத்துப் பார்த்தாள். பல புத்தகங்களில் நூலாம்படை. அவரை அவள் பார்த்தாள்.

"எனக்கு யார் இருக்கிறார்கள்?" என்று பாதிரியார் அவளைக் கேட்டார். "ஏன், நான் இல்லையா?" என்பது போல அவள் பார்த்தாள். இப்போதெல்லாம் அதிகாலையிலேயே தெரேசி வந்து விடுகிறாள். அவள்தான் அவரது நூலகத்தில் இலக்கியம், வரலாறு, மதம் என்று புத்தகங்களை வகைப்படுத்தி வைத்தாள்.

ஒருநாள் அப்படித்தான் மேலே இருந்த ஒரு புத்தகத்தை எடுப்பதற்காக அவள் ஏணி ஒன்றில் ஏறினாள்; அப்போது பாதிரியார் குளித்துக் கொண்டிருந்தார். ஏணி சரிந்து தெரேசி கீழே விழுந்து விட்டாள். சத்தம் கேட்டு பாதிரியார் உடுத்திய டவலோடு வெளியில் ஓடி வந்தார். அங்கே முட்டங்காலில் ரத்தம் சொட்டச் சொட்ட தெரேசி கீழே கிடந்தாள்.

அந்த நிலையில் அவளால் எழுந்திருக்க இயலவில்லை. பாதிரியார் கை கொடுத்துத் தூக்கினார். உடனே டிங்சர் மருந்து எல்லாம் போட்டு முதல் உதவியில் இறங்கினார். அவர் அவள் காலை பேன்டேஜ் துணியால் கட்டியபோது அவள் முகத்தைத் தனது இரு கைகளாலும் மூடிக் கொண்டிருந்தாள். கண்களிலும் ஏதாவது காயமோ என்று பாதிரியார் அங்கலாய்த்தார். பிறகுதான் தான் கொஞ்சம் கவனமாக உட்கார்ந்திருக்க வேண்டும் என்கிற எண்ணம் அவருக்கு வந்தது. உள்ளே ஓடிச் சென்று உள்ளாடையை அணிந்து கொண்டார்.

வெளியில் வந்து நின்றார் பாதிரியார். அவள் இன்னமும் தன் முகத்தை மூடிய கைகளை விலக்கவே இல்லை. பிறகு பாதிரியார், அவராகவே தெரேசியின் கைகளை விலக்கினார். வெட்கத்தால் அவளது முகம்

தீப்பிடித்து எரிகிற தொலைதூரத் தீயைப் போல் ஆகியிருந்தது. எத்தனையோ ஆண்டுகளாகக் கட்டிக் காப்பாற்றிய ஆண் தனத்தை மாணவியே பார்க்க நேர்ந்து விட்டதே என்று பதறினார் பாதிரியார். தெரேசி எழுந்தாள். "நான் ஒன்றையும் பார்க்கவில்லை" என்றாள். அவருக்கு என்னவோ போல் இருந்தது. அவள் எழுந்து நடந்தாள் "பார்த்து, பார்த்து" என்றார் பாதிரியார். "நாளை இங்கு வராமல் இருந்து விடாதே" என்றார்.

மறுநாள் வழக்கமான நேரத்திற்கு முன்பாகவே வந்து விட்டாள் தெரேசி. கட்டுகளை அவிழ்த்து புதுக் கட்டுப் போட வேண்டும் என்றார் பாதிரியார். "இரண்டு நாட்களுக்கு இது போதும்" என்றாள் அவள். அவர் விடவில்லை. இழுத்து வைத்து அவிழ்த்தார். ஒட்டிக் கொண்டிருந்த பேன்டேஜைப் பூப் பறிப்பது போல பிரித்து எடுத்தார்; மருந்து போட்டார். அவள் "மயக்கம் வருகிறது" என்றாள். அவர், "படுத்துக்கொள்" என்றார். அவர் குருபட்டம் பெற்றதிலிருந்து இந்த ஏழு ஆண்டுகளில் அவரது படுக்கையில் வேறொரு உயிர் படுத்ததில்லை. தெரேசிதான் முதல் நபர்.

அவள் தூங்குவது போல பாசாங்கு செய்தாள். பாதிரியார் "உடல் காய்கிறதா?" என்று கேட்டார். அவள் கண்களால் பேசினாள். பாதிரியார் தெரேசியின் நெற்றியில் கை வைத்துப் பார்த்தார். இளஞ்சூடு அவரைக் கிறக்கியது. ஒரே நிமிடம் தான். பாதிரியார் அவள் மீது சாய்ந்தார். அவரது ஜெபமாலை கீழே விழுந்து கிடந்தது.

தெரேசி பதறிக் கொண்டு எழுந்தாள். "சாரி" என்றார். "சாரி" என்று அவளும் சொன்னாள். மறுநாள் வரவே மாட்டாள் என்றுதான் பாதிரியார் நினைத்தார். ஆனால் அவளோ அன்று மாலையே மீண்டும் வந்தாள். அவர்கள் இருவருக்குள்ளும் காதல் மலர்ந்தது. அவர்கள் ஆதாம், ஏவாள் ஆனார்கள். என்றாலும் தன்னை முழுக்கவே பாதிரியாரிடம் இழந்து விடுவதற்கு தெரேசி தயாராக இல்லை. இவள் வருவதும், போவதும் அதிகரிக்கவே அக்கம் பக்கத்தில் பாதிரியார்களிடம் கிசுகிசப்பு எழுந்தது. வயதானவர்கள் இது தவறு என்றார்கள்; வாலிபர்களோ பொறாமைப்பட்டார்கள். ஆனாலும் ஒட்டு மொத்தமாக எல்லா பாதிரியார்களும் ஏக காலத்தில் இது தவறு என்று ஒப்புக்காகப் பொய் முகம் காட்டினார்கள்.

அவர்கள் இருவரும் திருமணம் செய்து கொள்வது என்கிற முடிவுக்கு வந்தார்கள்.

டெரிநெட்டார் பாதிரியார் அதே ஆலயத்தில் குருவானவராக இருந்தார்.

ஆகவே சனிக் கிழமை தோறும் பாவ சங்கீர்த்தனம் கேட்க வேண்டிய வேலை அவருக்கு. தெரேசி பாவ சங்கீர்த்தனம் செய்ய போனால் ஒரு மணியாவது ஆகும். ஒரு மணி நேரம் அறிக்கையிடுகிற அளவுக்கு அவ்வளவு பாவங்களா என்றால் இல்லை. அங்கும் இருவரும் பேசிக் கொண்டே இருந்தார்கள். ஆலயத்திலும் அவர்களைப் பற்றிய அவதூறுகளுக்கு வால் முளைத்தது.

பல பெற்றோர்கள் தங்களது வயதுக்கு வந்த பெண்களைப் பாவ சங்கீர்த்தனத்திற்கு டெரிநெட்டாரிடம் அனுப்பவே மாட்டோம் என்று முடிவெடுத்தார்கள். பாதிரியாரைக் கெடுத்த பாதகி என்று தெரேசியின் காது கேட்கவே சபித்தார்கள். தெரேசி இதற்கெல்லாம் அசைந்து கொடுக்கவில்லை. பாதிரியாருக்கு வேறு வழியில்லை. தன்னைச் சபையிலிருந்து விடுவித்து விடும்படியாக சபைத் தலைவருக்கு எழுதினார். ஆறு மாதங்கள் பொறுத்தார். சபைத் தலைவரிடமிருந்து பதிலே வரவில்லை.

இந்த ஆறு மாதங்களில் பாதிரியாரின் வாழ்க்கை நரகமாகிப் போனது. அவரை அந்த நாகரிக உலகத்தின் நாக்குப் பூச்சிகள் கல்லால் எறியவில்லை; ஆனால் சொல்லாலேயே சுட்டுச் சாம்பலாக்கி விட்டார்கள். பாதிரியாரும் அவளுமாகத் தனி வீட்டில் குடியேறினார்கள். அங்கும் "விசுவாசிகள்" அவர்களை இருக்க விடவில்லை. நகரத்தின் சுவர்களிலெல்லாம் காமாந்தகனைப் போல பாதிரியாரைச் சித்தரித்தார்கள்.

பாதிரியாராக இருந்தவரை பணத்திற்குக் கவலை யில்லாமல் வாழ்ந்த டெரிநெட்டார் இப்போது செலவுக்குப் பணமில்லாமல் திண்டாடினார். தெரேசி அவரை விட்டுக் கொடுக்கவில்லை. பக்கத்து ஊர்ப் பள்ளியில் வாத்திச்சி ஆனாள்.

பாதிரியார் சிறந்த ஓவியர். இரவும் பகலும் ஓவியங்களைத் தீட்டினார். இருவருமாகச் சேர்ந்து பக்கத்து நகரத்தில் 30 நாட்கள் ஓவியக் கண்காட்சி ஒன்று நடத்தினார்கள். எல்லா ஓவியங்களும் விற்றன. போதுமான பணம் சேர்ந்தது. அந்த வருடம் ஆகஸ்ட் மாதத்தில் அவர்களுக்குத் திருமணம் நடந்தது. எந்தப் பாதிரியாரும் இந்தத் திருமணத்தை நடத்தி வைக்க முன்வரவில்லை. ஒரு ஒலிவ மரத்தைச் சாட்சியாக வைத்து இருவரும் திருமணம் செய்துக் கொண்டார்கள்.

அவர்களின் திருமணம் நடந்தேறிய இரவிலேதான் பாதிரியாரும், அவளும் காமப் புத்தகத்தின் முதல் பக்கத்தையே புரட்டினார்கள். ஆசிரியரும், மாணவியும் அவ்வளவு கட்டுப்பாட்டோடு வாழ்ந்தார்கள்.

டெரிநெட்டார் அடிக்கடி சொல்லுவதுண்டு.

"கலிலியோ சூரியனில் புள்ளிகள் இருக்கின்றன என்றான்; அவனைத் திருச்சபை கண்டித்தது. பிறகு பல நூற்றாண்டுகள் கழித்து தன் தவறை ஒப்புக் கொண்டது. மார்டின் லுத்தரின் சீர்திருத்தத்தை திருச்சபை முதலில் எதிர்த்தது; பிறகு அவர் சொன்ன பலவற்றைக் காலம் கடந்து ஏற்றுக் கொண்டது.

இன்று கத்தோலிக்க பாதிரியார்கள் திருமணம் செய்து கொள்ளக் கூடாது என்று திருச்சபை வற்புறுத்துகிறது. ஒரு காலத்தில் இது தவறு என்று திருச்சபை சொல்லாது என்பதற்கு என்ன உத்தரவாதம்?

நெட்டார் 90 வயதுவரை வாழ்ந்தார். அவரது காலத்திலேயே சமூகம் மாறுதலுக்கு உள்ளானதைப் பார்த்தார். பழைய உள்ளீடற்ற மரங்கள் உலர்ந்து விழுந்து தகர்ந்தன; புதிய செடிகள் பூத்தன. என்றாலும் தெரேசியிடம் நெட்டார் சொல்லுவதுண்டு:

"எனக்கு நீயும் வேண்டும்; பாதிரியாராகவும் இருக்க வேண்டும்' தன் காலத்தில் அம்மாதிரி மாற்றம் வரும் என்று இரண்டு காதலர்களும் காத்திருந்தார்கள். அவர்கள் அடக்கம் செய்யப்பட்ட பொதுமக்கள் கல்லறையிலிருந்து இந்த மாற்றம் திருச்சபையில் வரவேண்டுமென்று அவர்கள் இருவரும் இன்னமும் ஜெபித்துக் கொண்டிருக்கிறார்கள். சன்னியாசத்தை ஏற்காத மரங்கள் மகரந்தத் தைக் கொட்டுகின்றன; பறவைகள் "ஆகாயமே! உனது எல்லைகளை அகலமாக்கு' என்று பாடுகின்றன. விலங்குகள் ஒவ்வொரு காட்டையும் ஏதேன் தோட்டமாக மாற்றுகின்றன! மாறுதல் ஒன்றே மாறாதது என்கிற அந்த ஜெர்மானிய தாடிக்காரனின் மந்திர மொழியை உச்சரித்துக் கொண்டே உலகம் சுழன்றுக் கொண்டிருக்கிறது.

கூக்-பால்டன்

பனி படர்ந்த மலை. குளத்தின் முகத்தில் தாமரைகள் முகம் பார்க்க முயற்சிக்கின்றன. எப்போதாவது சூரியன் வந்தால்தான் உருகும் குளத்தில் தாமரைப் பூக்கள் மொட்டு வைத்துக் கொள்ள இயலும். மகோகனி மரங்கள், அசோகு, தேவதாரு எல்லாம் வெள்ளையாய் தோன்றுகின்றன. பனி மூட்டத்தில் நெருப்பில்லாமலே புகை மண்டலம். அந்த அதிகாலையிலும் புத்தவிகாரத்தில் வெளிச்சம் தெரிகிறது. நூற்றுக்கணக்கான லாமாக்கள், பாக்கு நிறத்தில் ஆடை ஒன்று இடுப்பில் தொடங்கி தோளில் ஏறி தரையைப் பார்க்கிறது. கொச்சி மஞ்சளில் ரவிக்கை மாதிரி ரம்மியமான சட்டை ஆசனம் போட்டு எல்லோரும் உட்கார்ந்திருக்கிறார்கள்.

"புத்தம் சரணம் கச்சாமி, சங்கம் சரணம் கச்சாமி, தருமம் சரணம் கச்சாமி' என்கிற மந்திர உச்சாடனம் மெல்லியதாய், சன்னமாய் இருந்த போதிலும் மலையில் பட்டு மரங்களில் எதிரொலிக்கிறது.

எல்லா லாமாக்களின் முகத்திலும் கவலை எழுதிய கரிக் கோடுகள். பாதரசப் பனித் துளிகளிலும் கவலை கட்டிய கண்ணீர்க் கூடுகள். அவர்களின் வருத்தத்திற்கு என்னதான் காரணம்? அவர்களுக்கு மன்னராக வரவேண்டிய இளவரசர் பால்டன் அமெரிக்க அழகி ஒருத்தியிடம் இதயத்தை இழந்து விட்டார். தங்களது சிக்கிம் நாட்டுக்கு சிரமம் வந்து விடக் கூடாது என்று புத்த பகவானை அவர்கள் தியானித்துக் கொண்டிருக்கிறார்கள்.

பால்டனைப் பற்றி இந்த லாமாக்கள் நினைக்க வேண்டிய அவசியமே வந்திருக்காது. பட்டத்திற்கு வரவேண்டியவர் இவரல்ல; தந்தையார் எதிர்பாராதவிதமாக இறந்தார். அண்ணன் பாகிஸ்தான் எல்லையில் இராணுவ விமான விபத்தில் காலமானார். விதி பால்டனைப் பிடித்து உந்தி முன்னே தள்ளியது. சிக்கிம் நாட்டுக்கு அரசனாகப் போகிறவர்தான் புத்த மதத்திற்கும் தலைவராக வேண்டும். அப்படிப்பட்ட சூழ்நிலையில் அமெரிக்க அழகியை அதிலும், கிறிஸ்தவப் பெண்ணை எவ்வாறு தங்கள் மன்னர் மணந்து கொள்ளுவது என்று லாமாக்கள் அல்லாடுகிறார்கள்.

ஒருமுறை கோடை விடுமுறையைக் கழிப்பதற்காக பால்டன் டார்ஜிலிங்கிற்குப் போனார். அவருக்கு ஏற்கனவே திருமணமாகி இரண்டு குழந்தைகள் இருந்தன. மனைவி இறந்து போனாள். ஆகவே, இளவரசர் பால்டன் தனது குழந்தைகளையும் தன் கூடவே அழைத்துக் கொண்டு போனார்.

அங்கே ஒரு மாலைக் காலத்தில் தேனீர் அருந்துவதற்காக நீச்சல் குளம் ஒன்றின் எதிரில் ஒரு நாற்காலியில் இளவரசர் அமர்ந்தார். அருகில் உள்ள பச்சைப் புல்வெளி மைதானத்தில் அவரது குழந்தைகள் விளையாடிக் கொண்டிருந்தார்கள். இளவரசரின் மனைவி இறந்து இரண்டு வருடங்கள் ஆகின்றன. அவளோடு வந்திருந்தால் எவ்வளவு ஆனந்தமாக இருந்திருக்கும் என்று இளவரசர் நினைத்துக் கொண்டிருந்தார்.

அரண்மனையில் தாதிகள் ஆயிரம் பேர் இருந்தாலும் குழந்தைகளுக்கு அவர்களின் தாயைப் போல ஆகுமா என்று எண்ணிப் பார்த்தார். அடுத்தடுத்து மறைந்து போன தந்தை, தமையன், தாரம் எல்லோரது முகங்களும் அவரது மனக்கண்ணில் நீர் முட்டைகளாகத் தோன்றித் தோன்றி நிமிடத்தில் உறைந்தன.

அப்போது எதிர்பாராத விதமாக அதே ஓட்டலில் தங்கியிருந்த ஹோப் கூக் என்ற ஒரு அமெரிக்க நாட்டு அழகி அவருக்கு அருகில் வந்தாள். மேற்கில் வயல் வெளியில் தலை காட்டும் லில்லிப் பூவைப்போல அவள் பளிச்சென்று காணப்பட்டாள். சிக்கிம் இளவரசர் என்றால் அவளுக்கென்ன? அவளும் அதே ஓட்டலில் தங்க வந்த ஒரு நபர்தானே! இளவரசருக்கு எதிரே இருந்த நாற்காலியை இழுத்துப் போட்டு உட்கார்ந்தாள். இளவரசரின் உடை குங்ஃபூ வீரர்களின் உடை, இடையில் கச்சை. அதிலே பிச்சுவா வேறு.

ஒன்றுபோலவே இருக்கும் ஒரு கோடி மக்களிலும் இளவரசரைப் பார்த்தால் சொல்லிவிடுகிற அளவுக்கு அரச முத்திரையை அலட்சியமாகச் சுமந்து கொண்டு போகிற முகம். கூக்கிற்கு இவர் எவரோ முக்கிய மானவராகத்தான் இருக்க வேண்டும் என்கிற நினைப்பு. கனைத்துக் கொண்டே இருந்தது. இருந்த காக்கை பறக்கிற போது முருங்கை மரம் பொற்பூக்களை உதிர்ப்பதால் நிலத்துக்கு ஒரு புல்லரிப்பு உண்டாவதைப் போல, அவளைப் பார்த்ததும் இளவரசருக்கு ஒரு போதை உண்டானது. அவளுக்கு சொல்லி வைத்த மாதிரி அளவெடுத்த உடம்பு. கண்கள் மாத்திரம் கை கால் முளைத்த காமிராக்கள் மாதிரி.

நாற்காலியை இளவரசருக்கு எதிராக இழுத்துப் போட்டு அவள்

உட்கார்ந்தபோதே அவளது கால்களின் வனப்பை அவரது கண்கள் உள்வாங்கிக் கொண்டன. சாக்ஸ் போட்டிருக்கிறாளா, அல்லது இதுவே தோலின் வண்ணமா என்று இளவரசரின் மனது தொட்டுப் பார்த்தது. அவளுக்காக இளவரசர் ஒரு கோப்பைத் தேனீருக்கு ஆர்டர் செய்தார். அவள் "தாங்க்யூ" என்றாள். இருவரும் பேசத் தொடங்கினர். குழந்தைகள் இருவரும் அப்பாவிடம் அறைக்குப் போகப் போகிறோம் என்றார்கள். இதல்லவா பிள்ளைகள்! நாட்கள் நகர்ந்தன. ஒரு மாத விடுமுறை முடிந்தது. கூக் அமெரிக்காவுக்குப் புறப்படுகிற அன்றைக்கு இளவரசர் ஆற்ற முடியாது அழுதே விட்டார்.

முந்தைய இரவு அவளது அறையிலேயே விருந்து கொடுத்தாள். குழந்தைகள் இருக்கிறார்கள் என்பதைக் கூட மறந்து இளவரசர் அவளிடம் உருகினார். அவள் மறுநாள் பறந்துபோனாள். வெள்ளைக் குயில் இருந்த ஓட்டல் இப்போது இளவரசருக்கு முட்டைத் தோடுகள் மாத்திரமே மிஞ்சிய கூடாயிற்று. மறுநிமிடமே இளவரசர் அந்த ஓட்டலைக் காலி செய்தார்.

ஒரு வருடம் கழிந்தது. கூக் இளவரசருக்குக் கடிதம் எழுதுவாள். இவரும் பதில் எழுதுவார். புத்தம் சரணம் கச்சாமி எல்லாம் அவருக்கு இரண்டாம் பட்சமானது. எப்போதெல்லாம் மன வீணையில் தந்திக் கம்பிகள் தளர்ந்து போகின்றனவோ அப்போதெல்லாம் இளவரசர் கூக்கின் கடிதங்களைப் படித்து வந்தார்.

மறு ஆண்டு வந்தது. இளவரசர் அதே ஓட்டலுக்கு வந்தார். குழந்தைகள் தாதிகளோடு வேறொரு மலைவாச ஸ்தலத்திற்கு சென்று விட்டார்கள். கூக்கின் வருகைக்காக இளவரசர் விழிமேல் விழி வைத்துக் காத்திருந்தார். அன்று இரவு வெகு நேரத்திற்குப் பிறகு அவள் வந்து சேர்ந்தாள். "களைப்பாக இருக்கும்; காலையில் சந்திப்போம்" என்றார் இளவரசர். ஒரு வருடத்திற்குப் பிறகல்லவா உங்களைச் சந்திக்கிறேன்' என்றாள் கூக். தனது அறைக்கு அவள் இளவரசரை அழைத்தாள். தன்னுடைய அறைக்கு அவள் வந்தாலென்ன என்று அவரது அரச ரத்தம் ஆர்ப்பரித்தது. இருந்தும் கூக் அழைத்தபடியே அவளது அறைக்கு இளவரசர் போனார். அவள் எழுதிய கடிதங்களை எவ்வளவு பத்திரமாக வைத்திருக்கிறேன் என்பதை இளவரசர் காட்டினார். கூக் இளவரசர் எழுதிய கடிதங்களை "பைண்ட்" செய்து வைத்திருந்தாள். அதிகமான பேச்சுக்கு அன்று வேலை இருக்கவில்லை. கூக் "இளஞ்சூடான வெண்ணீரில் குளிக்கப் போகிறேன்" என்றாள். "சீக்கிரம்" என்றார் இளவரசர். "என்ன அவசரம்?" என்று அவள் பொய்க் கோபம் காட்டினாள்.

தன்னுடன் சேர்ந்து இளவரசரும் குளிக்க வேண்டுமென்று கூக் கேட்டாள். இளவரசரால் மறுக்க முடியவில்லை. இருவரும் குளித்தார்கள். ஷவர் இளஞ்சூடான வென்னீரை அந்த நீளமான தொட்டியில் நிரப்பிக் கொண்டே இருந்தது. அவர்களோ ஒருவரையொருவர் உள் வாங்கிக் கொண்டிருந்தார்கள். இருவரிடமிருந்தும் வெப்பப் பெருமூச்சு, இருவரும் துவட்டிக் கொள்கிற அவசியம் இல்லாமல் பண்ணியது. ஒருமுறை இரண்டுமுறை மூன்று முறை சேர்ந்த பிறகும் அவளிடம் கண்டு பிடிப்பதற்கு ஏதோ ஒன்று பாக்கி இருக்கிறது என்றே இளவரசர் நினைத்தார்.

அந்த ஒரு மாதம் முழுவதும் மலைகளிலும் பள்ளத்தாக்கு களிலும் அவர்கள் நேரத்தைப் பங்கு போட்டார்கள். கூக் தனது கையாலேயே இளவரசருக்கு ஸ்வெட்டர் ஒன்றைத் தயாரித்துக் கொடுத்தாள். அமெரிக்கப் பெண்ணான கூக் இந்த நுண்மையான தையல் வேலையை எங்கிருந்து கற்றுக் கொண்டாள் என்பதே இளவரசருக்கு ஆச்சரியமாக இருந்தது.

ஒருவருட காலமாக இளவரசருக்காகவே கூக் இந்தத் தையல் வேலைப்பாட்டை அமெரிக்காவில் உள்ள இந்தியப் பெண் ஒருத்தியிடமிருந்து கற்றுக் கொண்டிருக்கிறாள் என்பதை அறிந்த இளவரசர் அகமகிழ்ச்சி அடைந்தார்.

அந்த வருடம் விடுமுறை முடிந்து கூக் அமெரிக்கா போய் விடுவாளோ என்று நினைத்தபோதுதான் இளவரசருக்கு அந்த இன்ப அதிர்ச்சி சிறகுகளைச் சேர்த்துக் கொண்டு வந்தது. கூக் தாயானாள். இனி தாமதிப்பதில் பொருளில்லை என்று உணர்ந்து கொண்ட பால்டன், கூக்கைத் திருமணம் செய்து கொள்ளப் போகிறேன் என்கிற தமது எண்ணத்தை புத்த மதத்தின் தலைமைக் குருவிடத்தில் தக்கபடி தெரிவித்தார். அவ்வளவுதான். மலை நாடான சிக்கிமே பூகம்பம் வந்த பூமியாக மாறிற்று. புத்த மதத்துக்கே தலைவராகப் போகிறவரின் மனைவி அமெரிக்கப் பெண்ணாக எப்படி இருக்க இயலும் என்று புத்த பிட்சுக்களும் மக்களும் எதிர்த்தனர்.

சிக்கிம் முழுவதும் ஆர்ப்பாட்டங்கள் நடைபெற்றன. அரசாங்கம் ஆர்ப்பாட்டக்காரர்களை அடக்க எவ்வளவோ முயன்றும் முடியவில்லையாம். இறுதியாக பால்டனுக்கு ஒரே ஒரு வழிதான் தெரிந்தது. ஆர்ப்பாட்டங்கள் உடனடியாக நிற்காவிட்டால், அரண்மனையைத் துறந்து விடுவேன் என்று எச்சரிக்கை விடுத்தார்.

அவரது மூத்த குழந்தை அரசராகிற அளவுக்கு வயதானவரும் அல்ல.

இந்தச் சூழ்நிலையில் அரசரிமைக்கும், தங்களது பழமையான பண்பாட்டுக்கும் பாதகம் வந்து விடக் கூடாது என்று கருதிய சிக்கிம் மக்கள் தங்கள் போராட்டத்தைக் கொஞ்ச கொஞ்சமாகக் கைவிட்டனர்.

பால்டன் அரசாக உயர்த்தப்பட்டார். ஆகவே குறிப்பிட்ட ஒரு நன்னாளில் புத்த துறவிகளின் வாழ்த்துகளோடு பால்டனுக்கும், கூக்கிற்கும் திருமணம் ஆனது. மக்களும் மகிழ்ச்சி அடைந்தனர். அமெரிக்கப் பெண்ணாக இருந்ததும் தனது மேற்கு நாட்டு உடைகளைக் களைந்துவிட்டு, சிக்கிம் பெண்ணைப் போலவே உடைகளை அணிந்து ஆசனத்தில் உட்கார்ந்த நிலையில் இருந்த கூக்கை நினைத்து சிக்கிம் மக்கள் மகிழ்ந்தார்கள். சிக்கிம் நாட்டைப் பல வசந்தங்களும் கோடைகளும் சந்தித்தன.

ஒருமுறை கூக் தனது முதற் குழந்தையோடு அமெரிக்கா போனார். அங்கே "லைஃப்" பத்திரிகையின் சிறப்புச் செய்தியாளராக அப்போதிருந்த ஜேன் ஹோவர்ட் என்கிற பெண்மணி கூக்கைச் சந்தித்தார். பிறகு "லைஃப்" பத்திரிகையில் வெளியான கூக்கின் பேட்டியில் "கூக் ஒரு சன்னியாசினியைப் போலவே வாழ்கிறார். இறைச்சி, பாலாடைக் கட்டி, சிகரெட்டுகள் என்று எதையும் பயன்படுத்தல் ஆகாது என்று அவருக்குத் தடை விதிக்கப் பட்டிருக்கிறது.

சுருக்கமாகச் சொல்லப்போனால், பால்டனுக்காக, கூக் தனது சுதந்திரத்தை எல்லாம் இழந்து ஒரு அடிமையாகவே வாழ்ந்து கொண்டிருக்கிறார்' என்று கண்டித்திருந்தது. அந்தச் செய்தி கூட இந்தியாவையோ, சிக்கிம் நாட்டையோ உலுக்கிவிடவில்லை. அதற்கு மாறாக சிக்கிமின் மீது இந்தியா அரசியல் ஆதிக்கம் செலுத்துவதை சிக்கிம் மக்கள் விரும்பவில்லை என்று கூக் சொன்னதாக வேறு காணப்பட்டது. பால்டனுக்குத் தலைவலி ஆரம்பித்தது.

கூக் அமெரிக்கா சென்றிருந்தபோது அமெரிக்காவின் வெளி விவகார அரசியல் நிர்வாகிகளைச் சந்தித்திருக்கிறார். இம்மாதிரிப் பேட்டியை இந்தியாவுக்கு எதிரான அமெரிக்கச் சதி என்று இந்தியாவிலும் பிரபலமான பத்திரிகைகள் எழுதின. இதன் விளைவாக ஒரு மலையின் மழை மறைவுப் பிரதேசத்தில் அதுவரை வாழ்ந்து வந்த கூக் இந்தியாவில் எல்லா வரவேற்பு அறைகளிலும் பேசப்படுகிறவர் ஆனார்.

கூக் அமெரிக்காவிலிருந்து சிக்கிம் திரும்பியதும், அரசர் அவளை மென்மையாகக் கண்டித்தார். ஆனால் கூக்கோ தனது பேட்டி ஒன்றும் இந்தியாவுக்கு எதிரானது அல்ல என்று அடித்துச் சொல்லிவிட்டார்.

பேட்டியை மறுக்க வேண்டும் என்கூட அரசர் மன்றாடிப் பார்த்தார். ஒரு இடைவெளிக்குப் பிறகு தோன்றிய தேவதையைப் பார்த்தார் அரசர். சொல்ல நினைத்தது ஒன்றாகவும், சொன்னது வேறு ஒன்றுமாகப் போனது. பொதுமக்களிடத் திலிருந்தும் கூக்கிற்கு எதிர்ப்பு வலுத்தது.

சிக்கிம் அரண்மனையில் இருள் சூழ்ந்த நள்ளிரவில் முதன் முதலாக குண்டு வெடித்தது. முதல் எச்சரிக்கை அது. அரண்மனையே ஆட்டம் காணுகிற அளவில் குண்டு வெடித்த பிறகும், இளரவசர் கூக்கின் மீது கூடுமானவரை அன்பு பாராட்டியே வந்தார். தன் மனைவியை மனதிற்குள்ளேயே மகுடபதியாக்கி வைத்திருந்தால் மாத்திரம் போதாது; நீதான் என் மகுடபதி என்று வெளியில் சொன்னால் மாத்திரம் போதாது; அவள் தான் எல்லாம் என்பதைச் செயலில் காட்ட வேண்டும். இந்த வாழ்க்கை இலக்கணத்தில் குற்றமே சொல்ல இயலாதபடி நடந்து கொண்டார் அரசர் பால்டன்.

அரசரே புத்த மதத் தலைவராகவும் இருந்த காரணத்தால் மத சம்பந்தமான தீர்ப்புகளை வழங்குவதும் அவரது பொறுப்பாகவே இருந்தது. ஒருமுறை ஒரு புத்த விகாரத்திற்கு இரவில் வந்த லாமா ஒருவர் "நான் முழுக்கவே நனைந்து விட்டேன்; ஆடை மாற்று வதற்குக் கூட முடியவில்லை. ஆகவே விகாரத்திற்குள்ளேயே இந்த இரவு தங்கிவிட்டு, மழை நின்றதும், மறுநாள் காலை போய் விடுகிறேன்" என்று அங்கிருந்த தலைமை லாமாவைக் கேட்டார்.

பெருந்த வாக்குவாதத்திற்குப் பிறகு தலைமை லாமா இதற்கு ஒப்புக்கொண்டார். வந்த லாமா விகாரத்திற்கு உள்ளே போனார். என்றாலும் இரவெல்லாம் தலைமை லாமாவிற்கு தூக்கம் பிடிக்கவில்லை. புதிய லாமா என்ன செய்து கொண்டிருப்பாரோ என்று அறிந்து கொள்ள ஆசைப்பட்டவராகி விடியலுக்கு சில மணிகள் இருந்தபோது விகாரத்துக்குள் உற்றுப் பார்த்தார். அங்கே நெருப்பு கொழுந்து விட்டு எரிந்து கொண்டிருப்பதை அவர் பார்த்தார். நெருப்புக்கு இங்கென்ன அவசியம் என்று உள்ளே நுழைந்து பார்த்தபோது, தலைமை லாமாவிற்குத் தூக்கி வாரிப் போட்டது. புகுந்த புதிய லாமா, மரத்தால் ஆன ஒரு புத்தரின் சிலைக்கு நெருப்பு வைத்து அந்தத் தீயில் குளிர் காய்ந்து கொண்டிருந்தார்.

உடனே தலைமை லாமா அவரை வெளியில் தள்ளிவிட்டு இந்தப் புதிய லாமாவின் மீது நடவடிக்கை எடுக்க வேண்டுமென்று தலைமை குருவுக்கு எழுதினார். தலைமை குரு அந்த நாட்டு புத்த மரபுப்படி அரசர் பால்டன்தான். பால்டன் அந்தக் கடிதத்தைப் படித்துப் பார்த்தார். அந்தப்

புதிய லாமாவை நீக்க உத்தரவு போட்டார். இப்போது கூக் குறுக்கிட்டாள். "அன்பே, ஒரு கொடுமையான குளிர் இரவின் கூதலைக் கூடப் போக்குவதற்கு உதவாத புத்தரின் சிலை வேறு எதற்குப் பயன்படப் போகிறது? ஆகவே நீக்கப்பட வேண்டியவர் புத்தரின் மரச் சிலையை எரித்தவர் அல்ல. அவர் மீது குற்றம் சாட்டியவர்" என்றாள்.

அரசர் முதலில் மறுத்தார். குழந்தையைப்போல கூக் அரசரின் தலையை வருடினாள். "கொஞ்சம் கொஞ்சமாக உங்களது எண்ணத்தை, போக்கை, நான் மாற்றுவது உண்மை. முழுக்கவே மாற்றப்பட வேண்டிய நாடு இது என்கிற உண்மையை நீங்கள் ஒத்துக்கொள்ள வேண்டும்" என்றாள் கூக். அரசரின் மடியில் உட்கார்ந்தாள். ஓரிரு நிமிடங்களில் அரசர் சரியாகி விட்டார். கூக்கின் தீர்மானமே இறுதியில் வெற்றி பெற்றது. லாமாக்களுக்குள்ளும், பொதுமக்களுக்கு மத்தியிலும் கூக்கின் கைப்பாவையாகிப் போன பால்டனைப் பற்றிய வெறுப்பு அதிகரித்தது. அதன் விளைவாக சிக்கிம் தனித்து இருப்பதா, அல்லது இந்தியாவோடு சேர்ந்து விடுவதா என்று நடைபெற்ற பொது வாக்கெடுப்பில் ஆயிரம் பேர்களைத் தவிர அனைவரும் இந்தியாவோடு சிக்கிம் சேருவதை ஆதரித்தனர்.

அதன் விளைவாக சிக்கிம் இந்தியாவின் மாநிலங்களில் ஒன்றாக ஆனது. எதிர்ப் புரட்சி வலுத்தது. அரசர் பால்டன் தனது மணி மகுடத்தை இழந்தார். அவர் அரசர் பதவியை இழந்த மறுநிமிடமே ஒரு மலைநாட்டு மன்னனைத் தனது உள்ளங்கையில் கோலிக் குண்டாக உருட்டி மகிழ்ந்த கூக் தனது உயிருக்கு ஆபத்து என்று சொல்லிவிட்டு தனது இரு மக்களோடு அமெரிக்கா பறந்தாள். மிதமிஞ்சிய காமத்தால் எல்லாவற்றையும் இழந்து நின்ற பால்டன் ஒப்பனைகளைக் களைந்துவிட்ட நாடக அரங்கைப் போல காட்சி தந்தார்.

படுத்த படுக்கையானார். அவரைப் பார்ப்பதற்கே ஆளில்லாத சூழ்நிலை. தொண்டையில் புற்று நோய் வந்தது. சிகிச்சைக்கு அமெரிக்கா கொண்டு செல்லப்பட்டார். அங்காவது கூக் தன்னைப் பார்க்க வருவாள் என்று ஒவ்வொரு நிமிடமும் பால்டன் காத்திருந்தார். அவள் வரவே இல்லை. காற்றுள்ள போது அவள் தூற்றிக் கொண்டாள். வெளிநாட்டுக்கு ஏற்றுமதி செய்கிறேன் என்ற பெயரால், சிக்கிமிலிருந்து மிகப் பெரும் செல்வத் தொகுதியை கூக் அமெரிக்காவிற்குக் கடத்தி விட்டாள். ஆகவே உரிந்து முடிந்த பிறகு, பூ மரத்தில் இருந்தால் என்ன? மண்ணில் கிடந்தால் என்ன? என்று அவள் கவலைப்படவில்லை. இறுதியாக எல்லோராலும் கைவிடப்பட்ட நிலையில் பால்டன் ஒரு இரவில் புத்த பகவானிடம் போய்ச் சேர்ந்தார்.

அரசரின் மரணத்திற்குப் பிறகு கூக் தனது மக்களை அனுப்பி வைத்தார். அவர்கள் இருவரும் தங்களது தந்தையின் உடலை சிக்கிமிற்கு விமானத்தில் ஏற்றிக் கொண்டு வந்தனர். சிக்கிம் மக்கள் பால்டனின் உடலைப் பார்த்து ஆறாத் துயரம் கொண்டனர். தனது கண் நிறைந்த கணவனின் மரணத்திற்காகக் கூக் ஒரு சொட்டுக் கண்ணீராவது வடித்தாளா என்று சிக்கிமில் எவருக்குமே இன்றுவரை தெரியாது.

சிக்கிம் இந்தியாவில் சேர்ந்ததற்கு எதிர்ப்புணர்ச்சி இல்லாத பால்டன்தான் காரணம் என்று கூக் இறுதிவரை நம்பினாள். ஆகவேதான் கூக் தனது காதல் கணவனைக் கடைசி வரை மன்னிப்பதாகவே இல்லை.

என்ன செய்வது? "மனிதர்கள் செய்ததை மறக்கிறார்கள்; செய்யாததை நினைக்கிறார்கள்'.

மஞ்சு-நரேஷ்

பள்ளி இறுதி வகுப்புத் தேர்வு முடிவுகள் அன்றுதான் வெளியாகியிருந்தன. மது மஞ்சுவின் வீட்டுக்கு அதிகாலை ஆறு மணிக்கெல்லாம் வந்து விட்டாள். நேரம் ஆக ஆக இருவருக்கும் இருப்புக் கொள்ளவில்லை. வழக்கமாக ஏழு மணிக்கெல்லாம் வந்துவிடுகிற செய்தித்தாள் அன்றைக்குப் பார்த்து எட்டு மணிக்கு வந்தது. தேர்வு முடிவுகள் வெளிவந்திருந்த தாளை உனக்கு, எனக்கு என்று மது, மஞ்சு இருவருமே இழுத்தார்கள். தலைகளை பக்கவாட்டில் உரசிக் கொண்டு இருவரும் தங்களது எண்களுக்காக அகழ்வாராய்ச்சி நடத்தினார்கள். இறுதியாக அடுத்தடுத்த எண்களில் இருவருமே "பாஸ்" பண்ணியிருந்தார்கள்.

மஞ்சுவின் பெற்றோர்களுக்கு மட்டில்லாத மகிழ்ச்சி. ஒன்றாம் வகுப்பிலிருந்தே மது, மஞ்சு இருவருமே சேர்ந்தே படித்து வந்தவர்கள். ஒரே கல்லூரிக்கு இருவரும் சேர்ந்து படிக்கப் போகிறோம் என்பதில் இருவருக்குமே தாளாத மகிழ்ச்சி. அன்றில் பறவைகளைப்போல ஒன்றியிருந்த இரண்டு சிறுமிகளும் இப்போது வயதுக்கு வந்து விட்டார்கள். சுடிதார் எடுத்தாலும், எப்போதாவது சோளி, புடவை எடுத்தாலும் இருவருக்கும் ஒரே கலரில் தான் எடுக்க வேண்டும். பள்ளியில் மத்தியானம் சாப்பிடுவதென்றால் இரண்டு வீட்டு சாப்பாட்டிலும் ஆளுக்கு கொஞ்சம் எடுத்துக் கொள்வார்கள். நெற்றியில் இடம் பிடிக்கிற ஒட்டுப் பொட்டுக் கூட ஒரே மாதிரி, ஒரே வண்ணமாக இருக்க வேண்டும்.

இணை பிரியாமல் இருந்த தோழிகளைப் பார்த்த பலர், இரட்டைப் பிறவிகள் என்றுதான் நினைத்தார்கள். ஆனால் மது, மஞ்சு இருவருமே முகச்சாயலில் முற்றிலும் வேறுபட்டவர்களாக இருந்தார்கள்.

அவர்களை நெருக்கமாக அறிந்தவர்களுக்குத்தான் அவர்கள் இருவருமே இளம் பருவத்திலிருந்தே ஒன்றாகவே பழகி வருகிற தோழிகள் என்பது விளங்கும். அவர்கள் இருவருக்குமே அவர்களைத் தாண்டி வேறு நண்பர்கள் இல்லை. கல்லூரிக்குப் போன புதிதில் வழக்கமான ரோமியோக்கள் சிலர் இவர்களுக்கு வலை விரித்தது உண்டு. ஆனால்

எந்த வலையிலும் மதுவும் அகப்படவில்லை; மஞ்சளும் அகப்படவில்லை.

கல்லூரி முதலாமாண்டு படித்த போது வகுப்பில் அதிக மாணவிகள் இருந்ததால் சில மாணவிகள் அடுத்தப் பிரிவுக்கு அனுப்பப்பட்டார்கள். மதுவுக்கு, மஞ்சள்தனது பிரிவிலிருந்து மாற்றப்பட்டது பெருத்த அதிர்ச்சியாக இருந்தது. வகுப்பு வாத்திச்சியிடம் அவள் வந்தாள். "என்ன?" என்று கேட்டாள். வயது கடந்தும் திருமணம் பண்ணிக் கொள்ளாத அந்த வனிதை. "மஞ்சள்" என்று இழுத்தாள் மது. "மஞ்சளவுக்கு என்ன?" என்று கேட்டாள் வாத்திச்சி.

"மஞ்சள் இருக்கிற வகுப்புக்கு நானும் போகவேண்டும்" என்றாள். "இதென்ன கூத்து; அந்தப் பிரிவில் மாணவிகளின் எண்ணிக்கை சரியாக முப்பதாகி விட்டது. இனி ஒருவரும் அங்கு போகவும் இயலாது; வேறொருவர் அங்கிருந்து இங்கு வரவும் இயலாது" என்றாள் வாத்திச்சி. மதுவுக்கு உலகப் பந்தே கீழே விழுந்து உடைந்து சிதறி ஒன்றுமில்லாதது போல ஆயிற்று.

"மிஸ், நீங்கதான் எப்படியாவது எனக்கு உதவ வேண்டும். நான் அந்த பிரிவுக்குப் போக முடியாவிட்டால், மஞ்சளவை இங்கே கொண்டு வந்து விடுங்கள் மிஸ்" என்று மது கெஞ்சினாள். "என்ன இது... போகிற இடமெல்லாம் சேர்ந்தே போக வேண்டமா? அதெல்லாம் ஆகாது... சாகிறபோது கூட சேர்ந்துதான் சாவீர்களா...?" என்று பொரிந்து தள்ளிவிட்டாள் அந்த புனிதவதி. வேறு வழியே இல்லை. ஒரு வாரம் இருவரும் கல்லூரிக்கே வரவில்லை.

அந்த நகரத்தின் கிழக்கு மையத்தில் அமைந்திருந்த பூங்காவில் இரு இளம் பெண்களும் சந்தித்துக் கொண்டார்கள். ஆண் வாதையே அறிந்திராத வாத்திச்சி தங்களை இப்படி பிரித்து வைத்து விட்டாளே என்று இருவருமே நொந்து கொண்டார்கள். மஞ்சள்தான் அதிகமாக அழுதாள். மது அவளைத் தேற்றினாள்.

தனது சுடிதார் முனையால் மது, மஞ்சளின் கண்ணீர் வெள்ளத்தைக் கட்டுக்குள் கொண்டு வந்தாள். இருவரும் புல்வெளியிலேயே ஒட்டிப் படுத்துக் கொண்டார்கள். ஒருவர் சுவாசத்தை ஒருவர் உள் வாங்கினார்கள். மதுதான் முதலில் மஞ்சளின் உதடுகளோடு தன் உதடுகளை உரசினாள். நெருப்பு பற்றிக் கொண்டது. மது கணவனைப் போல நடந்து கொண்டாள். மஞ்சள் மனைவியைப் போல படுத்து கொண்டாள். அவர்கள் இருவருக்குமே ஆச்சரியம். எப்படி இந்த நடைமுறைகள் தங்களுக்கு தெரிந்தது என்று. இயற்கை ஆழ் மனதில்

புதைத்து வைக்கிற அற்புதங்கள்தானே இவையெல்லாம்! ஒரு வார காலம் இதே மாதிரி இரண்டு பெண்களும் ஒருவர் ஒருவரிடமிருந்து சுகம் பெறுவதிலேயே சொர்க்கத்தைக் கண்டனர்.

ஒருவாரம் வகுப்புக்கு வரவில்லை என்கிற செய்தி வீட்டாருக்கு கசிவதற்கு முன்பாகவே இருவரும் கல்லூரிக்கு வந்து விட்டார்கள். என்றாலும் பிற்பகல் மூன்று மணிக்கெல்லாம் ஏதாவது ஒரு காரணத்தைக் கண்டுபிடித்து சொல்லிவிட்டு, பூங்காவில் புகுந்து விடுவார்கள். அவர்கள் சொல்லுகிற காரணம், கூட ஒரே மாதிரியாகவே அமைந்திருக்கும்.

விடுமுறை நாட்களில் மஞ்சு, மதுவின் வீட்டுக்கு வந்து விடுவாள். சனி, ஞாயிறு இரண்டு நாட்களும் படிக்கிறோம் என்கிற பேரில் இருவருமே ஒரே அறையிலேயே இருப்பார்கள். கதவு தாளிடப்பட்டே இருக்கும். மதுவின் அப்பா இந்த அறை அஞ்ஞாத வாசத்தை விகற்பமாகவே எடுத்துக் கொள்ள வில்லை.

மாதங்கள் உருண்டன; மழையும் வெயிலும் எப்போதும் போல் பூமியை புரட்டி எடுத்தன. இறுதித் தேர்வுகள் வந்தன. மது, மஞ்சு இருவருமே சரிவர எழுதவில்லை. ஒருவர் நினைவிலேயே மற்றொருவர் இருந்தால் தேர்வு எழுதுவது எப்படி இயலும்? ஆக இரண்டு பேர்களுமே தோல்வியைத் தழுவினார்கள். மதுவின் அப்பா ஓர் அரசாங்க அதிகாரி. நடுத்தரமான சம்பளம்தான். ஆனால் மது ஒருத்திதான். இனி இப்படியே படிக்க வைக்க தன்னால் ஆகாது என்கிற முடிவுக்கு மதுவின் தந்தை சாவ்லா வந்தார். கட்டிக் கொண்டு போகிறவன் அவளது கல்வி தொடர்வதற்கு வழி செய்து கொள்ளட்டும் என்று நினைத்து விட்டார். அவருடைய அக்காளே அப்படி படிப்பை முடித்தவள்தான். மதுவுக்குப் பெண் பார்க்கும் படலம் வேக வேகமாக நடந்தது.

மறுநாள் சாயங்காலம் மாப்பிள்ளை, மதுவின் வீட்டுக்கு வரப் போகிறார். ஒருவாரமாகவே மதுவின் முகத்தில் மலர்ச்சி இல்லை. மாப்பிள்ளை வருவதற்கு இருபத்து நான்கு மணி நேரங்களே இருந்த நிலையில், மஞ்சுவின் உதவியோடு சாவ்லா பெயரில் மது ஒரு தந்தி கொடுத்தாள். மகள் படுத்த படுக்கையாய் இருக்கிறாள்; பெண் பார்ப்பது பிறகு என்று. மாப்பிள்ளை வருவார் வருவார் என்று சாவ்லா காத்திருந்தார். அவர் ஏன் வருகிறார்? தன்னை ஏமாற்றிய மாப்பிள்ளை வீட்டாருக்கு சாவ்லா கடுமையாக ஒருகடிதம் எழுதினார். அதில் குறிப்பிட்ட நாளில் வராமல் தன்னை அவர்கள் அவமானப்படுத்தி விட்டதாக எழுதியிருந்தார். கடிதத்தைப் படித்த மாப்பிள்ளை வீட்டார்,

மாப்பிள்ளையை மட்டும் விட்டுவிட்டு, எல்லோரும் வந்துவிட்டார்கள். சாவ்லா நடந்ததை அறிந்து கொண்டார். தனது எதிரிகள் யாரோ இவ்வாறு பெண் பார்க்கும் படலத்தை குலைத்து விட்டார்கள் என்று வருத்தம் தெரிவித்தார், வேறொரு தேதி முடிவாயிற்று.

சாவ்லாவிற்கு தலையே சுற்றியது. ஐம்பத்து மூன்று வயது வரை அவராக எவரையும் காயப்படுத்துகிற அவசியமே அவருக்கு வந்ததில்லை. தனக்கு எதிரிகள் யாராயிருக்கக் கூடும் என்கிற தேடலிலேயே மூன்று நாட்கள், மனிதர் சாப்பிடவில்லை. அன்று காலை முகச்சவரம் செய்து கொண்டு மகளை கரையேற்ற வேண்டிய கடமைக்காக, சாப்பிடத் தொடங்கினார். சாப்பாட்டு மேசையில் தனது நாற்காலிக்குப் பின்னால் மது நின்று கொண்டு வலது கையை அவர் தோள் பட்டையில் போட்டாள். அவள் வயதுக்கு வந்த நாளிலே இருந்து அப்பாவுக்கு எட்டியே இருப்பாள். என்ன இன்று எதிர்பாராத விதமாக... என்று அவரே நினைத்துக் கொண்டார். மதுதான் பேசினாள். "அப்பா நீங்க என்னை மன்னிக்கணும்."

"என்னம்மா.. என்ன சொல்ற" அப்பா கேட்டார்.

"இல்லப்பா, இந்தக் கல்யாணம் வேண்டாம்மா..! அவர் ஒன்றும் பேசவில்லை. "கல்யாணமே வேண்டாம்" என்று மது சொல்லவில்லையே என்கிற மன ஆறுதல் ஒன்றுதான் அவருக்கு இப்போது மிஞ்சியது. அம்மா இல்லாத பெண். இவ்வளவு செல்லமாக வளர்த்து விட்டார். "உன் மனசில் யாராவது..! என்று இழுத்தார். மதுவுக்கு அவர்தானே அம்மா, அப்பா எல்லாம். "அப்பா கல்யாணம்னு எனக்கு நடந்தா அது மஞ்சுவோடதான்" சாவ்லாவிற்கு சாவு பக்கத்தில் வந்து விட்டதைப் போல இருந்தது.

இது எப்படி சாத்தியம்?

ஒரு பெண் என்னதான் விரும்பினாலும் வேறொரு பெண்ணுக்கு தாலி கட்ட முடியுமா? தாம்பத்யம் நடத்த இயலுமா? அவருக்கு தலையே சுழன்றது. ஆறு மாதங்கள் இந்த அவஸ்தையாலேயே சாவ்லா துரும்பானார். பதவி ஓய்வுக்கு இன்னமும் அதிக நாட்களில்லை. அடிக்கடி சுகம் விசாரித்துப் போகிற நெஞ்சுவலி வேறு. ஏதாவது அவருக்கு நேர்ந்து விட்டால், பக்கத்தில் மதுவைப் பார்த்துக் கொள்ளுகிற உறவினர்களும் இல்லை. ஒன்றிரண்டு பேர்கள் உண்டு. அதுவும் பர்மாவில் இருக்கிறார்கள்.

நினைத்து, நினைத்துப் பார்த்தார். மாப்பிள்ளை பையன் குறித்த நாளில்

வந்திருந்தாலும், இந்த திருமணம் நடந்திருக்குமா என்பதுதான் கேள்வி. மதுவுக்கு பெண் தன்மை குறைவு. நடை, உடை, பாவனைகள் எல்லாமே ஆணுக்கு உரியவை. பெண்ணுக்கு இயல்பாகவே உள்ள கூச்ச சுபாவம் கூட மதுவிடத்தில் கொஞ்சம்தான். குரல் ஏறத்தாழ ஆண் குரல். என்ன செய்வது என்று சாவ்லா தன் விதியை நொந்து கொண்டிருந்தார். அப்போதுதான் மது ஒரு திட்டத்தை முன் வைத்தாள். அதாவது ரூ.35 ஆயிரம் செலவழித்தால் போதும் (இருபது வருடங்களுக்கும் முன்னர்) தன்னை அறுவை சிகிச்சையின் மூலமாக ஆணாக்கி விடலாம் என்பதுதான் அந்தத் திட்டம்.

சாவ்லா, டாக்டர்களுக்காக அலைந்தார். நெருங்கிய நண்பர்களிடம் கேட்டார். இறுதியாக ஒரு நேர்த்தியான மருத்துவர் கிடைத்தார். பிரச்சினையை எடுத்து வைத்தார் சாவ்லா. ஆபரேஷன் எந்த அளவுக்கு வெற்றியாகும் என்று சொல்ல இயலாது என்று டாக்டர் குறிப்பிட்டார். தந்தையான சாவ்லா நம்பிக்கை இழந்தார். ஆனால், மது விடவில்லை. "மனிதன் காற்றை சுவாசிப்பதால் வாழ்வதில்லை; நம்பிக்கைகளை சுவாசிப்பதால் வாழ்கிறான்" என்று அடிக்கடி சொல்லிக் கொண்டேயிருந்தாள். ஆபரேஷனில் என்ன நடந்தாலும் சரி; ஆணாகி விடுவது என்பதில் மது உறுதியாக இருந்தாள்.

அறுவைச் சிகிச்சைக்காக மதுவை உள்ளே கொண்டு போன போது அப்பாதான் அழுதார். மது அழுத்தமாகவே இருந்தாள். மயக்க மருந்து தரலாம்; ஆனால் மயக்கம் வருவதற்குள் மஞ்சு வந்துவிட வேண்டுமென்று அவளுக்காகக் காத்திருந்தாள்.

அடிக்கும், மிதிக்கும், அவதிக்கும் எதிராக நின்று மணந்தால் மதுவைத் தான் மணப்பேன் என்று ஆறு மாதங்களாக கழிப்பெடுத்து ஓடுகிற வெள்ளத்திலும் நிலை குலையாமல் நிமிர்ந்த கற்பாறையைப்போல நின்ற மஞ்சு சற்றைக்கெல்லாம் வந்து சேர்ந்தாள். அவளோடு கொடியை இறக்கி, கொடிக் கம்பத்தையும் பிடுங்கிப் போட்டுவிட்ட அவளின் அம்மாவும் வந்திருந்தாள். இறுதியாக மதுவை உள்ளே கொண்டு போவதற்கு முன்பாக, மது சுற்றும் முற்றும் பார்த்தாள். டாக்டர்கள், செவிலிகள், அப்பா, மஞ்சுவின் அம்மா எல்லோரும் அந்த பார்வைக்கான அர்த்தத்தைப் புரிந்து கொண்டார்கள். எல்லோரும் சொல்லி வைத்தாற்போல் வெளியேறினார்கள். மது, படுக்கையில் மஞ்சுவை இழுத்து அணைத்தாள். உச்சி முதல் உள்ளங்கால் வரை முத்த மழையால் நனைந்தாள். மஞ்சு அழுகையோடு விடை கொடுத்தாள். மது, மனம் கலங்காமல் உறுதியாகவே இருந்தாள்.

ஆபரேஷன் நடந்தது. இந்த ஆபரேஷனில் மதுவின் மார்பகங்கள் அதைத் துருத்திக் காட்டும் திசுக்கள் அகற்றப்பட்டன. வயிறில் உள்ள கருப்பை அதன் தொடர்பான உறுப்புகள் அகற்றப்பட்டன. மதுவின் அடிவயிற்று சதையிலிருந்து அகற்றிய பகுதியை வைத்து நெஞ்சப் பகுதியும், வயிறும் மெழுகப்பட்டன.

ஒரு மாதத்திற்குப் பிறகு மறு ஆபரேஷன் நடந்தது. மதுவின் தொடைச் சதையிலிருந்து ஆண் உறுப்பு ஒன்று உருவாக்கப்பட்டு ஏற்கனவே இருந்த பெண் உறுப்பு அடைக்கப்பட்டு அந்த இடத்தில் ஆண் உறுப்பு நிலை நாட்டப்பட்டது. மதுவின் தோலில் ஒரு பகுதியே அந்த புதிய ஆணுறுப்பின் தோல் பகுதி ஆனது. மருத்துவம் இயற்கையின் விதியை மாற்றிப் போட்டது. மதுவுக்கு புதிய பெயர் சூட்டப்பட்டது. ஆணாகிப் போன மதுவின் புதிய பெயர் நரேஷ் என்று ஆனது. தான் மணந்து கொள்ள விரும்பிய மஞ்சவுக்காக இரண்டு ஆபரேஷன்களின் வலி, சோர்வு, பலவீனம் எல்லாவற்றையும் பொறுத்துக் கொண்ட மது தேறி வருவதற்கு மூன்று மாதங்கள் முழுமையாய் ஆயின.

மஞ்ச ஒவ்வொரு நாளும் நரேஷை பார்க்க வருவாள். பெரும்பாலும் இருவரும் சந்தித்துக் கொள்ளுகிற போது ஒருவரும் இருக்க மாட்டார்கள். மஞ்சவை அணைக்கவோ, முத்தமிடமோ முடியாத படுக்கை நிலையிலும் அவளின் விரல்களை நரேஷ் வருடிய வண்ணமாக இருப்பான்.

மதுவாக இருந்தபோது அவளது பிடியில் இருந்த மென்மை இப்போது மாறி, நரேஷ் ஆன பிறகு விரும்பத்தக்க முரட்டுத் தனமாக உருவானதை மஞ்ச உணர்ந்தாள். மருத்துவர்களால் தங்களுக்கு அவசியப்பட்ட உறுப்பையே சிருஷ்டித்துவிட முடிகிறதே என்று மஞ்ச ஆச்சரியப்பட்டாள். அதைப் பற்றிய கற்பனைகளிலேயே அவளது இரவுகள் நனைந்தன.

கொஞ்சம் கொஞ்சமாக புரிந்து கொண்ட மஞ்சவின் மேல் அவளது அம்மா ஒருநாள் இடியாக இறங்கினாள். "எல்லாம் சரி, எந்த ஆபரேஷன் செய்தாலும் உனக்கு குழந்தை பிறக்காதாமே" என்றாள்.

"பிறக்காவிட்டதால் போகிறது" என்றாள் மஞ்ச. எதிர்த்து ஒரு வார்த்தை இதுவரைக்கும் பேசாத என் மஞ்சவா இப்படி பேசுகிறாள் என்று கலங்கினாள் அம்மா. குழந்தை பிறக்குமா; பிறக்காதா? என்று அதே மருத்துவரை தேடிப் பிடித்து கேட்டுவிட வேண்டும்; என்று மஞ்ச ஆசைப்பட்டாள். அவரைத் தேடிப் போனபோது அவர் லண்டன் சென்று விட்டதாக தகவல் வந்தது. தனக்கும், நரேசுக்கும் குழந்தைகளே

பிறக்காது என்கிற உறுதியான முடிவுக்கு வந்தாள் மஞ்சு. அதனால் என்ன? தனக்காக இவ்வளவு சோதனைகளையும், வேதனைகளையும் மேற்கொண்ட நரேஷை (மது) தவிர வேறொருவரை நினைப்பது கூட பாவம் என்று அவளாக சொல்லிக் கொண்டாள். எதிர்பார்த்தால்தானே ஏமாற்றம் என்பது மஞ்சுவின் கட்சி.

தெளிவான விளம்பரம் இல்லாமலிருந்த மஞ்சுவிடம், "உனக்கு குழந்தையே பிறக்காது! நரேஷை மறந்து விடு' என்று சொன்னவர்களிடம், "பிறக்காது என்ன பிறக்காது... பிறக்கக் கூடாது' என்று அழுத்தமாக அடித்துச் சொல்லிவிட்டாள். மஞ்சு ஒரு நல்ல நாளில் காலத்தை வென்ற இந்த காதலர்களுக்கு திருமணம் நடந்தது.

குழந்தை பிறக்காது என்பது மாத்திரம் அல்ல; ஒரு ஆணாக இருந்து நரேஷால் மதுவை திருப்திப்படுத்த இயலாது என்று பரணைப் பிடித்துத் தொங்கிய பழைய வைக்கோலாக பேசிக் கொண்டிருந்தார் மஞ்சுவின் அப்பா. மஞ்சு, நரேஷோடு வாழ்வதற்காக அவன் வீட்டுக்குப் புறப்பட்டாள். எந்தப் பொருளும் தர மறுத்தாள். "போய் வா' என்று கூட சொல்லவில்லை தந்தை. மஞ்சு, தன்னையே தான் சுமந்து கொண்டு நரேஷ் வீட்டுக்குப் போனாள்.

மறுநாளே, தன் மகனை நரேஷ் கடத்தி விட்டான் என்று மஞ்சுவின் அப்பா போலீசுக்கு போனார். போலீசுக்குப் பிராது மாத்திரம் தந்திருந்தால் மெல்ல செயல்பட்டிருப்பார்கள். தரப்பட வேண்டியதும் தரப்பட்டது. ஆகவே மஞ்சுவைப் பிரித்து, பெண்கள் பாதுகாப்பகத்திற்கு கொண்டு சென்றார்கள். "எங்களிடம் விட்டு விடுங்கள்' என்று மஞ்சுவின் அப்பா மன்றாடினார். அடுத்துக் கொடுப்பதற்கு அவரிடம் அதிகம் பொருள் இல்லை. ஆகவே போலீஸ் மறுத்துவிட்டது.

உயர்நீதிமன்றத்தில் நரேஷ் தன் மனைவி மஞ்சுவை தன்னிடம் ஒப்படைக்க வேண்டுமென்று "ஹேபியஸ் கார்பஸ்' வழக்கு போட்டான். தீர்ப்புக்காக இருவரும் காத்திருந்தார்கள். உயர்நீதி மன்றத்தின் தீர்ப்பு வந்தது. தீர்ப்பு, போலீசின் பொய் வழக்கை தள்ளுபடி செய்தது, மட்டுமின்றி நரேசுக்கும், மஞ்சுவுக்கும் இடையில் நடைபெற்ற திருமணம் சட்டப்படியானது; ஒழுங்கானது; சாதாரணமானது என்று தீர்ப்பில் காணப்பட்டது.

மீண்டும் நரேசும், மஞ்சுவும் ஒன்று சேர்ந்தனர். அவர்களின் காவிய வாழ்க்கையில் இரண்டாவது அதிகாரம் தொடங்கியது. மஞ்சுவின் தந்தை கொடுத்த பிராதின் காரணமாக மஞ்சு, நரேசை பிரிந்து எட்டு நாட்கள் பெண்கள் பாதுகாப்பகத்தில் இருக்க நேர்ந்தது. இந்த எட்டு

நாட்களும் நரேஷ் சாப்பிடவில்லை. தண்ணீர் பருகவும் இல்லை.
ஆபத்தான நிலையிலும் உயிரை பிடித்துக் கொண்டு நரேஷ் நாட்களை
நகர்த்தியதற்கு காரணம் மஞ்சுவோடு வாழ வேண்டும்
என்பதற்காகத்தான்.

அதற்கும் பிறகு அம்மா, அப்பா, காவல் துறை, நீதிமன்றம் என்று எந்த
குறுக்கீடும் இல்லாமல் மஞ்சு, நரேஷ் என்ற இரண்டு பறவைகளும்
காதல் வானத்தில் சிறகடித்துப் பறந்தன. பொதுவாக எத்தனைப்
பறவைகள் பறந்தாலும் வானத்தில் வடுக்கள் உண்டாகாது; பறவைகள்
பறந்ததற்கான அடையாளங்கள் இருக்காது. ஆனால் இந்திய காதல்
வானத்தில் அடையாளங்களை ஏற்படுத்திய விஞ்ஞான காலத்தின்
விந்தைப் புறாக்கள் இவர்கள் மஞ்சு நரேஷ்!

நந்தினி-பாண்டியன்

340 ஆண்டுகளுக்கு முன்னர் ஒருநாள், மைசூரைத் தலைநகராகக் கொண்டு எல்லையற்ற நிலப்பரப்பை ஆண்டு வந்த திம்மப்ப நாயக்கனின் அரண்மனை மண்டபத்தில் எழுத்தில் பிடித்து வைக்க இயலாத பரபரப்பு வடநாட்டுப் பாடகரான தினான் சேனனின் மேளகர்த்தா ஒன்றிற்கு அபிநயம் பிடிக்க முடியாத அரச நர்த்தகிகள் ஆறு பேர்களின் தலைகள் ஒரு சேரக் கவிழ்ந்திருந்தன. திம்மப்ப நாயக்கன் தாழ்த்திய தலையை உயர்த்தவே இல்லை!

அப்போது "சல் சல்" என்கிற சலங்கை ஒலி கேட்டு எல்லோரும் திரும்பினார்கள். பார்த்தால் நாயக்கர் மகள் நந்தினி. அவள்தான் தினான் சேனனின் சவாலை எதிர் கொண்டு நாயக்க மன்னனின் தாழ்ந்த தலையை நிமிர்த்துவதற்காக, ஆடினாள். கைதட்டல் பலமான போதுதான் திம்மப்ப நாயக்கன் ஏறிட்டுப் பார்த்தான். அரச நர்த்தகிகளால் கவிழ்ந்து போன மைசூர்ப் பேரரசின் கொடியினை தான் பெற்ற மகள் தூக்கி நிறுத்துவதற்குத் துணிந்து விட்டாளே என்று உணர்ச்சி வயப்பட்டான். தினான்சேனனே மயில்களே கால்களைக் கழற்ற வைக்கும் அவளது நாட்டியத்தைப் பார்த்துத் தன்னை மறந்து கைதட்டுவதைப் பார்த்த பிறகுதான் திம்மப்ப நாயக்கனின் தலை பெருமிதத்தால் திரும்பித் திரும்பிப் பார்த்தது.

நந்தினிக்கு இருபத்தி மூன்று வயதிருக்கும். வாலிபத்தின் தலைவாசலில் நின்ற அந்த வசந்தத் தென்றலை மணப்பதற்கு இளவரசர்கள் வரிசையில் நின்றார்கள். ஆனால், நந்தினி கலையை நான் ஏற்கனவே கல்யாணம் பண்ணிக் கொண்டிருக்கிறேன் என்று சொல்லியே நாட்களை நகர்த்தி வந்தாள். ஆடலில் வல்ல இந்த அழகு மயில் பாடலிலும் வல்லவள்; ஓவியம் வரைவதில் அவளுக்கு நிகர் அவள்தான்.

அப்போது மைசூரில் தசரா காலம். மைசூர் தேசம் முழுவதும் மக்கள் தங்களை மகிழ்ச்சியால் போர்த்துக் கொண்டிருந்தார்கள். இளவரசி நந்தினிக்கு ஓவியக் கண்காட்சி ஒன்று நடப்பதாகத் தகவல் வந்தது. அவள் பரபரப்பானாள். எப்படியாவது ஓவியக் கண்காட்சி யைப் பார்த்துவிட வேண்டுமென்ற ஆசையை வளர்த்துக் கொண்டாள்

நந்தினி. இறுதியாக தசரா முடிவதற்கும் ஒரு நாளைக்கு முன்னர், சேரப் பெண்களும், காவலர்களும் புடை சூழ பல்லக்கில் புறப்பட்டாள். ஓவியங்களைப் பார்க்க வந்த கலைக் காவலர்கள் எல்லோரும் ஓவியம் ஒன்று அசைவதை அப்போதுதான் முதன் முறையாகப் பார்த்தார்கள். ஒரு ஓவியத்தை நந்தினி கைகளில் எடுத்தாள். படத்தின் கீழே "நான் வேறு மாதிரி கடவுள்" என்று எழுதியிருந்தது. சேடி ஒருத்தி "இதற்கென்ன பொருள்?" என்று கேட்டாள். சற்றும் தயங்காத நந்தினி ஒரு நொடிப் பொழுதில் "கடவுள் படைக்கிற மனிதர்கள் சிரிப்பார்கள். அழுவார்கள், ஓவியன் படைக்கிற மனிதனைச் சிரிக்குமாறு அவன் படைத்து விட்டால் அவன் எப்போதும் சிரித்துக் கொண்டே இருப்பான். அழுகிற மாதிரி படைத்து விட்டால் அவன் எப்போதும் அழுது கொண்டேதானிருப்பான்" என்றாள். நந்தினி சொன்னதைக் கேட்டு வந்தவர்கள், போனவர்கள் எல்லாம் வியந்தார்கள். பலரின் கரங்கள் அவர்களின் தலைகளுக்கு மேலே கோபுர தீபங்கள் ஆயின.

இளவரசி நந்தினி ஓவியக் கண்காட்சியில் ஒவ்வொரு ஓவியமாகப் பார்வையிட்டாள். ஆற்றின் கரையில் மௌன தவம் செய்கிற பாணியில் ஒரு கொக்கு; பக்கத்தில் அதற்கு ஆலோசனை வழங்குகிற ஒரு நரி, ஓவியக் கண்காட்சியை நடத்திய வாலிபன் அரசிளங்குமரியைப் பணிந்து வணங்கினான். பிறகு கேட்டான். "அம்மா, இந்தப் படத்தை வரைந்தவன் கீழே எதுவுமே எழுதாமல் விட்டு விட்டான் எதற்காக?" புள்ளி வைக்கிறவன்தான் ஓவியன்; கோலம் போடுவது அதில் பங்கேற்ற பார்வையாளர்களின் வேலை" என்றாள் இளவரசி. பிறகும் அவளே தொடர்ந்து பேசி னாள். "பெரிதான மீன் வருமென்று வாழ்க்கை முழுவதும் காத்திருந்து வாடிப் போகாதே; நான்கு சின்ன மீன்களும் ஒரு பெரிய மீனும் ஒன்றுதான். வாய்ப்பு வந்து வாசல் கதவைத் தட்டுகிற போது பெரிய வாய்ப்பாக வரட்டும் என்று பிரசங்கம் பண்ணிக் கொண்டிருக்காதே என்று நரியார் கொக்கிற்குச் சொல்லுகிறார்" என்றாள் இளவரசி நந்தினி.

ஓவியக் கண்காட்சியை நடத்திய இளைஞன் வியப்பில் வியர்த்துப் போனான். இறுதியாக இளவரசி திரும்பப் போகிற போது அவளது கண்களில் ஓர் ஓவியம் ஒட்டிக் கொண்டது. அழகான ஒரு இளைஞனின் அற்புதமான படம். அவனே ரத்தமும், சதையுமாக அந்தப் படத்தில் இருப்பதைப்போல தோற்றம் தந்தது. இளவரசிக்கு நெற்றி மாடத்தில் நீர் முட்டைகள் நிரந்தரமாயின. அவள் விரகதாப நெருப்பில் வேக ஆரம்பித்து விட்டாள். எங்கேயோ இவனைப் பார்த்த மாதிரி இருக்கிறதே என்று நினைவைக் கசக்கினாள். அவள் எங்குமே

அவளைப் பார்த்திருக்கவில்லைதான்.

ஆனாலும் போன பிறவித் தொடர்பாகக் கூட இருக்கலாம். பார்த்த மாதிரியே இருக்கிறது. இப்படி இரு விழிகளா? இப்படி ஒரு மூக்கா? சிலையைக் கூட இப்படிச் செதுக்க முடியாதே என்று வியப்பில் ஆழ்ந்து போனாள் நந்தினி. இப்படியேதான் இருப்பாரா? மயங்கினாள். மன்னன் மகள். என்ன விலை கொடுத்தேனும் அந்த ஓவியத்தை வாங்குவது என்கிற முடிவுக்கு வந்தாள் இளவரசி. இளவரசியார் கேட்டதால் ஓவியத்தைச் சும்மா கொடுப்பதற்குக் கூட கண்காட்சி நடத்தியவன் சித்தமாக இருந்தான்.

ஆனால் மானஸ்தியான இளவரசி பணம் கொடுத்தால் அல்லாது படம் வேண்டாம் என்று அழுத்தமாகவே சொல்லி விட்டாள். வாய்க்கால் ஓரத்தில் நின்று கொண்டு வானவில்லை அதற்கு மேல் எப்படி வளைப்பது? குறைந்த பணத்தை வாங்கிக் கொண்டு அவன் அந்த ஓவியத்தை இளவரசிக்கு விற்று விட்டான். இளவரசி பல்லக்கில் ஏறியதிலிருந்து விழிகளால் அந்த ஓவிய இளைஞனை உள் வாங்குவதும், பிறகு மார்புச் சூட்டில் மன்னவனை அடைகாத்தால் ஒருவேளை ஓவியத்தை ஊடுருவி வருவானோ என்ற படியுமாக நடந்து கொண்டாள். அரண்மனைக்கு அவள் வந்தபோது இரவு விளக்கு வெளிச்சத்தில் தன்னைப் பார்த்துக் கொண்டிருந்தது.

அன்று சேடிப் பெண்கள் எவ்வளவோ எடுத்துச் சொன்ன பிறகும் நந்தினி ஒரு கவளம் சோறு கூட உண்ணவில்லை. இரவெல்லாம் இமைகளை மூடிக் கொண்டிருந்தாள். ஆனால் தூங்கவில்லை. காரணம், கண்கள் வழியாக அவள் உள்ளுக்குள் இறங்கி விட்ட அந்த ஆணழகனின் உருவம் விழிகள் வழியாக வெளியேறி விடக்கூடாதே என்று அவள் நினைத்தாள். காலைக் கதிரவனின் கைகள் அவளைத் தொட்ட பிறகுதான் அவள் கண்களைக் கசக்கிக் கொண்டு எழுந்தாள். மார்போடு மார்பாக அணைத்துக் கொண்டே படுத்திருந்த அந்தப் படத்தை எழுந்த பிறகும், எடுத்து வைத்துவிட வேண்டும் என்று அவள் நினைத்தது இல்லை. அந்த நினைவே நீசமென்று பட்டது அவளுக்கு. இளவரசி நாளுக்கு நாள் இழைத்தாள். எலும்பும் தோலுமானாள். பேயா பிசாசா என்று பார்த்தார்கள். அரசனின் ஆலோசனை மண்டபத்தில் இரவெல்லாம் விடிவிளக்குகள் விழித்திருந்தன. மூன்று நாள் முழுநேர ஆலோசனைக்குப் பிறகுதான் இளவரசி படுத்த படுக்கையாகி விட்டதற்கான காரணத்தைத் திம்மப்ப நாயக்கன் அறிந்து கொண்டான். படத்தில் இருந்த ஆணழகனைத் தேடுகிற படலம் தொடங்கியது.

அதற்காக நாயக்கரின் படை வீரர்கள் நாடு முழுவதும் அனுப்பப்பட்டார்கள். அவ்வாறு சென்ற வீரர்கள் எங்கெல்லாமோ தேடி இறுதியாக அன்றைய திருநெல்வேலி மாவட்டத்தில் வள்ளியூரைத் தலைநகராகக் கொண்டு ஆட்சி புரிந்த சிற்றரசன்தான், ஓவியத்தில் ஒளிந்து கொண்டிருந்த இளைஞன் என்பதைக் கண்டுபிடித்தார்கள். இவன் பாண்டிய மன்னான குலசேகர பாண்டியனின் வழித் தோன்றல் ஆவான். அவனை மறைந்திருந்து பார்த்த ஆண் வீரர்களே அவனது அழகில் மயங்கி அசைவற்று நின்று விட்டார்கள்.

சென்ற வீரர்கள் காற்றை விட வேகமாகத் திரும்பி வந்தனர். அரசனிடம் அவர்கள், தாங்கள் கண்டதையும் கேட்டதையும் விரிவாக விளக்கிக் கொண்டிருந்தபோதே, இளவரசி எழுந்து வந்து விட்டாள். தனது கண் நிறைந்த காதலனை வீரர்கள் தேடச் சென்று விட்டார்கள் என்று அறிந்ததுமே இளவரசி படுக்கையிலிருந்து எழுந்து நடமாடத் தொடங்கி விட்டாள். தனக்கு அவன் கிடைத்து விடுவான் என்கிற நம்பிக்கை துளிர்த்ததுமே அவள் நம்பிக்கையைப் பிடித்துக் கொண்டு நாட்களை நகர்த்தத் தொடங்கி விட்டாள். அந்த இளைஞனின் பெயரை அறிந்து கொள்வதற்கு இளவரசி பெரும் பாடுபட்டாள். படை வீரர்களின் தலைவன்தான் பேச்சோடு பேச்சாக "பாண்டியன்" என்று அவனுடைய பெயரைச் சொன்னான்.

"முன்னம் அவனுடைய நாமம் கேட்டாள்; மூர்த்தி அவனிருக்கும் வண்ணம் கேட்டாள்; பின்னை அவனுடைய ஆரூர் கேட்டாள்" என்றபடி "பாண்டியன்" "பாண்டியன்" என்று பலமுறை அவனுடைய உதடுகள் உச்சரித்து முடித்தன. அவள் அவன் நினைவை உள்ளத்தில் எழுதி உயிர் மூச்சால் விசிறினாள்.

அரசன், பாண்டியனை எப்படியாவது தனக்கு மருமகளாக, அதைவிட, தனது ஆசைமகள் நந்தினிக்குக் கணவனாக ஆக்கி விட வேண்டுமென்று துடித்தான். அதற்காக தனது அமைச்சர், ஆலோசகர்கள் அனைவரையும் அனுப்பி வைத்தான். இரண்டு மூன்று நாள் பயணத்திற்குப் பிறகு அவர்கள் அனைவரும் வள்ளியூரை வந்து அடைந்தனர்.

திம்மப்ப நாயக்கனின் புகழ், பெருமை, பீதாம்பரம் ஒன்று விடாமல் பாண்டியனிடம் தெரிவித்தார்கள். அவனுடைய ஓவிய உருவத்தைப் பார்த்ததிலிருந்து அவன் நினைவாகவே இருக்கிறாள் அரசமகள் என்கிற உண்மையையும் தெரிவித்தார்கள். எல்லா வற்றையும் கவனமாகக் கேட்ட பாண்டியன் மூன்று நாளில் முடிவு சொல்வதாகச் சொன்னான். மூன்று நாளும் திம்மப்ப நாயக்கனின் படை பரிவாரங்கள் அனைத்தும்

வள்ளியூரிலேயே முகாமிட்டு இருந்தன. மூன்றாவது நாள் எப்போது கசக்கிக் கொண்டு கண்ணை விழிக்கும் என்று வந்தவர்கள் காத்திருந்தார்கள். அதற்குள் குதிரை வீரர்கள் ஒருவன் மூன்றாவது நாள் காய் பழுத்து விடும் என்கிற ஒலைத் தூக்கைக் கொண்டு நந்தினியிடம் பறந்து போனான்.

மூன்றாவது நாள் முகிழ்த்தது. திம்மப்ப நாயக்கனின் அமைச்சரும் மற்றவர்களும் ஆவலோடு பாண்டியனிடம் வந்தார்கள். அவர்கள் எதிர்பார்த்ததற்கு நேர்மாறாக "என்னால் இந்தத் திருமணத்திற்கு ஒத்துக் கொள்ள இயலாது. ஒரு பெண் என்னை விரும்புகிறாள் என்பதற்காக நான் மாலையிட்டுவிட முடியாது. நான் விரும்புகிறேனா இல்லையா என்பதையே அந்த அரசன் பார்க்கவே இல்லையே? என்னுடைய எண்ணத்திற்கு இப்போதே இடம் தராத அரசன் திருமணம் முடித்த பிறகு எப்படி நடந்து கெள்வான் என்று எனக்கு எப்படித் தெரியும்?" என்றெல்லாம் பாண்டியன் பேசினான். திம்மப்பனுடைய ஆட்கள் கெஞ்சினார்கள், கூத்தாடினார்கள்.

இறுதியாக முடியவே முடியாது என்று மறுத்து விட்டான், பாண்டியன். முடியாது என்று உறுதியாக சொல்லிவிட்டால் சரிவின் விரிவை, சரித்திர விபரீதத்தைச் சந்திக்க வேண்டியது வரும் என்று எச்சரித்தான் அமைச்சன். பாண்டியன் "எதையும் சந்திக்கத்தான் தென் திசையில் அரச பீடம் அமைத்திருக்கிறேன்" என்று பதறாமல் பதிலளித்தான்.

இடையில் மூன்று மாதங்கள் கடந்தன. ஆடிப் பெருக்கு உற்சவத்தில் காவிரியின் கரையெல்லாம் விரித்திருந்த நாளில், திம்மப்ப நாயக்கனின் படை வீரர்கள் மாறு வேடத்தில் வள்ளியூருக்குள் புகுந்தனர். அரசனுக்கு உணவு பரிமாறுகிற சேடிப் பெண் ஒருத்தியைக் கடத்தி வந்தனர். கை நிறையப் பணம் தந்தனர். மயக்க மருந்து ஒன்றைத் தந்து உணவோடு கலந்து பாண்டியனுக்குத் தருமாறு வேண்டிக் கொண்டனர். அவளோ தயங்கினாள். இது மயக்க மருந்துதான். உயிருக்கு ஒன்றும் சேதாரமில்லை என்று மருந்தைக் கொடுத்த வீரர் தலைவனே தன் வாயில் போட்டுக் காட்டினான். பணமும் கிடைக்கிறது; அரசனின் உயிருக்கும் சேதாரமில்லை என்று அறிந்ததும், துணிச்சலோடு மருந்தை அவள் வாங்கிக் கொண்டாள்.

நடந்தது எதையும் அறியாத மாவீரனான பாண்டியன் இரவு உணவினை இனிதாக முடித்தான். காலை விடிந்ததும் ஏதோ அசைவதைப் போல ஒரு உணர்வு. கட்டிலே அசைகிறதோ, இது கனவோ என்று முதலில் நினைத்தான். பிறகுதான் தன் நாட்டை விட்டு வெகுதூரம்

வந்திருக்கிறோம் என்பதை மரம் செடி கொடிகள் சுட்டிக் காட்டின. தான் ஒரு பல்லக்கையில் படுத்திருப்பதைக் கண்டான். கீழே பலரும் அந்தப் பல்லக்கைச் சுமந்து சென்றார்கள். "நிறுத்துங்கள்" என்று கத்தினான். மாறுவேடத்தில் இருந்தவர்கள் திம்மப்ப நாயக்கனின் ஆட்கள் என்பதைக் கண்டு கொள்ள அவனுக்கு அதிக நேரம் ஆகவில்லை. கீழே குதித்தான். இடையில் வாளைத் தேடினான். அது ஏற்கனவே கழற்றப்பட்டிருந்தது.

அப்போதும் பதட்டம் அடையாத அந்த வீரர்கள் "சாப்பிடுங்கள்" என்றார்கள். திம்மப்ப நாயக்கனின் அரண்மனை வரை இப்படியே பாண்டியனை மயக்கியே கொண்டு போய்விடலாம் என்பது அவர்களது திட்டம். பாண்டியன் வெறித்தனமாகக் கூச்சல் போட்டான். வாள் மட்டும் அவனது வலது கைக்குத் தாவியிருந்தால் நூறு தலைகளாவது ஒரே நிமிடத்தில் தரையில் விதைகளைப் போல சிதறியிருக்கும். அந்த வீரர்கள் அவனைக் கெஞ்சினர். அவனோ தன் விருப்பத்துக்கு விரோதமாக, தன்னை ஒரு பொருள் போலப் பாவித்து மயக்க மருந்து தந்து தூக்கிக் கொண்டு வந்து விட்டார்களே என்று கொதித்தான். மயக்க மருந்து இன்னமும் அவனது கண்களைப் புலர்வாணப் பொழுது போல் ஆக்கியது. கால்கள் தள்ளாடின.

அந்த வீரர்களோ அவனைத் தூக்க முயன்றனர். அவனோ, பாண்டியனை "வள்ளியூர் அரசனை, நினைத்த வர்கள் நினைத்த மாத்திரம் மயக்க மருந்து கொடுத்துத் தூக்கிக் கொண்டு வர முடிந்ததை நினைத்தான். அவனது தலையே தாழ்ந்தது. முகம் தொங்கிப் போயிற்று. சேடிப் பெண் தூக்கில் தொங்குவதுபோல அவனுக்குத் தெரிந்தது. அவனது படை வீரர்களில் பலர் கெக்கலி கொட்டி அவனைப் பார்த்துச் சிரிப்பது போல இருந்தது.

எதிர்பாராத நேரத்தில் திம்மப்ப நாயக்கனின் படை வீரர்களில் ஒருவனின் கட்டாரியை உருவினான். தன்னைத்தான் கொல்லப் போகிறான் என்று அந்த வீரன் விலகினான். ஆனால் கண் இமைக்கும் நேரத்தில் கட்டாரியைப் பாண்டியன் தன் நெஞ்சிலே பாய்ச்சிக் கொண்டான். ரத்த வெள்ளத்தில் கோபுரம்போல் பாண்டியன் குலைந்து விழுந்து கிடந்தான். திம்மப்ப நாயக்கனின் படைகள் திக்குமுக்காடின. இதயம் கிழிபட்ட போதே அவர்களின் கனவுகள் கருகின.

ஒருசில வீரர்கள் மட்டும் பாண்டியனின் சடலத்தைக் காவல் காத்தனர். ஏர்வாடிக்கு அருகில் உள்ள வடுகச்சி மதில் என்ற இடத்தில் பாண்டியன்

கிடந்தான். செய்தி அறிந்த பாண்டியனின் படை வீரர்கள் கொதித்து எழுந்தனர். மானம் ஒன்றே பெரிதென்று வாழ்ந்த பாண்டியனின் உடம்பில் கண்ணீர்ப் பூக்களைக் காணிக்கையாக்கினர். இங்கே விடப்பட்ட வீரர்களைக் கைதிகளாக்கினர்.

பாண்டிய மன்னனுக்கு நடந்து முடிந்த கோரமான முடிவை அறிவிக்க படை வீரர்கள் சிலர் பறந்தனர். பாவம் நந்தினி அழுத அழுகையால் காவிரியில் வெள்ள மட்டமே உயர்ந்தது. திம்மப்ப நாயக்கனும் அவனது படைகளும் தெற்கு நோக்கிப் புறப்பட்டன. நந்தினியும் உடன் வந்தாள். ஏறத்தாழ வேகமாக வந்தாலே மைசூரிலிருந்து

வள்ளியூர் வர மூன்று நாட்கள் ஆகும். ஆனால் காற்றை விடக் கடுமையான வேகத்தில் வந்த குதிரைப் படைகள் மறுநாளே வடுகச்சி மதிலில் பாளையம் இறங்கின.

வடுகச்சி மதிலில் பாண்டியனின் போர் வீரர்களும், பொதுமக்களும் சோகமே வடிவாக நின்றிருந்தனர். திம்மப்ப நாயக்கன் மாமன்னன். அவனை எதிர்ப்பதற்கு அவர்களோ வலிமையில்லாதவர்கள். ஆகவே அச்சடித்த பதுமைகளாக அவர்கள் நின்றார்கள். திம்மப்ப நாயக்கன் வந்ததும், தனது தலைப்பாகையைக் கழற்றினான். கொண்டு வந்த மலர்களை பாண்டியனின் உடம்பெல்லாம் தூவினான். காவிரி நீரையும் பாலையும் நெல்லையும் கலந்து பொழிந்தான். திம்மப்ப நாயக்கன் வாய்விட்டு அழுதான். வடுகச்சி மதிலிலில் அன்று மாலை பாண்டியனின் உடலுக்குத் தீ மூட்டினார்கள். நந்தினி அழவில்லை; அரற்றவில்லை. பொதுமக்கள் அவளைப் பார்த்து பெருமூச்சு விட்டனர். இவள் பாண்டியனின் மனைவியாக இருந்தால் வள்ளியூர் நாடே வளம் பெற்று பூமியாகப் பொலிந்திருக்கும் என்று பேசிக் கொண்டார்கள்.

நெருப்பு நாக்குகள் உயரே உயரே எழுந்தன. திம்மப்ப நாயக்கனின் நடவடிக்கைகளைப் பார்த்து அந்நாட்டு மக்கள் செய்வதறியாது நின்றனர். அப்போது "ஐயோ" என்ற இரைச்சல் கேட்டது. தங்கள் மன்னனின் உடம்பு எரிந்து தணிவதைப் பார்க்க ஒண்ணாத மக்களின் பரிதாப அழுகை என்றுதான் பலரும் நினைத்தார்கள்.

ஆனால் சற்றும் எதிர்பாராத விதமாக நந்தினி எரிகிற சிதையில் நொடிப் பொழுதில் இறங்கி விட்டாள். அவளைக் காப்பாற்ற முடியவில்லை. உக்கிரமான தீ மறுநிமிடம் அவள் எரிந்து சாம்பலானாள். திம்மப்ப நாயக்கன் குழந்தையைப் போல "அம்மா அம்மா" என்று அழுதான்.

சூழ நின்ற மக்களெல்லாம் அழுதார்கள். காலத்தை வென்ற இரண்டு காதலர்களின் நினைவாக மறுவருடமே திம்மப்ப நாயக்கனின் பணத்தில்

வடுகச்சி மதில் என்கிற அந்த இடத்தில் மண்டபம் ஒன்று
எழுப்பப்பட்டது. காவிரி வற்றா திருக்கிற காலம் வரை, இந்த வடுகச்சி
மதிலும் வாழ்ந்திருக்கும். இதில் பல ஆண்டுகளாக இளம் காதலர்கள்
தங்கள் பெயரைச் செதுக்கிவிட்டுப் போயிருக்கிறார்கள்.

நிறைவேறாத காதலை அடையாளப்படுத்தும் நந்தினியும், பாண்டியனும்
நிறைவேற்றத்தில் முடிகிற காதலர்களுக்கு வழிபடு தெய்வமாக
வரலாற்றில் நிலைத்து விட்டார்கள்.

சுகன்யா-ரவிசங்கர்

பம்பாயில் மலபார் ஹில்ஸ் பகுதியில் எதிரே தெரிந்த கடலையே வைத்த கண் வாங்காமல் பார்த்துக் கொண்டு நின்றது அந்த பங்களா. கட்டடக் கலைஞர்களின் கைவண்ண நேர்த்தியில் கடைந்தெடுக்கப்பட்ட கலைச் சின்னமாக அது தோற்றமளித்தது. மாடியில் தென் மேற்கை நோக்கிய அந்த அறையில் ஒரு திண்டு இரண்டு தலையணைகள் உச்சிக் குழிக்குக் கீழே உள் நாக்குக்கு மேலே பச்சை விளக்கு எரிகிற இடத்தில் மனதைக் கட்டி வைத்து விடுகிற சாம்பிராணி, தாகூரின் கீதாஞ்சலியைப்போல மெலிதாக மேலே எழும்பிக் கொண்டிருக்கிறது.

காலுக்கு மேலே கால் போட்டு மானசரோவர் ஏரிக்குப் பக்கத்தில் தவத்தில் அண்டத்தை உள்ளுக்குள் தரிசிக்கிற யோகியைப்போல தனது சிறார் எழுப்புகிற ஆன்மாவை இளக வைக்கும் ஓசை லயத்தில் ஒடுங்கி இருக்கிறாரே இவர்தான் ரவிசங்கர். சித்தாரின் தந்திகளை அவரது விரல்கள் விட்டு விலகி வெகுநேரம் ஆகிறது. இருந்தும் அவரது தலை கடந்து போன நாதத்தின் காலடிச் சுவடுகளின் வெதுவெதுப்பைத் தேடி இன்னமும் அலைந்து கொண்டே இருக்கிறது.

உலகத்தின் பிரபலமான எல்லா

அரங்குகளிலும்

ரவிசங்கரின் சிதார்

ஆயிரக்கணக்கானவர்களை உருக்கியிருக்கிறது. யஹூதி மேனுஹின் போன்ற உலகப் புகழ் பெற்ற வயலின் மேதைகளின் பாராட்டெல்லாம் ரவிசங்கரைப் பொறுத்தவரை சர்வ சாதாரணமாகவே தோன்றியது. காரணம் அவரது சித்தார் இசை, கேட்கிறவர்களுக்கு அமர உலகத்தின் அடையாளங்களை அருகில் கொண்டு வந்து காட்டுவதாக இருந்தது.

நேர்த்தியான தையற்காரன் தைத்த சட்டையைப் போல நெடுக்கிலும் குறுக்கிலும் அளவெடுத்து உருவாக்கப்பட்டதைப் போன்ற ஊர் பம்பாயில் ஓய்வு பெற்ற ராணுவ அதிகாரி ஒருவரின் வீடு. அளவாக வளர்ந்த நாணத்தோடு நிற்கிற குரோட்டன்ஸ் செடி மாதிரி ஒரு சிறுமி. வானொலிப் பெட்டியில் காதை வைத்துக் கொண்டு கண்ணை மூடிக் கொண்டு இசையை அனுபவித்துக் கொண்டிருக்கிறாள்.

பரம ஞானியைப் போல் காணப்படுகிற இந்தச் சிறுமிக்கு அப்போது ஆனதெல்லாம் எட்டே வயதுதான். அப்பா, கண்டிப்பான ராணுவ அதிகாரி, இந்தக் குட்டி. பலாப்பழத்தின் மேல் கூடு கட்டிய பஞ்சு மிட்டாய் மாதிரி, அப்பாவின் குணத்துக்கும், அந்தச் சிறுமியின் போக்குக்கும் ஒரு சம்பந்தமும் இல்லை. மைல்கல் ஒன்றில் மரம் ஒன்று காலை தோறும் மகிழும் பூக்களைச் சொரிவதுபோல எட்டு வயதுச் சிறுமியின் இசை ஆர்வம், கடின சித்தம் கொண்ட ராணுவ அதிகாரியாயிருந்த அப்பாவையே மென்மைப்படுத்துவதில் வெற்றி பெற்றது. இப்போது அவரும் இசையெல்லாம் கேட்கிறார். இசை மனிதனுக்குள்ளேயே புதைந்து கிடக்கிறது. இசையைக் கேட்பதற்கென்று எவருக்கும் விசேஷமான காதுகள் முளைத்துவிட வில்லை. எவ்வளவோ காலம் அடங்கிக் கிடந்த இசை ஆர்வம், எட்டு வயது மேதையால் அவருக்குள்ளே துளிர் விட்டுச் சிரித்தது. இவள்தான் முகம் முழுவதும் திருஷ்டிப் பொட்டுகளால் நிரப்பப்பட வேண்டிய பேரழகுப் பெட்டகமான சுகன்யா. அவள் இப்போது ரவிசங்கரின் சித்தார் இசையை அடைகாத்துக் கொண்டிருக்கிறாள்.

சென்னை நகரத்தில் ஓர் அரங்கம். தேர்ந்த மனிதர்கள் ரவிசங்கரின் சித்தாருக்குத் தங்கள் காதுகளைக் கடன்கொடுத்துக் கொண்டிருக்கிறார்கள். முதல் வரிசையில் அப்பாவோடு உட்கார்ந்திருக்கிறாள் சுகன்யா. ஆயிரம் பேர்களுக்கு மேல் சித்தார் இசையில் ஒன்றியிருந்தாலும் ரவிசங்கர் தனக்கு மாத்திரமே வாசிக்கிறார் என்பதாகத்தான் சுகன்யா நினைத்துக் கொண்டிருக்கிறாள். அப்போது அவளுக்கு வயது பதினைந்து.

நாதமயமான பிரபஞ்சப் பிரவாகத்திலிருந்து, இயக்கப்படு கிற எல்லாக் கருவிகளாலும் இசையை இறக்கி வைக்க இயலுமென்றாலும், ரவிசங்கரின் சித்தார், இதுவரை பூமிக்கு வராத புதிய இசையையே புரட்டிக் கொண்டு வந்து விடுகிறது என்பதாக சுகன்யா நினைத்தாள். எங்கெல்லாம் ரவிசங்கரின் சித்தார் இசை மழையைப் பொழிகிறதோ அங்கெல்லாம் முழுக்கவே நனைந்து விட மோகம் கொண்டாள் சுகன்யா. இப்பொழுதெல்லாம் எங்கிருந்தோ வருவதுதான் இசை என்பதை அவள் மறந்து போனாள். உன்னதமான இசையின் தோற்றம் ரவிசங்கரிடமிருந்தா அல்லது அவரது சித்தாரிடமிருந்தா என்கிற சந்தேகம்தான் அவளுக்கு. கல்லிலும் சிலையிலும் என்ன இருக்கிறது? சிற்பியிடம் அல்லவா சிலை புதைந்துக் கிடக்கிறது.

அதைப் போலவே ராகத்திலும் இசைக் கருவியிலும் என்ன உண்டு? ரவிசங்கரிடத்திலே அல்லவா தோற்றமெடுக்காத ராகங்கள் தொகை

தொகையாக இருக்கின்றன. எப்போதோ ஒரு ராகம் எட்டிப் பார்ப்பதற்கே மனிதர்கள் இந்தப் பாடுபடுகிறார்களே, அவருக்கு உள்ளே இருக்கிற பிரபஞ்ச இசையின் பிரதிபலிப்பை மனிதர்கள் தரிசித்தால் என்ன ஆவார்கள் என்றெல்லாம் சுகன்யா நினைத்தாள். சென்னையில் இசை நிகழ்ச்சி முடிந்ததும் அவர் தங்கியிருந்த ஓட்டலிலேயே அவளுக்கு அவரது அறிமுகம் கிட்டியது.

சின்ன வயதிலிருந்தே தனது நெஞ்சத்தில் வார்த்து, வளர்த்து வந்த கடவுளையே கண்களால் அள்ளிக் கொண்டதுபோல ஆனது அவளுக்கு. கும்பிட வேண்டுமென்றும் ரவிசங்கரிடத்தில் பய பக்தியோடுதான் நடந்து கொள்ள வேண்டுமென்றும் அவளுக்குத் தோன்றவில்லை. எப்படி நடந்து கொள்வது என்று சிந்திக்கக் கூட அவளுக்குப் பொழுதில்லை. அவள் மீது பன்னீர் புஷ்பங்கள் விழுந்து புரண்டதைப்போல் அவள் உணர்ந்தாள். அதற்குப் பிறகு, ஒரு காலகட்டம் வரை எல்லா வகை இசைகளையும் ஏக காலத்தில் கேட்டுக் கொண்டிருந்த சுகன்யா, இந்த முறை ரவிசங்கரை சந்தித்த பிறகு மற்ற இசைகளைக் கேட்பதில்லை என்ற முடிவக்கு வந்தாள்.

ஒருநாள் ரவிசங்கரின் நினைவால் சுகன்யா தூக்கம் வராமல் புரண்டு கொண்டிருந்தாள். எதிரே சுவரில் மாட்டப்பட்டிருந்த ரவிசங்கரின் படத்தை உள்வாங்கிக் கொண்டிருந்தாள். சிதாரோடு கன கம்பீரமாக தோற்றமளித்த ரவிசங்கர், படத்திலேயே மறைந்து தம்புராவோடு மீரா தோன்றுவதைப்போல இருந்தது. தான்சேன், தியாகையர், பீத்தோவன், எல். சுப்ரமண்யம் எல்லோரும் இப்போது ரவிசங்கருக்குள் கலவையாய்ச் சேர்ந்து உள்ளே நுழைவதைப் போல் இருந்தது.

ஒரு ஜெர்மன் அரங்கத்தில் தேவதைகளே பார்வையாளர்களானபோது ரவிசங்கரின் சிதாருக்கு அவசியமில்லாத பக்க வாத்தியங்கள் அப்பட்டி அப்படியே ஓசையின்றி ஓய்ந்து விடுகின்றன. மகா கனி மரங்களில் இருட்டைத் துலக்குவதற்காக வெளிச்சப் புள்ளிகளாக விலாசம் காட்டுகிற "மினுக்" விளக்குகள் அணைந்து போகின்றன. அதே மரங்கள் நட்சத்திர வானத்தை இறுக்கமாகப் போர்த்துக் கொள்கின்றன. தேம்ஸ் நதி ஓடிக்கொண்டிருக்கிறது. இலண்டன் மாநகரம் இளைப்பாறிக் கொண்டிருக்கிறது. தேம்ஸ் நதித் தீரத்தில் ராதையும் கிருஷ்ணனும் கோல்ஃப் விளையாடிக் கொண்டிருக்கிறார்கள்.

பச்சைப் புல்வெளியில் வெள்ளைக் கம்பளத்தின் மீதேறி ரவிசங்கர் கிதாரில் மிதந்து கொண்டிருக்கிறார். அவருக்குப் பின்னணியில் முகம் மங்கலாகத் தெரிகிற ஒரு பெண் தம்புரா வாசித்துக் கொண்டிருக்கிறாள்.

கனவு கலைந்தது. சுகன்யா அரக்கப் பரக்க ஓடினாள். சுவரில் தன் கடவுளின் படம் காணப்படுகிறதா என்று தொட்டுப் பார்த்துக் கொண்டாள். காலை விடிந்தது. கனவு மீண்டும் மீண்டும் அவளது நினைவுக் குளத்தில் நீச்சல் அடித்தது. அர்த்தம் பிடிபடவில்லை. அர்த்தம் தெரியாத கனவுகளில் தான் எத்தனை ஆனந்தம்! மனிதர்கள் கனவுகளுக்கெல்லாம் அகராதி போட்டிருந்தால், தூக்கமே மனிதனை விட்டுத் தொலைந்து போயிருக்கும்.

மூலம் ஒரு நோயல்ல. விளக்கம்தான் நோய். காலை முகம் அலம்பியது, பரங்கிப் பூக்களைக் கூட மதித்த பனித் துளிகள் அல்லி வட்டத்தில் அமிழ்ந்து மகிழ்ந்தன. நேற்றெல்லாம் தபால் பெட்டியைத் திறக்க வேண்டும் என்று அவளுக்குத் தோன்றவே இல்லை. என்ன வந்திருக்கப் போகிறது என்ற சலிப்போடு திறந்தாள்.

இலண்டனிலிருந்து ஒரு கடிதம். அவள் கேட்டிருந்த வேலை கிடைத்து விடக் கூடாதே என்று வேண்டிக் கொண்டே சுகன்யா கடிதத்தைப் பிரித்தாள். ஆசைகள் குதிரைகள். ஆனால் அற்பர்களே சவாரி செய்வார்கள் என்பது பழமொழி. வேலை கிடைத்து விட்டது. தன்னை நிலைப் படுத்திக்கொள்ள சுகன்யா இலண்டனுக்குச் சென்றுதான் ஆகவேண்டும். சிதார் ரவிசங்கரை விட்டுவிட்டு எப்படிப் போவது?

தவளைகளின் ஜலதரங்கம் இல்லாமல் ஒரு மாரிக் காலமே முடிந்து விடலாம். ரவிசங்கரின் சிதாரைக் கேட்காமல் சுகன்யா விற்கு ஒரு நிமிடம் கூட நிம்மதி பெறாதே! தூண்டில் புழு வினைப் போல துடித்தாள் சுகன்யா. ரவிசங்கரின் சிதார் இசை இலண்டனில் மாத்திரம் கேட்காதா என்ன? எங்கு சென்றாலும் அவரைக் கேட்டுக் கொண்டே இருக்கலாம். பார்த்துக் கொண்டிருக்க முடியாதல்லவா? இப்போது மட்டும் என்ன? பகலும் இரவும் அவரைப் பார்த்துக் கொண்டா இருக்கிறாள்.

அவரும் ஒரு மாதத்திற்கு மேல் இந்தியாவில் இருந்ததே இல்லையே. இந்தியாவில்தான் எங்காவது அவரது கச்சேரி நடக்கிறபோது பக்கத்தில் நெருங்க முடிவதில்லை. பல்லாயிரம் இந்தியக் கண்கள் அவர்களது உறவுப் பாலத்தையே உடைப்பது போல அவருக்குத் தோன்றுகிறது.

பந்தலில் படர வேண்டிய முல்லைக் கொடி வேலியின் மீது விளைந்தால் எப்படி இருக்கும்? வருடத்தில் மூன்று மாதம் ரவிசங்கர் இலண்டனில்தான் தங்குகிறார். அங்கு அவரைச் சந்திக்கிறவர்கள் குறைவாகத்தான் இருப்பார்கள். ஆகவே, சென்னை, பம்பாய், டெல்லியை விட அவரை சந்திப்பதற்கு லண்டன்தான் பொருத்தமான இடம் என்று மின்னல் முடிவெடுத்தாள் அந்த தேவதை.

தேம்ஸ் நதித் தீரத்தில் கால் சலங்கைகளைக் கழற்றி வைத்து விட்டு நீராடப் போன மேற்குச் சூரியனைச் சுகன்யா எவ்வளவு நேரம்தான் பார்த்துக் கொண்டிருப்பாள்! கொஞ்ச நேரத்திற்குப் பிறகுதான் அந்தச் சூரியனைப் பார்க்கிற இன்னமும் இரண்டு கண்களை அவள் பார்த்தாள்.

லண்டனிலும் அழகுப் பதுமை யான தன்னை வைத்த விழி வாங்காமல் தேக வாகு, கலைந்த தலை, கனவு மேகங்கள் மிதந்து போகிற காந்தக் கண்கள், உத்தரவு மூக்கு, புல்லின் இதழ் களைப்போல புருவ இறகுகள்... அப்படி ஒரு வாலிபன் அவளது கவனத்தை கவர்ந்தான். ஆண் துணை ஒன்றும் அவசியமாக அவளுக்குப் படவில்லை. மாலைக் காலம்தோறும் அவள் தேம்ஸ் நதியின் தீரத்திற்கு வருவாள். அவள் வருவதற்கு முன்பாகவே அவனும் வந்து விடுவான். அவள் பெயர் எடின்பரோ கார்ட்டன். எவரிடத்திலாவது பேசியாக வேண்டுமே என்ற நிலை இருவருக்கும். ஏற்றுமதி நிறுவனத்தில் அவளுக்கு வேலை. எந்திர கதியில் வாழ்க்கை ஓட்டம் பிடித்தது. அரிசி மாவு அடித்து இடத்தைப் பிடித்துக் கொள்கிற குழல் புட்டில் கார்ட்டன்தான் அவளுக்கு தேங்காய் பூவாகத் தெரிந்தான். அன்றாடம் அவனைக் கண்டதால் அவளுக்கும் அவனிடத்தில் பேச வேண்டும் என்று தோன்றிற்று.

மாலைக் காலத்தில் தொடங்குகிற பேச்சு இரவு வரை நீண்டது. கார்ட்டன் அவளைக் காதலித்தான். அவளோ இந்தியப் பெண்ணின் எதிர்ப்பதன் அவன் கூடத்தான் சுற்றினாள். ஆனாலும் நான் உன்னைக் காதலிக்கவில்லை என்பதை முதலிலேயே தெளிவுபடுத்தி விட்டாள். சேர்ந்து வாழ்வதற்குத் தடையில்லை; திருமணம் கூட செய்து கொள்ளலாம். திருமணம் வெற்றிகரமாக இல்லை என்று தெரிந்தால் பிரிந்து விடுவதற்கு அவன் சம்மதிக்க வேண்டும் என்று சுகன்யா சொல்லியே விட்டாள்.

கார்ட்டன், சுகன்யா சொன்னவற்றையெல்லாம் ஒரு தேவதையின் நிபந்தனைகள் என்று எடுத்துக் கொண்டான். இருவருக்கும் திருமணமே நிகழ்ந்தது. சுகன்யாவுக்குச் சில வேளைகளில் ஒரு கணவனைப்போல கார்ட்டன் நடந்து கொண்டான். பல நேரங்களில் ஒரு வேலைக்காரனாகப் பணிவிடை செய்தான். வழி தெரியாமல் பூமிக்கு வந்து விட்ட வானகத்துத் தாரகையான சுகன்யாவுக்கு மின் மினிகள் சேவை செய்வதும் அவைகளுக்கு மேன்மை தருவதுதானே! அவர்களுக்குத் திருமணம் ஆகி அப்போது ஆறு மாதங்கள்தான் ஆகி இருந்தன.

ரவிசங்கர் லண்டனுக்கு வரப் போகிறார் என்கிற அறிவிப்பு

சுகன்யாவின் கண்களில் பட்டது. அவளுக்கு இருப்புக் கொள்ளவில்லை. அவரது கச்சேரி நடப்பதற்கு இன்னமும் ஒரு மாதமே பாக்கி இருந்தது. அந்த நிலையில் ஒரு நாள் காலை லண்டனில் அப்போது வாழ்ந்திருந்த இந்திய மாமி ஒருத்தி சுகன்யாவைச் சந்திக்க வந்தாள். இந்த மாமி சுகன்யாவுக்கு ஏற்கனவே அறிமுகம் ஆனவள்தான்.

அவள் வந்ததும் வராததுமாக, "ரவிசங்கரின் கச்சேரிக்கு தம்பூரா வாசிப்பதற்கு ஒரு பெண்ணை லண்டன் முழுவதும் வலை போட்டுத் தேடி வருகிறோம். கிடைத்த பாடில்லை. இரண்டொரு நாளில் பண்டிட்ஜி வந்துவிடப் போகிறார். உன்னால் தம்பூரா வாசிக்க இயலுமா? உனக்கொன்றும் ஆட்சேபணை இல்லையே' என்று அந்த மாமி கேட்டாள். சுகன்யாவுக்கு, வாடல் கத்தரிக்காயோடு வயிற்றுப் பசியைப் போக்கிக் கொள்ளலாம் என்று இருந்தவளுக்கு வண்டி நிறைய எண்ணெய்க் கத்தரிக்காய் கிடைத்தது போல் இருந்தது. அவர் என்னை ஏற்றுக் கொள்வாரா என்றுதான் கேட்டாள். அதை நான் பார்த்துக் கொள்கிறேன் என்றாள் மாமி. அவ்வளவுதான் சுகன்யாவுக்கு தலைகால் தென்படவில்லை.

ரவிசங்கர் லண்டனுக்கு வந்த அன்றைக்கு சுகன்யா அதிகாலையே எழுந்து தன்னை அலங்கரித்துக் கொண்டு விமான நிலையத்திற்கே விரைந்தாள். அவரை வரவேற்க வந்திருந்த நாற்பது பேர்களிலும் அவள் மாத்திரம் தனியாகத் தென்பட்டாள்.

அதே மாமிதான் சுகன்யாவை ரவிசங்கருக்கு அறிமுகப்படுத்தி வைத்தார்கள். ஏற்கனவே அவள் அவருக்கு அறிமுகம் ஆனவள் என்பதை எல்லாம் சுகன்யா ஒன்றும் சொல்லிக் கொள்ளவில்லை. இவள்தான் தம்பூரா வாசிக்கிறவள் என்று சொன்னதும், "இவளா? என்றெல்லாம் ரவிசங்கர் கேட்கவில்லை. ஆமோதிப்பதுபோல தலையை அசைத்து விட்டார்.

லண்டனில் அந்த அரங்கம் களை கட்டியது. ரவிசங்கர் தனது சித்தாரில் கிருஷ்ண விளையாட்டு நடத்தினார். எல்லோரும் மெய் மறந்தார்கள். சுகன்யா தன்னை இழந்தவளாக ரவிசங்கரின் சித்தார் லயத்தில் உருகினாள். ரவிசங்கரோ அவளின் தம்பூரா இசையில்தான் தானே ஓடுங்கினார் என்பதை அவள் அறிந்து கொள்ளவில்லை. அன்று பூபாளம் வாசித்தபோது மாலையே காலையானதுபோல ஒரு மயக்கம் படர்ந்தது. அன்றும் ரவிசங்கர் யாமஹா கல்யாணி ராகத்தை வாசித்தார். ஒவ்வொரு நாளும் தவறாமல் இந்த ராகத்தை அவர் வாசிப்பார் என்றாலும், அன்று அவளது அணுத்திரள் ஒவ்வொன்றிலும் அந்த ராகம்

ஆட்சி செலுத்துவதைப் போல இருந்தது. எப்போதெல்லாம் யாமஹா கல்யாணி ராகத்தை, ரவிசங்கரின் சித்தார் சிந்தியதோ அப்போதெல்லாம் சுகன்யா வேறு கிரகங்களுக்குப் பறந்து செல்வதைப்போல உணர்ந்தாள்.

ஒவ்வொரு கச்சேரியிலும் ரவிசங்கர் இந்த ராகத்தை எப்போது வாசிப்பார் என்று துடித்துக் கொண்டே இருப்பாள். இதுதான் எனக்குப் பிடித்த ராகம். மற்றதெல்லாம் பிறகுதான் என்பதை அவள் வெளிப்படையாகவே காட்டிக் கொண்டாள். அவளது பரவச நிலையை உணர்ந்து கொண்ட ரவிசங்கர் ஒருநாள் அந்த ராகத்தை இரண்டு முறை வாசித்தார்.

தனக்குப் பிடித்தமான ஒன்றை என்றைக்கு ரவிசங்கர் செய்யத் தொடங்கினாரோ, அன்றைக்கே தன் இழுப்புக்குள் ரவிசங்கர் வந்து விட்டார் என்பதை அவள் அறிந்து கொள்ளத் தலைப்பட்டாள்.

அதன் பிறகு சுகன்யா பலமுறை ரவிசங்கரை அவரது அறையில் சந்திக்க வந்தாள். பேச்சோடு பேச்சாக தனது சங்கீத ஞானத்தையும் சரிவரக் காட்டிவிட வேண்டும் என்கிற ஆசை சுகன்யாவுக்குள் இருந்து எட்டிப் பார்த்தது. மேளகர்த்தாக்களைப் பற்றிய அவளது ஞானத்தில் ரவிசங்கர் சொக்கிப் போனார். ஏற்கனவே அவர் நினைத்திருந்தபடி சுகன்யாவே ஒரு அபூர்வ ராகம்தான் என்பதை அவர் அறிந்து கொண்டார். ஒருவரை ஒருவர் பார்க்காமல் இருக்க இயலவில்லை என்கிற நிலைக்கு இருவருமே தள்ளப்பட்டார்கள். எந்த ஒன்று தங்களை இப்படிக் கட்டிப் போட்டு தவியாய்த் தவிக்க வைக்கிறது என்பதை இருவருமே உணர்ந்து கொள்வதற்கு அதிக நாட்கள் ஆகவில்லை.

ரவிசங்கருக்கு அப்போது வயது அறுபதிற்கு மேல் ஆகிவிட்டது. சுகன்யாவுக்கோ முப்பது முழுமையாக முடிய வில்லை. என்றாலும் இருவரும் கலந்து பழகியதன் விளைவாக சுகன்யா தாயாகி விட்டாள்.

தாயான பிறகுதான் சுகன்யா தன் கணவனிடம் தனக்குச் சம்பவித்து விட்டதைப் பற்றிச் சொன்னாள். அவன் புராண காலத்திலும் இல்லாத புண்ணிய புருஷன். நீ ஏற்கனவே என்னிடம் சொன்னதுதானே? என்று மாத்திரமே சொன்னான். அவள் விவாகரத்து கோரினாள். எந்தச் சிக்கலும் இல்லாமல் கணவனாக வந்தவனே காத்திருந்து உதவினான். சுகன்யா வயிற்றுப் பிள்ளையோடு தனது கர்ப்பக் கிரகத்தின் முழுமுதற் கடவுளான ரவிசங்கரை மணம் முடித்தாள். பெண் குழந்தை ஒன்று பிறந்தது. அந்தக் குழந்தையை கார்ட்டன் என் குழந்தை என்று ஊருக்குச் சொன்னான். அந்தக் குழந்தைக்கு ஏழு வயது ஆகிற வரை அவனே வளர்த்து வந்தான்.

ரவிசங்கரின் கச்சேரி அடுத்த ஆண்டும் லண்டனில் கொடியேற்றியது. அவரது பின்னணியில் நாணிக்கோணி ஒளிந்துக் கொண்டு தம்பூராவை மீட்டிய சுகன்யா கொஞ்சம் வெளியில் தெரிகிற மாதிரி இருந்து கொண்டாள். அப்போதும் வாதாபி கணபதி வாசிப்பதை விட்டுவிட்டு ரவிசங்கர் எடுத்த எடுப்பிலேயே தனது புதிய தேவதையான சுகன்யாவிற்குப் பிடித்த யாமஹா கல்யாணியை வாசித்தார். அந்த சித்தாரின் நரம்புகளிலேயே சிக்கிக் கிடந்த ரசிகர்கள் எழுப்பிய கரவொலியால் சுவர்களுக்கும் காதுகள் முளைத்தன. கச்சேரி முடிந்து அந்த வருடம் ரவிசங்கர் இந்தியாவுக்குப் புறப்பட்டபோது, சுகன்யா மகளைக் கார்ட்டனின் பொறுப்பில் விட்டுவிட்டு ரவிசங்கரோடு பம்பாய்க்குப் பயணமானாள்.

இந்தியாவில் அவள் வாழ்க்கை தொடர்ந்தது. வெகுநாட் களுக்குப் பிறகு திருப்பதியில் வெங்கடாஜலபதியின் சந்நிதியில் உலகப் புகழ் பெற்ற வயலின் சக்ரவர்த்தி எல்.சுப்ரமணியம், தபேலா வாசிப்பதில் தாளங்கள் வழிபடுகிற அல் அராக்கான் ஆகியோருடன் சேர்ந்து ரவிசங்கர் சித்தார் பெருமாளுக்கு நிவேதனம் ஆனது. இதுதான் சுகன்யா அவரோடு சேர்ந்த தம்பூரா வாசித்த இறுதி முறை.

அதற்கப்பால் அவள் கச்சேரிகளுக்குப் போகவில்லை. என்றாலும் இப்போதும் அவள் ஒருநாள் கூட ரவிசங்கரின் யாமஹா கல்யாணி ராகத்தைக் கேட்காமல் இருப்பதில்லை. சில ஆண்டுகளுக்குப் பிறகு அவளது விருப்பப்படியே கார்ட்டன் சுகன்யாவின் மகளை இந்தியாவுக்கு அனுப்பி வைத்தான். லண்டனில் கார்ட்டனின் வாழ்க்கை சுகன்யா இல்லாமல் சூன்யமானது. எப்போதோ ஒருமுறை சுகன்யாவை அவன் நினைப்பான். வாய்விட்டு அழுவான். அப்போதும் கூட ரவிசங்கரின் படத்தை தூசி துடைத்துத்தான் வைப்பானே தவிர கிழித்தெறிந்து விட வேண்டும் என்று அவனுக்குத் தோன்றவில்லை.

சித்தாரின் நரம்புகள் தெறித்தன. ரவிசங்கர் இறந்து போனார். ராக தேவதைகள் அவரது பொன்னுடலைச் சுமந்து கொண்டு பூமியை விட்டு கிளம்பின. வாடாத அவரது நினைவுகள் அவளை வருத்துகிறபோதெல்லாம் சுகன்யா ரவிசங்கரின் யாமஹா கல்யாணியைத்தான் கேட்டுக் கொண்டிருக்கிறாள். சுகன்யாவின் மகள் "ஏன் இந்த ராகத்தை மட்டும் கேட்கிறாய்?" என்று அம்மாவைக் கேட்பதுண்டு. அந்த ராகம்தான் இந்தச் சின்ன நிலவை பூமிக்குள் சிறை வைத்தது என்பதை அவள் இன்னமும் அறியவில்லை. லண்டனில் கார்ட்டன் இன்னும் சுகன்யாவின் நினைவாகவே இருக்கிறான். இந்தியாவில் சுகன்யாவோ யாமஹா கல்யாணியை கேட்டுக் கொண்டு

இருக்கிறாள்.